

SERIJAL O JACKU REACHERU

LEE CHILD

BESTSELER *NEW YORK TIMES* SA

NOĆNA ŠKOLA

»Jack Reacher je
najoriginalniji junak
adrenalinskog trilera.«

The Washington Post

znanje

LEE CHILD
NOĆNA ŠKOLA

Naslov izvornika

Lee Child Night School

Posvećeno, uz veliko poštovanje, muškarcima i ženama diljem svijeta koji u zbilji rade ovo o čemu pišem.

1. poglavlje

Reacheru su ujutro dali odlikovanje, a poslijepodne su ga poslali natrag u školu.

Odlikovanje je bila Legija zasluga. Njegova druga. Bila je to lijepa medalja, stilizirana zvijezda bijelih krakova na tamnocrvenoj vrpici. Vojna odredba 600-8-22 ovlašćuje njezino dodjeljivanje za izuzetne zasluge prilikom obavljanja posebno važnih dužnosti za Sjedinjene Države na ključnom i odgovornom položaju. Reacher je smatrao da, tehnički, zadovoljava te uvjete. No pretpostavljao je da ga je dobio iz istog razloga kao i prethodni put. Bila je to transakcija. Potvrda ugovora. *Uzmi šarenu vrpcu i šuti o tomu što smo tražili da učiniš za nju.* Reacher bi to ionako učinio. Ne bi se ni imao čime hvaliti. Bio je to zapravo policijski posao na Balkanu. Potraga za dvojicom tamošnjih stanovnika s tajnama iz rata. Obojica su ubrzo identificirana i locirana. Obojica su dobili kasnonoćni posjet i dva metka u glavu. Sve u sklopu mirovnog procesa. Neki su interesi zadovoljeni i regija se malo smirila. Dva tjedna njegova života. Četiri potrošena metka. Ništa strašno.

Vojna odredba 600-8-22 bila je iznenađujuće nejasna glede same dodjele odličja. Samo je navodila da ga valja dodijeliti na prikladno formalan način, uz prikladnu ceremoniju. To je obično značilo u velikoj prostoriji s pozlaćenim namještajem i mnogo zastava. I s časnikom višeg čina od onog koji odličje prima. Reacher je bio bojničnik, tada već 12 godina, ali to su jutro odlikovali i druge časnike, a među njima i tri pukovnika te dva brigadna generala, pa je glavna faca bio general pukovnik iz Pentagona, kojeg je Reacher poznao još otkad je bio zapovjednik bataljuna za vojne istrage, stacioniranog u Fort Myer. Bio je pametan tip. Sigurno dovoljno pametan da shvati za što bojničnik vojne policije dobiva Legiju zasluga. Pogledao ga je pomalo ironično, ali podvučeno smrtnom ozbiljnošću. *Uzmi vrpcu i drži jezik za zubima.* Možda je nekoć i on sam učinio takvo što. Možda i više puta. Lijeva strana prsa na njegovoj svečanoj odori bila je šarena od raznih vrpca, poput voćne salate. Bile su tu i dvije vrpce Legije zasluga.

Prikladno formalna prostorija bila je duboko u Fort Belvoiru u Virginiji. To je blizu Pentagonu, pa je bilo zgodno general pukovniku. Bilo je zgodno i Reacheru jer Rock Creek, gdje je bio raspoređen nakon povratka, nije bio ništa dalje. Ostalim časnicima nije bilo tako zgodno jer su stigli avionom iz Njemačke.

Malo su se vrzmah uokolo, ćaskah, rukovah se, a onda su svi utihnuli, stali u vrstu i zauzeli stav pozor. Uslijedilo je salutiranje i dodjela odličja, a zatim opet vrziranje, ćaskanje i rukovanje. Reacher se povlačio prema vratima, želeći što prije otići, ali general pukovnik sustigao ga je prije nego što je uspio. Rukovah su se, a onda ga je general uhvatio za nadlakticu i rekao: »Čuo sam da ćeš dobiti nove zapovijedi.«

»Nitko mi nije rekao«, odvratio je Reacher. »Gdje ste to čuli?«

»Od svog narednika. Svi oni razgovaraju međusobno. Dočasnici američke vojske imaju najučinkovitiju mrežu poznanstava. To me uvijek zadivi.«

»Što kažu, kamo idem?«

»Nisu sigurni, ali ne daleko. U svakom slučaju, vozit ćeš onamo. Zadužili su ti auto.«

»Kada bih trebao saznati za to?«

»Tijekom dana.«

»Hvala vam«, rekao je Reacher. »Dobro je to znati.«

General mu je pustio nadlakticu, a Reacher se nastavio povlačiti prema vratima, no kad je prošao kroz njih i ušao u hodnik, pred njime se zaustavio narednik i salutirao mu. Bio je zadihan, kao da je daleko trčao. Možda s drugog kraja baze, onog u kojemu se zaista radi.

Narednik je rekao: »Gospodine, general Garber traži da svratite u njegov ured što prije možete.«

»Kamo me šalju, vojniče?« pitao je Reacher.

»Ne daleko, vozit ćete onamo«, odgovorio je narednik. »Ali u ovom kraju to može biti mnogo različitih mjesta.«

Garberov je ured bio u Pentagonu, pa se Reacher odvezao onamo s dvojicom satnika koji su živjeli u Belvoiru, a radili su popodnevnju smjenu u pentagonskom prstenu B. Garber je imao svoj ured dva prstena dublje, dva kata iznad. Za stolom ispred vrata sjedio je narednik. Kad je Reacher stigao, narednik je ustao, uveo ga kroz vrata i najavio ga prezimenom, poput batlera u starome filmu. Nakon toga je napravio korak u stranu i počeo izlaziti, ali Garber ga je zaustavio i rekao:

»Naredniče, ostanite, molim vas.«

Narednik je to i učinio, u stavu na mjestu odmor, stabilan na sjajnom linoleumu. Svjedok.

»Sjedni, Reacheru«, rekao je Garber.

Reacher ga je poslušao i spustio se na plastični stolac s nogama od metalnih cijevi. Stolec se savio pod njegovom težinom i nagnuo se unatrag, kao da puše snažan vjetar.

»Dobio si nove zapovjedi«, rekao je Garber.

»Kakve i gdje?«, odvratio je Reacher.

»Vraćaš se u školu.«

Reacher nije rekao ništa.

»Razočaran si?«, pitao je Garber.

Zbog toga je želio svjedoka, pretpostavio je Reacher. Razgovor nije bio privatan. Morao se ponašati uzorno. »Kao i uvijek, generale«, rekao je. »Rado idem kamo god me vojska šalje.«

»Ne zvučiš sretno. Ali trebao bi biti. Napredak u karijeri divna je stvar.«

»Na kakav tečaj idem?«

»Pojediniosti upravo sada dostavljaju u tvoj ured.«

»Koliko me dugo neće biti?«

»Ovisi o tomu koliko naporno budeš radio. Ostat ćeš koliko bude potrebno.«

Reacher je ušao u autobus na parkiralištu Pentagona i odvezao se dvije postaje do podnožja brda na kojem se nalazi zapovjedništvo baze Rock Creek. Popeo se na brdo i otišao ravno do svojeg ureda. Na sredini stola nalazila se tanka mapa sa spisima. Na njoj je pisalo njegovo ime, nekoliko brojeva i naziv tečaja: *Utjecaj najnovijih forenzičkih inovacija na suradnju između državnih agencija*. U mapi su bili listovi papira, još topli od fotokopiranja. Među njima i formalna obavijest o privremenom premještanju na lokaciju u McLeanu u Virginiji, unajmljeni prostor u poslovnom parku, kako se činilo. Trebao se javiti onamo isti dan, do 17 sati. U civilnoj odjeći. Bit će smješten ondje, a dobit će i osobno vozilo. Bez vozača.

Reacher je gurnuo mapu pod ruku i izašao iz zgrade. Nitko nije gledao za njime niti obraćao pozornost na njega. Nije bio zanimljiv nikomu. Više ne. Bio je razočaranje. Antiklimaks. Umreženi dočasnici bez daha su čekali novosti koje bi proširili dalje, no dobili su samo besmisleni tečaj s glupim nazivom. Nimalo zanimljivo. Bio je besprizorni, zaboravljen. Daleko od pogleda, daleko od misli. Poput sportaša koji ne igra zbog ozljede. Sljedeći mjesec netko bi ga se mogao iznenada sjetiti na trenutak i zapitati se kada se vraća, ali zatim će ga jednako brzo zaboraviti.

Narednik na porti podigao je pogled kad je Reacher prolazio, no odmah ga je skrenuo od dosade.

Reacher je imao malo civilne odjeće, a većina nije ni bila civilna. Hlače koje je nosio kada nije bio na dužnosti bile su hlače Marinaca kaki boje, stare 30 godina. Imao je prijatelja u vojnom skladištu gdje je bio sanduk pogrešno dostavljene odjeće još iz 1960-ih. Nikada ga nisu vratili. Poanta je bila da su stare hlače Marinaca izgledale poput novih hlača Alpha Laurena.

Doduše, Reachera nije bilo briga kako hlače izgledaju. No pet dolara bila je privlačna cijena. A hlače su bile dobre. Nenošene, nikada zadužene. Pomno složene, pomalo su mirisale po ustajalosti, ali mogle su se nositi barem još 30 godina.

Ni majice koje je nosio izvan dužnosti nisu bile ništa više civilne. Bile su to zapravo stare vojničke majice, tanke i blijede od pranja. Samo jakna nije bila nimalo vojnička. Bila je *Levisova*, od tamnog traperera posve autentična, s etiketom, no sašila ju je majka njegove bivše djevojke, u podrumu u Seoulu.

Preodjenuo se i spremio ostatak odjeće u torbu te je odnio do crnog Chevyja Caprice koji je bio parkiran uz pločnik ispred zgrade. Bio je to stari patrolni auto vojne policije s kojeg su skinute oznake, a rupe za rotirajuća svjetla i antene zatvorene gumenim čepovima. Ključ je bio u bravi volana, a sjedalo istrošeno. Ali motor se odmah pokrenuo, prijenos je radio, a kočnice su bile dobre. Reacher se okrenuo autom kao da manevrira bojnim brodom, a zatim krenuo prema McLeanu u Virginiji, s upaljenim radijem i spuštenim prozorima.

Poslovni park bio je jedan od mnogih, a svi su izgledali jednako, s fasadama u smeđim tonovima, diskretnim pročeljima i urednim travnjacima s pokojom zimzelenom biljkom. Od ceste prema otvorenim poljima pružale su se skupine od po dvije-tri zgrade u kojima su se, iza zatamnenih stakala uredskih prozora i skromnih imena krili ljudi. Reacher je pronašao pravu adresu i skrenuo pokraj niskog znaka na kojem je pisalo *Edukacijska rješenja d.o.o.*, slovima tako običnim da su izgledala djetinje.

Ispred vrata su bila parkirana dva Chevyja Caprice. Jedan je bio crn, a drugi tamnoplav. Oba su bila noviji od Reacherovog i oba su bila pravi civilni auti, bez gumenih čepova u krovu i ručno prebojanih vrata. Bili su to automobili vladine agencije, u to nije bilo sumnje, čisti i sjajni, svaki s više antena nego što je bilo potrebno za slušanje prijensa utakmice na radiju. Ali nisu oba imali jednake antene. Na crnom su bile kratke, a na plavom dulje, različito raspoređene. Za drukčiju valnu duljinu.

Bili su iz različitih organizacija.

Suradnja između agencija.

Reacher je parkirao pokraj njih i ostavio torbe u autu. Prošao je kroz vrata i ušao u prazan hodnik na čijem je podu bio izdržljiv siv tepih, a uz zidove ukrasne biljke u teglama. Na jednom je vratima pisalo *Ured*, a na drugima *Učionica*. Reacher je otvorio potonja. Unutra se na prednjem zidu nalazila zelena školska ploča prema kojoj je bilo okrenuto dvadeset fakultetskih stolova, četiri reda po pet stolova, a svaki je imao mali preklap sa strane, za papir i olovku.

Za dvama stolovima sjedila su dva muškarca, oba u odijelima. Jedan je imao crno odijelo, a drugi tamnoplavo. Poput automobila. Obojica su gledala pred sebe, kao da su prije razgovarali, ali im je ponestalo tema. Bili su Reacherovih godina. Onaj u crnome odijelu bio je blijed, s tamnom kosom opasno dugom za nekoga tko vozi auto vladine agencije. Onaj u plavom odijelu također je bio blijed, ali kosa mu je bila svijetla i podšišana vrlo kratko. Poput astronauta. Bio je i građen poput astronauta ili gimnastičara koji je donedavno bio aktivan.

Reacher je ušao u prostoriju i obojica su se okrenula prema njemu.

Tamnokosi je rekao: »Tko si ti?«

»Ovisi o tomu tko si ti«, odvratio je Reacher.

»Tvoj identitet ovisi o mojem?«

»Ne, nego to hoću li ti odgovoriti. Ono su vaši auti vani?«

»Je li to važno?«

»Moglo bi sugerirati nešto.«

»Na koji način?«

»Time što su različiti.«

»Da«, rekao je tamnokosi. »To su naši auti. I da, nalaziš se u učinioci s dvojicom predstavnika različitih vladinih agencija. Na tečaju za suradnju. Ovdje će nas naučiti kako da se bolje slažemo s ostalim organizacijama. Nemoj mi reći da si iz jedne od njih.«

»Iz vojne policije sam«, rekao je Reacher. »Ali ne brini se. Uvjeren sam da će do pet doći mnogo civiliziranih ljudi. Moći ćeš se družiti s njima i zaboraviti na mene.«

Onaj s kratkom frizurom podigao je pogled i rekao: »Ne, mislim da je ovo sve. Mislim da smo samo nas trojica. Pripremili su samo tri spavaće sobe. Malo sam razgledao.«

Reacher je rekao: »Kakav je to vladin tečaj sa samo tri polaznika? Nisam još čuo za takvo što.«

»Možda ćemo mi predavati, a polaznici su smješteni drugdje.«

Tamnokosi je rekao: »Da, to bi imalo više smisla.«

Reacher se prisjetio razgovora u Garberovu uredu.

Rekao je: »Moj zapovjednik nazvao je ovo napretkom u karijeri. Stekao sam dojam da bih ja u tomu trebao biti primatelj, a ne davatelj. Zatim je sugerirao da bi moglo kratko trajati ako se potrudim. Sve u svemu, ne mislim da ću držati tečaj. Jesi li vaše zapovijedi zvučale drukčije?«

Kratko ošišani je rekao: »Zapravo i nisu.«

Tamnokosi nije odgovorio, samo je slegnuo ramenima, što je netko s bujnom maštom mogao protumačiti da ni njegove zapovijedi nisu bile mnogo drukčije.

Kratko ošišani je rekao: »Ja sam Casey Waterman iz FBI-a.«

»Jack Reacher, kopnena vojska.«

Čupavi je rekao: »John White, CIA.«

Svi su se rukovali, a zatim je opet nastupila šutnja kakva je vladala kad je Reacher stigao. Nisu više imali što reći. Reacher je sjeo za jedan stol u stražnjem dijelu prostorije. Waterman je bio ispred njega lijevo, a White ispred njega desno. Waterman je bio vrlo miran. Ali sve je imao na oku. Puštao je vrijeme da prođe i skupljao energiju. Očito je to već radio. Bio je iskusan agent, a ne početnik. Ni White nije bio početnik, no od Watermana se razlikovao na svaki drugi način. White nikada nije bio miran. Trzao se i vrpeljio, izvrtao ruke i škiljio uokolo, katkad gledajući nešto blizu, a katkad nešto daleko. Katkad bi suzio oči i napravio grimasu, pogledao lijevo pa desno, kao da je uhvaćen u slijedu nelagodnih misli kojih se nije mogao otresti. Analitičar, pretpostavio je Reacher. Nakon mnogo godina u svijetu nepouzdanih podataka i dvostrukih, trostrukih pa i četverostrukih blefova imao je pravo izgledati uzrujano.

Nitko nije progovarao.

Nakon pet minuta Reacher je prekinuo tišinu i rekao: »Zar se mi nekada nismo slagali? Mislim FBI, CIA i vojna policija. Ne sjećam se nikakvih velikih problema. A vi?«

Waterman je rekao: »Mislim da brzaš sa zaključcima. Ovdje nije riječ o prošlosti, nego o budućnosti. Znaju da već surađujemo, pa nas žele dodatno iskoristiti. Razmislite o prvom dijelu naziva tečaja. Riječ je o forenzičkim inovacijama koliko i o suradnji. A inovacije znače da će zaraditi novac. U budućnosti ćemo svi surađivati još i više. Tako što ćemo dijeliti prostor u laboratoriju. Izgradit će jedan laboratorij i svi ćemo ga koristiti. To je moja pretpostavka. Pozvali su nas da nam objasne kako to izvesti.«

»To je ludost«, rekao je Reacher. »Ne znam ništa o laboratorijima, a ni o izradi rasporeda. Posljednja sam osoba koju bi poslali za to.«

»Ja također«, odvratio je Waterman. »Nije mi to najjača strana, da budem iskren.«

»Ovo je gore od ludog«, rekao je White. »Ovo je golem gubitak vremena. Trenutačno se događa mnogo toga važnijeg.«

Trzao se vrpeljio i izvrtao ruke.

»Povukli su te sa zadatka kako bi te poslali ovamo?«, pitao je Reacher. »Imaš

nedovršenog posla?»

»Zapravo i ne. Ionako sam trebao dobiti premještaj. Upravo sam završio slučaj. Uspješno, mislio sam, ali ovo mi je bila nagrada.«

»Gledaj to s vedrije strane. Možeš se opustiti. Malo živjeti polako. Ići na golf. Ne moraš učiti o forenzičkoj suradnji. CIA ne mari za laboratorije. Gotovo ih ni ne rabite.«

»Bit ću tri mjeseca u zaostatku s poslom koji bih trebao započeti upravo sad.«

»A to je?«

»Ne smijem ti reći.«

»Tko ga radi umjesto tebe?«

»Ni to ti ne smijem reći.«

»Dobar analitičar?«

»Ne dovoljno dobar. Propustit će neke pojedinosti koje bi mogle biti ključne. Te stvari nije moguće predvidjeti.«

»Koje to?«

»Ne smijem ti reći.«

»Ali važne su, zar ne?«

»Mnogo važnije od ovoga.«

»Kakav si zadatak upravo završio?«

»Ne smijem ti reći.«

»Je si li obavljao posebno važne dužnosti za Sjedinjene Države na ključnom i odgovornom položaju?«

»Što?«

»Ili nešto u tome stilu.«

»Da, moglo bi se reći da jesam.«

»Ali ovo ti je nagrada.«

»I meni također«, rekao je Waterman. »U jednakoj smo situaciji. Mogao bih slobodno ponoviti tvoje riječi. Očekivao sam promaknuće, a ne ovo.«

»Promaknuće za što? Ili nakon čega?«

»Riješili smo važan slučaj.«

»Kakav slučaj?«

»Lov na bjegunca. Vrlo star slučaj, s malo tragova. Ali uspjeli smo.«

»Ispunio si dužnost prema domovini?«

»Zašto nas to pitaš?«

»Uspoređujem vas. I nema mnogo razlike. Vrlo ste dobri agenti, na prilično visokom položaju, smatraju vas pouzdanima i imaju povjerenja u vas, pa su vam dali zahtjevne zadatke. Ali kad ste ih obavili, dobili ste ovo kao nagradu. Što može značiti samo dvije stvari.«

»A to su?« pitao je White.

»Možda je ono što ste učinili sramotno za neke krugove. Možda žele mogućnost negiranja. Možda vas žele skriti. Daleko od pogleda, daleko od misli.«

White je odmahnuo glavom. Rekao je: »Ne, bilo je dobro prihvaćeno. I bit će još godinama. Potajno sam dobio odličje. I osobno pismo od ministra vanjskih poslova. A nitko neće morati ništa negirati jer je sve bilo posve tajno. Nitko iz političkih krugova nije znao za to.«

Reacher je pogledao Watermana i pitao: »Je li u tvom lovu na bjegunca bilo što sramotno?«

Waterman je odmahnuo glavom i rekao: »Koja je druga mogućnost?«

»Ovo nije tečaj.«

»Što je onda?«

»Mjesto na koje šalju dobre agente nakon velikog uspjeha.«

Waterman je zašutio na trenutak. Na um mu je pala nova pomisao. Rekao je: »I ti si u jednakoj situaciji kao i mi? Ne vidim zašto ne bi bio. Zašto bi se treći razlikovao od prve dvojice?«

Reacher je kimnuo glavom. »I ja sam u jednakoj situaciji kao i vi. Upravo sam ostvario velik uspjeh. U to nema nikakve sumnje. Jutros sam dobio odličje. Na vrpci oko vrata. Za dobro obavljen posao. Sve je bilo čisto i formalno. Nema razloga za sram.«

»Kakav je tvoj zadatak bio?«

»Sigurno je povjerljiv, ali imam pouzdane informacije da je u sklopu zadatka trebalo provaliti u nečiju kuću i čovjeka u njoj ustrijeliti u glavu.«

»Gdje?«

»Jednom u čelo i jednom iza uha. Uvijek upali.«

»Ne, gdje se nalazila kuća?«

»Sigurno je i to povjerljivo, ali uvjeren sam da je na drugom kontinentu. I imam pouzdane informacije da je u imenu bilo mnogo suglasnika, a malo samoglasnika. A onda je netko sljedeće noći to ponovio, samo u drugoj kući. Sve s dobrim razlogom. Zbog toga sam očekivao da će nakon toga napredovati. Da će moći sudjelovati u odlučivanju o svome sljedećem zadatku. Možda čak i birati.«

»Upravo tako«, rekao je White. »A ja ne bih odabrao ovo. Radije bih radio ono što bih trebao raditi sada.«

»Zvuči kao pravi izazov.«

»I jest.«

»I jest. Za nagradu želimo izazov. Ne želimo lake zadatke. Želimo otići korak dalje.«

»Upravo tako.«

»Možda i jesmo«, rekao je Reacher. »Da vas pitam nešto. Prisjetite se kad ste dobili zapovijed. Je li to bilo usmeno ili pismeno?«

»Usmeno. Moralo je biti za ovakav zadatak.«

»Je li u prostoriji bila treća osoba?«

»Da, jest«, rekao je White. »Bilo je ponižavajuće. Administrativna pomoćnica koja je došla dostaviti neke papire. Rekao joj je da ostane. Samo je stajala ondje.«

Reacher je pogledao Watermana koji je rekao: »I sa mnom je bilo tako. Nadređeni je rekao tajnici da ostane u sobi. Obično to ne bi učinio. Kako si znao?«

»Jer se to dogodilo i meni. Moj zapovjednik rekao je svome naredniku da ostane. Htio je svjedoka. Ali je također htio pokrenuti glasine. To je bio pravi smisao. Svi oni međusobno razgovaraju. Za nekoliko sekunda svi su znali da nisam dobio nikakav zanimljiv zadatak. Samo besmisleni tečaj s glupim nazivom. Odmah sam postao lanjski snijeg. Nestao sam im s radara. Sigurno su me već zaboravili. Kao da ne postojim. Nestao sam u birokratskoj magli. Možda je i s vama tako. Možda administrativne pomoćnice u CIA-i i tajnice u FBI-u imaju svoje mreže poznanstava. Ako imaju, nas trojica smo tri najmanje uočljiva čovjeka na planetu. Nitko se ne raspituje o nama, nikomu ne pobuđujemo znatiželju. Nitko nas se ni ne sjeća. Nema ničega dosadnijeg od toga gdje smo.«

»Želiš reći da su potajno okupili tri dosad nepovezana, ali pojedinačno učinkovita operativca. Zašto?«

»Nije samo potajno. U učionici smo. Posve smo nevidljivi.«

»Zašto? I zašto nas trojica? Koja je veza?«

»Ne znam. Ali projekt je sigurno zahtjevan. Možda i takav da bi ga tri učinkovita operativca smatrala zadovoljavajućom nagradom za obavljene zadatke.«

»Kakvo je ovo mjesto?«

»Ne znam«, opet je rekao Reacher. »Ali nije tečaj. To je sigurno.«

Točno u 17h pred zgradu su skrenula dva crna kombija. Prošli su pokraj niskog znaka s natpisom i parkirali iza tri Chevyja Caprice, poput barikade, zarobivši ih. Iz svakog kombija izašla su dvojica u odijelima. Tajna služba ili savezni maršali. Sva četvorica nakratko su se osvrtni, a zatim kimnuli glavama jedni drugima i vratili se u kombije da izvedu svoje nadređene.

Iz drugog je kombija izašla žena. U jednoj je ruci držala torbu za spise, a u drugoj hrpu papira. Nosila je elegantnu crnu haljinu koja se pružala do koljena. Mogla je imati dvostruku namjenu, danju je, u kombinaciji s biserima, bila dobra za urede na visokim katovima poslovnih zgrada, a navečer, u kombinaciji s dijamantima, za koktel-zabave i prijeme. Bila je starija od Reachera, deset ili više godina. Bila je u srednjim četrdesetima, dobro se držala. Bila je dotjerana. Imala je svijetlu kosu srednje duljine i nenapadne frizure koju je bez sumnje održavala prstima. Bila je više od većine žena, ali ne i šira.

A onda je iz prvog kombija izašao muškarac kojeg je Reacher odmah prepoznao. Vidio ga je u novinama jednom na tjedan, a na TV-u i češće od toga jer nije bio samo u prvom planu, nego se često pojavljivao u pozadini snimki sastanaka kabineta te rasprava u ovalnom uredu. Bio je to Alan Ratcliffe, savjetnik za nacionalnu sigurnost. Najbliži predsjednikov suradnik za situacije koje možda neće završiti dobro. Čovjek koji je rješavao probleme. Desna ruka. Govorkalo se da ima 70 godina, ali izgledao je mlađe. Bio je veteran u Ministarstvu vanjskih poslova i tijekom godina je padao u nemilost i opet se vraćao, kako su se vjetrovi mijenjali, a on nije, no izdržao je dovoljno dugo da naposljetku, samo zbog odlučnosti, dobije najbolji posao od svih.

Žena mu je prišla i nastavili su zajedno, u paru, dok su ih četvorica u odijelima okruživala. Stigli su do ulaznih vrata i Reacher je čuo kako se otvaraju, a zatim i njihove korake na grubom sagu. Potom su ušli u učionicu. Dvojica u odijelima bili su na začelju, druga dvojica išli su prvi, a za njima Ratcliffe i žena. Hodali su dok nisu mogli dalje, a zatim se okrenuli prema prostoriji, baš kao učitelji na početku sata.

Ratcliffe je pogledao Whitea, pa Watermana i naposljetku Reachera koji je bio najudaljeniji.

Rekao je: »Ovo nije tečaj.«

2. poglavlje

Žena je otmjeno savila koljeno i spustila torbu za spise i hrpu papira na pod. Ratcliffe je napravio korak naprijed i rekao: »Doveli smo vas pod lažnim izgovorom. Ali nismo htjeli rastrubiti svima. Bolje je bilo skrenuti pozornost. Želimo izbjeći njuškala ako možemo. Barem na početku.«

Zatim je zastao, dramatično, kao da očekuje pitanja, ali nitko ih nije postavljao. Čak ni: na početku čega? Bolje je saslušati do kraja. Tako je sigurnije kad zapovijedi dolaze s visokih razina.

Ratcliffe je pitao: »Tko od vas može izraziti politiku nacionalne sigurnosti ove vlade jednostavnim jezikom?«

Nitko nije progovarao.

»Zašto ne odgovarate?« pitao je Ratcliffe.

Waterman je gledao nekamo u daljinu, a White je slegnuo ramenima, kao da želi sugerirati da je to presloženo za običan jezik. Uostalom, jednostavnost i običnost posve su subjektivne kategorije te bi se najprije trebalo složiti o njihovim definicijama.

»To je trik pitanje«, rekao je Reacher.

»Misliš da tu politiku nije moguće jednostavno izraziti?« odvratio je Ratcliffe. »Mislim da ne postoji.«

»Misliš da smo nesposobni?«

»Ne, mislim da se svijet mijenja. Bolje je ostati fleksibilan.«

»Ti si iz vojne policije?«

»Da, gospodine.«

Ratcliffe je zastao na trenutak pa rekao: »Prije malo više od tri godine, u garaži ispod vrlo visoke zgrade u New Yorku eksplodirala je bomba. Tragično za poginule i ozlijeđene, dakako, ali iz globalne perspektive ništa strašno. No u tome je trenutku svijet poludio. Što smo više gledali, manje smo vidjeli i manje razumjeli. Činilo se da imamo neprijatelje po svuda, ali nismo bili sigurni tko su ni gdje su, niti zašto su nam neprijatelji, koja je veza između njih i što žele, a ponajmanje što će sljedeće učiniti. Nismo znali ništa. Ali barem smo si to priznali. Stoga nismo trošili vrijeme na definiranje politike o onomu o čemu ništa ne znamo. Smatrali smo da bi to izazvalo lažan osjećaj sigurnosti. Trenutačno nam je standardni postupak trčati uokolo kao lud i rješavati deset stvari najednom, kada se i kako pojave. Provjeravamo sve jer moramo. Za manje od tri godine stiže novo tisućljeće. U svakom većem gradu na svijetu slavit će se kao nikada prije. Taj jedan dan najbolja je prilika za propagandu u povijesti svijeta. Moramo unaprijed znati tko su. Svi do jednog. Zato ne ignoriramo ništa.«

Nitko nije progovarao.

Ratcliffe je nastavio. »Ne moram vam se opravdavati, ali morate razumjeti teoriju. Ništa ne pretpostavljamo i sve provjeravamo.«

Nitko nije pitao ništa. Čak ni: želite li da provjerimo nešto određeno? Uvijek je sigurnije ne govoriti ako ti se ne obrate. Bolje je čekati.

Ratcliffe se tada okrenuo prema ženi i rekao: »Ovo je dr. Marian Sinclair, moja viša zamjenica. Ona će sada preuzeti riječ. Sve što će vam reći ja podržavam, a time i predsjednik. Svaku riječ. Ovo bi mogao biti potpuni gubitak vremena i ne voditi nikamo, ali dok ne budemo sigurni u to, imat će jednak prioritet kao i sve ostalo. Dat ćete sve od sebe i dobit ćete sve što trebate.«

Nakon toga je izašao, u pratnji dvojice čuvara u odijelima. Reacher ih je čuo kako izlaze iz hodnika, a zatim kako se kombi pokreće i odvozi. Dr. Marian Sinclair svojim je rukama

oblikovanim u teretani povukla jedan stol iz prvog reda i okrenula ga tako da gleda prema učinioci, a zatim sjela, prekrížila noge u crnim najlonkama i skupim cipelama i rekla: »Približite se.«

Reacher je prešao u treći red i ugurao se za stol te tako zatvorio pozorni polukrug s Watermanom i Whiteom. Lice dr. Sinclair bilo je otvoreno i iskreno, ali na njemu je bilo traga stresu i brizi. Nešto se ozbiljno događalo. To je bilo jasno. Možda je Garber to dao naslutiti. *Ne zvučiš sretno. Ali trebao bi biti.* Možda nije bilo sve izgubljeno. Reacheru se činilo da je White došao do istog zaključka. Nagnuo se prema naprijed i pogled mu se umirio. Waterman je bio nepomičan. Štedio je energiju.

Sinclair je rekla: »U Hamburgu, u Njemačkoj, ima jedan stan. U finoj četvrti, blizu centra, prilično skup, ali možda pomalo privremen i bezličan. Tijekom zadnje godine stan je iznajmljen četvorici muškaraca dvadesetih godina. Nisu Nijemci. Trojica su Saudijski, a četvrti je Iranac. Sva se četvorica doimaju vrlo sekularno. Glatko obrijani, kratke kose, dobro odjeveni. Najdraže su im polo majice pastelnih boja s malim znakom aligatora. Nose zlatne satove *Rolex* i talijanske cipele. Voze *BMW-e* i izlaze u noćne klubove. Ali ne idu na posao.«

Reacher je vidio kako White klima glavom, kao da su mu poznate takve situacije. Nije bilo reakcije od Watermana. Sinclair je nastavila. »Susjedi četvoricu mladića smatraju manjim plejbojima. Možda su dalji rođaci bogatih, istaknutih arapskih obitelji i provode se u Europi prije nego što se vrate kući, raditi u Ministarstvu nafte. Drugim riječima, tipični arapski bogatunčići u Europi. Ali znamo da nisu. Znamo da ih je u njihovim rodnim zemljama unovačila i u Njemačku preko Jemena i Afganistana poslala nova organizacija o kojoj ne znamo mnogo. No čini se da je dobro financirana, izrazito džihadistička, uglavnom paravojna kad je riječ o obuci te ignorira nacionalno podrijetlo. Neobično je da Saudijski i Iranci surađuju. No sad smo ih našli da to čine. Ostavili su dobar dojam u logorima za obuku pa su ih prošle godine poslali u Hamburg. Zadatak im je ubaciti se na zapad, živjeti mirno i čekati daljnje upute. Do sada ih nisu dobili. Drugim riječima, oni su teroristička ćelija spavača.«

Waterman se trgnuo i pitao: »Kako to znamo?«

»Iranac radi za nas«, rekla je Sinclair. »Dvostruki je agent. Kontakt mu je agent CIA-e u konzulatu u Hamburgu.«

»Hrabar klinac.«

Sinclair je kimnula glavom. »A hrabre je klince teško pronaći. To je jedan od načina na koje se svijet promijenio. Nekoć su nadobudni špijuni sami dolazili na vrata veleposlanstva. Donosili su pismene molbe. Neke smo odbijali. Ali to su bili stari komunisti. Sada trebamo mlade Arape, a ne znamo nijednog.«

»Zašto vam trebamo mi?« pitao je Waterman. »Situacija je stabilna. Neće otići nikamo. Kad odlučite nešto poduzeti, odmah ćete to saznati. Pod pretpostavkom da je u konzulatu uvijek netko dežuran.«

Bolje je saslušati do kraja.

Sinclair je rekla: »Da, situacija je stabilna. Ništa se ne događa. Ali onda se nešto dogodilo. Prije nekoliko dana. Samo mala promjena u rutini. Dobili su posjetitelja.«

Sinclair je predložila da se i učionice premjeste u ured i poslušati su je. Rekla je da je u učionici neudobno, zbog stolova, a to je bilo istina, osobito za Reachera. Bio je visok 195 cm i težak više od 100 kg. Više je nosio svoj stol nego sjedio za njime. S druge strane, u uredu je bio stol za konferencije s četiri kožna naslonjača. Sinclair je dobro predvidjela povećanje razine komfora. To je imalo smisla. Ionako je ona unajmila prostor, vjerojatno jučer, ili je zadužila nekoga da to učini. Tri spavaće sobe i četiri naslonjača za sastanke.

Dva muškarca u odijelima pričekala su vani, a Sinclair je nastavila s izlaganjem: »Iz

našeg čovjeka izvukli smo sve pojedinosti i mislimo da možemo vjerovati njegovim zaključcima. Posjetitelj je također bio Saudijac. Istih godina kao i ostali. Jednako odjeven. Gel u kosi, zlatna ogrlica, oznaka aligatora na majici. Nisu ga očekivali. Bilo je to potpuno iznenađenje. No imaju pravilo slično Mafiji. Katkad se od njih može zatražiti da učine neku uslugu. Posjetitelj je aludirao na to. Pokazalo se da je bio teklić, kako ih zovu. Nema veze s njima. Ima posve drugi zadatak. Došao je u Njemačku vezano za njega i trebao sigurnu kuću. Teklićima je to uvijek draže. U hotelima ostaju tragovi, prije ili poslije. Silno su paranoični jer nove su mreže vrlo široko postavljene. To znači da je sigurna komunikacija u teoriji vrlo zahtjevna. Misle da im možemo prislušivati mobitele, a vjerojatno i možemo. Misle da im možemo čitati e-poštu, što uskoro i hoćemo. I znaju da im redovnu poštu otvaramo parom. Zato rabe tekliće koji prenose poruke. Ne nose torbe za spise lisičinama vezane za zglavke. Prenose verbalna pitanja i verbalne odgovore u svojoj glavi. Idu ovamo-onamo, od kontinenta do kontinenta, pitanje, odgovor, pitanje, odgovor. To je vrlo sporo, ali posve sigurno. Nigdje ne ostaje elektronički otisak, ništa se ne zapisuje i ništa se ne vidi osim čovjeka sa zlatnim lančićem koji prolazi kroz aerodrom, uz milijune drugih.«

»Znamo li je li Hamburg bio njegovo krajnje odredište?« pitao je White. »Ili je poslije nastavio nekamo drugdje u Njemačkoj?«

»Imao je posla u Hamburgu«, odgovorila je Sinclair.

»Ali ne s momcima u kući?«

»Ne, s nekime drugim.«

»Znamo li tko ga je poslao? Pretpostavljate da je to ista organizacija iz Jemena i Afganistana?«

»Čvrsto smo uvjereni da su to oni. Zbog drugih okolnosti.«

»Kojih to?« pitao je Waterman.

»Nije posebno neobična koincidencija što je teklić otprije poznavao jednog od Saudijaca u kući. Zajedno su proveli tri mjeseca u Jemenu, penjući se po užadi i pucajući iz kalašnjikova. Svijet je mali. Njih dvojica imali su nekoliko kraćih razgovora, a Iranac je načuo neke od njih.«

»Što je čuo?«

»Teklić je dva dana poslije imao sastanak. Nije naveo lokaciju, ili je Iranac nije čuo, ali činilo se da je relativno blizu sigurne kuće. Nije trebao prenijeti nikakvu poruku. Došao je da mu nešto kažu. Početnu izjavu, rekao je Iranac. Neku vrstu prvotne pozicije. Kaže da je to bilo jasno iz konteksta. Teklić je trebao saslušati izjavu, zapamtiti je i odnijeti je natrag u svojoj glavi.«

»Zvuči poput početka pregovora. Poput početne ponude.«

Sinclair je kimnula glavom. »Očekujemo da se teklić vrati. Barem jednom, s potvrdnim ili niječnim odgovorom.«

»Znamo li o čemu je riječ?«

Sinclair je odmahнула glavom. »No sigurno je nešto važno. Iranac je uvjeren u to jer je teklić elitni ratnik, baš poput njega. Sigurno je ostavio sjajan dojam u logoru za obuku. Kako bi inače dobio polo majicu, talijanske cipele i četiri putovnice? Nije sitna riba kakvu rabe i jedni i drugi za uobičajene poslove, nego teklić za prijenos poruka na najvišoj razini.«

»Je li došlo do sastanka?«

»Jest, kasno poslijepodne drugog dana. Teklić je izašao na pedeset minuta.«

»A onda?«

»Sljedeće jutro je otišao.«

»Više nije bilo razgovora sa Saudijcem kojeg je poznavao od prije?«

»Bio je još jedan. Ali dobar. Teklić je sve rekao. Izletjelo mu je. Rekao je prijatelju informaciju koju je nosio kući. Samo tako. Nije si mogao pomoći. Mislimo da je bio pod jakim

dojmom. Zbog veličine pothvata. Iranac kaže da se doimao vrlo uzbuđeno. Ipak imaju tek malo više od 20 godina.«

»O kakvoj je informaciji riječ?«

»Bila je to početna izjava. Prvotna pozicija. Baš kao što je Iranac i očekivao. Kratka i jasna.«

»Kako glasi?«

»Amerikanac želi stotinu milijuna dolara.«

3. poglavlje

Sinclair je sjela uspravno i malo se nagnula naprijed, kako bi naglasila svoje riječi te rekla: »Iranac je bez sumnje vrlo pametan, artikuliran i osjetljiv na nijanse jezika. Glavni agent CIA-e u Hamburgu više je puta sve prošao s njime. Čvrsto vjerujemo da je to bila obična izjava, ništa više. Tijekom onih 50 minuta teklić se susreo licem u lice s Amerikancem. Iranac kaže da je sigurno riječ o muškarcu, a ne ženi jer bi to inače posebno naglasio. Posve je uvjeren u to. Tijekom razgovora Amerikanac je rekao tekliću da želi stotinu milijuna dolara.

Bila je to cijena za nešto. To je očito bio kontekst.

Ali to je bio i kraj razgovora. Ne znamo o kojem je Amerikancu riječ. Ne znamo ni na što je potrošio stotinu milijuna. Ne znamo ni od koga ih traži.«

»Ali stotinu milijuna smanjuje broj mogućnost«, rekao je White. »Čak i ako se cijena spusti na 50 milijuna, to je i dalje priličan novac. Tko ima toliko novca? Mnogo ljudi, možda, ali svi stanu u prosječnu knjižicu s brojevima.«

»Gledaš to iz pogrešnog kuta«, rekao je Reacher. »Bolje je tražiti prodavača, a ne kupca. Za što bi ljudi koji se penju po užadi u Jemenu platili stotinu milijuna dolara? I kakav Amerikanac u Hamburgu može prodati takvo što?«

»Stotinu milijuna mnogo je novca«, rekao je Waterman. »Takva bi me cijena zabrinula.«

Sinclair je kinnula glavom i rekla: »Takva nas cijena izrazito brine. Zvučni smrtno ozbiljno. Još nismo čuli da je netko tražio toliko. Zato istražujemo putem svih kanala koje imamo. Uzbunili smo sve špijune koje imamo. Stotine ljudi već naporno rade. Ali trebamo više. Vaš je zadatak pronaći tog Amerikanca. Ako je još u inozemstvu, ovlast ima CIA, pa će akciju voditi g. White. Ako se vratio u SAD, ovlast ima FBI, pa će vodstvo preuzeti posebni agent Waterman. Statistika govori da je velika većina Amerikanaca u Njemačkoj u nekom trenutku služila vojsku ondje, mislimo da ćemo bojnika Reachera trebati u jednom ili drugom slučaju. Ili u oba.«

Reacher je pogledao Watermana i Whitea. U očima im je vidio da nisu prezadovoljni, a i oni su to sigurno vidjeli u njegovima.

Sinclair je rekla: »Osoblje i oprema stižu ujutro. Možete dobiti što god trebate, kad god trebate. Ali razgovarat ćete samo sa mnom, g. Ratcliffeom ili predsjednikom. Vaša će jedinica biti u karanteni. Čak i ako trebate kutiju olovaka, obratite se meni, g. Ratcliffeu ili predsjedniku. U praksi to znači meni. Svu dokumentaciju pripremit će u Bijeloj kući. Nećete biti osobno identificirani. Jer je stotinu milijuna dolara mnogo novca. Moguće je da je umiješan netko iz vlade. Taj bi Amerikanac mogao raditi u ministarstvu vanjskih poslova, Ministarstvu pravosuđa ili u Pentagonu. Mogli biste slučajno razgovarati s pogrešnom osobom. Zato nemojte razgovarati ni sa kime. To je drugo pravilo.«

»Koje je prvo pravilo?« pitao je Waterman.

»Prvo je pravilo da Iranac nije potrošan. Ne smijemo dopustiti da otkriju kako nam je on dojavio. Mnogo smo uložili u njega i trebamo ga jer zaista nemamo pojma što je sljedeće.«

Zatim je gurnula stolac unatrag, uspravila se i krenula prema vratima. Na izlasku je rekla: »Ne zaboravite, trčimo uokolo kao ludi.«

Reacher se nagnuo unatrag u kožnom naslonjaču, a White ga je pogledao i rekao: »Sigurno su avioni i tenkovi.«

Reacher je odvratio: »Naši najbliži tenkovi tisućama su kilometara daleko od Jemena ili Afganistana i potrebno je više te tisuće ljudi da ih se premjesti. Bilo bi lakše dovesti Jemen ili Afganistan njima. Također i brže i manje primjetno.«

»Onda su avioni.«

»Za stotinu milijuna mogli bi potkupiti nekoliko pilota da prijeđu na drugu stranu. Možda trojicu ili četvoricu. Sumnjam da Afganistan ima dovoljno duge piste. Možda Jemen ima. Znači, u teoriji je moguće. Ali od aviona ne bi imali nikakve koristi. Trebali bi stotine tona rezervnih dijelova te stotine inženjera i tehničara za održavanje. I stotine sati uvježbavanja. A mi bismo ih pronašli za pet minuta i uništili ih projektilima dok su još na tlu. Možda to sad možemo učiniti i daljinski.«

»Onda neka druga vojna oprema.«

»Ali koja? Milijun pušaka, po sto dolara svaka? Nemamo ih toliko.«

Waterman je rekao: »Mogla bi to biti tajna, šifra ili lozinka. Ili formula, karta, plan ili dijagram. Ili popis. Ili nacrt računalne zaštite svih svjetskih financijskih sustava, ili tajni recept nekog uspješnog proizvoda. Ili je to ukupno mito potrebno da se donese neki zakon u svih pedeset država.«

»Misliš da je riječ o podacima?« rekao je White.

»Što je drugo moguće neprimjetno kupiti i prodati, a vrijedi toliko? Možda dijamante, ali oni su u Antwerpenu, ne u Hamburgu. Možda i drogu, ali nitko u Americi nema droge spremne za isporuku u vrijednosti stotinu milijuna. To je u Južnoj i Srednjoj Americi. A u Afganistanu ionako imaju makove.«

»Koji je najgori scenarij?«

»To je iznad moje platne razine. Pitaj Ratcliffea. Ili predsjednika.«

»Koje je tvoje osobno mišljenje?«

»Koje je tvoje?«

»Ja sam stručnjak za Bliski istok. Meni je svaki scenarij najgori.«

»Virus velikih boginja«, rekao je Waterman. »Po meni je to najgori scenarij. Ili nešto takvo. Pošast. Biološko oružje. Možda ebola. Ili protuotrov. Ili cjepivo. Što bi značilo da već imaju virus.«

Reacher je zurio u strop.

Situacija koja možda neće završiti dobro.

Ne zvučiš sretno. Ali trebao bi biti.

Koliko god bude potrebno.

Garber je govorio poput križaljke.

White ga je pogledao i rekao: »Što ti misliš?«

»Smeta me kontradikcija između prvog i ostalih pravila«, rekao je. »Iranac nije potrošan. To znači da ne smijemo prići ni blizu tekliću. Čak ne smijemo ni nadzirati lokaciju do koje nas teklić odvede. Jer ne možemo znati da teklić postoji. Osim ako nam je javio netko iznutra.«

»To je prepreka«, rekao je Waterman. »Ne kontradikcija. Pronaći ćemo način da je zaobiđemo. Iranac im je potreban.«

»To je pitanje učinkovitosti. Moraju unaprijed znati tko su potencijalni teroristi. Moraju razotkriti mreže i sastaviti baze podataka. Stoga bi se trebali usredotočiti na tekliće. Prenose verbalna pitanja i odgovore u svojim glavama, s kontinenta na kontinent. Pitanje, odgovor, pitanje, odgovor. Oni znaju sve. Poput snimke na vrpici su. Vrijede stotinu špijuna. Jer vide cijelu sliku. Što Iranac zna? Samo ono unutar njegova dosadna četiri zida u Hamburgu.«

»Ne možemo ga žrtvovati.«

»Mogli bi ga izvući u istome trenutku kada napadnu teklića. Mogli bi mu dati kuću na Floridi.«

White je rekao: »Teklić ne bi progovorio. To je plemenska tradicija stara tisuću godina. Ne bi izdali jedni druge. Ne nakon ono malo prisile što nam je dopušteno upotrijebiti na njima. Zato je pametno ostaviti špijuna gdje jest. Zaista ne znaju što slijedi. Rano upozorenje bilo bi

zgodno. Čak i djelić nekog traga.«

»Znate li vi što slijedi?« pitao je Reacher.

»Nešto drukčije. Situacija više nije kakva je bila nekoć.«

»Jeste li već surađivali s Ratcliffeom? Ili sa Sinclair?«

»Nikada. A vi?«

»Nisu nas odabrali jer nas poznaju«, rekao je Waterman. »Odabrali su nas jer nismo bili u Hamburgu u ključnom trenutku. Bili smo na zadatku drugdje. Zato sigurno nismo pogrešni ljudi za ovo.«

Jedinica u karanteni, rekla je Sinclair, a tako su se i osjećali. Trojica u sobi, izolirani od ostatka svijeta jer su svi bili zaraženi. Alibijem.

U 19h Reacher je uzeo torbu sa stvarima iz auta i odnio ih u svoju sobu koja je bila posljednja u nizu, u hodniku koji je izgledao poput uredskog, a dan prije možda je i bio. Soba je bila prostrana i imala je svoju kupaonicu. Direktorski apartman. Bio je dizajniran za radni stol, a ne za krevet, ali funkcioniralo je.

Kad je ogladnio, sjeo je u stari Caprice i kružio ulicama McLeana, skrećući instinktivno u ulice u kojima je moglo biti parcela tipičnih za rub grada, a na njima restorana kakve je tražio. Nisu bili za svakoga, ali odgovarali su njegovom metabolizmu. Ispred sebe je ugledao neonski znak i sjajni aluminijski pokraj benzinske postaje i izlaza za autocestu. Zalogajnica, dovoljno stara da bude autentična. Na njoj je bilo udubljenja i ogrebotina. Već je mnogo prošla.

Skrenuo je i parkirao, otvorio kromirana vrata i ušao u zalogajnicu. Zrak je bio hladan i svijetao od fluorescentnog svjetla. Prva osoba koju je ugledao bila je žena koju je poznao. Sama u separeu. Upoznao ju je na svojem prethodnom zadatku. Bila je najbolji vojnik s kojim je surađivao. Možda i njegova najbolja prijateljica, na suzdržan način, ako je prijateljstvo bilo dopuštenje da se nešto prešuti.

Isprva je pomislio da je to još jedna, ne pretjerano neobična koincidencija. Svijet je bio mali, a u blizini Pentagona postajao je još manji. A onda je ponovno procijenio. Bila je njegova najbolja narednica tijekom najboljih godina 110. postrojbe vojne policije. Nitko nije imao važniju ulogu u postrojbi, a mnogi su imali manje važnu. Većina njih. Možda uključujući i njega.

A to je postigla time što je bila vrlo pametna.

Previše pametna da bi ovaj susret bio slučajnost.

Prišao je njezinu stolu. Nije se ni pomaknula. Promatrala ga je u odsjaju s površine naopako okrenute žlice. Sjeo je na stolac nasuprot nje i rekao: »Bok, Neagley.«

4. poglavlje

Narednica Frances Neagley podigla je pogled sa žlice i rekla: »Od svih zalogajnica u svim gradovima. Kolika je vjerojatnost?«

»Pomno proračunata, siguran sam«, odvratio je Reacher.

»Pretpostavila sam da ćeš krenuti na zapad jer ćeš podsvjesno htjeti ostaviti Washington iza sebe. Pretpostavila sam kako ćeš skretati, a to je značilo da je jedino očito mjesto. A ovo je bilo očito vrijeme. Pretpostavila sam da će sastanak trajati dva sata, a onda ćete imati pauzu za večeru.«

»Riječ je o tečaju.«

»Nije. Naziv tečaja uopće nema smisla.«

»Nikada nemaju smisla.«

»Ovaj je gori nego inače.«

»To je tečaj.«

»Ne bi ti to učinili. Ne dok je Garber živ.«

»Ne smijem govoriti o tomu. Previše je dosadno.«

»Okušat ću se u nagađanju. To je paravan za nešto. S obzirom na tvoj trenutačan prosjek pobjeda, riječ je o nečemu važnom. To znači da ćeš dobiti sve što tražiš. A osobito ljude koje tražiš. Ionako ćeš me nazvati ujutro. Zašto mi ne bi rekao dvanaest sati prije?«

Nosila je maskirnu odoru za šumu, uredno zavrnutih rukava, s podlakticama na stolu. Imala je kratku tamnu kosu, tamne oči i kožu tamnu od sunca. Koža joj je izgledala mekano, ali Reacher nije bio siguran da zaista i jest takva. Vidio ju je u akciji. Bila je brza i izuzetno snažna. Ispod mekane kože sigurno su bili čvrsti mišići. Ali nije to znao. Nikada je nije dodirnuo. Nikada se nije ni rukovao s njom.

Rekao je: »Ne znam što ćemo točno trebati, ali bilo bi dobro da počnemo već sad raditi popise. Najprije popis zapovjedi za premještaj. I popis aktivnog vojnog osoblja u Njemačkoj na određeni dan. A i popis Amerikanaca civila, prema podacima o putovnicama.«

»Zašto?«

»Moramo pronaći određenog Amerikanaca koji je bio u Hamburgu tijekom određenih pedeset minuta.«

»Zašto?«

»Namjerava prodati nešto vrijedno stotinu milijuna dolara hrpi novopečenih zlikovaca iz Jemena i Afganistana.«

»Znamo li što prodaje?«

»Nemamo pojma.«

»Državne granice mogle bi biti problem. Mislim da mogu samo proći kroz njih. Zbog Europske Unije. Podaci o putovnicama mogli bi biti nepotpuni.«

»Upravo tako. Izgledi nisu veliki, ali moglo bi nam pomoći. Možemo provjeriti tko je ušao u Švicarsku i izašao iz nje tjedan prije. U vrijeme kad je odlučio da će se prodati. Znao je da nadmetanje za cijenu ne može trajati vječno. Morao se pripremiti unaprijed. Pa je otvorio tajni račun u švicarskoj banci. Vjerojatno u Ziirichu. Nakon toga je pričekao neko vrijeme, a zatim se vratio u Hamburg i rekao svoju cijenu.«

»Ali ni to nije sigurno, možda ni to neda rezultate. Možda je riječ o starom računu od prije više godina. Možda mu ovo nije prvi put. Ili tajni račun ima negdje drugdje. Možda u Luksemburgu.«

»Zato sam rekao da ne znam što ćemo točno trebati.«

»Misliš da je iz vojske?«

»Mogao bi biti. Vjerojatnost kaže da jest. Poput Amerikanaca u Koreji ili na Okinawi. To je drugi popis koji trebamo, za svaki slučaj.

Što bi vojnik mogao prodati? Tajne podatke? Ili opremu? U tome slučaju moramo pretpostaviti u čemu bi je isporučio. Kontejner, veliki kombi ili mali kamion, nešto neprimjetno i popis opreme koja bi mogla stati unutra i stajati milijun dolara.«

»To mora biti nešto pouzdano i jednostavno. Neće dobiti osoblje za podršku uz to.«

»Imaj to na umu. Sastavi i popis svih popisa. To je sve što možemo sada učiniti. Budi spremna za razmještaj sutra ujutro u 9 h. Ne vidim kako bi to mogli učiniti brže. Nakon toga sve ide preko Odbora za nacionalnu sigurnost i žene po imenu Marian Sinclair.«

»Čula sam za nju«, rekla je Neagley. »Ona je viša zamjenica Alfreda Ratcliffea.«

»Pripremi popis stvari koje ona treba učiniti za nas. Ne smijemo tratiti vrijeme.«

»Je li riječ o velikom problemu?«

»Možda i jest. Ako je riječ o onome što mislimo. Što ne mora biti. To je samo rečenica izvučena iz konteksta. Mogla bi biti i šala. Ili neki interni sarkazam. Možda dio slenga iz logora za obuku u Jemenu koji ne označava ništa posebno. Ali ako je stvarno, onda cijena koju je naveo sugerira problem.«

Došla je konobarica, pa su naručili jelo. Neagley je rekla: »Čestitam na medalji.«

»Hvala«, odvratio je Reacher.

»Dobro si?«

»Nikad bolje.«

»Siguran si?«

»Što si mi ti, majka?«

»Kako ti se čini Sinclair?«

»Svidjela mi se.«

»Koga još imamo?«

»Nekog Watermana iz FBI-a. Agent starog kova. I nekog Whitea iz CIA-e. Pod velikim je stresom. Vjerojatno s dobrim razlogom. Za sad su se pokazali adekvatnima u nekoliko pogleda. Govore smisleno. Vjerojatno će i oni dovesti svoje osoblje. I vjerojatno će iznad svih nas biti neki nadzornik iz Odbora za nacionalnu sigurnost. Glumit će dadilju i prenositi naše poruke Sinclairu.«

»Zašto ti se svidjela?«

»Bila je iskrena. Ratcliffe također. Priznaju da trče uokolo kao ljudi.«

»Trebáš nazvati svoga brata. Iz Ministarstva financija može pratiti novčane transakcije. Stotinu milijuna dolara možda je vidljivo na državnoj razini.«

»To bi moralo ići preko Sinclair.«

»Držat ćeš se toga?«

Reacher je rekao: »Misli da bi to mogao biti bilo tko. Ne želi da sve izbrbljamo pogrešnoj osobi. Ali propustila je ono ključno. Nije riječ o bilo komu. Riječ je o svakomu. Više ili manje. Morat ćemo baciti mrežu vrlo široko. Nema sumnje da će on biti samo jedan od mnogih. Uхватit ćemo mnogo raznih ljudi kako idu na tajne sastanke, odlaze u Švicarsku i vraćaju iz nje s torbama punim novca. Svi su oni u mutnim poslovima, kupuju, prodaju i razmjenjuju svašta. Steći ćemo mnogo neprijatelja. I vojnih i civilnih. No ne možemo si priuštiti mnogo pozadinske buke. Barem još ne. A tajnovitost će usporiti njezin nastanak. Zato mislim da bismo za sad trebali ostati sa Sinclairom. Ponovno ćemo razmišljati o tomu kada bude potrebno.«

»Shvaćam«, rekla je Neagley.

Konobarica im je donijela jelo te su počeli večerati. Osam navečer u McLeanu u Virginiji. Osam navečer u McLeanu u Virginiji bilo je dva ujutro sljedećeg dana u Hamburgu u

Njemačkoj. Kasno, ali Amerikanac je još bio budan. Ležao je na krevetu i zurio u strop koji nikada prije nije vidio. Pokraj njega, naslonjena na njegovu ruku, ležala je gola prostitutka. Stan je bio njezin. Bio je čist, uredan i mirišljav. Pomalo pretjeran. Nije bio jeftin, a nije bila ni ona. To nije bio problem. Uskoro će postati vrlo bogat. Morao je malo proslaviti. Volio je skupe žene. Bile su uzbudljivije. Nije imao posebnih prohtjeva. Važan mu je bio entuzijizam, a ona ga je pokazala mnogo. A poslije su razgovarali. Doslovno šaputali na jastuku. Mazili su se. Pokazivala je zanimanje za njega. Znala je dobro slušati.

A on je rekao previše.

Smatrao je da su prostitutke bolji psiholozi od pravih psihologa i znale su razlikovati prenemaganje, samohvalu, laž i sulude sanjarije. No ostajala je i mala kategorija istine. Ne istine kakva se priznaje na ispovijedi. Više je to stvar sreće. Kada moraš reći nekome inače ćeš puknuti. Izletjelo mu je, u navali uzbuđenja. Osjećao se fantastično. Vrijedila je novca koji je platio za nju. Lebdio je od zadovoljstva. Spomenuo je da je planirao kupiti ranč u Argentini. Veći od Rhode Islanda, rekao je.

To nije značilo mnogo, ali ona bi zapamtila. A u Njemačkoj se prostitutke nisu bojale policajaca. Bila je to socijalna država. Sve se toleriralo dok je bilo regulirano. Kada lov počne, ona bi rado svratila do njih i rekla im o Amerikancu kojeg je upoznala i koji je namjeravao kupiti ranč na pampama, veći od Rhode Islanda. Rekla bi im i da je to sigurno kompenzacija. Želja da ga se shvati ozbiljno. Jer ni u jednom trenutku nije uspio biti posve tvrd. A onda bi policajci, kao pravi Nijemci, sve zapisali i javili nekome tko zna nešto o tomu i otkrili da bi ranč na pampama veći od Rhode Islanda bio vrlo, vrlo skup.

Jednostavno pretraživanje nedavne kupnje nekretnina u samo jednoj državi bila bi dovoljna da ih dovede do njegovih posve novih vrata.

Glupo.

Sam je bio kriv za to.

U umu se kretao po sobi, slijedeći vlastite korake unatrag i nabrajajući što je sve dotaknuo. A toga nije bilo mnogo. Uglavnom je dirao nju. Je li bilo otisaka njegovih prstiju na njezinoj koži? Vjerojatno nije. Ionako bi bili razmrljani. U želucu je imala njegov DNK, ali ondje su ga već napadale kiseline i enzimi. A DNK analiza još je bila u povojima. Tek se trebala dokazati. Radije bi odbili slučaj, nego riskirali javno sramoćenje.

Dovoljno sigurno.

Što je bilo ludo.

Ali i logično. Ako ideš, idi do kraja. Sve ili ništa. Spalio je mostove za sobom. Prije se pitao kakav će to osjećaj biti. Pokazalo se da je poput padanja. Možda poput skoka padobranom, tijekom dugog pada prije nego što se padobran otvori. Padao je i padao. Nije se mogao boriti protiv toga. Mogao je samo duboko udahnuti, opustiti i prepustiti se.

Kad je odlazio iz svog hotela, učinio je to neprimjetno, kroz parkirnu garažu. Bez posebnog razloga, osim što je to bio prečac do bara u koji je želio ići. Ona se dovezla autom u garažu, upravo u tom trenutku, spremna za posao. Kasno navečer, elitni bar s elitnim gostima. Drugi svijet. Ali za njega više nije bio. Mogao je dobiti sve što je htio. Tražiti to bio je dio zabave. Pitao ju je odmah, u garaži. Što da je pogriješio? Ali nije. Viđao ju je i prije. Ona se nasmiješila i rekla vrlo visoku cijenu. On bi platio deset puta više, samo zbog načina na koji je stajala. I osjetio je da se netom istuširala. Nije bila djevica, ali bila je najbliže tomu u svome poslu.

Odvezla ga je u svoj stan iz kojeg je maloprije izašla.

Je li u garaži bilo nadzornih kamera?

Mislio je da nije. Bio je osoba koja obraća pozornost na pojedinosti. Bio je pronicljiv.

Primjećivao je sve. Morao je biti takav. To je bio dio njegova posla. Na stropu garaže vidio je protupožarnu pjenu, električne vodove, otvore za drenažu i protupožarne prskalice.

Ali ne i kamere.

Dovoljno sigurno.

Što je bilo ludo.

Ali i logično.

Najprije je prošao sve u sebi, a zatim to učinio brzo. Isprva je mislila da je to samo igra. Kao da imitira ono što su vidjeli na video-kazeti. Bacio ju je na trbuh i zajahao je, pritisnuvši joj laktove koljenima i sjedeći na njezinoj stražnjici, poput džokeja na konju. Ona je zastenjala, kako to sve one već rade, a on se sagnuo i zadavio je s leđa, brzo i snažno, tako da što prije sve privede kraju. Pokušala ga je zbaciti, ali jedva se mogla pomaknuti. Slobodne su joj bile samo noge pa ga je pokušala petama udariti u leđa, ali nije mogla dosegnuti te je naposljetku samo beskorisno mlatarala gore-dolje, kao da pliva. A onda je mlataranje prestalo, ali on je čvrsto držao sve dok nije bio siguran. A zatim je držao još malo. A onda ju je pustio i pobjegao glavom bez obzira.

Sve ili ništa.

5. poglavlje

Reacher je dobro spavao u svojoj direktorskoj sobi, ali probudio se rano i već je ustao kad je u 7h kombi dostave dovezao goleme spremnike s kavom i još veći pladanj s pecivima. Mnogo više nego što troje ljudi može pojesti. To je značilo da osoblje dolazi.

Stiglo je u 7:30 u obliku dvojice agenata srednjeg ranga iz Odbora za nacionalnu sigurnost. Sinclair ih je najavila pozivom i rekla da ih obojicu osobno poznaje, pa se moglo pretpostaviti da im i vjeruje. Obojica su bili u tridesetima i doimali se mrgodni, kao da su iznureni podacima kojima su rukovali. Do osam sati već su bili u punom pogonu. Postavili su sigurne telefonske linije, a Reacher je uspio prije Watermana i Whitea podnijeti svoj zahtjev za osoblje. Neaglev je stigla do devet, dovoljno rano da putem Odbora za nacionalnu sigurnost zatraži goleme količine podataka prije nego što je Watermanov pomoćnik uopće stigao, a to je bilo dvadeset minuta prije Whiteovog. Obojica su izgledali poput mlađih inačica svojih šefova. Watermanov se pomoćnik preživao Landry, a Whiteov Vanderbilt, no nije bio u rodu s poznatim bogatašem.

Premjestili su dio namještaja prema potrebi i postavili združeni kontrolni centar kojim su zajedno upravljali Neagley, Landry i Vanderbilt. Dadilje iz Odbora za nacionalnu sigurnost bile su u uredu, a Reacher, Waterman i White primali su konferencijske pozive za stolom, sjedeći u kožnim naslonjačima. Do lih svi su imali posla preko glave, do podne su već imali i neke podatke. Sinclair ih je nazvala da joj podnesu izvješće.

Reacher je rekao: »Taj je dan u Njemačkoj bilo gotovo 200.000 američkih građana. Oko 60.000 aktivnih vojnika i gotovo dvostruko toliko članova njihovih obitelji i onih koji su nedavno istupili iz vojske, ali još se nisu vratili kući. K tomu i oko tisuću civila u posjeti i još pet tisuća njih na trgovinskim konvencijama i poslovnim sastancima.«

»To je mnogo Amerikanaca.«

Reacher je rekao: »Trebali bismo otići u Hamburg.«

»Kada?«

»Odmah.«

»Zašto odmah?«

»Jednom ćemo morati otići. Ne možemo riješiti ovo na papiru.«

Sinclair je rekla: »Agente Waterman, što vi mislite o tomu?«

Waterman je odgovorio: »Moje mišljenje ovisi o tomu koliko vremena treba teklićima da dostave poruku i vrate se s odgovorom. Zvuči sporo? Kad će čovjek kojeg tražimo očekivati odgovor? Koji je tipični interval?«

»U drugim je slučajevima obično oko dva tjedna. Možda dan ili dva manje.«

»Želimo biti blizu kada postignu dogovor. U to nema sumnje. Ali čini se da imamo vremena. Ja bih otišao u Hamburg sljedeći tjedan. Najprije bih želio više pozadinske analize. Naposljetku bi nam to moglo uštedjeti trud.«

»G. White?«

White je rekao: »Ja pretpostavljam da uopće neću ići u Hamburg. Kakva korist od mene ondje, uz lovca na ljude i atentatora? Rješavanje problema na papiru ono je što radim. Napuštam istočnu obalu samo kada zaista moram.«

Sinclair je rekla: »Bojniče Reacher, zbog čega želite odmah otići u Hamburg?«

»Zbog toga što je g. Ratcliffe rekao da ćemo dobiti sve što želimo«, odvratio je Reacher.

»Bi li agentu Watermanu ili agentu Whiteu smetalo da bojnič Reacher ode sam u Hamburg?« pitala je Sinclair.

White je odgovorio: »Ne bi.«

»Osim ako napravi neku štetu«, dodao je Waterman.

Prednost toga što je sva komunikacija išla putem Bijele kuće bila je to što su mogli bez poteškoća rezervirati avionske karte i sobe u hotelu. Unutar 30 minuta Reacher i Neagley imali su rezervaciju za izravni noćni let Lufthanse, kao i za sobe u jednom poslovnom hotelu u Hamburgu, nedaleko od stana ćelije spavača, u finoj četvrti koju je Sinclair opisala, blizu centra i prilično skupoj.

Ostatak poslijepodneva ostali su u McLeanu i radili na eliminiranju imena s popisa prema zapovijedima za taj dan. Nitko nije mogao istodobno voziti tenk na istoku Njemačke i hodati Hamburgom. Broj mogućih krivaca naglo je pao. To se doimalo poput napretka. A onda su počela pristizati prva izvješća iz Ziiricha. Whiteov pomoćnik Vanderbilt shvatio je što je potrebno te se ponudio da će raditi do kasno i nastaviti eliminirati imena s popisa dok oni lete, te im poslati ažurirani popis kada stignu.

Tečaj suradnje, pomislio je Reacher. Tko bi rekao?

Do aerodroma su se odvezli u Reacherovom Capriceu. Vozila je Neagley, a kad su stigli, parkirala je u garaži. O državnom trošku. Njezina inačica civilne odjeće bile su metalizirane sunčane naočale, iznošena kožna jakna preko majice i hlače za koje je Reacher pretpostavio da su stari višak od Marinaca kao i njegove, no pokazalo se da su original od Ralpa Laurena. Imala je torbu, a on nije. Bili su u ekonomskoj klasi, ali sjedala su bila luksuzna u usporedbi s letom vojnim transportom. Pojeli su posluženu hranu, malo spustili sjedala i zaspali.

Dvadeset i četiri sata nakon Amerikančeva odlaska, prostitutkin stan bio je mnogo manje mirišljav. Ili mnogo više, ali pogrešnom vrstom mirisa. Smrad se počeo primjećivati na hodniku i kroz ventile u kuhinji. Susjedi, kojima je ionako već bila odbojna, pozvali su policiju usred noći. Iz postaje su poslali jedna patrolna kola da bace pogled. Ili pomirišu, kako se pokazalo. Odmah su probudili kućepazitelja da donese rezervni ključ. Uslijedilo je četiri sata detektivskog i forenzičkog posla, ispitivanja susjeda i prikupljanja dokaza u stanu ograđenom policijskom trakom. Naposljetku su stigla ambulantna kola s vrećom za trupla.

Dobre i loše vijesti, iz policijske perspektive. Hamburg je raskalašeni lučki grad, sa svjetski poznatom crvenom četvrti i željezničkim kolodvorom prekrivenim grafitima i prepunom droge, ali ubojstva su ipak bila rijetka. Manje od jednog na tjedan. Pronaći truplo bio je događaj. Na tomu se mogla izgraditi karijera. A policija je tvrdila da im je postotak rješavanje ubojstava bio blizu 90 %. To su bile dobre vijesti. Loše vijesti bile su da su ostalih 10 % bili izbodeni narkici i zadavljene prostitutke. Profesionalni rizik. Slučaj vjerojatno neće ući u anale. Počinitelj je vjerojatno već bio na moru, spavao na nekom brodskom ležaju, udaljen više od stotinu kilometara i plovio prema otvorenom oceanu.

Reacher i Neagley imali su gotovinu koju su dobili iz Bijele kuće, za troškove, pa su se odvezli taksijem Mercedesom do grada, kroz jutarnji promet obasjan bljedunjavim jutarnjim prometom. Ulica u kojoj je bio njihov hotel bila je tiha i puna zelenila te zgrada od stakla i blijedih cigala. S obje strane bili su parkirani mali, ali skupi automobili. Njihove su sobe bile na četvrtom katu, malo iznad krovova većine okolnih zgrada. Hamburg je bio stari hanzeatski grad, s više od tisuću godina povijesti, ali nijedan krov koji je Reacher vidio nije bio stariji od pedeset godina. Njemačka je bombardirala Britaniju, a Britanija je uzvratila i postala prilično dobra u tomu. Godine 1943. pokrenuli su vatrenu oluju koja je gotovo izbrisala Hamburg s lica zemlje. Plamenovi visoki 300 metara, temperatura od tisuću stupnjeva, zapaljeni zrak, vatra koja guta cijele ulice dok rijeke i kanali vriju. 40.000 mrtvih u jednom napadu. Britanija je izgubila 60.000 u cijelom ratu. *Tko sije vjetar, žanje oluju.* Hošej, jedan od dvanaest manjih proroka, ali u tome je slučaju imao potpuno pravo.

Telefon u sobi je zazvonio. Zvala je Neagley da se dogovore za doručak. Zatim je

zazvonio opet. Vanderbilt, još budan u Mcleanu, u Virginiji, s imenima 36 Amerikanaca koji su tijekom tog tjedna putovao iz Hamburga u Zürich. *Uхватit ćemo mnogo raznih ljudi*, rekao je Reacher.

Šišao je na doručak koji je bio vrlo europski, sa sušenim mesom, dimljenim sirevima i egzotičnim pecivima. Sjeo je k Neaglej, za stol pokraj prozora. Devet ujutro u Hamburgu u Njemačkoj.

Devet ujutro u Hamburgu u Njemačkoj bilo je podne i 30 minuta u Jalalabadu u Afganistanu. U kuhinji bijele kuće od blata pripremao su ručak. Vani je bila vruća pustinjska klima, kao u Arizoni. Teklić je čekao. Stigao je tijekom noći, nakon četiri komercijalna leta zrakoplovom i 500 neravnih kilometara u Toyotinom kamionetu. Dali su mu doručak, a zatim ga uveli u predsoblje. Već je mnogo puta čekao ondje. Neprestano je odlazio i vraćao se. Takav mu je bio život. Bio je jedini muškarac u kući bez brade ili kalašnjikova.

Naposljedku su ga odveli u malu, zagušljivu sobu. Zrak je bio pun muha koje su se kretale polako. Dva muškarca sjedili su na jastucima. Obojica su imali brade. Jedan je bio nizak i debeo, a drugi visok i vitak. Obojica su nosili obične bijele halje i obične bijele turbane.

Teklić je rekao: »Amerikanac želi stotinu milijuna dolara.«

Muškarci u haljama kimnuli su glavama. Visoki je rekao: »Raspraviti ćemo o tomu za večerom. Dođi sutra rano ujutro po naš odgovor.«

Neaglej je na recepciji hotela uzela plan Hamburga. Otvorila ga je i nagnula ga da uhvati svjetlo koje je dopiralo kroz prozor. Rekla je: »Ako ga nije bilo pedeset minuta, nije mogao otići dalje od kilometra i pol, zar ne? Dvadeset minuta do ondje, deset minuta razgovora, dvadeset minuta natrag. Na kakvom bi se mjestu sastali?«

Reacher je rekao: »U baru ili kafiću ili na klupi u parku.«

Na karti grada pronašli su unajmljeni stan. Neaglej je, prema mjerilu, palcem i kažiprstom napravila krug polumjera kilometar i pol. Unutar kruga našle su se ulice za koje je Reacher pretpostavljao da su uglavnom stambene, ali pomalo i komercijalne. Bio je u mnogo gradova i znao kako funkcioniraju. U tom dijelu svijeta u tom dijelu grada na katovima niskih zgrada bili su stanovi, a u prizemlju diskretne trgovine i uredi. Male trgovine namirnica, draguljarnice, kemijske čistionice, možda podružnice osiguranja. I pekarnice, kafići, restorani i barovi. Tipična četvrt. Unutar kruga bila su četiri mala parka, što je značilo oko osam klupa, a vjerojatno i golubovi koje su mogli hraniti, kao što su radili špijuni u filmovima koje je gledao.

Neaglej je rekla: »Lijep dan za šetnju.«

Polumjer od kilometar i pol značio je da je područje malo veće od sedam kvadratnih kilometara, odnosno 700 hektara. Pronašli su stambenu zgradu u njegovom centru i prošli pokraj nje ni ne pogledavši je, a zatim su se zaustavljali na nasumičnim uglovima, poput turista. A turista je bilo, pa se nisu isticali.

Od početka su nailazili na brojne mogućnosti. U prvih pet ulica bila su tri kafića, dva bara i pekarnica sa slastičarnicom i dva stola za goste. »No sastali su se kasno poslijepodne«, rekao je Reacher. »To znači da nisu bili u pekarnici. Onamo ljudi idu ujutro. Mislim da su se susreli u baru.«

»Ili parku.«

»Gdje bi se Amerikanac osjećao dominantno? Pretpostavljamo da je riječ o pogađanju. Sigurno je želio psihološku prednost. Želio bi se osjećati ugodno, a da se onaj drugi osjeća neugodno.«

»Pretpostavljamo da je bijelac?«

»Zakon velikih brojeva kaže da vjerojatno jest.«

»Onda bar *skinheada*.«

»Ima li takav u ovoj četvrti?«

»Nemaju znak na kojem to piše. Riječ je o stavu.«

Reacher je pogledao kartu i potražio odgovarajuće lokacije. Križanja širokih cesta gdje je promet gušći, a time i cijena najma niža, dok u bočnim ulicama ima mjesta za parkiranje. Pronašao je jedno takvo mjesto. Usput bi prošli i pokraj dva parka.

Rekao je: »Lijep dan za šetnju.«

***

Parkovi su ih razočarali, u hortikulturnom smislu. Veći dio površine zauzimaao je asfalt, grmovi su bili u teglama, a cvijeće jarko poput sjajila za usne. No imali su klupe, po dvije u svakome, i nudili određenu razinu izoliranosti. Jedan je mogao sjesti na jednu, a drugi na drugu klupu. Prvi bi rekao što ima, ustao i otišao, i nitko ne bi mogao ništa posumnjati. Samo čovjek na klupi. A onda drugi. Jedan dođe, drugi ode.

Parkovi su bili mogućnost.

Ni veliko raskrižje nije bilo posve različito, ali bilo je više užurbanosti i buke. Komercijalni prostori nisu bili samo na glavnoj ulici nego su se pružali i u pokrajnje. Jedan od njih bio je i bar ispred kojih su stajala četvorica mladića i pila pivo. U deset ujutro. Sva četvorica imala su obrijane glave. Neravno i neuredno izbrijane, kao da su se brijali sami, noževima, i bili ponosni na to. Bili su mladi, od osamnaest do dvadeset godina, ali krupni. Poput goveđih polovica. Nisi bili iz ove četvrti, smatrao je Reacher. To je povuklo teritorijalna pitanja. Jesu li svojatali pravo na ovo područje?

Neagley je rekla: »Popijmo kavu.«

»Ovdje?«

»Oni nam momci žele nešto reći.«

»Kako znaš?«

»Imam takav osjećaj. Gledaju nas.«

Reacher se okrenuo, a četvorka ga je pogledala. Plemenska stvar, s naznakom izazova i naznakom straha. I animalna. Kao da kontrolu u njima preuzimaju instinkti za borbu ili bijeg. Kao da se bliži trenutak istine.

»Što im je?« pitao je Reacher.

»Saznajmo«, rekla je Neagley.

Reacher je krenuo prvi, ravno prema vratima.

Četvorica *skinheada* zbili su redove.

Prvi je rekao: »Ti si Amerikanac?«

»Kako znaš?« pitao je Reacher.

Dječak izbrijana glave rekao je: »U ovaj bar zabranjen je ulaz Amerikancima.«

6. poglavlje

Reacher je poslije priznao da bi ga odmah udario da je bio njegovih godina. Udario bi ga i prije nego što bi dovršio posljednju riječ. Ako već želi započeti tučnjavu, zašto bi mu dopustio da to učini i kad je naumio? Ali bila je riječ o klincu, pa mu je iz suosjećanja dao još jednu priliku. Zato je umjesto toga vrlo polako upitao: »Govoriš li engleski?«

»Upravo govorim engleski«, rekao je klinac.

»Ali pomiješao si riječi. Značenje je ispalo naopako. Zvučalo je kao da si rekao da postoje barovi u Njemačkoj u koje Amerikanci ne smiju ući i osjećati se kao kod kuće. Sigurno nisi mislio to reći. Alco želiš, mogu te naučiti ispravne riječi.«

»Njemačka je za Nijemce.«

»Meni odgovara«, rekao je Reacher. »Ali ipak sam ovdje. U prolazu. Želim popiti kavu i pokušavam ti dati priliku da se povučeš, sačuvaš obraz i ne dobiješ batina.«

»Nas smo četvorica.«

»Koliko ti je trebalo da vas sve prebrojiš? Ozbiljno, zanima me.«

Na prozoru bara pojavilo se lice. Pogledalo je van, a zatim se povuklo.

Neagley je rekla: »Možemo ići. Ovo nije taj bar. Naš čovjek ne bi mogao ući.«

»A što je s našom kavom?« pitao je Reacher.

»Vjerojatno je loša.«

»Nije loša«, rekao je *skinhead*. »Ovdje poslužuju dobru kavu.«

Reacher je rekao: »Upravo si odlučio umjesto mene. Sad se makni u stranu.«

Klinac ga nije poslušao.

Umjesto toga je rekao: »Ovdje mi odlučujemo, a ne vi. Američka je okupacija završena. Njemačka je za Nijemce.«

»Zvučiš kao da si se spreman potući sa mnom oko toga.«

Klinac je napravio korak naprijed.

Rekao je: »Ne bojimo se.«

Zvučao je poput zlikovca iz starog crno-bijelog filma.

Reacher je pitao: »Misliš da sutrašnjica pripada tebi?«

»Da, mislim.«

»Ponavljati isto, a nadati se drukčijem ishodu definicija je ludosti. Jesi li to znao? To današnji liječnici govore. Mislim da je to citat Einsteina. A on je bio Nijemac, zar ne? Pa ti vidi.

»Trebali biste otići.«

»Mali, makni se u stranu dok nabrojim do tri.«

Bez odgovora.

»Jedan.«

Bez reakcije.

Reacher ga je udario na dva. Tehnički je to bilo varanje, ali zašto ne? Druga prilika odavno je prošla. Dobro došao u stvarni svijet, mali. Desni direkt u pleksus. Humanitarna gesta. Poput ošamućivanja goveda. Drugi *skinhead* nije imao toliko sreće. Inercija je bila protiv njega. Naletio je na Reacherov lakat koji ga je pogodio ravno između očiju. Dok je padao, omeo je četvrtog *skinheada*, taman toliko dugo da Reacher stigne udariti trećeg istim laktom, u povratku, odozgo prema dolje, ubadajući kao nožem. Nakon toga mu je s četvrtim ostalo mnogo opcija. Reacher je odabrao udarac među noge, za maksimalan učinak uz minimalni trud.

Prekoračio je preko spetljanih nogu i ušao u bar. Za šankom je bio neki starac. Gostiju nije bilo. Starac je imao sedamdesetak godina. Poput Ratcliffea. Ali bio je u mnogo lošijoj formi. Bio je pun bora, sijed i pogrbljen.

»Govorite li engleski?« pitao je Reacher.
»Da«, odgovorio je starac.
»Vidio sam vas kako gledate kroz prozor.«
»Jesi?«
»Znali ste za one dečke vani?«
»Što s njima?«
»Dopuštaju samo Nijemcima da uđu ovamo. To vam ne smeta?«
»Imam pravo birati koga ću poslužiti.«
»Želite li poslužiti mene?«
»Ne, ali poslužiti ću vas ako moram.«
»Imate li dobru kavu?«
»Vrlo dobru.«
»Ne želim je. Samo želim odgovor na pitanje. Nešto me oduvijek zanimalo.«
»Koje pitanje?«
»Kakav je osjećaj izgubiti rat?«

Nastavili su dalje i odustali nakon pet ulica. Bilo je previše mogućih lokacija. Mogli su nagađati o osobnim ukusima i preferencijama, ali i dalje je ostalo više opcija za svaki scenarij. Nije bilo načina da zaključe gdje su se dva muškarca susreli.

Reacher je rekao: »Morat ćemo to učiniti na obrnut način. Morat ćemo se pritajiti, čekati glasnika da se vrati, a zatim ga slijediti do mjesta sastanka. I vidjeti s kime se sastaje. A to će biti vrlo teško, s obzirom na sve. Na ovim ulicama za to će trebati mnogo vještine i mnogo ljudi. Trebat ćemo specijalistički tim za nadzor.«

Neagley je rekla: »Ionako ne možemo. Iranac nije potrošan.«

»Ne bismo se približavali. I čekali bismo. Koliko god je potrebno. Samo trebamo vidjeti s kime se sastaje. Ako znamo tko je, možemo do njega doći poslije, na drugi način. Možemo lažirati istragu koja vodi do njega iz drugog smjera. Ili izmijeniti opis prave istrage. Kako bilo, izveli bismo to tako da se čini kako nije imalo veze s teklićem. Status Iranca ne bi se promijenio.«

»Ima li još itko specijalističke timove za nadzor?«

»CIA sigurno ima.«

»U svakom konzulatu? Još uvijek? Sumnjam. Planiraj da ćemo biti samo ti i ja. Što će biti vrlo teško. Kako si i rekao. Osobito zato što zgrada u kojoj žive gotovo sigurno ima stražnji ulaz. Od početka bismo bili razdvojeni.«

»Možda Waterman ima ljude za to«, rekao je Reacher.

»Ovo bi trebala biti veća operacija.«

»Možemo dobiti što god želimo. Tako je čovjek rekao.«

»Nisam sigurna je li baš tako mislio. Reći će da je nadzor stana rizik za Iranca. A to jest istina. Mogla bi proći cijela dva tjedna. Jedna pogreška, ili ako vide istog čovjeka dvaput, znat će da je sigurna kuća kompromitirana i otkrit će zašto. Ruke su nam vezane.«

Reacher nije rekao ništa.

Dok su hodali natrag prema hotelu, dvije ulice prije njega, ugledali su četiri policijska auta parkirana jedan pokraj drugog. Osmorica policajaca u odorama išli su od zgrade do zgrade i razgovarali s ljudima na ulaznim vratima, a zatim prelazili na sljedeću kuću. Ispitivali su od vrata do vrata.

Dogodilo se nešto loše.

Dok su prolazili jedan od policajaca zaustavio se i na njemačkom ih upitao: »Živate li u ovoj ulici?«

Reacher je odvratio: »Govorite li engleski?«

Policajac je ponovio, ovaj put na engleskom: »Živite li u ovoj ulici?«

Reacher je pokazao prstom prema naprijed: »Odsjeli smo u hotelu.«

»Koliko ste dugo ondje?«

»Stigli smo jutros.«

»Noćnim letom?«

»Da.«

»Iz Amerike?«

»Kako znate?«

»Po vašoj odjeći i držanju. Koji je razlog vašeg posjeta?«

»Turizam.«

»Vaše isprave, molim«, rekao je policajac.

»Zaista?«, odvratio je Reacher.

»Prema njemačkom zakonu, dužni ste pokazati isprave policajcu kada ih zatraži.«

Reacher je slegnuo ramenima, zavukao ruku u džep i izvukao vojnu iskaznicu. Nije je bilo teško pronaći. U džepu nije bilo ničega drugog. Predao je iskaznicu policajcu. Neagley je učinila isto. Policajac je zapisao njihova imena u svoj blok i pristojno im vratio iskaznice.

Rekao je: »Hvala.«

»Što se dogodilo?« pitao je Reacher.

»Netko je zadavio prostitutku. Prije nego što ste vi stigli. Želim vam ugodan dan.«

Nastavio je dalje i ostavio ih same na pločniku.

U tome trenutku Amerikanac je bio udaljen manje od 500 metara od njih, u paralelnoj ulici niskih stambenih zgrada, unajmljivao je automobil iz male agencije stisnute u dva prizemna poslovna prostora. Želio je otići iz grada. Samo na nekoliko dana. Možda i na nekoliko sati. Znao je da je to nezrela reakcija. Poput djeteta. *Ako ne vidim ja tebe, ne vidiš ni ti mene.* No nije se brinuo. Nimalo. Nije bilo otisaka, ni DNK, ni nadzornih kamera. Bila je samo prostitutka. Uskoro će odustati. Bio je siguran u to. No nije bilo smisla da se dotad zadržava u blizini. Možda će se odvesti do Amsterdama pa se vratiti. Bilo je to poput padanja. Više se nije mogao zaustaviti.

Reacher i Neagley vratili su se u hotel i na recepciji su saznali da ih je dvaput zvao g. Waterman iz Amerike. Bilo je podne u Hamburgu. Na istočnoj je obali bilo šest ujutro. Sigurno je bilo nešto hitno. Neagley je bila u bližoj sobi, pa su otišli onamo i uzvratili poziv. Javio se Watermanov pomoćnik Landry. Svi su već bili na poslu. Zatim se javio sam Waterman i rekao: »Morate se vratiti. Saznali su nešto novo. Misle da se sve mijenja.«

7. poglavlje

Poletjeli su rano navečer, *Lufthansom*, sjedeći sami među uglavnom mladim ljudima koji su putovali uglavnom sami. Neki su izgledali zapušteno, neki jednostavno čudno, a neki poput postdiplomaca na izletu. U SAD su stigli naoko dva sata nakon odlaska iz Njemačke, bila je sredina večeri. Osam sati u zraku, minus šest vremenskih zona. Preuzeli su stari Caprice iz javne garaže i po mraku se odvezli do McLeana i parkirali pokraj novijih Capricea koji su izgledali kao da se nisu micali. Pokraj njih su bila dva crna kombija. Ušli su unutra i pronašli ih sve, uključujući Ratcliffea i Sinclair, nagurane u uredu. Čekali su njih. Ali nisu čekali dugo. Čin je imao svoje prednosti.

Ratcliffe je rekao: »Stigli ste na vrijeme. S aerodroma su nam javili kada stiže let, a policija nam je javila kakvo je stanje u prometu.«

»Što smo propustili?« pitao je Reacher.

»Djelić slagalice«, odgovorio je Ratcliffe. »Što znate o računalima?«

»Jednom sam vidio jedno.«

»Svi imaju nešto u sebi što određuje datum i vrijeme. Mali sklop. Vrlo jednostavan i jeftin. Razvijen je prije mnogo vremena, kad su bušene kartice bile standard i podatke je trebalo stisnuti u 80 stupaca. Kako bi uštedjeli prostor, pisali su godinu s dvije znamenke, a ne s četiri. Na primjer, 1960. bila je napisana kao 60., 1961. kao 61., i tako dalje. Morali su štedjeti prostor. Sve je bilo kako valja. Ali to je bilo onda, a ovo je sada. Uskoro će 1999. godina prijeći u 2000. godinu i nitko ne zna hoće li dvoznamenkasti sustav to učiniti na ispravan način. Možda pomisli da je opet 1900. godina. Ili 19100. Ili nulta. Ili se možda samo smrzne. Moglo bi doći do katastrofalnih kvarova diljem svijeta. Mogli bismo izgubiti javne službe i infrastrukture. Cijeli bi gradovi mogli ostati u mraku. Banke bi mogle propasti. Sav vaš novac u trenutku bi se mogao pretvoriti u dim. Zapravo, čak niti dim.«

»Nemam ništa novca«, rekao je Reacher.

»Ali shvaćate o čemu govorim.«

»Tko je dizajnirao taj sklop? Što oni kažu?«

»Svi su odavno u mirovini ili mrtvi. Nisu očekivali da će taj program trajati dulje od nekoliko godina. Zato nema dokumentacije. Bila je to samo hrpa šmokljana u laboratoriju koji su smišljali nešto. Nitko se ne sjeća točnih pojedinosti. Nitko nije dovoljno pametan da unatrag dođe do toga. Također, možda su pogrešno shvatili gregorijanski kalendar. Možda su zaboravili da je 2000. godina prijestupna. Obično godine djeljive sa 100 nisu. Ali ako su djeljive sa 400, onda jesu. Prava zbrka.«

»Kakve to veze ima s našim slučajem?«

»Svijet je sve više ovisan o računalima. Internet bi mogao biti velika stvar do 2000. godine. To bi samo povećalo problem jer bi sve bilo međusobno povezano. Ulozi postaju sve veći. Ljudi se počinju brinuti. Postaju svjesni opasnosti. Pametni poduzetnici pokušavaju napisati softverske zakrpe.«

»Što je to?«

»To je nešto poput čarobnog metka. Instaliraju novi kod i riješe problem. Može se zaraditi mnogo novca. Tržište je golemo. Milijuni ljudi diljem svijeta moraju to učiniti na vrijeme. Vrlo je hitno. Toliko hitno da će ljudi najprije instalirati, a onda razmišljati. A to ih čini ranjivim.«

»Na što?«

»Još jedan djelić razgovora. Čuli smo šaptanja da netko prodaje dovršenu softversku zakrpu. Izgleda dobro, ali nije. Zapravo je riječ o trojancu. To je nešto poput virusa ili crva, ali drukčije. Riječ je o kalendaru s četiri znamenke koji je moguće daljinski zaustaviti. Putem

interneta. Koji je svakim danom sve veći. Računala diljem svijeta srušit će se. U vladama, javnim službama, korporacijama i u privatnom vlasništvu. Zamislite koliku to moć da je nekomu. Zamislite kaos koji bi uslijedio. Zamislite mogućnost ucjene. Netko bi platio stotinu milijuna za takvu sposobnost.«

»Ipak zvuči nategnuto«, rekao je Reacher. »Zar ne? Ljudi bi platili stotinu milijuna dolara za mnogo toga. Zašto bismo pretpostavili da je riječ baš o tomu?«

Bolje je poslušati do kraja.

Ratcliffe je rekao: »Potreban je određen dar da se napiše takav program. A i određena vrsta uma. Mora imati odmetnički senzibilitet. No oni to ne vide tako, naravno. Za njih je to više stvar slijedenja trenda. Kažu da među softverskim programerima ima dosta takvih ljudi. A oko 400 programera okupilo se prije neki dan na konvenciji u inozemstvu. To je 400 šmokljana koji najbolje slijede trendove. Polovica su bili Amerikanci.«

»Gdje je bila konvencija?«

»U Hamburgu u Njemačkoj. Bilo su ondje kad i vi. Konvencija je završila jutros. Danas su se vratili kući.«

Reacher je kimnuo glavom. »Mislim da smo neke od njih vidjeli u avionu. Mladi, zapuštenog izgleda.«

»Ali u vrijeme kada je teklić imao sastanak konvencija je bila u punome jeku. U gradu je bilo 200 američkih programera. Možda se jedan od njih iskrao na jedan sat.«

Reacher nije rekao ništa.

Ratcliffe je nastavio: »Naši ljudi kažu da su takve konvencije u zapadnoj Europi malo drukčije. Privlače čudake i radikale.«

Ratcliffe je nakon toga otišao, sa svojim tjelohraniteljima, u crnom kombiju. Sinclair je nastavila voditi sastanak. Rekla je da će se usredotočiti na računalne programere. Također i da FBI ima novu jedinicu posvećenu baš tomu. Waterman će biti veza s njima, ali samo putem nje, Ratcliffea ili predsjednika. Također bit će veza i s ostalima koji bi mogli biti korisni, ali opet, ne izravno. White će identificirati svih 200 američkih programera i početi njihove provjere. Reacher neće imati neposrednu ulogu, ali ostat će s njima. Za svaki slučaj. Ministarstvo obrane imalo je računala i programere. Zapravo od njih je i došla prva zabrinutost zbog problema s datumom. Možda je zlikovac htio povećati potražnju prije nego što da ponudu.

Waterman i White bacili su se na posao, ali Reacher je ostao u uredu. On i Sinclair, posve sami. Ona ga je pogledala, od glave do pete, i rekla: »Želite li me nešto pitati?«

On je pomislio: *Jeste li već večerali?* Opet je bila u crnoj haljini, ali drugoj. Pružala se do koljena i bila prilično uska, a ispod nje opet je imala tamne najlonke i na nogama fine cipele, imala je lijepo lice i frizuru kao i prije, nenametljivu, češljanu prstima. I nije imala vjenčani prsten.

No rekao je: »Zaista mislite da bi teroristi uvježbani u zabiti Jemena htjeli kupiti takvo što?«

»Ne vidimo zašto ne bi. Nisu neuki. Cijena to na neki način dokazuje. Moraju imati podršku odmetnute korporacije ili odmetnute države. Ili pak imaju pristup kapitalu vrlo bogate obitelji. Sva tri slučaja sugeriraju da su u toku s modernom tehnologijom, a sigurno i računalnim sustavima.«

»To je samoostvarivo proročanstvo. Uvjeravate sami sebe u ono što govorite.«

»Što želite reći?«

»Improvizacija je dobra, ali panika je loša. Hvatate se za slamke. Možda se varate. Što je s provjeravanjem svake mogućnosti?«

»Predlažete li drugi pristup istrazi?«

»Još ne.«

Sinclair je pitala: »Što se dogodilo u Hamburgu?«

»Ne mnogo«, odgovorio je Reacher. »Vidjeli smo gdje je stan. Kako je Iranac?«

»Dobro je. Javio se jutros. Ništa se ne događa. Doduše, četiri ulice od njih zbio se zločin.

Ubijena je prostitutka.«

»Vidjeli smo policiju kako istražuje slučaj«, rekao je Reacher. »Vidjeli smo mnogo toga. Uključujući i previše odredišta. Ne možemo krenuti od kraja. Morat ćemo slijediti teklića od stana do sastanka.«

»To je previše rizično.«

»Nema drugog načina.«

»Možete pronaći Amerikanca i prije nego što se opet sastane s tekličem. To bi bio drugi način. I mnogo bolji za sve umiješane.«

»Nadređeni vas pritišću.«

»Ovo bi vladi bilo vrlo drago da se slučaj riješi što prije.«

»Zato je dobar osjećaj smanjiti broj mogućih sumnjivaca. Ostavlja dojam napretka. Bolje je imati 200 sumnjivaca nego 200.000. Razumijem to. Ali ono što stvara dobar osjećaj nije uvijek najpametnije.«

Sinclair je šutjela jedan dugi trenutak. A zatim je rekla: »Dobro. Kad vas ostali ne trebaju, smijete raditi samostalno.«

No to je bilo samo ograničenje druge vrste. Ozbiljnost situacije umanjivala je slobodu. Imao je dojam da bi bio izbačen zbog jedne pogreške. Dobio je jedan pokušaj da osmisli teoriju.

Neagley je rekla: »Svi nas pristupi vraćaju na isto pitanje. Što prodaje?«

»Slažem se«, rekao je Reacher.

»O čemu je onda riječ?«

»Ti si sastavila popis.«

»Nisam. Popis je prazan. Kakve bi podatke htjeli od nas? Što bi im bilo vrijedno milijun dolara? Već znaju sve što trebaju znati. Mogu to pročitati u novinama. Naša je vojska veća od njihove. Kraj priče. Ako dođe do sukoba, razbit ćemo ih. Zar bi potrošili 100 milijuna dolara da saznaju na koji način i koliko jako? Kako bi im to koristilo?«

»Onda hardver.«

»Ali što? Oprema je ili previše jeftina i dostupna drugdje ili joj je potrebna pukovnija inženjera da bi mogla funkcionirati. Nema sredine. Stotinu milijuna neobična je cijena.«

Reacher je kimnuo glavom. »To sam rekao Whiteu. On je mislio da je riječ o tenkovima i avionima.«

»Kakav bi hardver htjeli od nas? Daj mi jedan dobar primjer. Nešto što na terenu, u samoj bitki, može rabiti obični pješak. To je standard koji ciljaju. Nešto jednostavno, izdržljivo i pouzdano. Nešto s velikom crvenom sklopkom i velikom žutom strelicom koja pokazuje naprijed. Jer oni nemaju specijalističku obuku niti pukovnju inženjera.«

»Postoji mnogo toga.«

»Slažem se. Ručni bacači raketa zemlja-zrak bili bi korisni. Mogli bi srušiti putnički avion. Iznad grada. Ali imaju ih već tisuće. Sami smo dali tisuće pobunjenicima, a Sovjeti su ostavili još tisuće za sobom. A sada im nova Rusija prodaje tisuće onih koje su ponijeli sa sobom, kao da to nije dovoljno, mogu kupiti jeftine kopije iz Kine. Ili Sjeverne Koreje. Bilo bi doslovno nemoguće potrošiti stotinu milijuna dolara na ručne bacače raketa. Previše su obični. Previše jeftini. To su osnove ekonomije. Bilo bi to kao da bacaju novac u prašinu.«

»Što je onda?«

»Ništa. Nemamo teoriju.«

Deset sati navečer u McLeanu u Virginiji.

A to je bilo 7:30 sljedeće jutro u Jalalabadu u Afganistanu. Teklić je opet čekao u predsoblju. Rano sunce probijalo se kroz visoki prozor, hvatajući čestice prašine i potičući muhe na let. U kuhinji se kuhao čaj.

Naposljetku su odveli teklića u istu malu, zagušljivu sobu. I u njoj je bio visoko postavljen prozor kroz koji se probijala zraka jutarnjeg sunca, a u njoj čestice prašine i tek probuđene muhe. Ispod prozora su sjedila ista dva muškarca na dva ista jastuka. Obojica su imala bradu. Jedan je bio nizak i debeo, drugi visok i mršav. Obojica su bila u istim bijelim haljama i bijelim turbanima.

Visoki je čovjek rekao: »Danas ćeš otići s našim odgovorom.«

Teklić je nagnuo glavu s poštovanjem.

Visoki je čovjek rekao: »U svijetu je običaj pogađati se, ali ne kupujemo deve. Zato je naš odgovor jednostavan.«

Teklić je opet nagnuo glavu i malo je okrenuo na jednu stranu, kao da okreće uho prema govorniku.

Visoki je muškarac rekao: »Reci Amerikancu da ćemo platiti koliko traži.«

8. poglavlje

Četiri sata poslije bilo je osam ujutro u Hamburgu u Njemačkoj i glavni gradski mrtvozornik počinjao je posao u središnjoj mrtvačnici. Obdukciju je dovršio kasno prethodne večeri. Neplaćeno prekovremeno, ali ubojstva su bila rijetka i na njima se mogla napraviti karijera. Ujutro je želio još jednom pregledati bilješke prije nego što preda izvješće.

Žrtva je bila visoka bjelkinja blijede puti. Prema ispravama, u vrijeme smrti imala je 36 godina i 8 mjeseci. To je bilo u skladu s fizičkim dokazima. Žena je bila u dobroj formi. Bila je na dijete, sudeći po maloj količini sala. Odlazila je u teretanu, sudeći po njezinim mišićima. Oko šest sati prije smrti pojela je salatu s kus-kusom, a oko jedan sat prije smrti progutala je ejakulat. A zatim ju je straga divljački zadavio desnoruki počinitelj. Oštećenje tkiva bilo je neznatno veće s desne strane, što je ukazivalo na snažnije prste.

Zbog blijede puti ubijene vidjele su se i druge modrice nastale prije smrti. Nisu bila snažna, ali jasno su se vidjele. Osobito su izražene bile kontuzije laktova, nastale od napadačevih koljena. Tako ju je pritisnuo dolje, zajahavši je poput ponija. Slabo vidljivih modrica bilo je na stražnjici, od pritiska njegove. Bio je mršav, smatrao je mrtvozornik. Ali žilav i snažan. Na rukama i koljenima stršale su mu kosti. »Žgoljav tip«, rekli bi na televiziji. Vjerojatno pun energije, neurotičan i sklon nasilnim ispadima.

Počela se pojavljivati slika.

Najbolje od svega, udaljenost između modrica na žrtvinoj stražnjici i onih na njezini laktovima očito je bila precizna udaljenost između napadačeve zdjelice i koljena. Nakon oduzimanja standardnih dimenzija tih zglobova, mogla se dobiti precizna duljina bedrene kosti. A duljina bedrene kosti smatrala se nepogrešivim pokazateljem nečije visine.

Napadač je bio visok 173 cm. Amerikanci bi rekli, pet stopa i osam inča. Trebalo je navesti i američke mjere jer je žrtva bila prostitutka. Vojnici su još imali novac koji bi trošili. U svakom slučaju, napadač nije bio ni patuljak ni div.

Mrtvozornik je na stražnji dio spisa pričvrstio napomenu. Nije to bila standardna praksa, ali pomalo ga je ponijelo uzbuđenje. U napomeni je pisalo da je, prema njegovom mišljenju, ubojica dešnjak prosječne visine ili malo niži od toga, izraženih kostiju i snažan, ali više žilav nego mišićav. Poput trkača na duge staze.

Zatim je mrtvozornik zatvorio spis u omotnicu i zatražio da je dostavljač odmah odnese šefu detektiva u središnjoj policijskoj postaji.

Šef detektiva nije bio presretan kad je primio omotnicu. Barem ne isprva. No poslije se više uzбудio. Ime mu je bilo Griezman. Smatrao se uspješnim. Postotak od 90 % riješenih slučajeva bio je dojmljiv. Ali ovaj put Griezman nije želio dojmljivo. Želio je kratku istragu, nakon koje slučaj nestane daleko s druge strane, duboko među 10 % zaboravljenih neuspjeha.

Pročitao je bilješke svojih detektiva. Jedan je napisao da bi se žrtva obično odvezla od svog stana do hotela, kasno navečer, parkirala u garaži i tražila mušterije u baru. Ali te je večeri nitko nije vidio u baru. Obično bi išli u mušterijinu hotelsku sobu. Obično bi otišla usred noći, a katkad i rano sljedeće jutro. Barmeni i sobarice mogli bi sastaviti popis muškaraca s kojima je viđena.

U drugoj napomeni pisalo je kako je bilo neobično da prima mušterije u svome stanu. Bilo je to općenito neobično za hotelske prostitutke. Možda je bila riječ o stalnoj mušteriji. Poznavala ga je i vjerovala mu. U tome bi se slučaju isplatilo pobliže istražiti stalne mušterije. Tijekom zadnje dvije godine, možda. Pretpostavka je bila da su se spetljali u baru. Možda će se hotelski radnici sjetiti njihova prvog susreta. Većina ih je već dugo radila

ondje.

U trećoj napomeni pisalo je da je bila izuzetno skupa.

Griezman je sklopio oči.

To je već znao. Znao je i da traži mušterije u baru. No napomene su po nekim pitanjima griješile. Nije bilo neobično da vodi mušterije u svoj stan. Nimalo. Katkad bi se u baru susretala s ljudima koji nisu odsjeli u hotelu. Mjesna gospoda koja su se došla opustiti nakon teškog dana u uredu. Svi su u blizini imali stanove ili kuće, ali dakako nisu mogli ići onamo. Zbog supruga, obitelji i tako dalje.

Mjesna gospoda, baš poput njega.

I on je bio njezina mušterija. Gotovo godinu prije. Tri puta. Dobro, četiri. Svaki put u njezinom stanu. Prvi su se put susreli baš u hotelskom baru. *Koji je broj tvoje sobe? Zapravo nisam u hotelu. Samo sam došao na piće.* Išli su svaki svojim autom. Imao je policu osiguranja. Nedavno je dovršio otplatu. Sve bi išlo na štedni račun, s bonusom. Za djecu. A sad je bila mrtva. Ubijena. I on bi se našao na popisu muškaraca s kojima je bila. Pomnija istraga dovela bi do katastrofe. Netko bi se sjetio. Bio bi otpušten, dakako. Došlo bi do rastave, dakako. Bio bi osramoćen.

Otvorio je mrtvozornikovu omotnicu. Pročitao je hladne, tvrde činjenice. Poznao je taj vrat. Bio je dug, vitak i profinjeno blijed. Znao je da voli kus-kus. Znao je da guta.

Okrenuo je posljednju stranicu i vidio napomenu. Desnoruki napadač, prosječne visine, mršav i koščat, prije žilav nego mišićav.

Poput trkača na duge staze.

Griezman se nasmiješio.

On je bio visok dva metra i težak 136 kilograma. U američkim mjerama, šest stopa i šest inča te tristo funta. Veći dio toga bilo je salo. Za doručak je jeo kobasice i krumpir. Zadnji put je svoju kost vidio na rendgenskoj snimci.

Nije bio nimalo poput trkača na duge staze.

Rekao je tajnici neka sazove sastanak. Njegov se tim okupio. Njegovi detektivi. Rekao je: »Vrijeme je da postavimo nove parametre.

Recimo da se žrtva odvezla do hotela, no pokupila je nekoga prije nego što je ušla kroz vrata. Možda slučajni susret u garaži. Možda stalna mušterija. Možda se dugo nisu vidjeli. To bi nam reklo da je dovoljno bogat da si je može priuštiti, ali nije odsjeo u hotelu jer bi inače otišli u njegovu sobu. Dakle, ili je odavde ili je spavao drugdje. Pravo je pitanje je li imao auto. Vjerojatno jest jer je bio garaži. Ali možda ne jer je garaža također prečac do sljedeće ulice. U tom ga je slučaju ubijena možda sama odvezla kući. U tome bismo slučaju u autu trebali pronaći otiske prstiju. Barem na kvakama i na kopči sigurnosnog pojasa.«

Detektivi su zapisivali bilješke.

A onda je Griezman rekao: »Najbolje je što sada imamo pouzdane informacije od patologa. Počinitelj je prosječne visine i mršav. To su znanstveni podaci. I to je ono što tražimo. Ništa drugo. Zaboravite bivše mušterije, osim ako su prosječne visine i mršavi. Ne zanima nas nitko drugi. Dakako, to je gubitak vremena jer je sigurno riječ o mornaru koji je dan prije dobio plaću, a sad je već daleko na oceanu, ali moramo ostaviti dojam da radimo nešto. No usredotočite se. Ne tratite vrijeme. Prosječne visine, mršav, njegovi otisci u autu. Provjerite to, ništa drugo. Bez tlapnji. Sačuvajte energiju za sljedeći slučaj.«

Detektivi su izašli, a Griezman je duboko uzdahnuo i opustio se u stolcu.

U tome trenutku Amerikanac je bio u Amsterdamu i tuširao se. Ustao je kasno. Bio je u hotelu jednu ulicu od glavne. Hotel je bio malen i čist, a neki su gosti bili piloti. Bilo je to takvo mjesto. Kad je sišao na kavu, u blagovaonici je vidio njemačke novine. Nije bilo naslova o

ubojstvu. Nisu imali tragova. Bio je siguran.

U tome trenutku, teklić je bio u Toyotinom kamionetu i prešao je tek desetak od 300 kilometara cestom. Nakon toga proći će kroz četiri aerodroma i tri sigurne kuće. Sve je to bilo naporno, ali početak je bio najteži. Cesta je bila teška. Teška za kamionet i teška za putnika. Bila je zamorna. Na nekim je mjestima to jedva bila cesta. Ponegdje je bila više poput korita presahnule rijeke. Ali to je bila cijena sigurnosti.

***

Sunce se prividno kretalo na zapad, najprije osvjetlivši obalu Delawarea, zatim Marylanda i naposljetku sam Washington koji je izgledao veličanstveno pri ranojutarnjem svjetlu, kao da je izgrađen samo za taj trenutak u danu. Zora je stigla do McLeana, a u poslovni park stigao je kamionet dostave, dovezavši kavu i doručak. Svi su bili budni i čekali. Landry, Vanderbilt i Neagley bili su smješteni u drugoj od tri zgrade kompleksa *Edukacijskih rješenja*. Raspored je bio jednak, kreveti umjesto radnih stolova. Agenti iz Odbora za nacionalnu sigurnost izmjenjivali su se iz treće zgrade. Dok je jedan bio na dužnosti, drugi bi spavao.

White je rekao: »Samo deset programera još se nije vratilo u SAD ili nije na putu. Tih desetero žive u inozemstvu, u Europi i Aziji. Jedan od njih živi u Hamburgu.«

»Čestitam«, rekao je Reacher. »Riješio si slučaj.«

»To je pitanje prioriteta. Je li vjerojatnije da je izdajica Amerikanac koji živi u inozemstvu ili koji živi u domovini? Koje bismo trebali prve provjeriti?«

»Tko je taj u Hamburgu?«

»Imamo fotografiju. Pripadnik kontrakulture. Rano se počeo baviti računalima.

Smatra da će ona prije ili poslije učiniti svijet demokratičnijim. Što znači da krade, rastavlja ukradeno i naziva to politikom, a ne zločinom. Ili performansom.«

Vanderbilt je izvukao fotografiju. Bila je istrgnuta iz časopisa, zapravo nekakvog neovisnog žurnala u kojem je objavljen članak o njemu. Prikazivala je glavu i ramena mršavog bijelca s razbarušenom kosom. Kao da je gurnuo prst u utičnicu. Dijelom ludi profesor, dijelom nestašni mangup.

Imao je četrdesetak godina.

White je rekao: »CIA-in čovjek u Hamburgu otišao je u šetnju uz malo nadzora. Programer trenutačno nije kod kuće.«

Reacher je rekao: »Ako živi ondje, zašto bi dogovorio prvi sastanak dok se u gradu održava konvencija? Taj je tjedan imao mnogo posla. Bilo je i ljudi koji su ga poznavali. Mogli su primijetiti. Bilo bi bolje da je to učinio prije ili poslije.«

»Znači, tvoje je mišljenje da je počinitelj bio posjetitelj konvencije.«

»Moje je mišljenje da je sve ovo Alisa u zemlji čuda.«

»To je sve što imamo.«

»Kako daleko glasnici putuju?« pitao je Reacher.

»Ne do SAD-a. Ne još. Barem koliko znamo. Ali putuju po cijeloj zapadnoj Europi, Skandinaviji i Sjevernoj Africi. I Bliskom istoku, dakako.«

»Najbolje što možete je pratiti programere koji su stigli kući i čekati da se jedan od njih vrati na drugi sastanak. Po potvrđan ili niječan odgovor. Ali ne nužno u Hamburg. Tvoja teorija kaže da je Hamburg prvi put bio prigodan zbog konvencije. Stoga bi drugi put moglo biti prikladnije negdje drugdje. U Parizu ili Londonu. Ili Marrakeshu. Tvoja teorija onemogućuje predviđanje lokacije.«

»Znat ćemo za kamo je kupio putnu kartu. Znat ćemo kamo ide.«

»Kupit će je u posljednjem trenutku.«

»Ipak ćemo znati u koji se avion ukrcao.«

»Ali prekasno. Što ćemo učiniti onda? Sjesti na sljedeći let i stići četiri sata nakon što su se sastali?«

»Baš znaš razveseliti čovjeka.«

»Tvoja teorija kaže da će istodobno u pokretu biti i teklić. Prema istome odredištu.«

»Ne znamo koje će ime rabiti ili odakle će dolaziti. Ili koju će putovnicu rabiti. Možda pakistansku. Ili britansku. Ili francusku. Previše varijabli. U dva dana prije prvog sastanka samo kroz zračnu luku Hamburga prošlo je 500 mogućih kandidata. Ne možemo znati koji je od njih. Ne bismo znali koga pratiti.«

»Pij više kave«, rekao je Reacher. »To obično riješi stvari.«

U Hamburgu je bilo vrijeme ručka i šefa detektiva Griezmana dijelilo je tek nekoliko minuta od krasnog menija u podrumskom restoranu blizu svog ureda. Ali prije toga još je imao posla. Dio njegove uloge šefa bio je prenijeti podatke onima kojima su potrebni.

Poput urednika ili kustosa. Netko je morao biti odgovoran. Nečije debelo dupe moralo je biti otpušteno ako se poslije sve točkice nisu povezale. Zato je dobivao veliku lovu, kako su govorili na televiziji.

Po prirodi je težio oprezu. Opreza nikad dosta. Gotovo sve bi materijale slao nekamo. Svaki dan prije ručka. Skenirao je ispise i kopije te radio zasebne hrpe, svaku za po jednu agenciju. Njegova bi ih tajnica poslala na dostavu dok je on jeo.

Blizu vrha snopa papira bilo je još jedno izvješće iz istrage ubojstva prostitutke. Među imenima koja su prikupili tijekom razgovora s građanima u okolnim ulicama bili su i bojnič te narednica američke vojske, koji su tvrdili da su u turističkom posjetu. Policajac koji je razgovarao s njima provjerio je kod carinskog osoblja u zračnoj luci. Otkrio je da su oboje Amerikanaca doista stigli to jutro, kako su tvrdili. Stoga su oboje mogli isključiti kao osumnjičene, ali policajac je u izvješću napomenuo da nisu izgledali poput turista.

Opreza nikad dosta. Griezman je ubacio izvješće u prostor označen kao Zapovjedništvo američke vojske u Stuttgartu.

Zatim je pročitao kratku rutinsku izjavu zapovjednika policajaca u odori, kojom se očito želio pokriti. U njoj je pisalo da je netko od građana telefonom dojavio policiji da je kasno tog poslijepodneva u baru blizu centra vidio Amerikanca kako razgovara s tamnopusim čovjekom, vjerojatno s Bliskog istoka. Građanin je također tvrdio da se tamnopusi čovjek doimao vrlo napeto, zasigurno zbog smrtonosnih tajni koje je nosio, vezanih za stalne nemire u njegovu kraju. Policajci su dodali da je građanin koji ih je kontaktirao poznati paranoik i fanatik, poznat po čestim telefonskim pozivima o sličnim apokaliptičnim scenarijima. Osim toga, čovjek s Bliskog istoka vjerojatno je bio napet i uzrujan jer su sjedili u neonacističkom baru gdje njegova nazočnost ne bi bila dobrodošla niti bi se dugo tolerirala. Ipak, s obzirom na sve, o tomu je vrijedilo napisati izvješće.

A u tom slučaju vrijedilo je i proslijediti dalje, zaključio je Griezman. I on je znao pokriti svoje dupe. Ali proslijediti komu? Američkom konzulatu, dakako. Djelomično i kao pritužba zbog ponašanja. Zbog čega bi Amerikanac pozvao Arapa u takav bar? Situacija sigurno nije bila obrnuta. Čovjek s Bliskog istoka ne bi odabrao takvo mjesto. Koji je smisao toga?

No glavni razlog zašto je proslijedio izvješće bio je taj što je Amerikanac razgovarao s Arapom. Iznenada ih je silno zanimalo takvo što. Mogao je skupiti bodove na tomu, pa čak i napraviti karijeru.

Ubacio je izvješće u prostor označen kao Američki konzulat u Hamburgu.

9. poglavlje

Reacher i Neagley smjestili su se u kontrolnom centru u učionici.

Pregledavali su izvješća o kretanjima vojnog osoblja. Uzimali su po stotinu, dvjesto, pa i petsto imena najednom. Vojska je prilično dobra u praćenju svojih ljudi. Osim onih koji su na dopustu. Provode vrijeme s obitelji u predgrađima po Njemačkoj ili su jeftinim letovima svratili kući u SAD. Ili su negdje na odmoru. Ima ih posvuda po svijetu. Tisuće u svakome trenutku, najmanje.

Bez ikakvih podataka o tomu gdje bi mogli biti.

»Među njima su i tri odsutna bez dopuštenja«, rekla je Neagley. »I jedan visoki časnik koji odbija reći gdje je bio taj dan.« Potpukovnik.

»Tko su ti odsutni bez dopuštenja?« pitao je Reacher.

»Sve obični vojnici. Jedan iz pješastva, jedan topnik i jedan bolničar.«

Obični vojnici.

»Sad i bolničari bježe?« pitao je Reacher. »Kad je to počelo? Koliko ih dugo nema?«

»Bolničara jedan tjedan, pješaka tjedan i pol, a topnika četiri mjeseca.«

»Četiri mjeseca je dugo.«

»Ne mogu ga pronaći. Nije pokušao upotrijebiti putovnicu. Vjerojatno je još u Njemačkoj.

Ali to je sad velika zemlja.«

»Tko je potpukovnik koji ne želi reći gdje je bio?«

»Zapovjednik pješastva.«

»Jesi li se raspitala?«

Najučinkovitija mreža poznanstava.

»Uglavnom se dobro govori o njemu«, rekla je Neagley. »Ali u Zaljevu je bio samo kratko, a sada zuri kroz maglu na istok, prema Sovjetima, ali njih više nema. Pa je frustriran. Katkad i otvoreno govori o tomu.«

»Nezadovoljnik.«

»Ali ima i gorih.«

»Zašto ne znaju gdje je bio?«

»Sam si je napisao putnu dozvolu. Kao razlog je naveo istraživanje novog oružja i taktike. Tipično mazanje očiju. Budućnost je u fleksibilnosti i mobilnosti i tomu slično. Mnogo putuje. Obično ne mora reći kamo ide, no ovaj su ga put pitali i nije im odgovorio ništa.«

»Gdje je on sad?«

»Vratili su ga u SAD. Jer je pitanje stiglo iz Bijele kuće. Postavio ga je vrhovni zapovjednik. Nitko ne zna što sada učiniti. Nitko ne zna je li gadno ili bezazleno.«

»Te bi smo riječi trebali staviti na oznaku naše jedinice. Ispod dva prekrížena upitnika.«

»Sigurno je smješten blizu Pentagona. Čekaju ga razgovori na visokim razinama, u to sam uvjeren. Možemo ga pronaći ako želiš razgovarati s njime.«

A onda je rekla: »Čekaj«.

Prekopala je svoju hrpu papira.

»Čekaj samo malo«, dodala je.

Pronašla je papir koji je tražila. Provjerila ga je jednom pa još jednom.

Rekla je: »Znam gdje je bio tjedan prije.«

I Reacher je čitao iako je papir prema njemu bio okrenut naopako. Imena i brojevi letova. Za ukupno 36 Amerikanaca. Vanderbiltovo djelo.

»U Ziirichu«, rekao je.

Neagley je kimnula glavom. »Točno jedan tjedan prije glasnikova sastanka u Hamburgu.

Stigao je onamo na vrijeme za poslijepodnevnu kavu, a vratio se kasno nakon večere. Ali on ne može biti čovjek kojeg tražimo. Da jest, imao bi spreman alibi za taj dan. Zar ne? Lagao bi. Ne bi samo šutio. Što misli što ćemo sad? Vjerovati njegovoj gospodskoj riječi?»

Reacher je rekao: »«Saznaj gdje je. Svakako im spomeni da govoriš u ime vrhovnog zapovjednika. Reci im da dolazimo po potpukovnika. Reci da ćemo ga malo provozati na stražnjem sjedalu našega automobila.»

Potpukovnik je bio u bazi Myer, smješten u prostorijama za gostujuće časnike. Reacher je pretpostavljao da su nove zapovjedi o tomu da mora s njima ući u auto stigle dvadesetak minuta prije, vjerojatno iz ureda zapovjednika stožera. Što bi dodatno povećalo njihovu važnost. Potpukovnik će ili odmah pobjeći ili će se spremati da ih dočeka. Pokazalo se da se spremio da ih dočeka. Izašao je iz zgrade u kojoj je bio smješten čim se njihov crni auto zaustavio ispred nje.

Neagley je vozila, a Reacher je sjedio straga, s desne strane. Potpukovnik je ušao i sjeo iza Neagley, uspravan, ispravljene kralježnice, s rukama na koljenima. Kao da sjedi u crkvenoj klupi i svi ga promatraju. Preživao se Bartley. Imao je više od 40 godina, ali ne mnogo. Bio je prosječne visine i vitak. Više se doimao izdržljivim nego snažnim. No polako je i to počeo gubiti. Doimao se poput vođe, ali vjerojatno ne više onako uvjerljivo kao nekoć. Bio je u maskirnoj odori, uredno izglačanoj. Mirisao je na sapun.

Reacher je rekao: »Pukovniče, molim vas, ponovite na glas zapovijedi koje ste dobili.«

Bartley je rekao: »Trebam ući u vozilo s dvoje vojnih policajaca te se, radi otklanjanja svake sumnje, u svakom trenutku smatrati pod njihovom zakonitom ovlašću.

Trebam iskreno, u skladu sa svojim mogućnostima, odgovarati na njihova pitanja te, radi dodatnog otklanjanja svake sumnje, smatrati da ove zapovijedi dolaze izravno od vrhovnog zapovjednika.»

»Baš zna s riječima, zar ne?»

»Bio je odvjetnik.»

»Svi su oni bili odvjetnici.»

»Koja su vaša pitanja?»

»Odabrali ste pogrešan dan da nestanete, pukovniče«, rekao je Reacher.

»Nemam što reći o tomu.»

»Čak ni ako vas pita vrhovni zapovjednik?»

»To je bilo privatno. Ono što sam radio taj dan nema nikakve veze s mojim profesionalnim životom, nikakve veze s mojim dužnostima.»

»To je dobro znati, ali mislim da to i jest bit. Zanima ih što radite u slobodno vrijeme. Viši ste časnik i stoga postoje određene implikacije. Mogu biti dobre ili loše. Zato biste nam trebali reći nešto o tomu. Jer bi nam inače mašta mogla podivljati.»

»Nemam što reći.»

»To je taktička pogreška. Privlačite pozornost. Gdje ima dima, ima i vatre. Ovo je odlučujući trenutak, pukovniče. Sada sve može poći po zlu. A možda ni zbog čega. Možda i zbog neke sitnice s kojom su se ostali izvukli. Ali vi ćete izgorjeti. U najboljem ćete slučaju zapeti. U najboljem ćete slučaju zauvijek dobiti zvjezdicu uz svoje ime. Koja će značiti da u vas ne mogu imati povjerenja.»

Bartley je dlanovima protrljao nogavice, ali nije rekao ništa.

»Nije me briga što ste učinili«, rekao je Reacher. »Osim ako je jedna određena stvar. Ali mislim da nije. Koji su izgledi da jest?»

»Siguran sam da nije to.»

»Eto vidite.»

»Nema razloga da budem predmet vaše istrage.»

»Uvjeren sam da imate pravo, ali moram pogledati svoje nadređene u oči i reći im svoje iskreno mišljenje. Ako niste učinili to što istražujemo, rado ću im to reći i ništa više. Rado ću im reći da vas više ne ispituju, da je bila riječ o nečemu posve drugome. Vaša će tajna ostati s nama. Ali najprije moram znati što je to drugo bilo. Jer moram biti uvjerljiv. Moram biti uvjerljiv i pouzdan, a to mogu biti samo ako poznajem jasno utemeljene činjenice.«

»Ovo vam je jedina prilika, pukovniče. Kad ste u rupi, trebali biste prestati kopati. Zaista me nije briga o čemu je riječ. Neću vas ni prijaviti. Seks, droga, *rock 'n roll*, nije me briga. Sve dok nije ta jedna određena stvar. A slažemo se da to nije vrlo vjerojatno. No, zapravo, želim vam postaviti drugo pitanje. O nečemu posve drukčijem.«

»Koje pitanje?«

»Ovo nije to pitanje. To je tek uvodno potpitanje. Manji upit. Nešto poput probe. Idete li svaki tjedan u Ziirich?«

Potpukovnik nije rekao ništa.

»Pitanje je jednostavno, pukovniče«, nastavio je Reacher. »Istina vas može osloboditi. Jedna riječ i karijera vam se može nastaviti bez ikakve mrlje. Ili ne.«

»Idem gotovo svaki tjedan«, rekao je Bartley.

»Išli ste i taj tjedan za koji su vas pitali?«

»Da.«

»Još imate avionsku kartu?«

»Imam.«

»Stigli ste nakon ručka, otišli nakon večere?«

»Da.«

»Išli ste u banku?«

»Da.«

»S čime?«

»S novcem, dakako. Ali novac je moj i zaradio sam ga na zakonit način.«

»Možete li nam to objasniti?«

»Što će se dogoditi ako vam objasnim?«

»Ovisi o čemu je riječ. Ovisi o tomu jeste li obeščastili odoru.«

»Što ako jesam?«

»Onda se suočite s onime što vas čeka.«

Bartley nije rekao ništa.

»Zaključite sami, pukovniče«, rekao je Reacher. »Pametni ste. Sigurno imate barem magisterij. A ovo nije nuklearna fizika. Zapovijed da uđete s nama u auto došla je iz Bijele kuće, putem Združenog stožera. Dakle, za koga radimo?«

»Za Odbor nacionalne sigurnosti.«

»Koliko je gadno ono što vam mogu učiniti?«

»Vrlo gadno.«

»Gore nego što možete zamisliti. Milijun puta gore od skandala s nošenjem novca u Švicarsku. Ako to uopće jest skandal. Što ne mora biti. I neće biti ako je novac zaista vaš i stečen na zakonit način. A rekli ste da jest.«

»Krijem novac od supruge. Rastat ću se od nje.«

»Učinila je nešto loše?«

»Nije.«

»Ali ipak odnosite novac.«

»Zaradio sam ga.«

»Koliko ste zaradili? Znam kolika je plaća potpukovnika. Uz dužno poštovanje, sumnjam

da se švicarski bankari znoje od pomisli na vašu životnu ušteđevinu. I ne govorite da je svaki novčić važan. Nema smisla nositi dva dolara na tjedan u Ziirich. Troškovi puta postali bi problem.«

»Troškovi puta jesu problem, kao i bankovne naknade, ali sve sam izračunao.«

»Odakle vam novac?«

»Od naše kuće. Ovdje, u SAD-u. Uglavnom od hipoteke. Želim izvući temeljni kapital. Prebacujem novac najbrže što dopuštaju. Iz Njemačke ga iznosim u gotovini. Nakon toga više ne postoji na papiru. Držim ga u sigurnosnom pretincu.«

»Pravi ste princ na bijelom konju, pukovniče. U to nema nikakve sumnje. Ali zapravo me zanima koga ste još vidjeli. U Ziirichu. Možda je također često putovao onamo i natrag, poput vas. Ili je netko možda išao samo jednom. Jeste li se upoznali s nekime?«

»Kao na primjer?«

»S drugim Amerikancima.«

»Išao sam privatnim poslom. Nisam obraćao pozornost.«

»A na aerodromu? Ili na ulici?«

Reacher je rekao: »Trebam popis, pukovniče. Datume i opise. Vojne i civilne. Najbolje što mi možete dati.«

»Što ćete učiniti? Komu ćete reći? Što ćete reći?«

»Predsjednik će reći zapovjedniku stožera da više ne zanimajte Odbor za nacionalnu sigurnost. U ovome slučaju. Nakon toga ne možemo ništa predvidjeti. Ovisi o tomu s kime ćete morati razgovarati, pretpostavljam. I koliko će prašinu podići vaša supruga.«

Ostavili su ga na pločniku ispred zgrade u kojoj je bio smješten i odvezli se natrag u McLean.

»Steći ćemo mnogo neprijatelja.«

Napisali su izvješće o razgovoru s Bartleyjem i unijeli ga u središnji spis. Zatim je Neagley primila poziv i rekla Reacheru da se topnik kojeg nema već četiri mjeseca preziva Wiley. Iz Teksasa je. Bio je jedan od petero ljudi u bitnici protuzračne obrane. Dvanaest projektila na vozilu s gusjenicama. Četiri spremna za lansiranje i još osam u spremištu. Radi zaštite oklopnih vozila i vojnog osoblja na prednjem rubu bojišnice. Ideja je smjestiti se ispred prve linije tenkova te radarom i dalekozorom pretraživati obzor ispred njih, tražeći nadolazeće lovce bombardere ili borbene helikoptere. Ako ih ugledaju, samo ispale projektil s toplinskim navođenjem, poput starog Sidewindera, samo bolji. Osmišljen samo za male visine. Kada se neprijateljski zrakoplovi spuste u napad.

»Savršeno za rušenje civilnih aviona iznad gradova«, rekao je Reacher. »Tijekom polijetanja ili slijetanja, kada su nisko.«

»Preveliki su«, rekla je Neagley. Samo projektili su dulji od tri metra. Vozilo koje ih prevozi je golemo. K tomu, ima gusjenice poput tenka i maskirnu boju. Ljudi bi primijetili takvo što na parkiralištu aerodroma. K tomu, rabe radar čiji su infracrveni senzori složeni za uporabu. Stoga su napravili nadogradnju, ali problem je isti. Potreban je specijalist. Uz sve dužno poštovanje, kamp za obuku u Jemenu nije isto što i *Ford Aerospace*. Cijena je također problem. Svako vozilo ima dvanaest projektila. Najveća brzina vozila je manja od 60 km/h. Da se dosegne vrijednost od stotinu milijuna dolara bio bi potreban cjelodnevni konvoj. Poput parade na Crvenom Trgu. Osim toga, nema ga već četiri mjeseca. Sad se ne može vratiti i organizirati primopredaju. Odmah bi ga uhitili.«

»Ipak ga drži na oku«, rekao je Reacher. »Ne sviđaju mi se ta četiri mjeseca. To je sramotno. Netko treba dobiti za uho. Koji se vrag događa ondje?«

U Hamburgu je padala noć. Iranac je izašao u večernju šetnju s novinama ispod ruke. U

trgovinama, uredima i podružnicama osiguranja palila su se svjetla, kao i u draguljarnicama i čistionicama. Jarka, čista, jasna bijela svjetla. Ali ne prejaka. Blaža vrsta neona. Više europska. U pekarnicama je bio mrak. Njihov je radni dan završio. U restoranima i barovima svjetlo je bilo više narančasto, prigušeno i privlačno, kao da u polumraku čeka prijateljski i ugodan prostor. Na ulicama je promet bio gust. Auti su prolazili, a na njihovim uglačanim površinama odražavale su se sve pojedinosti rasvijetljenog prizora od kojeg su odudarala njihova neprirodno plavičasta svjetla.

Iranac je stigao do malog parka na uglu i sjeo na klupu. Naslonio se i raširio ruke. Auti su prolazili. On je zurio pred sebe. Nije bilo prolaznika.

Čekao je.

Zatim je opet ustao, bez žurbe, i poput savjesnog građanina ubacio novine u kantu za smeće, a zatim napustio park i vratio se u smjeru iz kojeg je došao.

Trideset sekunda poslije agent CIA-e izašao je iz sjene i prešao ulicu. Otišao je izravno do kante za smeće, iz nje izvukao novine, stavio ih ispod svoje ruke i otišao.

Trideset minuta poslije zvao je McLean u Virginiji izravno iz konzulata.

10. poglavlje

Na poziv se javio Vanderbilt i pozvao Whitea do telefona. Dok je slušao, Whiteove su oči prošle cijeli repertoar škiljenja, gledanja lijevo i desno te fokusiranja na nešto blizu pa na nešto udaljeno. Na komadu papira zapisivao je bilješke. Dvije odvojene teme, pomislio je Reacher. Dva zasebna naslova. Dva stupca rukopisa, urednog i nagnutog udesno.

Naposljetku je White spustio slušalicu i rekao: »Imamo dvije vijesti. Iranac je zatražio susret s primopredajom. Prije pola sata. Ostavio je izvješće skriveno u novinama. Dijelovi bi se mogli nazvati spekulativnima. Dijelom je to kulturna analiza, gotovo esej. Uglavnom, tvrdi da je Saudijac koji poznaje glasnika vrlo uzbuđen. Kao da će se dogoditi nešto veliko. Veće nego što su se usudili sanjati. To je, očito, povezano s onih stotinu milijuna dolara. Kao da su ostvarili uspjeh koji nisu očekivali. Iranac naglašava da ne zna specifičnih pojedinosti, kao ni sam Saudijac. Sve se to temelji na dojmu. Svima se čini da su sad u drukčijoj vrsti igre. Kaže da se Saudijac smiješi kao da je ugledao obećanu zemlju.«

»Koja je druga vijest?« pitao je Reacher.

»Konzulat je primio standardno izvješće nekog običnog pozornika iz Hamburga o tomu kako je neki Amerikanac viđen da u baru razgovara s nekim Arapom. Zvuči čudno, ali dogodilo se točno taj dan, točno u to vrijeme. Moguće je da imamo očevice prvog sastanka.«

* * *

White je nazvao konzulat i dobio brojeve koje je trebao, uključujući i dva za glavnog policajca, nekog debelog tipa zvanog Griezman. Šefa detektiva. U konzulatu su ga dobro poznavali. U Hamburgu je redovno radno vrijeme već završilo, ali Griezman je još bio u svome uredu. Još za stolom. Odmah se javio. White je stavio poziv na zvučnik i pitao za policijsko izvješće. Reacher je čuo kako Nijemac pretražuje hrpu papira. Nije se sjećao. A onda ga je pronašao. Čudna prijava o Arapu u baru.

Poslao ju je američkom konzulatu.

To je značilo da je mogao skupiti bodove na tomu.

Rekao je, na engleskom, vrlo pristojno: »Kako vam mogu pomoći?«

Kao da radi na recepciji hotela.

»Trebamo ime i adresu očevice«, rekao je White. »I naziv i adresu bara. I podatke o jednom i drugom. Vjerojatno ćemo trebati i nadzor jednog i drugog.«

»Ne znam.«

»Mogu srediti da vas nazove vaš kancelar. Vaš šef države. Onda biste znali.«

»Ne, mislim da zaista ne znam. Ne znam pojedinosti. Ja sam šef detektiva. Izvješća prolaze kroz moj ured, to je sve. Osim toga, ovdje piše da je svjedok luđak.«

»Zna li na sat?«

»Dobro, saznat ću pojedinosti za vas. Sigurno. Sutra do kraja radnog dana.«

»Šalite se? Imate jedan sat. I ne govorite nikomu što radite i zašto. Smatrajte ovo strogo povjerljivim. I držite ovu liniju otvorenom jer ću vas opet nazvati.«

U Hamburgu je Griezman duboko udahnuo i pogledao van u večernji sumrak. A onda se dao na posao. Nije bilo naporno. Bio je to samo niz telefonskih poziva. Jedan broj vodio je do drugog. Poput niza neurona. Organizacija u akciji. Mogao se ponositi njome. Potvrda teorije.

Koliko god detaljno je htio. Mogao je ići sve do bezazlenog pozornika koji je primio izvorni poziv. Ako je želio. A jest. Srećom, imao je jednostavna pitanja. Ime i adresa osobe te naziv i adresa mjesta.

U Virginiji je Watermanov čovjek Landry rekao: »Veće nego što su se usudili sanjati ne zvuči mi nimalo dobro. Ne zvuči kao da će uspjeti ukloniti nekoga. Zvuči mnogo gore od toga.«

»Saznali smo iz treće ruke«, rekao je Reacher. »Ne možemo suditi o tonu.«

»Ali?«

»Spomenuli su posve drukčiju igru. Kao da su napravili velik korak naprijed. Kao da je bilo neočekivano do te mjere da se doima slučajnim. Kao da su se sagnuli pokupiti pet centa i pronašli pedeset. Toliko da su se momci u dvadesetim godinama koji nose talijanske cipele i izlaze u noćne klubove silno uzbudili. Zvuči gotovo erotski. Jesu li računala toliko važna?«

Landry je rekao: »Mislimo da jesu. A u budućnosti će sigurno biti. Čak i sad bi šteta bila katastrofalna. Mnogo bi ljudi umrlo. Ali slažem se, nije nimalo seksi.«

»A nije ni velika gesta«, uključio se Vanderbilt. »A znamo da ih oni vole. Nije poput dizanja zgrade u zrak. Nema jedan jasan trenutak klimaksa. I pomalo je previše tehnički.«

Reacher je rekao: »Znači, svi se slažemo da gubimo vrijeme s računalima?«

»Od čega drugog da počnemo?«

»Od toga što prodaje.«

»To smo već prošli.«

»Prošao je i jedan sat«, rekao je Waterman.

White je opet nazvao broj u Hamburgu. Čovjek zvan Griezman se javio. Imao je ime i adresu čovjeka te naziv i adresu bara. Svjedok je radio za grad. Započinjao je rano ujutro i završavao s poslom nakon ručka. Stoga je poslijepodne bio u baru. Imao je snažna uvjerenja. Neka su bila uvredljiva, a sva su bila pogrešna. Bar je bio pet ulica od sigurne kuće. Navodno je bio okupljalište neonacista, ali to se nije vidjelo. Izgledao je civilizirano. Strogo, ali diskretno. Uglavnom muškarci u odijelima, s običnim frizurama. I još nije bio antiamerički, sve dok su Amerikanci bili bijelci.

Nakon završetka poziva, Neagley je pronašla bar na planu grada koji su imali. Rekla je: »To nije ono mjesto koje nam se svidjelo. U boljem je dijelu četvrti. I lako se pješice stiže od stana. Za manje od dvadeset minuta. Vrijeme odgovara. Misliš li da je to bio prvi susret?«

»Bilo je na pravome mjestu u pravo vrijeme«, rekao je Reacher. »I ostavlja pravi dojam.«

»Trebamo opis od očevica. Možda i policijski crtež.«

»Možemo li vjerovati policiji iz Hamburga? Ili da odemo i učinimo to sami?«

»Nemamo policijskog crtača ondje. Možda očevidac ne govori engleski. Morat ćemo im vjerovati. Ministarstvo vanjskih poslova ionako bi inzistiralo na tomu. Inače bi se sve pretvorilo u diplomatski incident.«

Reacher je kimnuo glavom. Već je imao posla s njemačkom policijom. I vojnom i civilnom. Nije uvijek bilo lako. Većinom zbog razlike u shvaćanjima. Nijemci su smatrali da su dobili državu, a Amerikanci su mislili da su kupili veliku vojnu bazu sa slugama.

Na prilazu se začuo zvuk vozila. Prolazilo je pokraj niskog natpisa. A zatim još jedno. Dva vozila. Dva kombija, bez sumnje. Crne boje. Minutu poslije kroz vrata su ušla dva muškarca u odijelima, a za njima Ratcliffe i Sinclair, dok su na začelju išla još dva muškarca u odijelima. Ratcliffe je bio zadihan. Sinclair se malo zacrvenila. Oko grla i visoko na obrazima. Bila je u još jednoj crnoj haljini, izgledajući jednako dobro kao i uvijek. Možda i bolje. Možda zbog crvenila.

»Čuo sam da imamo očevica«, rekao je Ratcliffe.

»To je naša trenutačna operativna pretpostavka«, rekao je Reacher.

»Bacit ćemo kocku. Vi i narednica Neagley večeras se vraćate u Njemačku. Iz Ministarstva vanjskih poslova dobit ćete fotografije iz putovnica svih dvjesto programera s konvencije. Uključujući i onih koji žive u inozemstvu. Odmah sutra ujutro ispitat ćete očevica. Već smo počeli pritiskati policiju u Hamburgu. Čim očevidac prepozna nekoga s fotografija, javit ćete nam njegovo ime, a mi ćemo ga ovdje uhititi. Tako ćemo uredno i pravovremeno privedi ovo kraju.« Reacher nije rekao ništa.

Dobili su karte za *Lufthansin* let s istim vremenom polaska kao i prvi put. Rano navečer, s predviđenim dolaskom početkom radnog dana, šest vremenskih zona dalje. Neagley je ponijela torbu. Ovaj put imao ju je i Reacher. Bila je to crvena platnena torba iz Zrakoplovnog i svemirskog muzeja. Vjerojatno je netko u Ministarstvu vanjskih poslova u njoj donio ručak, no poslije su je u žurbi upotrijebili da u nju ubace dvjesto fotografija iz putovnica. A to je bilo mnogo. Svaka je fotografija bila zalijepljena na karticu s imenom, prezimenom i brojem putovnice. Reacher i Neagley pogledali su neke od njih. Dijelili su ih poput igračih karata. Pronašli su fotografiju programera koji je živio u Hamburgu. Pripadnika kontrakulture s raščupanom kosom. Fotografija s putovnice bila je bolja nego ona iz neovisnog žurnala. Sjajnija i mnogo oštrija. Propisane veličine, s bijelom podlogom. Lice na njoj zurilo je ravno pred sebe, prkosnim pogledom. Velika glava i tanak vrat.

»On nije krivac«, rekao je Reacher.

»Zašto nije?« pitala je Neagley.

»Zbog svoje kose. Mora nešto raditi s njome da bi izgledala tako. Čak i ako ne radi ništa s njome, to je njegov izbor. To je poruka. Želi reći: *Pogledajte me, imam zanimljivu kosu*. Poput ljudi koji nose šešir. Želi reći: *Pogledajte me, imam zanimljiv šešir*. Pomalo očajnički, zar ne? To je vjerojatno nesigurnost. Kao da njegova osobnost nije dovoljna. A takvi ljudi ne pišu softverske zakrpe koje mogu raznijeti poznati svemir. Ako si dovoljno pametan da napišeš takvo što i dovoljno pametan da to prodaš za stotinu milijuna dolara, sve potajno, onda nisi nesiguran. Ni najmanje. Onda si najbolji ikad. Onda si vladar svijeta.«

Vratili su fotografije u torbu i pojeli hranu koja im je poslužena. Neagley je sjedila pokraj prozora, pa je naslonila glavu na zid i tako zaspala. Radi manje vjerojatnosti slučajnog kontakta. Reacher je ostao budan. Razmišljao je o očevicu. Gradskom zaposleniku s uvredljivim stavovima. Možda će to biti gubitak vremena. Možda će spasiti poznati svemir. Reacher ga je želio vidjeti što prije. Osjećao se poput aviona u kojem je jurio na istok, ususret zori.

Amerikanac se češljao ispred ogledala u kupaonici svoje sobe u amsterdamskom hotelu. Ustao je rano. Bez posebnog razloga. Naspavao se. Bio je miran. No bilo je vrijeme za povratak. Istuširat će se, spakirati i krenuti na put prije jutarnje gužve na gradskim ulicama. Nakon toga slijedila je laka vožnja.

No najprije je želio popiti kavu, pa se odjenuo u jučerašnju odjeću i počeo češljati. Koda mu je malo stršala na tjemenu, gdje ju je zalezao na jastuku. Namočio je pramen vodom i zagladio ga. Pogledao se u ogledalo. Prihvatljivo. Samo je trebao sići dizalom i vratiti se. U predvorju, na stolu ispred blagovaonice, stajala je termos boca srebrne boje. Natočio si je kavu iz nje u papirnatu čašu. Na jednakom stolu s druge strane vrata bile su novine. Uz nizozemske ondje je bilo britanskih, francuskih, belgijskih i njemačkih novina, te *Herald Tribune* iz Amerike. Sve su bile uredno složene.

U berlinskim novinama nije bilo ničega o ubojstvu. Ni naslova ni članka. Ni na naslovnici novina iz Hamburga nije bilo ničega. Ni na drugoj stranici. Ni na trećoj.

Na četvrtoj stranici bio je naslov.

Nisko dolje i prilično sitan. I vrlo kratak članak. Uglavnom standardan. Policija je dala izjavu da slučaju pridaje veliku pozornost te da ostvaruju napredak.

Podrobnije, namjeravali su uzeti otiske iz unutrašnjosti auta ubijene.

Amerikanac je vratio novine na mjesto. Sklopio je oči. Odmah u garaži pristala je na njegovu ponudu. Okrenula se entuzijastično, teatralno. Pozvala ga je da uđe u auto, užurbano, uz zavjerenički osmijeh, kao da ne može dočekati. Zatim ga je odvezla u svoj stan. U sportskom autu s trima vratima, sitnom, ali izrađenom besprijekorno, poput bankovnog trezora.

Prisjećajući se, opet je ušao u njega. Vanjska kvaka na vratima. Crna, s blagom teksturom.

Sportska. Možda nije problem. Ručka za zatvaranje vrata s unutarnje strane bila je presvučena kožom. Bila je dio unutarnje oplata vrata, s otvorom za prste. S unutarnje strane vjerojatno je bio vinil, radi uštede. Ali jednake zrnate teksture kao i vidljivi dijelovi, da sve bude kako valja. Nije to bila baš najbolja površina za otiske.

Možda dovoljno sigurno.

Jezičac kopče sigurnosnog pojasa imao je oblik slova T. Držać je bio od crne plastike, površine grube poput brusnog papira. Da ne isklizne iz prstiju, pretpostavljao je. Vjerojatno neki propis. Dovoljno sigurno. Nakon toga sklopka za otpuštanje. Sjećao se da ju je pritisnuo desnim palcem.

Lakat je zabacio unatrag dok ju je pokušavao napipati. Izduženi pravokutnik od crvene plastike, tvrde i naborane. U najboljem slučaju djelomični otisak. Možda se razmazao kad je rubom jakne prešao preko njega. Sjećao se da je uglavnom gurao noktom. Ravno prema dolje. Bez žurbe, čak i sporo. Začulo se precizno škljocanje, u skladu s autom izrađenim poput komada nakita. Pomoglo je u pojačavanju iščekivanja. Prije odmatanja dara. U mnogo pogleda to mu je bio omiljeni trenutak.

Sklopka sigurnosnog pojasa nije bila problem.

Ali ručica za otvaranje vrata mogla bi biti. Bila je izrađena od metala i kromirana, hladna na dodir, s udubljenjem za uvlačenje prstiju. U njegovom slučaju, srednjim prstom desne ruke. Gurnuo ga je unutra samog, elegantno, mislio je, možda i sugestivno, te ga zadržao ondje na trenutak, kao da pristojno pita »hoćemo li«. Cijelu je jagodicu prsta držao čvrsto pritisnutu uz kromiranu površinu, a zatim povukao da otvori vrata, uz još jedno precizno i uslužno škljocanje, pa izvukao prst jednako elegantno, kako je mislio.

Nije nimalo razmazao otisak.

Na glatkom, kromiranom metalu.

Glupo.

Sam je bio kriv za to.

11. poglavlje

Njemački carinici očito su bili upozoreni na njihov dolazak jer čim je Neagley predala putovnicu, stražar je mahnuo rukom i krupni debeli tip ustao je s obližnjeg plastičnog stolca, spreman da ih pozdravi. Predstavio se kao Griezman i rekao da već zna njihova prezimena. Zapisao ih je policajac na ulici kojem su se predstavili kao turisti, iako to očito nisu bili. Sad je shvaćao i zašto. Rekao je i da će rado pomoći kako god može. Dodao je da očevidac već čeka u policijskoj postaji. Vrlo je voljan i spreman na suradnju. Rekli su mu da je njegovo mišljenje potrebno radi pitanja vezanih za nacionalnu sigurnost. I dobio je slobodan dan na poslu. Plaćeni jer obavlja građansku dužnost. Griezman je rekao i da očevidac ne govori engleski. Zbog toga će imati prevoditeljicu. I da, u Njemačkoj je uobičajeno da očevici pregledavaju fotografije potencijalnih osumnjičenih.

Griezmanov službeni Mercedes čekao ih je uz pločnik, na mjestu gdje je zabranjeno parkiranje. Ušli su, a on je vozio. Sjedalo se nagnulo pod njegovom težinom. Bio je golem. Tri centimetra viši od Reachera i 30 kilograma teži. Više nego dvostruko teži od Neagley. Ali većina toga bilo je salo. Nije bio opasnost ni za koga, osim za sebe.

Reacher je rekao: »Jučer ste putem telefona nazvali očevica luđakom.«

»Nisam to mislio doslovno, dakako«, rekao je Griezman. »Samo je opsjednut nekim stvarima, to je sve. Nedvojbeno zbog rasističke i ksenofobne patologije koju pojačavaju iracionalni strahovi. No osim toga je posve normalan.«

»Vjerovali biste njegovoj riječi na sudu?«

»Dakako.«

»A sudac i porota?«

»Dakako«, rekao je Griezman opet. »U svakodnevnom životu on posve dobro funkcionira. Uostalom, radi za grad. Poput mene.«

Policijska postaja u koju ih je odveo bila je najbolja u Hamburgu. Bila je nova i suvremena. I integrirana. Laboratoriji su bili dio nje. Na stazama ispred zgrada bila je prava šuma putokaza prema pojedinim odjelima. I unutra je bilo tako. Vrlo složen kompleks. Više nalik na gradsku bolnicu ili sveučilište nego na policijsku postaju. Griezman je parkirao Mercedes na mjesto rezervirano za njega i svi su izašli. Neagley je nosila svoju torbu, a Reacher svoju. Slijedili su Griezmana u zgradu, pa skretali za njim lijevo i desno, duž širokih i čistih hodnika, do sobe za razgovor s prozorom od ojačanog stakla na vratima. Unutra je za stolom sjedio muškarac, s kavom i pecivima ispred sebe te mrvicama posvuda uokolo. Imao je četrdesetak godina. Nosio je sivo odijelo koje je vjerojatno bilo od sintetike. Imao je sijedu kosu, zalizanu uz glavu uz pomoć ulja. Nosio je naočale čeličnih okvira, a oči iza njihovih stakala bile su blijede. I koža mu je bila blijeda. Jedina boja na njemu dolazila je od kravate, koja je bila prekrivena žutim i narančastim vrtlozima. Bila je kratka i široka, kao da mu s ovratnika visi riba. Griezman je rekao: »Ime mu je Helmut Klopp. S istoka je. Došao je na zapad nakon ujedinjenja, kao i mnogi drugi. Zbog boljeg posla.«

Reacher je i dalje gledao očevica. Možda je bio gubitak vremena, a možda spasitelj poznatog svemira. Griezman nije krenuo prema prostoriji. Umjesto toga, podigao je rub rukava i pogledao na sat. U tom se trenutku iza ugla hodnika pojavila žena i krenula prema njima. Griezman ju je vidio i opet spustio rukav, zadovoljan. Točno na vrijeme. Njemačka točnost.

»Naša prevoditeljica«, rekao je.

Bila je to niska, široka žena neodređene dobi, s frizurom koja joj je okruživala glavu poput zlatne motociklističke kacige. Nosila je sivu haljinu od debele tkanine, sličnu vojničkoj odori, debele vunene čarape i cipele koje su vjerojatno bile teške po kilogram svaka.

Rekla je »dobro jutro« glasom koji je zvučao poput filmske zvijezde.

»Hoćemo li ući?« pitao je Griezman.

»Kakav posao radi g. Klopp za grad?« odvratio je Reacher pitanjem.

»Što radi? Upravni nadzornik. Trenutačno u Gradskoj kanalizaciji.«

»Je li zadovoljan svojim poslom?«

»Radi u uredu. To nije manualni posao. Doima se prilično zadovoljno. Nadređeni su zadovoljni. Smatraju ga savjesnim.«

»Zašto ima neobično radno vrijeme?«

»Neobično?«

»Rekli ste nam da počinje posao rano i završava nakon ručka. To je radno vrijeme za manualni, a ne uredski posao.«

Griezman je rekao dugu riječ na njemačkom, naziv za nešto, a prevoditeljica je preuzela.

»Na gradskoj razini donesen je prijedlog za smanjenje zagađenja smanjenjem prometnih gužva. Poticalo se tvrtke da pomaknu radno vrijeme. Dakako, od mjesne se uprave očekivalo da bude primjer. Gradska kanalizacija očito je odabrala ranije početi i ranije završiti s poslom. Ili su im to dodijelili. Kako bilo, grad je objavio da su pozitivni rezultati već vidljivi. Najnovija mjerenja pokazuju da su se emisije plinova smanjile za 17 %.

Izgovorila je to kao da je riječ o nečemu najboljem što se ikada dogodio. Kao u filmu iz 1940-ih, crno-bijelom, na velikom filmskom platnu. Dotad uzoran momak pristaje učiniti nešto vrlo loše jer ga je ona to zamolila vrlo zavodljivim glasom.

»Spremni?« pitao je Griezman.

Ušli su u prostoriju i Helmut Klopp podigao je pogled. Kao što je Griezman rekao, doimao se prilično sretnim. Napokon se našao u središtu pozornosti i bio je spreman uživati u tomu. Vjerojatno je bio frustriran. Nijemac, ali istočnjak na zapadu, sa svim zamjerkama tipičnim za doseljenike. Griezman ih je najavio na njemačkom, Klopp je odgovorio, a prevoditeljica rekla:

»Predstavljeni ste kao vrhunski operativci koji su stigli

iz Amerike čim smo vas obavijestili o slučaju.«

»A kako je g. Klopp odgovorio?« pitao je Reacher.

»Rekao je da je spreman pomoći kako god može.«

»Mislim da nije to rekao.«

»Govorite li njemački?«

»Možda sam naučio ponešto. Već sam bio ovdje. Shvaćam da samo želite biti pristojni, ali moja narednica i ja već smo čuli gore od bilo čega što ovaj tip može reći. Preciznost prijevoda mnogo je važnija od naših osjećaja. Ovo bi mogla biti vrlo ozbiljna situacija.«

Prevoditeljica je pogledala Griezmana koji je kimnuo glavom.

Rekla je: »Očevidad je rekao da mu je drago što su poslali bijelce.«

»Dobro«, odvratio je Reacher. »Recite g. Kloppu da je važan dio trenutačne operacije. Recite mu da ga namjeravamo detaljno ispitati, na način uobičajen za policiju. Želimo čuti i njegova mišljenja i savjete. Moramo početi od nečega, a početak je uvijek najbolji, pa ćemo se najprije usredotočiti na detaljan opis izgleda i ponašanja dvojice muškaraca koji su se susreli u baru. Počnimo, recimo, od Amerikanca. Najprije to želimo čuti njegovim riječima, a onda ćemo mu pokazati neke fotografije.«

Prevoditeljica je sve to ponovila na njemačkom, okrenuta prema Kloppu, uz pomnu dikciju i gestikuliranje. Klopp ju je slušao i ozbiljno kimao, kao da zna da ga čeka težak zadatak, no spreman je dati sve od sebe kako bi ga izvršio.

»Odlazi li g. Klopp u taj bar često?« pitao je Reacher.

Prevoditeljica je to prevela, a Klopp je dao odgovor, prilično dug, nakon čega je

prevoditeljica rekla: »Odlazi onamo dva do tri puta na tjedan. Ima dva omiljena bara i svaki radni dan ide u jedan od njih.«

»Koliko dugo već odlazi u taj bar?«

»Gotovo dvije godine.«

»Je li već vidio Amerikanca ondje?«

Nastala je stanka. Razmišljao je. Zatim opet njemački pa: »Da, misli da ga je vidio ondje prije dva ili tri mjeseca.«

»Misli?«

»Siguran je koliko može biti. Taj čovjek od prije dva-tri mjeseca nosio je kapu. Zato ne može biti siguran. Mora priznati da je moguće kako griješi.«

»Kakvu kapu?«

»Kapu za bejzbol.«

»Je li na njoj bio neki znak?«

»On misli da je bila crvena zvijezda, ali nije jasno vidio.«

»Prošlo je dosta vremena.«

»Sjeća li se po tomu kakve su bile vremenske prilike.«

»U svakom slučaju, Amerikanac nije stalan gost.«

»Ne, nije.«

»Kako zna da je riječ o Amerikancu?«

Usljedio je dugo konzultiranje. I dug popis razloga. »Govorio je engleski«, rekla je prevoditeljica. »Zatim, njegov naglasak, glasnoća kojom je govorio, njegov način odijevanja, način na koji se kretao.«

»Dobro«, rekao je Reacher. »Sad trebamo opis. Je li vidio Amerikanca kako stoji ili kako sjedi?«

»Oboje. Ušao je, sjedio je sam, zatim je sjedio s Arapom, opet je sjedio sam i naposljetku izašao.«

»Koliko je visok Amerikanac?«

»Između 170 i 175 cm.«

»To je pet stopa i četiri inča«, rekao je Griezman. »Posve prosječno.«

»Je li debeo ili mršav?« pitao je Reacher.

»Nijedno«, rekao je prevoditelj.

»Mišićav«

»Ne baš.«

»Doima li se snažno ili slabo?«

»Prilično snažno.«

»Da se bavi sportom, koji bi to sport bio?«

Klopp nije odgovorio.

Reacher je rekao: »Neka razmisli o sportovima koje je vidio na TV-u. Recimo, na Olimpijskim igrama. Kojim bi se sportom bavio?«

Klopp je dobro promislio, kao da detaljno prolazi cijeli sportski kalendar. Naposljetku je progovorio na njemačkom. Usljedila je duga spekulacija, s razlozima za i protiv, malo jednog, malo drugog. Naposljetku je prevoditeljica rekla: »Misli da bi bio trkač na srednje pruge. Dulje od 1500 metara. Možda čak i na duge pruge, do 10.000 metara. Ali nije izgledao neprirodno, poput onih kukaca koji trče maraton.«

»Poput žgoljavih kukaca iz Afrike?«

»Da, dodao je i to.«

»Recite mi sve, dobro?«

»Ispričavam se.«

»Dakle, Amerikanac je prosječne visine i prosječne težine, ali više žilav nego mišićav, te je nemiran i pun energije? Takav tip?«

»Da, uvijek je bio u pokretu.«

»Koliko je čekao da se Saudijac pojavi?«

»Oko pet minuta. Bio je samo jedan od ljudi u baru. Nitko nije pokazivao zanimanje za njega.«

»Što je pio?«

»Pivo iz velikog vrča, ali sporo. Još mu je mnogo ostalo nakon završetka razgovora.«

»Koliko je ostao nakon što je Saudijac otišao?«

»Oko pola sata.«

»Što je Saudijac pio?«

»Ništa. Ne bi ga poslužili.«

»Kakvu je frizuru imao Amerikanac?«

Klopp je slegnuo ramenima, ali prevoditeljica ga je poticala, govoreći mu da razmisli. Rekao je nešto, nespreno se izražavajući. Očito to nije bilo njegovo područje, ali ipak je nastavio, odlučan da prenese što više pojedinosti. To se pretvorilo u dug govor. Naposljetku je prevoditeljica rekla: »Amerikanac je imao svijetlu kosu boje slame. Sa strane je bila normalne duljine, ali na tjemenu mnogo dulja. To je bila takva frizura. Mogao je mahati njome lijevo-desno. Poput Elvisa Presleyja.«

»Je li frizura bila uredna?«

»Da, bila je uredno počešljana.«

»Je li stavio nešto na kosu?«

»Što, na primjer?«

»Ulje, kao što g. Klopp stavlja. Ili gel za kosu.«

»Ne, samo prirodna kosa.«

»A oči?«

Lice koje je opisao uklapalo se uz frizuru i građu. Duboko usađene plave oči, zategnuta koža na čelu, istaknute jagodice, tanak nos, bijeli zubi, usne koje se ne smiješe, čvrsta brada. Bez vidljivih tragova na koži. Bez ožiljaka ili tetovaža. Koža je još bila malo potamnijela od sunca prošlog ljeta, s nešto bora oko očiju. Više su izgledale kao da su nastale od škiljenja, nego od smijanja ili mrštenja. Na jednome obrazu imao je udubljenje. Možda je tako držao vilicu ili mu je nedostajao zub. Ali bilo je jedva primjetno. Lice je bilo usko, ali sve su crte na njemu bile vodoravne. Obrve, oči, visoke jagodice, tanka crta usta, pomična grimasa s udubljenjem od držanja vilice ukoso. Vjerojatno je prešao tridesetu.

Reacher je rekao: »Recite g. Kloppu da želimo da sve to ponovi policijskom crtaču.«

Prevoditeljica je prenijela poruku, a Klopp je kimnuo.

Reacher je pitao: »Što je Amerikanac nosio?«

Klopp je odgovorio, a prevoditelj rekao: »Levisovu jaknu od traperera, jednaku vašoj.«

»Posve jednaku?«

»Identičnu.«

»Svijet je mali«, rekao je Reacher. »Sad ga pitajte zašto misli da je Saudijac bio uznemiren. Samo dokazi iz prve ruke. Samo ono što je vidio ili čuo. Recite mu da političku analizu ostavi za poslije.«

Usljedila je duga rasprava na njemačkom u koju se nekoliko puta uključio i Griezman. Više su puta razmjenjivali mišljenja kako bi sve bilo posve jasno, a onda je prevoditeljica rekla: »Kad bolje razmisli, g. Klopp smatra da bi *uzbuđen* bila bolja riječ od *uznemiren*. Uzbuđen i

napet. Amerikanac je Arapu rekao nešto, a Arap je reagirao na taj način.«

»Je li g. Klopp čuo što mu je rekao?«

»Nije.«

»Koliko je trajao taj dio razgovora?«

»Možda jednu minutu.«

»Koliko je dugo Saudijac ostao?«

»Otišao je odmah nakon toga.«

»A Amerikanac je ostao još trideset minuta?«

»Gotovo točno toliko.«

»Dobro«, rekao je Reacher. »Recite g. Kloppu da je vrijeme da pogleda fotografije.«

Reacher je stavio torbu na stol. Rekao je: »Recite g. Kloppu da ima mnogo fotografija. Neka slobodno uzme stanku kada god zatreba. Neka ima na umu sve što nam je rekao o licu Amerikanca, sve pojedinosti, i neka uspoređuje fotografije s njim. Recite mu da se kosa može promijeniti, ali oči i uši nikada. Recite mu da je prihvatljivo da ne bude siguran. Može napraviti hrpu s fotografijama koje bi mogle odgovarati i opet ih pregledati poslije. No recite mu neka ne griješi.«

Neagley je otvorila torbu. Dvjesto kartica s fotografijama. Podijelila ih je u pet jednakih hrpa od četrdeset. Tako je količina izgledala manje zastrašujuće. Gurnula je prvu hrpu prema Kloppu, a on je počeo pregledavati fotografije. Bez vidljivog entuzijazma, ali prilično učinkovito. Poput upravnog nadzornika. Reacher je promatrao njegove oči. Činilo se da Klopp slijedi naputke koje je dobio. Gledao je sva prava mjesta, jedno za drugim. Oči, nos, jagodice, usta, bradu. Na svakom bi mjestu donio zasebnu odluku »da« ili »ne«. Većinu je kandidata odbacio vrlo brzo. Hrpa s odbačenima narasla je vrlo velika. Debela lica, okrugla lica, tamne oči, pune usne. Nitko s prve hrpe od 40 fotografija nije prošao. Čak ni u hrpu za one koji bi mogli odgovarati.

Neagley je gurnula drugu hrpu pred njega. Kriomice je pogledala Reachera i namignula. On je kimnuo glavom. Programer koji je živio u Hamburgu bio je na vrhu. Pripadnik kontrakulture s raščupanom kosom. Klopp ga je odmah odbacio. Reacher je vidio i zašto. Nije imao izražene jagodice, a usnice su mu bile napućene i ružičaste, umjesto tanke crte bez osmijeha.

Hrpa s odbačenima rasla je još više.

Hrpe s onima koji bi mogli odgovarati još nije bilo.

Neagley je gurnula treću hrpu pred njega. Klopp je nastavio s poslom. Prevoditeljica je sjedila u tišini. Griezman je izašao i ubrzo se vratio, a minutu poslije stigao je muškarac s loncem punim kave i pet šalica. Klopp nije zastajao. Uzimao je kartice s hrpe koju je pred njega stavile Neagley, jednu po jednu, lijevim palcem i kažiprstom, približio svaku licu, pomno je pogledao i spustio je kao da baca igraču kartu, jednu za drugom.

Hrpa s odbačenima rasla je još više.

Još nije bilo hrpe s onima koji bi mogli odgovarati.

Klopp je rekao nešto na njemački, a prevoditeljica je rekla: »Ispričava se što vam ne može više pomoći.«

Reacher je rekao: »Pitajte ga koliko je siguran za odbačene.«

Pitala ga je, a kad je dobila odgovor, rekla je: »100 %.«

»To je dojmljivo.«

»Kaže da ima takav um.« Zatim je zastala. Pogledala je Reachera koji joj je rekao da mu kaže sve, a zatim i Griezmana, kao da traži dopuštenje da to i učini. Naposljedku je rekla: »G. Klopp obrazovan je za revizora. U Istočnoj Njemačkoj bio je drugi čovjek u vrlo velikoj tvornicu blizu granice s Poljskom. Želi da shvatimo da je pretjerano kvalificiran za svoj trenutačni položaj.

Ali svi bolji poslovi na zapadu zabranjeni su etničkim Nijemcima. Umjesto toga, daju ih imigrantima iz Turske.«

»Želi li uzeti stanku? Mora pregledati još 80-ak fotografija.«

Ona je pitala, on odgovorio pa je rekla: »Rado će nastaviti. U umu čvrsto drži sliku Amerikančeva lica. Ili je njegova fotografija među preostalima ili nije. Poziva vas da ga provjerite i usporedite fotografije s crtežom koji će prema njegovim uputama izraditi naš čovjek. Smatra da ćete uvidjeti kako su njegovi zaključci bili ispravni.«

»Dobro, recite mu da završi što prije.«

Ni u četvrtoj hrpi nije bilo ničega. Čak ni jedan koji bi mogao odgovarati. Prošli su ih već 160. Neagley je gurnula posljednjih 40 pred Kloppa. Reacher ga je promatrao. Uzimao je jednu po jednu karticu, lijevom palcem i kažiprstom i držao ih lagano, ni previše blizu ni predaleko od očiju. Imao je pristojan vid, dok je nosio naočale. Zaista je bio koncentriran. Nije isprazno zurio pred sebe, iznuren dosadom, niti se nestrpljivo cerio. Bio je smiren i usredotočen. Ispitivao je fotografije, jednu po jednu, točku po točku. Oči, jagodice, usta. Da ili ne.

Svaki put ne. Uvijek ne. Bacio bi karticu kao u kartaškoj igri. Reacher je dotad već vidio stotinu i sedamdeset inačica onoga što Amerikanac kojeg su tražili nije bio. A to je počelo definirati ono što jest. Upravo ono što je Klopp rekao. Duboko usađene plave oči, istaknute jagodične kosti, uzak nos, tanka usta bez osmijeha, čvrsta brada. Nije bilo drugih varijanta. I sve to ispod kose boje slame, normalno podšišane sa strane, a duge na vrhu. Takva frizura.

Reacher je promatrao.

Hrpa s odbačenima rasla je još više.

Još nije bilo hrpe s onima koji bi mogli odgovarati.

A zatim je Klopp uzeo posljednju kartu, pogledao je jednako usredotočeno kao i svaku drugu, te je odbacio na hrpu s ostalima.

Reacher je telefonirao iz Griezmanova ureda. Dobio je Landryja, koji je pozvao Vanderbilta, koji je pak pozvao Whitea, koji je zvučao pospano. U Virginiji je bilo pet ujutro. Reacher je rekao: »Očevidac je vidio prvi susret. U to nema nikakve sumnje. Sve se odvijalo upravo kako bismo očekivali. Izgledi da se dogodi takvo što u istoj četvrti i u isto vrijeme, a nevezano, silno su mali.«

»Je li identificirao Amerikanca?«

»Nije«, rekao je Reacher. »Ratcliffe se prevario. Nije riječ o računalima. Povezao je dvije glasine, ali bez pravog razloga. Nema povezanosti. To su odvojeni slučajevi. Neovisni jedan od drugog.«

»Dobro, reći ćemo mu to. Vratite se u SAD.«

»Ne«, rekao je Reacher. »Ostajemo.«

12. poglavlje

Crtač je želio raditi sam, pa je Griezman odveo Reacher i Neagley da im pokaže postaju. Pokazao im je još soba za ispitivanje, ureda, zajedničkih prostorija, kao i ćelije za pritvor, pult za privođenje i kantinu. Svugdje su ozbiljni ljudi naporno radili svoj posao. Griezman se doimao ponosnim. Reacher je smatrao da bi i trebao biti. Sve je to bilo vrlo dojmljivo.

Prošli su kroz vrata i pješačkim mostom prešli u novi dio kompleksa. U znanstveni centar, ondje su bili forenzičari i laboratoriji. Najprije su vidjeli veliku prostoriju s redovima računala na dugim bijelim klupama. Griezman je rekao: »Mislimo da će ovako ljudi krasti jedni od drugih u budućnosti. Već tri posto Nijemaca rabi internet. U vašoj zemlji više od 15 %. Uvjereni smo da će postotak samo rasti.«

Hodali su dalje, pokraj čistih soba s hermetičkim vratima. Poput operacijskih sala u bolnici. Kemijska analiza, balistika, krvne pretrage, analiza tkiva, DNK analiza. Laboratorijske klupe, stotine epruveta, razni neobični strojevi. Proračun je morao biti golem. Griezman je rekao: »Sveučilište sufinancira dio. Njihovi znanstvenici rade ovdje, što je dobro i za njih i za nas. Dobivamo i mnogo saveznog novca. To je, zapravo, zajednički objekt. U nekim slučajevima ovdje radi i njemačka vojska.«

Reacher je kimnuo glavom. Kako je Waterman rekao, natrag na tečaj suradnje.

Stubištem su sišli na donji kat. Zrak je bio svježiji, kao da je u blizini izlaz iz zgrade. Prošli su kroz vrata i ušli u prostor za vozila. Bio je sličan automehaničarskoj ili vulkanizerskoj radionici, ali besprijekorno čist. Gotovo antiseptičan. Glatka bijela boja na podu, bijele pločice na zidovima, blještavo bijelo svjetlo. Bez mrlja od ulja, bez prljavštine, bez nereda. Unutra su bila dva vozila. Jedno je bilo velik osobni automobil, s oštećenim prednjim uglom. Gore od ulubljenog lima, ali ne potpuna šteta. Nije još bio za otpis. Griezman je rekao: »To je auto iz prometne nesreće nakon koje je vozač pobjegao. U nesreći je teško ozlijeđeno dijete. Vozač nije stao. Mislimo da je to taj auto. Vlasnik to niječe. Nadam se da će pronaći krv i vlakna. Ali bit će to izazov.«

Drugi je bio lijep mali sportski auto s dvojna vrata, oboja otvorena. Čovjek u bijeloj kuti bio je nagnut u njega. Griezman je rekao: »Uzimamo otiske iz unutrašnjosti auta. Došlo je do ubojstva. Mislimo da je počinitelj bio posljednji žrtvin suvozač. Bila je prostitutka. To zna biti opasno zanimanje.«

Reacher je otišao do auta i bacio pogled. Auto je bio sladak, osobitu u usporedbi s njegovim recikliranim Capriceom. I besprijekoran. Sjao je pod svjetlima. Savršeno se uklapao u antiseptičku atmosferu.

Rekao je: »Ovo je vrlo čist automobil.«

Griezman je rekao: »I njezin je stan bio čist.«

»Je li imala spremačicu?«

»Da, preko agencije, mislim.«

»Onda je vjerojatno i auto vozila na pranje. Možda redovito. Pranje i voskanje. Izvana i iznutra. Što je dobro. Nema mnogo starih otisaka.«

Griezman se obratio čovjeku u bijeloj kuti. Vjerojatno ga je pitao kako napreduje. Čovjek mu je odgovorio i pokazao na nekoliko mjesta. Griezman je gurnuo glavu unutra da bolje vidi. Zatim se opet povukao, zamišljeno, i rekao: »Mislimo da imamo djelomični otisak lijevog palca na sklopki za otpuštanje sigurnosnog pojasa. Ali vrlo je uzak jer je sklopka naborana. I razmrljan je zbog nečega. Vjerojatno ga ima i na jezičcu kopče, ali površina je vrlo loša. Tvrda plastika, sitne znate teksture kako ne bi skliznula iz prstiju. Vjerojatno neki propis. Trebali bismo razgovarati s odjelom koji to regulira. Ne pomažu nam.«

»Kakav je to auto?« pitao je Reacher.

»Audi«, odgovorio je Griezman.

»Onda su vam ljudi iz Audija već pomogli. Jedan moj prijatelj imao je isti takav problem. Prošle godine. U Fort Hoodu, bazi koja je velika poput Hamburga. Ima i naselje za smještaj obitelji vojnika. Bila je riječ o Jaguaru, a ne Audiju, ali obje su marke vrhunske. Obje kromiraju ručicu za otvaranje vrata iznutra. Izgleda skupo, glatko je pod prstima i sjaji u mraku tako da ju je lakše pronaći. Sve to poboljšava tzv. korisničko iskustvo. Suvozač gurne srednji prst unutra i povuče. Ne mali prst, jer misli da je preslab, ni prstenjak, jer misli da je tako nespretno, ne ni kažiprst jer bi morao zakrenuti zglob za još 90 stupnjeva, što graniči s neudobnim. Uvijek srednji prst. Zato trebate rastaviti vrata i uzeti otisak sa stražnje strane ručice. To bi vam rekao moj prijatelj.«

Čovjek u bijeloj kuti rekao je nešto na njemačkom. Nepoznate riječi, ali prepoznatljivo ozlojeđen ton. Očito je mogao pratiti što Reacher govori na engleskom. Griezman je rekao: »To bi nam ionako bio sljedeći korak. Je li vaš prijatelj osigurao presudu?«

»Nije«, odgovorio je Reacher. »Uzročno-posljedični lanac bio je prekinut. Dokazao je da je otisak optuženog na ručici, ali nije mogao dokazati da je to ručica iz auta njegove bivše supruge. Odvjetnik je tvrdio da bi to mogla biti bilo koja ručica.«

»Šo je trebao učiniti?«

»Trebao je urezati svoje inicijale na prednji dio ručice, prije rastavljanja vrata. Zubarskom bušilicom. Trebao se fotografirati kako to radi. Najprije u širokim kadrovima, da se vidi auto, a zatim i u bližim.«

Griezman je počeo govoriti njemački, iznoseći dug popis uputa. Reacher je čuo riječ *Zahnarzt*. Znao je da to znači *zubar* jer ga je jednom u Frankfurtu zabolio zub. Čovjek u bijeloj kuti slušao je i kimao glavom.

* * *

Vratili su se u sobu za razgovore baš kad se Klopp spremao na odlazak. Crtač im je dao primjerak crteža koji je izradio olovkama u boji. Griezman je rekao da će jednu kopiju poslati faksom u McLean u SAD-u, a original će zadržati u arhivu.

Reacher i Neagley odnijeli su primjerak do vrata gdje je kroz prozor od ojačanog stakla prolazilo malo prirodnog svjetla. Amerikanac je izgledao upravo onako kako ga je Klopp opisao. Crtač je dobro prikazao ono što je ovaj opisao riječima. Svijetla kosa, začešljana na tjemenu. Koža zategnuta preko čela. Ravne obrve i jagodične kosti, vodoravne, paralelne i blizu, poput dvije šipke na starinskoj kacigi za američki nogomet, a oči smještene duboko iza. Usta poput posjekotine. I dvije okomite crte, nos poput oštrice i bora na desnom obrazu, kao da se usta pomiču samo neznatno i to kako bi oblikovala iskrivljen, zajedljiv smiješak. I na crtežu je imao jaknu poput Reacherove. Od blijedog traperera, autentična u svakome pogledu. Ispod je bila bijela majica. Ključna kost stršala mu je kao i jagodične kosti. Vrat mu je bio mršav, tako da su se vidjele žile i mišići. Čovjek koji se borio cijeli život i više nije bio mlad.

»Vojnik?« pitala je Neagley.

»Ne mogu znati samo gledajući crtež?« odgovorio je Reacher.

»Zašto onda ostajemo?«

»Ne znam. Ratcliffe je rekao da možemo dobiti što želimo. Ja želim ne biti uhvaćen u tuđu pogrešku.«

»Drugi sastanak možda neće ni biti u Hamburgu.«

»Slažem se. Vjerojatnost da bude iznosi oko 10 %. To znači da imamo 10 % izgleda da budemo na pravome mjestu ako ostanemo. Ako se vratimo u Virginiju, nemamo nikakve izgleda. Neće se sastati kod Washingtonova spomenika. To je sigurno.«

Prevoditeljica im je prišla i rekla: »G. Klopp pita kada želite nastaviti razgovor s njime.«
»Recite g. Kloppu da smo završili s njime«, odvratio je Reacher. »Recite mu da ću mu iščupati oči noktom na palcu ako ga ikada više vidim.«

Zatim im je Griezman prišao i pozvao ih na ručak.

Bilo je podne u Hamburgu u Njemačkoj.

* * *

U Kijevu, u Ukrajini, bilo je jedan poslijepodne. Glasnik je upravo izlazio iz aviona. Kamionetom su ga odvezli kroz planine do Peshawara u Pakistanu. Zatim je odletio u Karachi, pa u Kijev. Za svaki je let rabio drugu putovnicu, a nakon jednog od njih zamijenio je ružičastu majicu crnom. Sad je stavio i sunčane naočale te kapu navijača Donjecka. Bio je anonimn. Nitko mu nije mogao ući u trag. Na ukrajinskoj graničnoj kontroli nije imao problema. Prošao je pokraj karusela za preuzimanje prtljage i izašao iz zgrade aerodroma. Stao je u red za taksi i zapalio cigaretu dok je čekao.

Taksi je bio stara češka Škoda. Rekao je vozaču adresu na koju da ga vozi. Bila je riječ o tržnici cvijeća pet ulica dalje od njegova stvarnog odredišta, malog stana u kojem su živjela četvorica vjernih iz Turkmenistana i Somalije. Sigurna kuća. Najbolje je da završni prilaz bude pješice. Vozači taksija pamtili su kao i svi ostali. Neki su i pisali bilješke. Prijedeni broj kilometara, potrošnju benzina, adrese. Nije poznavao nijednog od četvorice, ali očekivali su ga. U Kijevu nije bilo kao u Hamburgu. Nije mogao samo doći.

Prije njega poslali su teklića. Da najavi dolazak teklića. Bile su to nužne mjere opreza.

Izašao je iz Škode na tržnici cvijeća. Hodao je između štandova prepunih jarko šarenog cvijeća, a zatim ušao u vlažnu salu s rjeđim primjercima. Kad je s druge strane izašao iz nje, opet je bio u ružičastoj košulji i bez sunčanih naočala i navijačke kape.

Prehodao je zadnjih pet ulica i pronašao odgovarajuću zgradu. Bila je to pravokutna betonska višekatnica, nasumično postavljena između starijih, elegantnijih građevina. Doimala se poput lažnog zuba. Kao da je, nekoć davno, pala bomba i napravila slobodan prostor. Možda i jest. Predvorje je smrdjelo na amonijak. Dizalo je radilo, ali je ispuštalo zastrašujuće zvukove. Hodnici na katovima bili su uski.

Pokucao je na vrata i čekao. Brojao je sekunde u sebi. U životu je pokucao na mnoga vrata. Znao je kako to ide. Jedan, čuju kucanje, dva, ustanu s kauča, tri, probijaju se kroz nered, četiri, dođu do vrata, pet, otvore vrata.

Vrata su se otvorila. Na njima je stajao mladić. Sam. Iza njega je bila tišina.

Teklić je rekao: »Očekujete me.«

Mladić na vratima rekao je: »Moramo van.«

»Kada?«

»Odmah.«

Mladić je bio Somalijac, pomislio je teklić. Još nije napunio ni tridesetu, no već je bio kost i koža. Izgledao je primitivno, poput neke vrste čovjekovih predaka. Teklić je rekao: »Ne želim van. Umoran sam. Moram krenuti odmah ujutro. Imam let za dalje.«

»Nemamo izbora. Moramo van.«

»Smisao sigurne kuće taj je da ne moram ići van.«

»Nogometni klub iz Kijeva igra večernju utakmicu u Moskvi. Svi će gledati na TV-u u barovima. Počet će uskoro, zbog različitih vremenskih zona. Bilo bi čudno da ne odemo. Netko bi uočio.«

»Ti možeš ići.«

»U stanu ne smije biti nikoga. Ne danas poslijepodne. Netko bi primijetio. To je veliko suparništvo. I stvar domoljublja. Moramo se uklopiti među ovdašnje ljude.«

Teklić je slegnuo ramenima. Bile su to nužne mjere opreza. A nogomet nije loš. Jednom je vidio kako ga igraju ljudskom glavom. »Dobro«, rekao je.

Sišli su stubama, prešutno pretpostavljajući da je bolje ne riskirati vožnju dizalom. Krenuli su u smjeru suprotnom od tržnice cvijeća, pokraj veličanstvenih, ali izbljedjelih stambenih zgrada sa zahrđalim zanatski oblikovanim željeznim ogradama i stilskim fasadama koje su otpadale, a zatim između dvije takve u uličicu za koju je Somalijac rekao da je prečac. Bio je to uzak prolaz sa zidom od gole cigle sa svake strane. Njihovi koraci odzvanjali su u gotovo klaustrofobičnom prostoru. Nakon što su prošli otprilike duljinu jedne zgrade, ušli su u malo dvorište, ne veće od sobe. Sa svih strana bilo je okruženo visokim zidovima bez prozora. Visoko iznad njih vidio se komadić neba. Na zidovima je ponegdje bilo rupa kroz koje su izlazile debele cijevi ili snopovi antenskih kabela.

U dvorištu su stajala trojica.

Tekliću se učinilo da bi jedan od njih mogao biti rođak Somalijca. Druga dvojica bili su pak međusobno slični. Iz Turkmenistana, bez sumnje. Preostali iz sigurne kuće. Jednu veselu sekundu mislio je da je to mjesto sastanka odakle će zajedno otići do bara. A onda je vidio da nema drugog izlaza iz dvorišta.

To nije bio prečac.

Bila je to zamka.

A onda je shvatio. Jasno kao dan. I savršeno logično. Predstavljao je sigurnosni rizik. Jer je znao cijenu. Stotinu milijuna dolara. To je bio najopasniji element cijelog pothvata. Tako velik iznos posvuda bi potaknuo zvana za uzbunu. Svi koji su znali za to, automatski su postajali potencijalni izdajnici. Klasična teorija. Učili su o njoj u logorima za obuku, s hipotetskim primjerima. Uvježbavali su ono što se mora učiniti u takvoj situaciji. Šteta, rekli su, ali neizbježno. Velika borba zahtijeva velike žrtve. Velika borba zahtijeva bistar um i hladno srce. Teklić kojeg su poslali prije njega nije došao reći da pripreme prostor za gosta. Nosio je posve drukčije upute.

Teklić je stao na mjestu. On nikada ne bi progovorio. Ne on. Moraju to znati. Nakon svega što je učinio. On je bio drukčiji. Bio je siguran. Zar nije?

Ne, imao je posla s ljudima koji igraju nogomet ljudskim glavama. Oni nisu imali mjesta za sentimentalnost.

Somalijac je rekao: »Žao mi je, brate.«

Teklić je sklopio oči. Neće to biti pištolj, pomislio je. Ne u središtu Kijeva. Bit će noževi. Prevario se. Bio je to čekić.

U Jalalabadu je već bilo 16:30. U bijeloj kući od blata posluživali su čaj. U malu zagušljivu sobu doveli su novog teklića. Bila je to žena. Imala je dvadeset i četiri godine, dugu crnu kosu i kožu boje čaja. Nosila je bijelu košulju punu kopči i džepova, hlače kaki boje i pustinjske čizme. Stajala je uspravno pred dvojicom muškaraca koji su sjedili na jastucima.

Visoki je muškarac rekao: »Imamo zadatak koji nema veliku važnost, ali zahtijeva brzinu. Letjet ćeš izravno iz Karachija. Nema potrebe za oprezom. Nitko te nikada nije vidio. Sastat ćeš se s Amerikancem i reći mu da prihvaćamo njegovu cijenu. Ponovi, prihvaćamo njegovu cijenu. Shvaćaš li?«

»Da, gospodine«, rekla je žena.

Debeli je muškarac rekao: »Amerikanac neće spomenuti cijenu, a ti nećeš pitati za nju. To mora ostati tajna. On se srami što smo je uspjeli spustiti tako nisko, mi ne želimo da se pročuje i da drugi misle da si ne možemo priuštiti više.«

Žena je poslušno spustila glavu.

»Kada krećem?« pitala je.

»Odmah«, rekao je visoki muškarac. »Vozit ćeš cijelu noć da stigneš na jutarnji avion.«

13. poglavlje

Nakon ručka, Griezman je odvezao Reachera i Neagley do hotela u kojem su odsjeli prije. Zahvalili su mu i mahnuli, ali nisu se prijavili u hotel. Reacher nije volio dvaput boraviti na istome mjestu. Navika. Nepotrebna, govorili su neki. On bi odvratio da ima trideset i pet godina i još je živ. To je moralo značiti nešto.

Provjerili su kartu grada koji je Neagley nosila sa sobom. Stavila je nokat kažiprsta na lokaciju sigurne kuće. Rekla je: »Dakako, moguće je da ih imaju više.«

»Moguće«, rekao je Reacher. »Sve što rade temelji se na zakonu velikih brojeva.«

Krenuli su hodati i pronašli ulicu koju su već vidjeli, u kojoj su bila parkirana četiri policijska automobila. I gdje je ubijena prostitutka. Skrenuli su lijevo, prema sigurnoj kući. Blizu, ali ne previše blizu. Usput su u provjeravali poprečne ulice. Nije to bilo lako kao u nekim dijelovima svijeta. Nije bilo velikih znakova, ni neonskih reklama, pa ni putokaza do pojedinih trgovina i radnji. Vjerojatno je takvo što bilo zabranjeno propisima o uređenju javnih površina. Zbog dobrog ukusa. Svaki su poslovni prostor morali promotriti zasebno. Vidjeli su agenciju za najam automobila koja je zauzimala dva susjedna prostora. I za neka druga mjesta odmah im je bilo jasno o čemu je riječ. Ali za neka nije. Reacher je ušao u predvorje s naslonjačima i recepcijom, misleći da je riječ o hotelu, ali pokazalo se da je to solarij. Kabine su bile straga. Žena za recepcijom neuspješno se pokušala suzdržati od smijeha, a zatim ih je uputila na adresu u sljedećoj ulici. Bio je to manji, ali vrlo pristojan hotel. Ispred je stajao čovjek u cilindru i odori, spreman da otvori vrata.

»Imaš li novca?« pitala je Neagley.

»Ratcliffe će platiti«, rekao je Reacher.

»On ne zna da smo ovdje.«

»Nazvat ćemo ga. Ionako bismo trebali.«

»Odakle?«

»Iz sobe. Tvoje ili moje.«

»Nećemo imati sobe. Neće nam dati sobu bez novca.«

Reacher je izvukao svoj snop gotovine za troškove. Podigli su je, ali nisu je vratili. Doduše, iznos je bio skroman. I Neagley je imala toliko.

»Uzet ćemo jednu sobu«, rekao je Reacher. »Za početak. Dok ih Ratcliffeovi ne nazovu.« Neagley je na trenutak šutjela, pa rekla: »Dobro.«

Ušli su u hotel.

U tome trenutku Amerikanac je bio tri ulice dalje. Zaustavljao je auto ispred agencije za najam koju su Reacher i Neagley vidjeli u prolazu. Zaustavio se u Groeningenu na rani ručak. Uz koji je popio čašu vina. Stoga je ostao malo dulje, da utjecaj alkohola popusti. Za svaki slučaj. Zakoni su bili vrlo strogi. Pa je prošetao. Gradić je bio zgodan. Zatim je nastavio voziti, prešao nominalnu granicu i uputio se brzom cestom preko Bremena. Uživao je u svakom kilometru. Poput preuranjene nostalgije. Još dugo neće vidjeti Europu. Možda više nikada.

Vratio je ključ automobila u agenciju i otišao prema obali gdje mu se nalazio stan. Zapravo, stan je bio pod najmom koji je istjecao sljedeći mjesec. Ne troši uzalud i neće ti nedostajati. Dobro pogođen trenutak.

***

Dobili su sobu s tamnozelenim tapetama i kositrenim akcentima posvuda. Ali telefon je radio. Reacher je dobio dežurnog čovjeka iz Odbora za nacionalnu sigurnost i s njime dogovorio da im plati boravak putem konzulata.

Zatim se javio White i rekao: »Vanderbilt je provjerio Švicarsku četiri godine unatrag.

Zatim je usporedio. Taj je dan u Njemačkoj bilo 180 Amerikanaca koji su nekad prije bili u Ziirichu.«

»To su dobro podaci«, rekao je Reacher. »Ali nisu konačni. Mogao je otići na Kajmansko otočje. Ili u Luksemburg. Ili u Monako. A neki su možda bili u Ziirichu kao turisti. I ja sam bio jednom, pa nisam išao ni blizu banci.«

»Shvaćam«, rekao je White.

»Ali ipak zahvali Vanderbiltu.«

Zatim se javio Waterman i rekao: »Napeti su zbog tebe.«

»Tko to?« pitao je Reacher.

»Ratcliffe i Sinclair.«

»Rekao je da trebamo baciti kocku. Nema smisla da je svi bacimo na istome mjestu.«

»Ostvarujete li napredak?«

»A vi?«

»Nemamo ništa.«

»Ni mi. Ali nema smisla nemati ništa na istome mjestu.«

»Sinclair će htjeti razgovarati s njome.«

»Reci joj da ću joj se javiti poslije. Kada konzulat plati sobu. Možda ih to potakne da budu brži.«

»Narednica Neagley dobila je pismo od vojske.«

»Hitno?«

»Ne bih rekao.«

»Onda ćemo o tomu kada razgovaram sa Sinclair.«

»Možeš li mi reći neko vrijeme?«

»Reci joj za dva sata«, odvratio je Reacher.

***

Otišli su potražiti bar u kojem je Helmut Klopp vidio sastanak. Bio je udaljen 20 minuta hoda, baš kao i sigurna kuća, ali u drugome smjeru. Poput dvije žbice istoga kotača. Prošli su pokraj njega, ne usporavajući ni ne ubrzavajući korak. Nastavili su gledati pred sebe, proučavajući unutrašnjost krajičkom oka. Bar je bio u prizemlju stare zgrade od kamena u kojoj je nekoć možda bila tvornica ili stanovi. Vjerojatno je izgorjela tijekom rata, no obnovili su je. Glavna vrata bara bila su na sredini fasade od drvenih dasaka. Ali nije izgledalo rustikalno. Nije bilo poput štaglja negdje na selu. Daske su bile posve ravne, vrlo precizno spojene i glatko izbrušene. Bile su boje tamnog zlata, debelo lakirane i sjajne, poput čamca na vesla u jezeru nekog parka. Na zidu su bili mali prozori čiji su donji dio prekrivale zavjese krem boje, a na gornjem dijelu na uzicama je visjelo mnoštvo zastavica od papira. Sve su zastavice bile Njemačke. Unutrašnjost je izgledala polumračna i narančasta.

Neagley je rekla: »Dvojica nas slijede.«

»Gdje su?« pitao je Reacher.

»Na uglu dvadeset metara iza nas.«

Nije pogledao.

»Tko?« pitao je.

»Dva muškarca između trideset i četrdeset godina. Krupniji od mene i sitniji od mene.

Vjerojatno nisu Nijemci. Hodaju poput Amerikanaca.«

»Kako to Amerikanci hodaju?«

»Poput nas.«

»Koliko nas već dugo prate?«

»Nisam sigurna.«

»Imaju li istaknute jagodične kosti?«

»Nemaju. I previsoki su.«

»Dobro«, rekao je Reacher. »Hajdemo popiti kavu.«

Šetali su dalje, jednako sporo, i naposljetku stigli do male pekarnice s izlogom punim slatkih peciva, strojem za *espresso*, i četiri mala stola s po dva stolca. Stolovi i stolci bili su metalni, boje srebra. Nalazili su se odmah uz izlog, s dobrim pogledom na ulicu. Neagley je sjela, a Reacher je otišao do pulta. Naručio je dva dupla *espressa* i doviknuo: »Želiš li kolač?«

»Može«, rekla je Neagley. »Štrudlu s jabukama.«

»Dvije«, rekao je Reacher ženi za blagajnom. Staro vojničko pravilo. Jedi kad možeš. Sljedeću priliku možda ćeš dobiti tek za nekoliko dana. Žena je pantomimom pokazala Reacheru da ode sjesti, a ona će donijeti pladanj. Reacher joj je pantomimom pokazao da želi odmah platiti. Bilo je to njegovo pravilo. Možda će morati otići bez upozorenja, a nije želio zakinuti običnog radnog čovjeka. Kad je dobio ostatak novca, vratio se do stola i sjeo. Neagley je vrlo diskretno okrenula glavu i rekla: »Vidjeli su kako ulazimo ovamo. Ubrzali su. Uskoro ćemo ih vidjeti.«

Reacher je pogledao lijevo i desno. Dvadesetak metara dalje, s druge strane ulice, bio je kafić. S izlogom i stolovima. I dobrim pogledom. Svatko s imalo razuma zaustavio bi se ondje. Mogli su čekati koliko god treba, ne izazivaju nikakvu sumnju, i mogli su opet krenuti čim se oni koje prate pomaknu.

»Evo ih«, rekla je Neagley.

Kako mu je i najavila, Reacher je vidio dvojicu u tridesetim godinama, krupnijih od nje, a sitnijih od njega. Visoki oko 180 cm, teški oko 90 kg. Kratke kose. Hodali su poput Amerikanaca. Bili su odjeveni poput Amerikanaca. Zapravo, njegove iskusne oči vidjele su da su odjeveni poput američkih vojnika koji nisu na dužnosti. Ako staviš civila u vojnu odoru na jedan sat, radi filmske uloge ili maskenbala, izgledat će nekako pogrešno, kao da mu je nelagodno ili da nije naviknut. Jednako tako, ako staviš vojnika koji je deset godina nosio odoru u traperice i jaknu, i on izgleda pogrešno. Jednako je nenaviknut. Drži se pogrešno. Previše je uredan, sve je na njemu zategnuto. Nije pogrbljen i ne vuče noge.

Prošli su jednako kao i Reacher i Neagley pokraj bara, bez usporavanja ili ubrzavanja, gledajući pred sebe, a krajičkom oka prateći što se zbiva pokraj njih. Krupna, očvrtnula lica i grube ruke. Vjerojatno su dočasnici. Sudeći po izgledu, cijeli život u vojsci. Hodali su dalje, a onda je jedan došapnuo nešto drugomu, a drugi je kimnuo pa su ušli u kafić dvadeset metara dalje, s druge strane ulice. U oba smjera prolazili su auti, a pješaci žurili trotoarom. Dvojica koji su ih slijedili sjeli su za stol pokraj prozora i pretvarali se da ne gledaju Reachera i Neagley. Baš kao što su se Reacher i Neagley pretvarali da ne gledaju njih.

»Tko su oni?« pitao je Reacher.

»Ne mogu znati samo gledajući ih« odgovorila je Neagley.

»Možeš li reći otprilike?«

»Očito vojnici. Doživotni narednici. Vjerojatno nisu u borbenim postrojbama. Stari narednici iz borbenog područja izgledaju drukčije. Ova su dvojica nešto drugo.«

»Ali ne rade u uredu.«

»Ne. Rade svojim mišićima.«

»Slažem se. Neka vrsta podrške. Možda transport. Možda utovaruju kamione i istovaruju ih.«

»O čemu razmišljaš?«

»Pitam se zašto su ovdje«, odvratio je Reacher. »Kako su znali?«

»Griezman? Možda im je on javio. Čim nas je ostavio ispred hotela.«

»Ali nismo odsjeli u tome hotelu. Nisu nas mogli pratiti odande jer nismo odande

krenuli.«

»Što bi značilo da su informacije procurile iz Odbora za nacionalnu sigurnost. Samo oni znaju u kojem smo hotelu. No to je smiješno.«

»Slažem se. Znači, nisu nas pratili ni od jednog hotela. Mi smo došli k njima. Čekali su nas ovdje.«

»Zašto?«

»Možda bar nije samo mjesto za okupljanje istomišljenika. Možda se ondje sastaju razni ljudi. Možda zarađuju novac. Što će se dogoditi kad se u gradu pojavi dvoje vojnih policajaca, bez očitog razloga? Postavit će stražare, za svaki slučaj. I evo nas opet. Uzbunili smo ih.«

»Ne znaju da smo vojni policajci. Ne znaju naša imena. Nitko ne zna ni da smo u zemlji.«

»Kako smo mi saznali za Helmuta Kloppa?«

»Griezman je proslijedio neko bezvezno policijsko izvješće američkom konzulatu.«

»Zato što je savjestan građanin?«

»Ne, nego da pokrije svoje poprilično veliko dupe.«

»On bi proslijedio i izvješće o dvoje vojnih policajaca zabilježenih tijekom istrage ubojstva. Prolazili su ulicom tvrdeći da su turisti. Dobio je naša imena, crno na bijelom, pa ih je morao proslijediti. Vjerojatno izravno zapovjedništvu u Stuttgartu. Ondje nas je netko provjerio, vidio da smo nedavno radili u 110. postrojbi vojne policije i pritisnuo tajni gumb za uzbunu. Kao u banci. Nitko nije ništa čuo, ali ljudi su diljem grada počeli bježati u zaklon. Pitaju se zbog koga smo stigli. Bacimo mrežu vrlo široko. Naljutit ćemo razne ljude.«

»A što ako su to oni pravi?«

»Sredi onog lijevog i prepustit ću Legiju zasluga tebi.«

»Nikada ne bi dali Legiju zasluga narednici.«

»To nisu oni koje tražimo. Imam mnogo sreće, ali ne toliko.«

»Tko su onda?«

»Ne možemo znati samo gledajući ih«, rekao je Reacher.

Pojeli su zadnje komadiće štrudle, popili kavu sve do taloga na dnu nalik blatu, a zatim ustali i izašli kroz vrata.

14. poglavlje

Reacher i Neagley zaobilazili su pješake na pločniku i automobile na ulici te se uputili prema kafiću s druge strane. Kroz prozor su vidjeli kako su se dvojica njihovih pratitelja trgnuli i sjeli uspravno, ali bilo je prekasno. Sjedili su uza zid, jedan pokraj drugoga za stolom za četvero jer su tako imali bolji pogled. Između njih i ostatka prostorije ostala su dva prazna stolca. Neagley je ušla prva i sjela na jedan. Reacher ju je slijedio i sjeo na drugi. To je značilo da su dvojica koji su ih pratili bili zarobljeni. Sve je bilo tiho, mirno i civilizirano, ali nisu mogli van. Osim ako Reacher i Neagley opet ustanu i puste ih. No oni to nisu imali u planu.

Reacher je rekao: »Dobro slušajte, dečki. Ovo ću reći jednom i samo jednom. Imamo jednokratnu posebnu ponudu za vas. Pomoći ćemo vam ako možemo. Dobit ćete minimalne kazne u zamjenu za potpuno razotkrivanje. Osim ako je riječ o onomu što već istražujemo. Ali mislim da nije. Mislim da niste oni koje tražimo.«

»Gubite se«, rekao je onaj slijeva. Bio je bliže četrdesetoj nego tridesetoj, kratko podšišane tamne kose koja je sjedila i blijedim, bezizražajnim licem, nalik nepečenoj štruci kruha. Imao je tamne oči i žuljeve na rukama. Po naglasku je bio iz Arkansasa ili Tennesseeja ili možda iz Mississippija.

Reacher je rekao: »Znate naša imena jer nas je netko provjerio i digao uzbunu. To znači da znate i da smo vojni policajci. Od ovog ste trenutka uhićeni.«

»Ne možete to.«

»Prilično sam siguran da možemo. Vojni zakon kaže da možemo. Možemo uhititi zapovjednika stožera ako želimo. Trebali bismo vrlo valjan razlog, ali u teoriji to možemo učiniti. Vi ste mnogo manji problem.«

»Nemate ovlasti.«

»To je velika riječ.«

»Mi nismo vojno osoblje.«

»Mislim da jeste.«

»Nismo ni Amerikanci.«

»Mislim da jeste.«

»Varaš se.«

»Dokaži. Pokaži mi isprave.«

»Gubite se«, ponovio je tip.

»Prema njemačkom zakonu, dužni ste pokazati isprave policajcu kada ih zatraži.«
»Njemačkoj policiji, ne vama.«

»Imaš pogrešan pristup. Ideš prema maksimalnoj kazni.«

Tip nije rekao ništa. Drugi je samo pratio razgovor, mičući očima lijevo-desno, kao da gleda tenis.

»Pokažite mi isprave«, rekao je Reacher.

Tip s lijeve strane rekao je: »Sada želimo otići. Molim vas, maknite se u stranu.«

»To se neće dogoditi.«

»Možemo se pobrinuti da se dogodi.«

»Možete pokušati«, rekao je Reacher. »Ali stradali biste. Izvan svoje lige ste. Suočeni ste s nečime što još niste vidjeli.«

»Imaš visoko mišljenje o sebi.«

Reacher je pokazao glavom prema Neagley. »Govorim o njoj. Ja sam samo ovdje da počistim nered.«

Pogledali su Neagley. Tamna kosa, tamne oči, koža potamnijela od sunca. Zgodna žena.

Nasmiješila im se. Podlaktice je držala na stolu. Reacher je primijetio njezine nokte. Bili su sjajni, pomno izbrušeni i lakirani. Čak i na desnoj ruci, što je morala raditi lijevom. Sigurno nije išla na manikuru. Nije podnosila da joj netko dodiruje ruke. Pogledala je onog nasuprot sebe, a zatim drugog.

Tip s lijeve strane slegnuo je ramenima, malo se podigao sa stolca i zavukao ruku u stražnji džep hlača. Drugi je učinio isto. Reacher ih je promatrao. Nisu predstavljali prijetnju. Nitko nije držao oružje u stražnjem džepu hlača. Bilo bi previše neudobno i teško dostupno.

Obojica su izvukli po dvije isprave. Bile su plastične, veličine kreditne kartice, ali nije bila riječ o tomu. Bile su to osobne iskaznice i vozačke dozvole. Na obje je pri vrhu pisalo *Bundesrepublik Deutschland*. Njemačka. Savezna republika. Fotografije su odgovarale. Tip s lijeve strane zvao se Bernd Durnberger, a onaj s desne Klaus Augenthaler.

»Vi ste njemački građani?« pitao je Reacher.

Tip slijeva uzeo je svoje iskaznice i kimnuo glavom.

»Naturalizirani?«

Tip je opet kimnuo.

»Morali ste položiti državni ispit?«

»Dakako.«

»Je li bio težak?«

»Ne pretjerano.«

»U kojoj se državi nalazimo?«

»U Njemačkoj.«

»U kojoj saveznoj državi? Njemačka se sastoji od više saveznih država. Zato se i zove Bundesrepublik. Zapravo je slično SAD-u, samo što ima šesnaest, a ne pedeset saveznih država, no načelo je isto.«

»Valjda sam zaboravio.«

»Hamburg«, rekao je Reacher.

»To je grad.«

»Ali i savezna država. Baš kao i New York. Susjedne države su Schleswig-Holstein i Bremen. A zatim Donja Saska. Promijenili ste imena?«

»Zašto ne bismo?«

»Zašto Durnberger?«

»Sviđa mi se kako zvuči.«

»Zadržali ste američko državljanstvo?«

»Ne, odrekli smo ga se. Nemamo dvojno državljanstvo. Ne možete nam ništa.« »Možemo biti nepristojni.«

»Što?«

»Amerikanci su često nepristojni u inozemstvu. Vi Europljani neprestano se žalite na to. Možemo samo sjediti ovdje i spriječiti vas da izađete.«

»Ne, otići ćemo sad.«

»Zašto?«

»Jer to želimo.«

»Trebate na WC?«

»Ne.«

»Imate nekog važnog posla?«

»Imamo slobodu kretanja.«

»Dakako. Poput osobe na Times Squareu koja pokušava na vrijeme stići na posao. No može to učiniti samo ako pregazi turista ispred sebe.«

Tip nije rekao ništa.

Reacher je pogledao drugoga i pitao ga: »Kako si ti odabrao svoje ime?«

»Kao i on«, odvratio je tip. »Svidjelo mi se kako zvuči.«

»Zbilja? Izgovori ga.«

Tip nije odgovorio.

»Izgovori ga«, ponovio je Reacher. »Da čujem kako lijepo zvuči.«

Bez odgovora.

»Izgovori ga.«

Ništa.

Reacher je s obje ruke uhvatio rub stola, tako da su mu palčevi bili ispod, a dlanovima i prstima čvrsto je pritisnuo odozgo. Nagnuo se prema naprijed. Rekao je: »Izgovori svoje ime.«

Tip je i dalje šutio.

Reacher je nastavio. »Znači, imamo tipa koji je zaboravio da Njemačka ima savezne države i drugog koji je zaboravio svoje ime. Ne uspijevate me baš uvjeriti.«

Nije se nagnuo naprijed pridržavajući stol radi drame, nego da se pripremi za ono što je slijedilo. A dogodilo se upravo tada. Tip s desne strane snažno je gurnuo stol, želeći njime udariti Reachera, možda ga čak i srušiti sa stolca, ali Reacher je bio spreman i gurnuo je stol natrag još deset puta snažnije i udario tipa drvenim rubom u trbuh. Dobar udarac, ali kretanje stola omogućilo je onomu s lijeve strane da ustane, a on je to i učinio, provukao se iza Reachera, koji je bio nagnut naprijed, i požurio prema vratima. No tada je i Neagley već bila na nogama, napravila je korak u lijevo, isturenog ramena klizeći prema tipu, a onda se naglo okrenula i pogodila ga krošom točno u pleksus, što ga je zaustavilo na mjestu, izbivši mu zrak iz pluća. Na licu mu se vidjela panika, kao da je progutao nešto nepoznato. Neagley je imala više nego dovoljno vremena da odluči što će dalje. A to je bilo lijevo koljeno u njegovo međunožje pa desno koljeno u lice dok je padao na pod. Ostao je sklupčan ispred nje.

Reacher je držao drugoga zarobljenog iza stola. Rekao je: »Vidiš? Sad ja to moram počistiti.«

Okrenuo je glavu i vidio staru gospođu za pultom kako se sprema zavrištati, onesvijestiti ili zgrabiti telefon. Povikao je *Sexueller Angriff*. Znao je da to znači *seksualni napad* jer je jednom pratio zatvorenika na civilni sud u Frankfurtu. Pokazao je na sebe i rekao *Militärpolizei*, znao je da to znači *vojna policija*. Stara se žena malo smirila. Snage reda imale su kontrolu. I ništa nije bilo slomljeno. Tip nije ni u što udario dok je padao. Neagley je bila vrlo precizna u svome poslu. Na podu je bilo krvi, ali ne previše. Dva poteza krpom riješit će to. Sve u svemu, bez štete i nitko nije stradao.

Reacher je rekao Neagley: »Reci joj da moraš telefonirati. Nazovi Stuttgart i saznaj je li ondje netko koga poznajemo i tko bi mogao doći danas.«

»Po njih?«

»Pozadinska buka postaje sve jača. Moramo se nekako riješiti smeća.«

»Ne putem Sinclair?«

»Ovo su vojne stvari. Ne trebamo joj dosađivati pojedinostima.«

Neagley nije znala njemački ništa bolje od Reachera, pa je ispružila mali prst i palac te ih prinijela uhu kao da telefonira. Starija gospođa užurbano je otišla do drugog kraja pulta i vratila se sa starim crnim telefonom za kojim se vukla žica. Neagley je okrenula broj te nakon kraćeg čekanja počela govoriti.

Reacher se okrenuo prema tipu s druge strane stola. Bio je blijed. Imao je kratko podšišanu kosu i nisko čelo. Obrazi su mu bili puni starih rupa od akni. Naizmjenično je pogledavao Reachera i svojeg kompanjona onesviještenog na podu. Naprijed-natrag, poput

metronoma. Oči su mu bile ispunjene panikom.

Reacher je rekao: »Nagađat ću i reći da ti nisi mozak ove operacije. To te stavlja u osjetljiv položaj. Ali sreća je na tvojoj strani. Ja sam razuman čovjek. Posebna jednokratna ponuda još je otvorena. Samo za tebe. Minimalna kazna u zamjenu za potpuno razotkrivanje. Broj at ću do tri. A onda je više neće biti.«

Još panike u tipovim očima. Otvorio je usta, ali nije mogao govoriti. Nije bio baš pametan niti elokventan.

Reacher ga je upitao: »Tko ti je rekao da dođeš ovamo danas?«

Tip je pokazao na svog kompanjona na podu.

Rekao je: »On.«

»Zašto?« pitao je Reacher.

»Prodajemo stvari.«

»Gdje?«

»U baru.«

»Kakve stvari?«

Bez odgovora.

»Velike ili male?« pitao je Reacher.

»Male.«

»Pištolje?«

Tip je kimnuo glavom.

»Berette M9?«

Tip je kimnuo.

»Još nešto?« pitao je Reacher.

»Ne.«

»Dobro, prodajete pištolje *skinheadima*. Čestitam. Nove ili rabljene?«

»Samo stare.«

»Odakle vam?«

»Uzimamo ih iz kamiona za otpad.«

Reacher je kimnuo. Rashod iz vojnih zaliha. Pištolji su navedeni kao istrošeni u kvaru ili oštećeni, ali ne stignu do talionice. To nije rijetkost. »I streljivo?« pitao je.

»Da«, rekao je tip.

»U istome baru?«

»Da«, rekao je tip.

»Odakle vam lažni dokumenti?«

»Isto odande. Iz tog bara. Neki ih Nijemac prodaje.«

»Što se još događa ondje?«

»Razne vrste trgovanja.«

»Idete li često onamo?«

Tip je pogledao svog kompanjona na podu. Kimnuo je. Reкао je: »Ondje prodajemo stvari.«

Reacher je izvukao policijski crtež iz džepa. Amerikanac. S obrvama, jagodičnim kostima, duboko smještenim očima. I duljom kosom na tjemenu. Rastvorio je crtež, izravnao ga i okrenuo ga od sebe. »Jesi li ikada vidio ovog čovjeka?« pitao je.

Tip je pogledao.

Rekao je: »Da, vidio sam ga.«

15. poglavlje

Neagley je spustila slušalicu, zahvalila gospođi za pultom pokretom ruke i vratila se do stola. Reacher joj je rekao: »U baru je vidio čovjeka kojeg tražimo.«

»Koliko puta?« pitala je Neagley.

»Možda tri«, odgovorio je tip.

»U kojem razdoblju?«

»U zadnjih nekoliko mjeseci. Katkad nosi kapu.«

»Kakvu kapu?«

»Mislim da je sportska. Možda neka momčad američkog nogometa. Na kapi je crvena zvijezda.«

»Znaš li kako mu je ime?«

»Ne znam.«

»Što radi u baru?«

»Ne mnogo toga.«

»Je li u vojsci?«

»Zadnji put kad sam ga vidio nije imao kapu. Kosa mu je preduga za vojsku.«

»Kad je to bilo?«

»Prije dva tjedna.«

»Što je radio prije dva tjedna?«

»Sjedio je sam za stolom pokraj prozora i pio pivo.«

U tom trenutku Amerikanac je čekao da uđe u gradski autobus u smjeru centra. Imao je posla koji je valjalo obaviti u zadnji trenutak. S popisom za kupnju. Hamburg je bio i putnička luka u kojoj su pristajali trajekti i kruzeri, pa nije bilo teško pronaći opremu potrebnu za putovanje. I odjeću prikladnu za dugo putovanje. Sve je kupio gotovinom, na raznim mjestima. Imao je strog raspored, ali nužan. Vrijeme je bilo na isteku.

Autobus je stigao, a Amerikanac je ušao u njega.

Reacher je podigao tipa s poda i izgurao ga van na pločnik. Neagley je preuzela njegova kompanjona. Provjerili su kartu grada i uputili se do najbližeg parka na uglu. Tip kojeg je Neagley udarila hramao je i teturao. Nos mu je bio slomljen, od drugog udarca koljenom. Nije bio ništa zgodniji od toga. Ali ni ružniji.

Došli su do parka i sjeli na dvije klupe. Neagley i priglupi tip sjeli su na jednu, a Reacher i ozlijeđeni sjeli su na drugu. Čekali su. Priglupi je bio vrlo miran. Činilo se da se

boji Neagley. Možda nije bio toliko glup. Ozlijeđeni se polako oporavljao. Reacher je osjetio kako postaje nemiran. Bacao je poglede uokolo, izračunavao mogućnosti i odvagivao izgled. U jednom je trenutku pokraj njih sporo prošao gradski autobus. Bio im je blizu, golem i bučan, pun putnika koji su išli prema centru. Reacher je osjećao kako se tip pokraj njega miče, kao da su mu buka i blizina autobusa pružili priliku. Stoga mu je stavio ruku na vrat, poput prijateljske geste, a tip je tiho zajecao. Zatim je autobus prošao.

Čekali su. Poslijepodne je prolazilo. Naposljetku se uz pločnik ispred njih zaustavio plavi automobil. Veliki Opel. Proizvodi ga General Motors. Za volanom je bio muškarac u maskirnoj odori. Na suvozačkom mjestu bio je još jedan muškarac, jednako odjeven. Iza obojice je bila pregrada od prozirne plastike koja se pružala od poda do krova. Policijski auto.

Suvozač je izašao iz auta. Bio je nizak, širok i tamne boje kože. Manuel Orozco. Donedavno u 110. postrojbi vojne policije. *Nitko se ne petlja s posebnim istražiteljima.* To je bila njegova izreka. Dobar prijatelj. Rekao je: »Mislio sam da si zapeo na nekom tečaju.«

»To si čuo?« odvratio je Reacher.

»Svi govore o tomu, čovječe. Kao da si umro.«

»Radimo na strogo povjerljivom zadatku za Odbor za nacionalnu sigurnost. Tresemo stablo. Ispada i mnogo nevezanih sranja. Morat ćeš ih počistiti za nas. Nemoj spominjati da smo mi umiješani. Možeš reći da su tvoj ulov ako želiš. Da dobiješ još jedno odlikovanje. Počni s njima dvojicom. Prodaju M9-ice iz rashoda *skinheadima* u baru.«

»Za to neću dobiti odlikovanje.«

»Ali za cijeli bar bi mogao. Ovo bi mogao biti vrh ledenog brijega.«

»Što mu se dogodilo s nosom?«

»Neagley.«

»Izvrsno.«

»Trebamo više informacija o baru. Čini se da se ondje sklapaju razni poslovi. Sastavi to kao zasebno izvješće, dobro? Nakon toga možeš slobodno u lov. Ali ne dok ne dobiješ potvrdu od nas. Tražimo jednog određenog tipa i ne želimo ga uplašiti. Pod pretpostavkom da se uopće namjerava vratiti. A vjerojatno neće.«

»Razumijem, šefe«, rekao je Orozco.

»Više ti nisam šef.«

»Siguran sam da si i dalje šef nečega.«

Orozco je spremio dvojicu tipova na stražnje sjedalo auta, iza plastičnog zaslona, pa se vratio na suvozačko mjesto. Reacher i Neagley mahnuli su im dok su odlazili. Zatim su se vratili pješice do svog hotela gdje su na recepciji potvrdili da im se javio američki konzulat te da sada imaju dvije bolje sobe, jednu pokraj druge, na najvišem katu. Najprije su otišli u Neagleyjinu i odande su nazvali u McLean, da se jave Sinclairici.

U tom trenutku tehničar za otiske prstiju iz policijske garaže razgovarao je sa šefom detektiva Griezmanom. Rekao je da je skinuo sjajan otisak sa stražnje strane kromirane ručice. Posve jasan. Po obliku, i na temelju iskustva, mogao je zaključiti da je riječ o srednjem prstu desne ruke. Prosječne veličine za muškarca, a iznadprosječne za ženu. Nije bio ni u jednoj saveznoj bazi podataka. Stoga počinitelj gotovo sigurno nije bio Nijemac.

Bolje sobe imale su moderne telefone s konzolom, pa je Neagley stavila poziv na zvučnik i sjela na krevet. Reacher je sjeo na stolac. I u Mcleanu su stavili poziv na zvučnik. Reacher je čuo slabu jeku dok su ih pozdravljali, najprije Sinclair, pa Waterman, pa White. Pretpostavljao je da su svi u uredu, za konferencijskim stolom, u kožnim naslonjačima.

»Ima li kakvog napretka?« pitala je Sinclair.

Zvučala je umorno.

Reacher je rekao: »Njemački očevidac preziva se Klopp i dobili smo dobar opis od njega po kojem je napravljen dobar crtež. Poslali smo vam ga faksom. Klopp kaže da ga je vidio dvaput. Nakon toga smo pronašli još jednog očevica koji ga je vidio triput. Sve u istom baru. Čini se da je to dijelom okupljalište desničara, a dijelom mjesto za prodaju na crno. Navodno se trguje mnogo čime.«

»Hoće li to biti mjesto drugog sastanka?«

»Najvjerojatnije neće. Mogu izabrati bilo koje mjesto od Skandinavije do Sjeverne Afrike.«

White se oglasio i rekao: »Uspoređujemo popise s imenima na više načina. Država nam je dopustila da za to rabimo nekoliko super-računala. Pratimo imena oko četiristo Amerikanaca. To je previše da bi bilo korisno. Ukupno su putovali u četrdesetak zemalja, u nedavnom razdoblju. I to je previše da bi bilo korisno.«

»Sve se vraća na staro pitanje«, rekao je Reacher. »Što prodaje?«

Bez odgovora.

»Dobili smo i neobičnu vijest«, rekla je Sinclair. »Od naših ljudi u Ukrajini. Samo rutinsko policijsko izvješće. Kijevska policija objavila je da je pronašla truplo Arapa u uličici u centru grada. Ubijen je udarcima u glavu, vjerojatno čekićem. U ranim dvadesetima je. Na sebi je imao ružičastu majicu s malim znakom aligatora s prednje strane. To nam je privuklo pozornost. Vjerojatno nije povezano. Kijevska policija kaže da je na TV-u bila nogometna utakmica. Mjesni klub izgubio je u Moskvi. Mnogo nezadovoljnih mladih muškaraca u barovima. Sam Arapin u ružičastoj majici mogao bi biti neodoljiva meta.«

»Ili?«

»Glupo je temeljiti teoriju na majici. Ali možda je to bio jedan od njih. Možda imaju unutarnji sukob.«

»Bi li to promijenilo naš plan?«

»Ne bi. Moramo pretpostaviti da glasnik stiže. Moramo se ponašati kao da je drugi sastanak neizbježan. No najprije moramo odlučiti trebate li ti i narednica Neagley ostati u Hamburgu ili se vratiti k nama.«

»Drugi sastanak neće biti u McLeanu, u Virginiji. To je sigurno. A u Hamburgu bi se mogli opet naći. To je barem mogućnost. Mala mogućnost, ali i to je bolje od nikakve.«

Sinclair je šutjela jedan dug trenutak. Na liniji se čuo samo šum. A onda je rekla: »Dobro, ali ne približavajte se sigurnoj kući.«

»Čak i ako zbog toga propustimo drugi sastanak?«

»O tomu ćemo odlučiti kada dođemo do toga. Jedno mora biti jasno. Tu odluku nećete donijeti vi.«

U Jalalabadu je večera bila pojedena i tanjuri su odneseni. Muškarci u bijelim haljama vratili su se u svoju zagušljivu sobicu. Pola njihova razgovora sastojalo se od uobičajenih podsjetnika na oprez. Jer još ništa nisu postigli. Ništa nije definitivno. Ništa nije sigurno. Bili su blizu, ali ne i sigurni. Citirali su stare poslovice, drevne plemenske mudrosti, nalik na onu o pravljenju ražnja dok je zec u šumi. No druga polovica njihova razgovora svodila se upravo na pravljenje tog ražnja. Pravili su ga uvijek iznova. Bila su to veličanstvena, fantastična nagađanja. Sastavljali su popise, pa ih korigirali bez kraja i konca, smiješeći se i ljuljajući se na svojim jastucima. Bilo je to najbliže erotici što su mogli doći.

Moralni su odabrali deset gradova. Složili su se da među njima moraju biti Washington, New York i London. O tomu nije bilo rasprave. No ostalo im je još sedam. Pariz bi mogao biti četvrti. A onda Bruxelles, zbog sjedišta NATO-a i europskog parlamenta. Pa Berlin, zašto ne? Nakon toga bi ostala još četiri mjesta. Moskva bi mogla biti važna njihovoj braći u istočnoj Europi. I Tel Aviv, naravno, iako je to bila odvojena rasprava. Još dva slobodna mjesta. Amsterdam? Chicago? Los Angeles? Madrid?

Zatim bi se opet podsjetili da ne prave ražanj dok je zec još u šumi. No ta bi odlučnost potrajala manje od minute. Malo bi se njihali u tišini, a zatim bi opet počeli od četvrtog mjesta. Možda bi San Francisco trebao biti ispred Pariza. Zbog mosta Golden Gate?

Amerikanac je izašao iz autobusa usred četvrti s trgovinama. Na licu mu je bio slabašan osmijeh. Autobus kojim se vozio usporio je radi skretanja nekoliko ulica prije, na uglu kod malog parka. Kroz prozor s druge strane na trenutak je vidio dvojicu s kojima je trgovao u baru. Sjedili su na klupama. Svijet je mali. Bili su s dvoje prijatelja, muškarcem i ženom. Muškarac je imao identičnu jaknu od trapera kakvu je nosio i on. Svijet je još manji. Koliki su izgledi za to?

Prešao je preko malog trga popločanog starinskim kamenim blokovima i zaustavio se kod kabine za razmjenu valuta. Zamijenio je punu šaku njemačkih maraka i američkih dolara za argentinske *pesose*. Zatim je učinio isto na sljedećoj kabini, ulicu dalje, i opet na sljedećoj. Uvijek je rabio izgužvane novčanice dvaju valuta. Uvijek gotovina za gotovinu. Bez velikih

iznosa. Ništa pamtljivo. Bez traga.

Posljednji snop promijenio je na željezničkom kolodvoru. Koji je odnedavno izgledao tužno. Uokolo su se motali beskućnici i poremećeni. Bilo je i sumnjivih tipova čije su se oči neprestano kretale lijevo-desno, a ruke su držali duboko u prostranim džepovima. Na zidovima su bili grafiti. Nije se to moglo usporediti s južnim Bronxom, starim četvrtima Detroita ili južnim središtem Los Angelesa. No bilo je neobično za Njemačku. Ujedinjenje je bilo teško. Ekonomski i društveno. I mentalno. Promatrao je to. Zamislite da ste s obitelji živjeli u udobnoj kući, a onda se iznenada uselila hrpa rođaka. Iz nekog mjesta gdje ne znaju rabiti ni nož i vilicu. Neuki, zadržani ljudi. Ali Nijemci, poput vas. Kao da je jedan od braće odveden nakon rođenja i zatvoren u ormar. A onda, sredinom svojih 40-ih, opet izađe iz njega, blijed i pogrbljen, trepćući zbog svjetla. Teška situacija.

Kažiprstom i palcem odmjerio je koliko *pesosa* ima u džepu i bio je zadovoljan. Bili su namijenjeni samo za usputne troškove. Glavninu će, dakako, prenijeti banka, prema dogovoru, elektroničkim putem ili kako to već rade. Gotovina je bila za napojnice i taksiste i nosače na aerodromu. To je sve.

Sljedeće je bila odjeća. Pa ljekarna. Pa trgovina alata, trgovina opreme za kampiranje i trgovina igračkaka.

Reacher i Neagley izašli su na ranu večeru. Vidjeli su mnogo dobrih mjesta u četvrti. Odabrali su jednostavan restoran u suterenu do kojeg se silazilo niz tri stepenice. Na zidovima su bile drvene ploče, a iz zvučnika na stropu dopirao je zvuk harmonike.

Neagley je rekla: »Marian Sinclair doći će u Hamburg.«

»Zašto bi?« pitao je Reacher.

»Mislim da si je uvjerio svojim argumentom da su mali izgledi bolji od nikakvih.«

»U to je ne bih trebao uvjeravati.«

»A i želi te držati na oku.«

»Znala je što dobiva. Garber joj je sigurno rekao.«

»Kladimo se u deset dolara da će sutra biti ovdje.«

»Imaš li deset dolara?«

»Neću ih trebati. I nemoj mi davati državni novac. Želim tvoj.«

»Neće doći«, rekao je Reacher. »Bilo bi to kao da me želi ukrotiti. Ljudi poput nje to ne rade.«

A onda im se učinilo da su svjetla naglo oslabila jer je šef detektiva Griezman prišao njihovu stolu. Visok gotovo dva metra i težak gotovo 150 kg. Nosio je sivo odijelo veliko poput šatora. Pod je škripao pod njime.

»Oprostite što vas prekidam«, rekao je Griezman.

»Jeste li gladni?« pitao je Reacher.

Griezman je zastao na trenutak pa rekao: »Da, zapravo, jesam malo.«

Slučajno sam pogodio, pomislio je Reacher.

No rekao je: »Onda nam se pridružite, molim vas. Na račun Pentagona.«

»Ne mogu to dopustiti. Ne u vlastitom gradu. Ja ću platiti za sve.«

»Dobro«, rekao je Reacher. »Mnogo vam hvala. Ministarstvo financija Sjedinjenih Država zahvalno vam je.«

Griezman je sjeo za stol. Odmah je prišao konobar i postavio stol za treću osobu. Natočio mu je vodu u čašu i donio mu kruh.

Griezman je rekao: »Trebam uslugu od vas.«

»Najprije nam recite kako ste nas pronašli ovdje«, odvratio je Reacher.

»U vašem su nam hotelu rekli da ste odsjeli kod njih. Dužni su to učiniti. Svaka

rezervacija putem konzulata, veleposlanstva ili diplomatske misije ima potencijalne sigurnosne implikacije. Zato smo razvili sustav za to. Zatim sam postavio ljude u parkiranim automobilima s radijskom vezom. Svaki od njih držao vas je na oku dio puta dok niste stigli ovamo. Nisam htio da vas slijede pješice. Mislio sam da ćete ih primijetiti.«

»Zar smo prekršili neki zakon?«

»Trebam važnu uslugu. Želio sam vas to zamoliti osobno, licem u lice.«

»Kakva je to važna usluga?«

»Pronašli smo otisak prsta u autu mrtve prostitutke. Sjećate se? Upravo ondje gdje ste rekli da će biti. Sa stražnje strane kromirane ručice. Srednji prst desne ruke.«

»Čestitam.«

»U našim bazama ga nema.«

»Je li to uobičajeno?«

»Jest ako je riječ o otisku nekog stranca.«

Reacher nije rekao ništa.

Griezman je rekao: »Hoćete li ih provjeriti u svojoj bazi za mene?«

»To je golema usluga«, rekla je Neagley.

Reacher je kimnuo glavom. »To je politička stvar. Moglo bi nam eksplodirati u lice. Vjerojatno podliježe raznim NATO sranjima, a i četvrtom amandmanu. Zatrpani smo ljudima za odnose s javnošću i odvjetnicima. Trebala bi im jedna godina da uopće razmisle o tomu.«

Griezman je uzdahnuo i rekao: »To je uvijek moj problem. Nisam politična osoba. Ja sam običan detektiv koji se nada da će mu kolege napraviti uslugu.«

»Glupost«, rekao je Reacher. »Plaćaš večeru jer sam spomenuo Pentagon. Možda ćeš se jednom kandidirati za gradonačelnika. Ovo je liberalan grad u zapadnoj Europi. Glasači ne bi voljeli čuti da su te neotesani ratni huškači častili večerom. Radije ćeš se sutra boriti s nadređenima zbog troškova nego doživjeti sramotu za deset godina. Takvo bih razmišljanje nazvao prilično političnim.«

»Samo pokušavam uhvatiti zlikovca.«

»Zašto bi bio Amerikanac?«

»Zbog statistike. Zbog stope zločina.«

»Misliš da bismo to otvoreno priznali? Ako imaš mrtvu prostitutku, samo privedi sve Amerikance na koje izađeš. Ne možemo prešutno prihvatiti pretpostavku krivnje. To ne bi dobro prihvatili kod kuće. Takve su stvari iznad moje razine.«

»Osobno se slažem s tobom. Mislim da je ubojica neki mornar. Može biti građanin bilo koje od stotinu država. Ali u Njemačkoj ima velik broj Amerikanaca. Mogao bih isključiti velik broj potencijalnih osumnjičenika.«

»Znači, sada misliš da nije riječ o Amerikancu?«

»Da, volio bih to dokazati. Od mene će se očekivati da to učinim prije nego što slučaj padne u zaborav. Iskreno, nadam se da će se to što prije dogoditi.«

»Zašto?«

»Kao prvo, tratimo previše vremena na to.«

»Zato što je bila prostitutka?«

»U krajnjoj konzekvenci, vjerojatno da. Ali taj sam stav stekao gorkim iskustvom i hladnim činjenicama. Ubojice prostitutki uglavnom su ljudi na proputovanju. To je neosporan podatak. Uvjeren sam da je počinitelj već negdje na pola Atlantika. Sretan što se izvukao.«

Političan. Reacher se osjetio izigranim. Rekao je: »Razmislit ću o tomu. Za svaki slučaj, pošalji u moj hotel kopiju otiska.«

»Nema potrebe«, rekao je Griezman. Iz unutarnjeg je džepa izvukao malu omotnicu.

»Unutra je kopija otiska na filmu. I posjetnica s mojim brojem.«

Reacher je uzeo omotnicu i stavio je u džep.

Nakon večere su se odlučili pješice vratiti do hotela, pa se Griezman odvezao u službenom Mercedesu bez njih. Išli su okolnim putem, pokraj sigurne kuće. Samo večernja šetnja. I pogled krajičkom oka dok su prolazili. Iako nisu znali o kojem je stanu riječ. Bilo je petnaestak prozora na stanovima na toj adresi. Iza nekih je bio mrak. Na nekima se vidio plavi odsjaj televizora. Iza nekih je bilo slabo, prigušeno svjetlo. Ljudi se nisu vidjeli. Na ulici je bilo automobila, a na pločniku ponešto prolaznika. Rana večer u gradu. Hodali su dalje.

Kad su stigli do hotela, ispred njega je uz pločnik bio parkiran plavi auto. Opel. Policijski auto Manuela Orozca. Čekao ih je u predvorju. Rekao je: »Morate čuti nešto važno.«

16. poglavlje

Izašli su pred hotel i naslonili se na Orozcovo auto. Večer je bila hladna i vlažna. Osjećali su da su blizu vode. »Mogao si nazvati«, rekao je Reacher.

»Ne«, odvratio je Orozco. »Bolje da ovo čujete izravno nego telefonom.«

»Zašto?«

»Dali ste mi malu priču, ali propustili ste uočiti veliku.«

»Prodaju nešto gore?«

»Ne. Četrdesetak starih M9 tijekom šest mjeseci. To je sve. I tisuću komada streljiva. Nije kraj svijeta. Svi smo vidjeli gore.«

»Koja je onda velika priča?«

»Njihove su isprave autentične.«

»Zaista su Nijemci?«

»Ne, Amerikanci su da ne mogu biti veći. Iz Arkansasa i Keničkyja. Jedva znaju engleski, a kamoli njemački. Imena su im Billy Bob i Jimmy Lee. Ili nešto takvo.«

»Znači, isprave su lažne.«

»U tom smislu jesu. Ali su također autentične. U smislu da su previše dobre da bi bile lažne. Toliko dobre da mislimo da ih je izradila njemačka vlada. U pravoj tvornici. Gdje rade sve ostale, prave njemačke dokumente.«

»Rekli su mi da su ih kupili od nekog čovjeka u baru.«

»To su rekli i meni.«

»I?«

»Vjerujem im.«

»Pa?«

»Odakle isprave tom čovjeku u baru?«

»Koliko si siguran u ovo?«

»Raspitao sam se i raspravio s nekim ljudima o tomu. Neki kažu da je situacija složena jer je nakon pada Berlinskog zida mnoštvo komunističkih krivotvoritelja ostalo bez posla. A bili su zaista dobri. Iz nekadašnje Istočne Njemačke dolazili su razni krivotvoreni dokumenti. Sada rade za nekoga drugog. U najboljem slučaju riječ je o organiziranom kriminalu. U najgorem slučaju, za obavještajnu agenciju nove njemačke. U svakom slučaju, najbolje je ne spominjati to putem telefona. Ne znamo tko sluša.«

»Njemačka tajna služba može si priuštiti vlastito oružje. Ne bi trebali tiskati lažne isprave sitnim kriminalcima.«

»Slažem se. No pretpostavimo da njihova tajna služba ima odjel za izradu dokumenata. Kao što je sve imaju. I da u njoj rade razni ekscentrici. Kao što u svima rade. Pretpostavimo da je jedan od njih pokvaren i da prodaje dokumente u tome baru. Kako Billy Bob i Jimmy Lee govore, to je mjesto poput prave burze. Možeš kupovati, prodavati, trampiti se, što god želiš.«

Reacher je rekao: »Prvi očevidac kojeg smo ispitali radi za državu. Moglo bi biti i drugih.«

Orozco je kimnuo. »Čuvajte se. Ako nastavite tresti to stablo, mogla bi ispasti razna sranja. A neka bi mogla biti vrlo teška.«

Orozco je otišao, a Reacher i Neagley otišli su u njezinu sobu nazvati Whitea u Virginiji. Reacher je poveo razgovor. »Imamo provjerene informacije da se u tome baru mogu kupiti autentične njemačke isprave. Dosad smo vidjeli osobne iskaznice i vozačke dozvole. Moguće je da se mogu dobiti i putovnice. Naš čovjek je kupio jednu. Dakle, praćenje 400 američkih imena samo je traćenje vremena. Gotovo sigurno putuje pod njemačkim aliasom.«

White je šutio jedan dug trenutak. Zatim je rekao: »Vi ste ondje, u blizini. Mogli biste otkriti tko mu je prodao i što te saznati koje je ime stavio na isprave. Datum rođenja i broj putovnice također bi bili sjajni. Krivotvoritelji obično imaju arhiv. Iz sigurnosnih razloga ili radi ucjene.«

»To je sve ili ništa«, rekao je Reacher. »Ako napravimo raciju u baru izazvat ćemo paniku. Brzo će se proćuti što se dogodilo. Čovjek kojeg tražimo odmah će se pritajiti. Možda ima više putovnica. Ima i više takvih barova. Naš očevidac redovito odlazi u dva.«

»Ipak nam je to najbolja prilika.«

»Razgovaraj s Ratcliffeom o tomu. Bit će zanimljivo ćuti hoće li složiti sa mnom ili s tobom.«

Reacher je zatim otišao u svoju sobu odspavati. Bio je umoran. Nije spavao više od trideset sati. Cipele je stavio ispod prozora, jedne pokraj drugih, s ćarapama razvućenim preko njih. Hlaće je pomno složio i stavio ih ispod madraca kako bi se izravnale. Skinuo je jaknu i stavio je preko naslona stolca. U džepu je nešto zašuškalo. Griezmanova omotnica. S otiskom prsta. Razmišljao je o tomu da ga da Orozcu, ali zaboravio je.

Možda sljedeći put.

Istuširao se, maknuo desetak zelenih jastuka s kreveta, a zatim legao i zaspao.

Amerikanćeva rutina prije spavanja nije se mijenjala već nekoliko dana. Zapoćeo bi je s deset minuta užitka, a završio s dvadeset minuta rada. Užitak je bio zemljovid Argentine. U velikom omjeru, sa mnogo pojedinosti. Ranć koji će kupiti nalazio se toćno u sredini. Bila je to golema kvadratna parcela, s gotovo pedeset kilometara sa svake strane. Jedan sat vožnje, pri gradskom ogranićenju, od jednog ugla do susjednog. Ukupno 2330 kvadratnih kilometara. Više od 230.000 hektara. Doslovno vidljiva iz svemira. Ali zapravo nije bila veća od Rhode Islanda koji je imao 3100 kvadratnih kilometara. Ali bila je veća od najvećeg imanja u Teksasu koje je imalo samo malo više od 200.000 hektara. I jedna i druga bile su sitne prema farmi ovaca Anna Creek u Australiji koja je imala više od koja je imala više od 23 tisuće kvadratnih kilometara. Više od dva milijuna hektara. Otprilike velićine Massachusettsa. Čitao je ćlanak o njezinu vlasniku. Prešao je 150.000 kilometara kamionetom, a nijednom nije izašao sa svojeg imanja. Ipak, njegov ranć u Argentini bit će meću 10 najvećih na svijetu. Bio je golem, u to nije bilo sumnje. Od ograde do kuće bit će više od 20 kilometara. Takva će mu izoliranost biti potrebna u novome svijetu koji je pomagao stvoriti.

Složio je zemljovid i zapoćeo dvadeset minuta rada, koji su se svodili na ućenje španjolskog s audio kazeta. Bit će mu potrebni radnici, a nije mogao oćekivati da nauće engleski. Stoga je legao u krevet sa slušalicama na ušima, slušajući i ponavljajući. Ućeći sve dok mu se mozak nije umorio i zaspao.

Neagley je pokucala na Reacherova vrata u osam sljedeće jutro. Već je bio budan. Istuširao se i odjenuo. Bio je spreman za kavu. Dizalo je bilo poput zlatne krletke na lancu unutar okna okovanog filigranski izraćenim željezom. Čuli su kako se penje prema njima. Kad je stiglo, ušli su u njega. Na podu su ugledali kreditnu karticu. Ili vozaćku dozvolu. Ili nešto takvo. Licem prema dolje. Vjerojatno je nekomu slućajno ispala. Nije to bila njemaćka osobna iskaznica. Boja je bila pogrešna.

Neagley se sagnula i podigla je.

Pogledala ju je i rekla: »Duguješ mi deset dolara.«

Bile su to amerićke isprave. Vozaćka dozvola izdana u Virginiji. Fotografija je bila oštra. Prikazivala je ženu otvorenog, iskrenog lica. Svijetle kose srednje duljine, jednostavne frizure koju je sigurno češljala prstima. Marian Sinclair. Imala je 44 godine i kućnu adresu u Alexandriji. U predgraću, sudeći po kućnom broju.

Reacher je izvukao novac iz džepa. Odvojio je dvije novčanice od pet dolara i predao ih Neagley. Rekao je: »Sigurno je upravo stigla, noćnim letom. Nisam više kao nekad. Mislio sam da neće doći. A osobito nisam mislio da je vrsta osobe koja bi izgubila vozačku dozvolu u dizalu. Zamjenica je direktora Odbora za nacionalnu sigurnost, zaboga. Budućnost svijeta ovisi o njoj.«

Dizalo je stiglo u prizemlje pa su izašli iz njega. Blagovaonica za doručak bila je u podrumu. Slijedili su zavojite stube i našli se u lijepoj prostoriji s otvorenim staklenim vratima iza kojih je bilo spušteno dvorište. Sinclair je bila ondje, za vanjskim stolom na jutarnjem suncu. Pila je kavu i jela pecivo. Nosila je crnu haljinu. Prišli su njezinu stolu i rekli: »Dobro jutro.«

Sinclair je podigla pogled.

»I vama«, rekla je. »Molim vas, pridružite mi se.«

Sjeli su, a Reacher ju je pitao: »Zašto ste ovdje?«

Pogledala ga je u oči i rekla: »Sitni izgledi bolji su od nikakvih.«

»Ispala vam je vozačka dozvola u dizalu.«

»Zaista?«

Pružio joj je dozvolu. Ona ju je spustila na stol pokraj šalice s kavom. »Hvala«, rekla je. »Baš sam neoprezna. Imam sreće što ste je pronašli. Nisam ovdje pod pravim imenom. Ne bi znali komu je vratiti. Uštedjeli ste mi mnogo papirologije za Ministarstvo prometa.«

»Zašto ne putujete pod pravim imenom?«

»Hoteli prijavljuju policiji imena svojih gostiju. Moje bi ime izazvalo diplomatsku uzbunu. A ja službeno nisam ovdje.«

»Imate lažni identitet?«

»Nekoliko njih. Imamo odjel za izradu dokumenata. Baš kao što ga imaju i Nijemci. Jutros sam razgovarala s bojnikom Orozcom i čula cijelu priču. Naravno da smo nadzirali vaše prijatelje. Niste me poslušali, rekla sam vam da se obraćate samo meni, g. Ratcliffeu ih predsjedniku.«

»Bila je to privatna stvar.«

»Ništa nije privatno. Ne u ovome slučaju. Ali ne krivite svog prijatelja što vas je odao. Nije imao izbora. A ne krivite ni sebe, previše. Jer su i g. White i posebni agent Waterman učinili nešto slično. Sa svojim prijateljima. Nije to bilo neočekivano. Upoznati smo s vašim dosjeima.«

»To nije bilo ništa relevantno.«

»Jest, zbog isprava. To mijenja sve. Rijetka su mjesta gdje se mogu kupiti lažne isprave dovoljno dobre da se njima prijeđe više granica. Nismo to uzeli u obzir, a sada moramo. Nažalost, to će smanjiti naše izgleda ispod nule. Amerikanac kojeg tražimo bit će samo jedan od deset milijuna anonimnih ljudi koji putuju na deset tisuća raznih mjesta.«

»Izgledi su nam bolji od nule«, rekao je Reacher. »Tražit će mjesto gdje će se osjećati kao kod kuće, a teklić neće. To znači da će tražiti veliki zapadni grad. S izravnom avionskom vezom. Neće putovati više nego što mora. A Hamburg već poznaje. Možda opet dođe ovamo. Izgledi su nam možda oko 10 %.«

»Želite da nadziremo sigurnu kuću.«

»Mislim da moramo.«

»Možda imaju više od jedne.«

Reacher je kimnuo. »Možda ih imaju deset u svakome gradu na zemlji. Izgledi nisu veliki, ali moramo početi od nečega.«

Sad je Sinclair kimnula. »Razmotrit ćemo to. U svakom slučaju, Iranac će nas obavijestiti čim teklić stigne. Ako stigne. Od toga ćemo krenuti dalje. Prošli put su čekali 48 sati do sastanka. Imat ćemo vremena donijeti odluku.«

»Kako Iranac komunicira s nama?«

»Telefonom ako može. Ako je sigurno. Ili ostavljanjem poruke. Ovdašnji CIA-in agent s njim je dogovorio jednostavan način ranog upozorenja. S obzirom na okolnosti, smatrao je to nužnim. Ako Iranac ne može do telefona ili ići ostaviti poruku, pomaknut će noćnu lampu na svome prozoru. S ruba na sredinu. Čim teklić dođe. Prozor njegove sobe sa stražnje je strane zgrade, vidljiv iz druge ulice. Agent CIA-e prođe kroz nju autom četiri puta na dan.«

Prišla im je konobarica žute kose vezane u kečke i zapisala njihove narudžbe. Sinclair je iz torbice izvukla veliku smeđu omotnicu. Pružila ju je narednici Neagley i rekla: »Ovo je pošta za vas, od vojske.«

»Hvala«, rekla je Neagley i otvorila omotnicu. Pregledala je njezin sadržaj, vratila ga natrag i nasmiješila se u nevjerici.

»Što je?« pitao je Reacher.

»Ništa.«

»Slobodno govorite preda mnom, narednice«, rekla je Sinclair. »Imam sigurnosno odobrenje.«

»Ne, zaista nije ništa. Uopće nije relevantno. Možda samo još jednom dokazuje da su vojni novinari najučinkovitiji dio vojske. Zatražila sam informacije o vojniku koji je već četiri mjeseca odsutan bez dopuštenja. To je usputna istraga. Nema veze ni sa čime drugim. Ali vojnik Reacher zamolio me da ispitam to i javim mu što saznam.«

»Zašto?«

»Želim izbjeći premještaj u njegovu jedinicu«, rekao je Reacher.

»Iz zapovjedništva vojnih novinara su vam odgovorili?«

»Da, poslali su dva standardna novinska članka o njegovoj jedinici«, rekla je Neagley. »To je bilo najbolje što su mogli. Trude se pomoći. Zapravo, jedan od njih uopće nije članak, nego plaćeni oglas. Očito ne znaju ništa o njemu samome. Ipak su oni samo vojni novinari. Ali imaju jaku volju i brzi su.«

»A jedinice koje znaju nešto o njemu nisu javile ništa?«

»Još nisu.«

»Je li četiri mjeseca neobično dugo?«

»U mojoj bi jedinici bilo.«

»Zar sada stavljaju prave vojnike u reklame?« pitao je Reacher.

Neagley je opet izvukla sadržaj omotnice. Stari primjerak *Army Timesa* i letak sa sajma za profesionalnu orijentaciju. Članak u *Timesu* bio je suhoparan tekst o povlačenju snaga iz Procjepa kod Fulde, blizu Frankfurta, gdje su se nekoć predviđale velike tenkovske bitke. No sada neprijatelja više nije bilo, a granica se pomaknula stotinama kilometara na istok, poput oseke, a vojne jedinice ostale su nasukane poput riba na pijesku. Neke su se pomaknule naprijed s granicom, za svaki slučaj, a druge su se vratile do golemih hangara za pohranu gdje im je slijedio rashod. U aktivnoj službi bilo je još samo pet bitnica s protuavionskim sustavom Chaparral, a među njima je bila i ona vojnika kojeg nije bilo već četiri mjeseca. Svi vojnici iz bitnice bili su na fotografiji pri vrhu članka.

Vojnici su pozirali za fotoaparatus postavljen nisko iza njih i njihova vozila. Bili su okrenuti leđima, kao da gledaju prema nekoj dolazećoj prijetnji u daljini. Projektili su bili spremni za ispaljivanje i usmjereni prema obzoru, a vojnici su zurili u istu tu točku na nebu, neki dalekozorima, a neki su dlanovima štitili oči, kao da gledaju u Sunce koje izlazi. Sve je izgledalo kao da se promatrač fotografije krije dvadesetak metara iza njih, koji ga štite svojom hrabrošću i budnošću. Doimali su se sposobno, koliko se to moglo vidjeti. Bili su vitki, spremnog držanja, kao da su puni energije. Reacher je znao ljude iz takvih jedinica. Uglavnom su se ponašali poput

mješavine običnih topnika i pripadnika ekipa s palube nosača aviona, vrlo ozbiljni i užurbani, s malo razmetljivosti vojnih pilota. Vidjeli su svoje kamione kao da su parkirani avioni. Moral i povezanost u tim jedinicama obično su bili visoki. U ovoj su svi imali jednake frizure, nalik onima Indijanaca iz plemena Irokeza, s trakom kose širokom oko pet centimetara koja se pružala preko tjemena, od čela do potiljka. Ostatak glave bio im je posve obrijan, a kosa je na vrhu bila zadignuta u šiljke gelom za kosu ili običnom sapunicom. Nije to bilo baš u skladu s vojnim propisom 670-3-2 koji je navodio da frizura treba biti uredna i konzervativna te da ekstremne, ekscentrične ili moderne frizure nisu dopuštene. Ali mudri zapovjednik jedinice očito je zažmirio na to. Neke se bitke nije isplatilo voditi, osobito kad je na obzoru, doslovno, bilo važnijih bitaka.

Letak je bio dizajniran tako da izgleda poput novinskog članka. Reklamirao je novi urbani maskirni uzorak proizvođača odora. Ciljani klijenti vjerojatno su bili Ministarstvo obrane i odredi policijskih specijalaca. Glavna fotografija izgledala je kao da je snimljena u velikom studiju. Na njoj je bila ista posada bitnice kao i u članku *Army Timesa*, zajedno sa svojim vozilom. Sve je bilo prekriveno istim uzorkom, vojnici i stroj. Uzorak se doimao poput digitalnog šuma, sastavljen od sitnih pravokutnika u različitim nijansama sive. Lica, ruke i djelomično obrijane glave vojnika bile su obojane jednakim uzorkom kao i kamion, pa i projektili. Svi su se nalazili ispred naslikane pozadine, slične kazališnoj kulisi, koja je prikazivala gradske ruševine. Ovaj put fotoaparata je bio postavljen visoko ispred njih, poput perspektive nadolazećeg zrakoplova. Kao da se borbeni helikopter spušta kako bi napao. No njihov maskirni uzorak sjajno je obavljao posao. Vojnici i njihov stroj bili su jedva vidljivi. Gotovo savršeno su se uklopili u pozadinu. Bili su poput duhova, istodobno su bili ondje i nije ih bilo.

Nije bilo jasnih pojedinosti. Čak je i projekte bilo teško razlučiti. Samo su Irokez frizure bile očite, pet u nizu, jer samo one nisu bile obojane. Vrlo dojmljivo. No proizvođač je imao mogućnost urediti pod i pozadinu studija kako je želio. Učinili su to tako da savršeno odgovara maskinom uzorku. To je pomagalo, no u stvarnom bi svijetu moglo biti drukčije.

Sinclair je stavila prst na sablasne, jedva vidljive projekte i upitala: »Bi li se ovakvo što moglo ukrasti i prodati?«

»Ne za stotinu milijuna dolara«, rekla je Neagley. »U tomu i jest problem. Mnogo smo puta to prošli. To je kvaka 22. Nema sredine. Svemu je pala cijena. Previše je jeftinog starog oružja iz Rusije i Kine, a i previše jeftinog novog oružja na prodaju. Proizvođači oružja uzbunjeni su od pada Zida. Zabrinuti su. Osjećaju pad proizvodnje. Svaki je mjesec negdje sajam oružja. Ako imate pravu vrstu čekovne knjižice, možete kupiti što god želite. Osim nuklearnog oružja. A to zapravo dokazuje ono od čega sam krenula. Nema sredine. Da dođete do stotinu milijuna, morali biste prodavati nuklearnu bombu.«

»Ne govorite to na glas.«

»Moramo, gospođo. Ali samo zato da odmah odbacimo tu mogućnost. Imamo bombe u zračnim bazama u SAD-u, i rakete u silosima u raznim zabitima, kao i projekte na podmornicama. Svaki komad nuklearnog oružja pod jakom je stražom i primijetili bismo da neki od njih nestane. Najmanji i najlakše prenosivi komad u našem trenutnom inventaru jest interkontinentalni balistički projektil Minuteman. Bilo bi tisuću puta lakše prodati i isporučiti Bruklinski most, nego njega. K tomu, nijedna osoba ne zna sve šifre za aktiviranje. Propisi zahtijevaju da šifre za aktiviranje uvijek moraju biti podijeljene između dvije osobe. To je temeljno osiguranje za nuklearno oružje.«

»Smatrate da ne prodaje ništa vojno?«

»Možda tajne podatke.«

»Kakvi tajni podaci vrijede stotinu milijuna dolara?«

»Ne znamo ni to.«

»Da napravimo inventuru sveg oružja?«

»To bi predugo trajalo. Mogu vam točno reći što biste pronašli. Milijun malih stvari koje ne dostaju, ali nijednu veliku.«

»Kako znate?«

»Čula bih da je nešto nestalo.«

»Najučinkovitija mreža poznanstava na svijetu«, rekao je Reacher. »Netko mi je to nedavno rekao.«

Za stolom je zavladała tišina.

»Trebali biste nadzirati sigurnu kuću«, rekao je Reacher.

»Za to bismo trebali ekipu za tajni nadzor«, odvrtila je Sinclair. »A nemamo je u Hamburgu. Bilo bi teško opravdati dovođenje. Izgledi jedan prema deset ne zvuče baš kao dobar temelj istrage.«

»Ne zvuči ni trčanje uokolo kao da smo ljudi.«

»Griezman bi to mogao učiniti«, rekla je Neagley. »Njegovi su ljudi prilično dobri. Sinoć su nas pratili do restorana. A i duguje nam. On je javio zapovjedništvu u Stuttgart za nas.«

Reacher je izvukao crtež iz džepa. Amerikanac. S obrvama, jagodičnim kostima, duboko smještenim očima. I duljom kosom na tjemenu. Lako prepoznatljiv. Griezmanovi bi ga ljudi mogli tražiti iz strateški parkiranih automobila. Komunicirajući radio-vezom. Svaki dan. Možda bi uspjeli. »Bila bi to velika akcija«, rekao je. »Mnogo radnih sati. Morali bismo mu nekako vratiti uslugu.«

Sinclair je rekla: »Što bismo mu mogli ponuditi?«

»Netko je zadavio prostitutku ovdje u Hamburgu. Griezman ima otisak iz njezinog auta. Želi da ga provjerimo u našim bazama.«

»Ne možemo to učiniti.«

»To sam mu i ja rekao.«

»Još nešto?«

»Ništa drugo ne pada mi na pamet. Možda hrana. Prilično je krupan.«

Za stolom je opet zavladała tišina. Sinclair se sagnula, malo tražila po torbici pa izvukla lisnicu. Bila je kožna i debela, plave boje, zatvorena kopčom na kratkom remenu. Uzela je vozačku dozvolu sa stola, otvorila lisnicu i krenula spremiti dozvolu u njezin unutarnji džep u kojem ju je obično držala.

A onda se zaustavila.

Rekla je: »Već imam svoju dozvolu. Ovdje je.«

Uхватила ju je s dva prsta i izvukla je iz džepa prekrivenog prozirnom plastikom.

Dvije vozačke dozvole, jedna pokraj druge. Sve je na njima bilo isto. Država Virginia, broj dozvole, ime i prezime, adresa, datum rođenja, potpis.

Čak je i fotografija bila ista.

Dvije vozačke dozvole.

Posve identične.

17. poglavlje

Stražnji dio Reacherova mozga provjeravao je vrata i prozore, a prednji činjenice i logiku. Činjenice i logika pobijedili su. No sigurnost je bila opasna iluzija, pa je rekao: »Možda bismo trebali otići unutra.«

Neagley je ušla prva. Sinclair je uzela torbu u jednu, a lisnicu i svoje dvije dozvole u drugu ruku i požurila se za njom. Reacher je išao na začelju. Prošli su kroz dvostruka staklena vrata, a zatim i kroz blagovaonicu te se uspeli po stubama do predvorja. Ondje nije bilo nikoga. Sinclair je rekla: »Trebali bismo provjeriti moju sobu.«

»Gdje je?« pitao je Reacher.

»Na najvišem katu.«

Okno dizala bilo je prazno. Zlatni kavez bio je na višem katu. »Pričekajte trenutak«, rekao je Reacher.

Prišao je recepciji na kojoj se nalazila službenica koja ih je prijavila. Bila je to krupna stara matrona, i bez sumnje sposobna. Upitao ju je: »Gospođo, je li žena koja podsjeća na moju prijateljicu bila ovdje i tražila ključ? Je li vam pokazala isprave?«

»Podsjeća?« pitala je recepcionerka.

»Sličij joj.«

»Nije«, rekla je žena. »Nitko nije pitao. Nitko nije došao do recepcije. Nije bilo nikakve žene. Samo muškarac. Čekao je kod dizala. Vjerojatno je išao na sastanak s nekim od gostiju. Ali onda sam morala ući u ured. Nisam ga više vidjela.«

Pokazala je iza sebe, prema vratima ureda.

Reacher je rekao: »Kako je muškarac izgledao?«

»Bio je nizak. Nosio je kišni ogrtač.«

»Hvala vam«, rekao je Reacher.

Vratio se do Sinclair i Neagley.

Rekao je: »Hajdemo stubištem.«

Neagley je išla prva, držeći se blizu zida, gledala je prema gore, izvijenog vrata. Stubište je išlo oko okna za dizalo. Vidjeli su kroz filigranski kovano željezo. Ništa se nije kretalo. Vidjeli su se samo lanci i kabeli te velik željezni komad protuutega, sve nepomično. Stigli su do drugog kata. Zatim i trećeg. Iznad sebe vidjeli su donji dio kabine dizala. Zlatnu krletku. Čekala je na katu iznad. Najgornjem katu.

Reacher je rekao: »Ako krene, potrčat ćemo za njim do prizemlja. Stići ćemo prvi. Prilično je sporo.«

Ali nije se pomaknulo. Ostalo je gdje je bilo. Došli su do dijela kad su mogli vidjeti unutra. Kabina je bila prazna, a vrata zatvorena, čekajući. Prošli su iza kabine, zatim pokraj nje, cijelo se vrijeme penjući, a zatim su, naposljetku, izašli u hodnik na najgornjem katu.

Bio je prazan.

Sinclair je pokazala na treću sobu u nizu. Nalazila se pokraj Reacherove. Sve troje bili su na naj gornjem katu. Samo najbolje za vladu SAD-a. Vrata su bila zatvorena.

Neagley je rekla: »Idem ja.«

Tiho se kretala preko debelog tepiha u hodniku. Kvaka je bila na udaljenom kraju vrata. Neagley se sagnula dok je prolazila, kako je netko ne bi vidio kroz špijunku, a zatim se prislonila uza zid s druge strane vrata. Ispružila je ruku do kvake i tako pokušala otvoriti vrata. Godine vježbe. Tako je sigurnije. Meci lako prolaze kroz vrata.

Usnama je bez glasa oblikovala riječ »zaključano« i pokazala da treba ključ. Sinclair je gurnula lisnicu i svoje dvije vozačke dozvole pod ruku i pretražila ručnu torbu. Iz nje je izvukla

ključ od mjedi s kositrenim privjeskom. Reacher je uzeo ključ od nje i dobacio ga Neagley, koja ga je uhvatila u zraku i gurnula ga u bravu, ne mijenjajući položaj, ispruženom rukom iz daljine, dalje od vatrene linije.

Okrenula je ključ.

Vrata su se otvorila centimetar-dva.

Tišina.

Bez reakcije.

Reacher je prišao i naslonio se na zid s druge strane vrata, simetrično od Neagley, također na sigurnom. Ispružio je ruku, gurnuo vrata i širom ih otvorio.

Bez reakcije.

Neagley se okrenula oko dovratka sagnula se i ušla u sobu. Reacher je ušao odmah za njom. Godine vježbe. Najniži ide prvi, najviši posljednji. Na taj način svi imaju dobar pregled, a viši neće dobiti slučajan metak u leđa.

U sobi nije bilo nikoga.

Samo širok krevet s desetak jastuka od zelenog baršuna i jedan putni kovčeg s kotačićima i lokotom, nasred sobe.

U kupaonici nije bilo nikoga.

Niti u ormaru.

Sinclair je ušla i bacila svoje stvari na krevet. Ručnu torbu, lisnicu i dvije vozačke dozvole. Skliznule su svaka na svoju stranu prevrnuvši se nekoliko puta. Reacher je zatvorio i zaključao vrata. Provjerio je prozor.

Nije se vidjelo ništa.

Bili su dovoljno sigurni.

Sinclair je rekla da prepoznaje svoju pravu dozvolu po davnoj mrlji od penkale na jednom uglu. Dogodilo joj se to prilikom unovčavanja čeka u banci u Washingtonu. Trebala je pokazati osobne isprave, a pult za pisanje bio je preuzak zbog debelog, neprobojnog stakla ispred šaltera. Prejako je povukla posljednju crtu u potpisu, penkala je otišla predaleko i dotaknula njezinu vozačku dozvolu. Pokušala je ukloniti mrlju trljajući je palcem, no uspjela je samo djelomično, a ostatak je razmrljala.

Pravu vozačku dozvolu stavila je u lisnicu, a lisnicu u ručnu torbu. Lažnu je ostavila ne krevetu i sjela pokraj nje. Stavila je prst na nju, kao da se boji da ne odleti. Rekla je: »Mislim da ovo postavlja mnoga pitanja.«

»Najmanje jedno«, rekao je Reacher.

»Samo jedno?«

»Jeste li ikada prije izgubili vozačku dozvolu?«

»Je li to pitanje?«

»Da.«

»Ne, nisam.«

»Onda mislim da g. Ratcliffe ima posla.«

»Zašto on?«

»Jer neće htjeti dati slučaj FBI-u. Prevelika opasnost od skandala.«

»Tko to?«

»Bijela kuća.«

»Zaboravite Bijelu kuću. Netko ide po Hamburgu i pretvara se da je ja.«

»Ili obratno.«

»Što bi to trebalo značiti?«

»Možda ste strana špijunka«, rekao je Reacher. »Možda je ona druga prava Marian

Sinclair.«

»Šalite se?«

»Moramo ispitati sve mogućnosti.«

»To je smiješno.«

»Pratite li bejzbol?«

»Što?«

»Bejzbol«, ponovio je Reacher. »Pratite li ga?«

»Samo površno.«

»Na čije utakmice idete?«

»Na Oriolese.«

»Što se vidi iza zida na desnom kraju igrališta?«

»Skladište«, rekla je Sinclair.

»Dobro, prošli ste test.«

»Ozbiljni ste?«

»Ne, samo se šalim. Očito ste vi prava Marian Sinclair jer ste donijeli poštu za Neagley.«

»Postoji vrijeme i mjesto za sve, bojniče.«

»Ovo je jednako kao i bilo koje drugo. Inače bi mogli postati depresivni.«

»Bijela kuća nije krivotvorila kopiju moje vozačke dozvole.«

»Slažem se.«

»Nalazimo se vrlo blizu bara gdje se prodaju vrhunski krivotvorene isprave.«

»To je slučajnost«, rekao je Reacher.

»Ne vjerujem u slučajnosti. A ne biste trebali ni vi.«

»Katkad moramo. Da je dozvola izrađena u Njemačkoj, ma koliko dobri njihovi krivotvoritelji bili, morali bi upotrijebiti fotografiju iz tiska. Iz novine ili časopisa. Fotografirali bi je na film, da izgleda stvarno, i bila bi to fotografija vas, ali ne bi bila identična fotografija onoj na vašoj pravoj dozvoli jer tu fotografiju nemaju. Samo Ministarstvo prometa Virginije ima tu fotografiju. Niste prije izgubili svoju dozvolu pa je nisu mogli kopirati izravno.«

»Tko ju je onda izradio?«

»Ministarstvo prometa Virginije.«

»Oni su svakakvi, ali nisu zločinačka organizacija.«

»Daleko od toga. Učinili su to kao dio svoje dužnosti. Kao uslugu javnosti. Kad ste izgubili svoju prvu dozvolu i zatražili novu.«

»Ali nisam je izgubila. Rekla sam vam to.«

»Nisu znali da to niste bili vi. Netko je ispunio obrazac s vašim imenom i adresom te ga poslao poštom. Zatim su nadzirali vaš poštanski sandučić dok zamjenska nije stigla.«

»Tko to?«

»Netko iz odjela za putovanja u Bijeloj Kući. Starija osoba koja već dugo radi za vladu. Otud potencijalni skandal i zato Ratcliffe neće dati slučaj FBI-u.«

»Zašto iz odjela za putovanja?«

»Dijelom zato što je za novu vozačku potrebno više od vašeg imena i adrese. Trebaju im i razni brojevi. Ljudi koji vam rezerviraju avionske karte i hotelske sobe znaju ih sve.«

»Moj ih odvjetnik zna sve. Moj ih računovođa zna sve. Vjerojatno ih i moja spremačica zna sve.«

»Doručkovali ste pod tajnim imenom 6000 kilometara od kuće. Krivotvorena kopija vaše vozačke dozvole našla se na podu nekoliko metara od vas. Ne vjerujete u slučajnosti.

Tko zna da ste ovdje?«

Sinclair je zastala na trenutak i rekla: »Odjel za putovanja u Bijeloj kući.«

»Tko još?«

»Nitko drugi.«

»Čak ni recepcija ovog hotela«, rekao je Reacher. »Jer ste ovdje pod lažnim imenom. Samo je jedno moguće objašnjenje. Netko iz odjela za putovanja nazvao je nekoga telefonom.«

»Koga? Neku ženu odavde koja će me pokušati glumiti?«

»Nema nikakve žene. Nitko nije došao do recepcije. Nitko nije ušao u predvorje osim niskog muškarca u kišnom ogrtaču.«

»Što se onda dogodilo?«

»Niski muškarac u kišnom ogrtaču znao je kada ćete stići. Noćnim Lufthansinim letom. Netko u uredu za putovanja rekao mu je sve o tomu. Slijedio vas je od aerodroma do hotela, čekao s druge strane ulice, vidio je kako ulazite u dizalo, ušuljao se u predvorje, pozvao je dizalo, čekao da dizalo siđe, bacio vozačku dozvolu na pod kabine, okrenuo se i izašao.«

»Zašto je učinio sve to?«

»Bila je to poruka. Mislim da ste trebali sami pronaći vozačku. Otišli ste ostaviti torbu. Očekivao je da ćete sići na doručak.«

»Išla sam stubama.«

»Očito.«

»Zašto starija osoba koja već dugo radi u odjelu za putovanja?«

»To možete i sami zaključiti. Zapravo, mislim da već jeste. Niste se pitali tko je muškarac u kišnom ogrtaču. Jer znate tko je.«

»Ne znam.«

»Tako ste sigurni?«

»Neke vam stvari ne smijem reći.«

Neagley je rekla: »Okušat ću se u nagađanju. Vaši su ljudi negdje imali tajnu operaciju i dali našim ljudima njemačke isprave. Kao osiguranje za slučaj da ih otkriju. Ili samo zato što ste mogli. Ili su to Izraelci učinili, s vašim dopuštanjem Njemačka vlada je to saznala i uzrujala se. Vi to niste htjeli priznati, pa ni razgovarati o tomu, pa vas sad njihova obavještajna služba pritišće na vrlo civiliziran njemački način. Žele vam poručiti da i oni to mogu. Pitaju vas kako vam se to sada sviđa. Malo se i razmeću, ali zašto ne bi? Sve je to diskretno i u konačnici bezopasno. Ali vjerojatno ipak uznemirujuće.«

»Zašto starija osoba koja je već dugo ondje?«

»Imaju ljude iz veleposlanstva koji bi to mogli učiniti, ali uvijek je dobro moći negirati, pa su iskoristili osobu koju već imaju ondje. Nema takvih novih veza. Ne za novu

Njemačku. Svi su oni iz doba stare Istočne Njemačke. Neki mladi zaposlenik američke vlade koji se u to doba nadao revoluciji, kopirao dokumente i ostavljao ih ispod nekog kamena u nekom parku. Poslije je kupio kuću i trebao novac, pa je nastavio s time, sve do pojave nove Njemačke. I njihova tajna služba ga je naslijedila. Sad je napokon koristan. Zna vašu kućnu adresu jer radi u uredu za putovanja. Pa je izveo prijevaru s dozvolom i dostavio zamjensku u veleposlanstvo. Vjerojatno i Ratcliffeovu i još nekih ljudi koje imaju na zubu. Sve su one čekale u nekoj ladici da netko od vas doputuje u Njemačku. A to ste bili vi, jutros. Lufthansa je surađivala jer je državna tvrtka. Niste bili sami na letu. Neki zaposlenik njemačkog veleposlanstva u Americi dobio je putnu kartu u posljednji trenutak, noseći vašu vozačku dozvolu u omotnici. Zbog toga vas je muškarac u kišnom ogrtaču slijedio od aerodroma. Mogao je čekati ovdje jer je znao kamo idete, budući da je sobu rezervirao odjel za putovanja, ali moro je doći na aerodrom kako bi mu zaposlenik veleposlanstva predao omotnicu. Vaša vozačka dozvola bila je vjerojatno minutu-dvije iza vas, cijelim putom do grada.«

Sinclair je dugo šutjela. Zatim je rekao: »Neću komentirati ništa od toga, ali da je istina,

ne bismo to mogli priznati. Da se nešto takvo dogodilo. No ne kažem da jest.«

»Hoćete li reagirati?« pitao je Reacher.

»To bi bio složeni dvostruki blef, zar ne?«

»Možete se obratiti Griezmanu. Neka on blefira. Bio bi fin prema vama, ali naposljetku bi sve to prikrilo, kako bi ispao pouzdan pred svojim državnim aparatom. A to bi mu bilo korisno. Mogao bi to shvatiti kao uslugu. Zauzvrat bi mogao nadzirati sigurnu kuću.«

»Bilo bi jednostavnije da inzistira na provjeravanju otiska.«

»Ionako bismo to trebali učiniti. Žena je ubijena. Bio bi to ispravan postupak.«

»To je perspektiva iz jeftinih sjedala?«

»To bi trebala biti perspektiva iz svakog sjedala.«

Sinclair nije rekla ništa.

Reacher je rekao: »Mogli bismo privatno provjeriti otisak. Ako ga nema, mogli bismo mu to reći. Ako ga pronađemo, možemo smisliti nešto.«

»Koji su izgledi da pronađemo otisak?«

»Vojnici plaćaju prostitutke, ali ih obično ne ubijaju. A bila je skupa, sudeći po četvrti u kojoj je živjela. Znači, vjerojatnost je još manja.«

»Ne«, rekla je Sinclair. »Moglo bi nam eksplodirati u lice. Previše političkog rizika.«

U tom trenutku djevojka koja je bila novi teklić stajala je u redu za provjeru putovnice na aerodromu u Hamburgu. Bila su četiri reda. Dva samo za putovnice iz EU, a dva za ostale putovnice. Njezina je bila pakistanska. Bila je peta u redu. Nije bila napeta. Nije imala razloga za to. Bila je čista. Posve nova. Nije bila ni u jednoj bazi podataka. Nikada nije bila nigdje. Nitko je nije vidio, nitko joj nije uzeo otiske. Nikada je nitko nije fotografirao, osim doslovno jednom u životu, za putovnicu koju je nosila. Putovnica je bila posve autentična, iako je u njoj pisalo drugo ime i nacionalnost.

Sad je bila četvrta u redu. Vidjela je svoj odraz u staklu ispred carinika. Kosa joj je bila zaležana, a oči pospane. Doimala se ranjivo. Njezina je košulja bila besprijekorno bijela. Oprana antibakterijskim deterdžentom. Otkopčana dva gumba. *Nikad tri*, rekli su joj. *Osim ako izgleda slučajno. Odaberi red u kojem je carinik muškarac.*

Sad je bila treća u redu.

Reacher i Neagley ostavili su Sinclair u njezinoj sobi. Preskočili su Reacherovu sobu i otišli u njezinu, tako da ih ne može čuti kroz zid. »Ne znam zašto je došla«, rekao je Reacher. »Odbija nadzor sigurne kuće.«

»Došla je jer su slabi izgledi bolji od nikakvih.«

»Ali ona namjerno bira nikakve izgledе.«

»Bira?«

»O čemu govoriš?«

»Zaboravi«, rekla je Neagley. »Odmori se. Na istočnoj obali neće početi raditi još jedan sat. Onda ćemo se okupiti. Sigurna sam da će nas konferencijski poziv razveseliti.«

Reacher je izašao u šetnju. Našao se u ulici punoj trgovine muške odjeće. I pojaseva, rukavica, ručnih satova i lisnica. Odjeća i modni dodaci. Poput neslužbenog trgovačkog centra na otvorenom. Zastao je u najobičnijoj od trgovina i kupio novo donje rublje i majicu kratkih rukava. Majica je bila crna, od finog pamuka. Stajala je četiri puta više nego što je navikao plaćati. Ali pristajala mu je. Nijemci su bili visoki, u prosjeku. Ne kao Nizozemci, koji su u prosjeku bili najviši na svijetu, ali viši od Amerikanaca.

Preodjenuo se u kabini za isprobavanje odjeće i bacio staru odjeću u smeće. Kako je Neagley rekla. Milijun malih stvari koje nedostaju. Poput potkošulje maslinaste boje koju je bacio. Nekoć ju je zadužio, no nikada je nije vratio, niti je prijavio da je nestala ili se poderala.

Sada više nije bila dio inventara koji će, već samo zbog nje, zauvijek biti u manjku.

Hodao je dalje. Na pola puta niz ulicu naišao je na brijačnicu. Bila je poput središta neslužbenog trgovačkog centra. Bila je uređena da izgleda poput starinske američke brijačnice. Dva stolca presvučena vinilom imala su više kromiranih dijelova nego Cadillac. Na polici je bio golemi stari radio. Nije to bio marketinški trik, nego posveta. U okolici nije bilo mnogo američkih vojnika. A vojni brijač uvijek je bio jeftiniji. Reacherovu iskusnu oku više je izgledala poput zalogajniče nego poput brijačnice, ali vlasnik se potrudio. Neki su detalji bili dobro pogodoeni. Na ogledalu je bio plakat s raznim frizurama. Američko izdanje. Reacher ih je vidio na stotine u SAD-u. Crno bijeli crteži prikazivali su dvadeset i četiri glave, svaka s drugom frizurom, tako da je kupac mogao pokazati što želi, umjesto da objašnjava. U gornjem lijevom kutu bila je standardna vojnička frizura, zatim posve obrijana glava, pa kosa ravno odrezana na vrhu, pa malo dulja, s uvojcima na vrhu i tako dalje. Frizure su postajala sve dulje i sve neobičnije kako su se približavale donjem desnom kutu. Među njima je bila i Irokez frizura, a i još neke prema kojima se ona doimala suzdržano.

Iz brijačnice je čovjek pozvao Reachera da uđe.

»Koliko?« oblikovao je ustima pitanje Reacher.

Čovjek je podigao dlan sa svim raširenim prstima.

»Čega pet?« pitao je Reacher.

Čovjek je došao do vrata, otvorio ih i rekao: »Američkih dolara.«

»Moj je brijač jeftiniji.«

»Ali ja sam bolji. I odoru vam rade po mjeri, zar ne?«

»Zar izgledam kao da nosim odoru?«

»Nemojte, molim vas.«

»Pet dolara?« rekao je Reacher. »Sjećam se vremena kad si za toliko mogao dobiti dva hamburgera i sjedala u stražnjem redu kina. I cijenu taksija za nju ako nije sve prošlo prema planu. A brijanje i šišanje bili su četvrt dolara.«

»Je li to bio *hommage*?«

»Što?«

»Namjerno ste to rekli? To je naslov stare američke pjesme. *Shave and a haircut, two bits.*«

»Katkad nešto kažem slučajno, ali obično nije dulje od jednog sloga.«

»Znači rekli ste to namjerno. Sjetili ste se te pjesme. Uklapa se u atmosferu ovog mjesta.«

»Uklapa se?«

»Sviđa vam se ovo mjesto.«

»Uglavnom da.«

»Onda ćete ga podržati plaćanjem punih pet dolara.«

»Ne trebam frizuru.«

Brijač je rekao: »Znate li koja je razlika između vas i mene?«

»Koja?« odvratio je Reacher.

»Ja vidim vašu kosu izvana.«

»I?«

»Trebate se šišati.«

»Za pet dolara?«

»Dodat ću i besplatno brijanje.«

To se pokazalo luksuznim doživljajem. Voda je bila topla, a pjena gusta. Britva je bila savršena. Rezala je besprijekorno, na molekularnoj razini. Staklo ogledala bilo je pomalo zagasito, pa je završni rezultat izgledao poput kože potamnjele na suncu, iako je

vjerojatno bila ružičasta. Ipak, izgledalo je prilično dobro. *Recimo da to vrijedi jedan dolar*, pomislio je Reacher. *Što bi značilo da je sisanje četiri. To je i dalje skandalozno skupo.*

Brijač je spustio britvu, uzeo škare i počeo ga šišati. Reacher ga je ignorirao i umjesto toga gledao grafički prikaz na ogledalu. Dvadeset i četiri frizure. Pogledom ih je prošao sve redom, pomno, kao da ih proučava. Pomicao je samo oči, od najobičnije frizure na prvome mjestu do fantastično složene na suprotnom kraju.

Opet je pogledao Irokez frizuru.

»Kako vam se čini?« pitao je brijač.

»Što to?« odvratio je Reacher.

»Vaša nova frizura.«

Reacher se pogledao u ogledalo. »Zar je već gotova?« pitao je.

»Zar sumnjate?«

»Ne izgleda kao da je upravo podšišana.«

»Upravo tako«, rekao je brijač. »Najbolja frizura izgleda kao da ste se šišali prošli tjedan.«

»Platit ću pet dolara za šišanje, a kosa mi izgleda kao da je već opet narasla?«

»Ovo je salon. Ja sam umjetnik.«

Reacher nije rekao ništa.

Opet je pogledao Irokez frizuru.

Zatim je zavukao ruku u džep i dao mu pet američkih dolara i upitao: »Imate li telefon?«

Brijač je pokazao prema zidu. Ondje se nalazila starinska američka telefonska govornica. Cijela od metala. Obično su se nalazile na vanjskom zidu telefonske postaje, a ne u brijačnicama, ali ipak je dobivao bodove za trud.

Reacher je pitao: »Radi li?«

»Naravno da radi«, odvratio je brijač. »Ovo je Njemačka. Priključena je kao obični telefon.«

Reacher je nazvao broj s Griezmanove posjetnice koju mu je ostavio u omotnici s otiskom prsta. Čuo je kako telefon s druge strane zvoni. Telefon je radio. Ovo je njemačka. Griezman se javio.

Reacher je rekao: »Mi smo samo jednostavni detektivi, ti i ja. Nadamo se da će jedan drugomu učiniti uslugu.«

»Provjerit ćeš otisak«, rekao je Griezman.

»Ako učiniš nešto za mene.«

»Što to?«

»Zapravo dvije stvari. Postavi ljude u autima oko onog bara u koji zalazi Klopp. Neka komuniciraju radio-vezom i prate hoće li se pojaviti onaj s crteža. No neka ne budu previše očiti.«

»Pet ulica dalje nalazi se jedan stan. Isto načelo, parkirani auti i komuniciranje radio vezom. Ništa očito. Prije ili poslije Saudijac će se pojaviti. Ostat će u stanu neko vrijeme, a zatim će opet izaći i krenuti na sastanak. Moram znati kamo ide, u realnom vremenu.«

»To je mnogo ljudi i mnogo automobila.«

»Ovo je Europa. Za što ih drugo trebate?«

»Kada?«

»Odmah.«

»To nije moguće. Potrebno je vrijeme da se to organizira.«

»Želiš li da potražim otisak ili ne?«

Griezman je na trenutak šutio, a zatim je rekao da želi. I to s malo više entuzijazma nego

što je Reacher očekivao. Bio je vrlo ponosan svojim policijskim odjelom. Želio je riješiti slučaj.

Reacher je rekao: »Učini najbolje što možeš za mene, a ja ću učiniti najbolje za tebe.«

»Dobro«, rekao je Griezman.

Zatim je Reacher nazvao hotel i zatražio da ga spoje s Neagley. Bila je u svojoj sobi.

Rekao je: »Trebam Orozca. Odmah. A pet minuta nakon toga nas dvoje trebamo razgovarati sa Sinclair.«

»Ona te ionako traži. Ima nešto za tebe.«

»Što?«

»Ne znam. Vadnerbilt je učinio nešto. Vrlo je uzbuđena.«

»Reci Orozcu da sam u brijčnici tri ulice od hotela. I reci mu neka bude brz.«

»Što imaš?«

»Znam tko je Amerikanac.«

18. poglavlje

Reacher je ostao sjediti u brijačkom stolcu dok je brijač skuhaio kavu i ispitivao ga o dječjim uspomenama iz SAD-a. Vjerojatno se to uklapalo u atmosferu mjesta, pomislio je Reacher. Zapravo, Reacher je proveo gotovo cijelo djetinjstvo izvan kontinentalnog dijela SAD-a. Bio je sin časnika Marinaca koji je služio diljem svijeta. Reacher je posvuda išao s njime, kao i njegov brat i njegova majka. Cijela obitelj. Daleki istok, Pacifik, Europa. Deseci baza. No to mu je, na neki način, olakšavalo posao. Stara Amerika za Reachera je oduvijek bila mit. Pa je samo počeo ponavljati izmišljena sranja na kojima je onda živio, o strojevima za žvakaće gume, o Cadillacima s krilcima, o vječnom suncu, o *drive-in* kinima i konobaricama na koturaljkama, o *cheeseburgerima* i hladnoj *Coca-Coli* u zelenim staklenim bocama, o prijenosima bejzbola na radiju, iz Kansas Ckyja, s mnogo šuma. Brijačev se osmijeh širio sve više, kao da je atmosfera u prostoriji postajala sve bolja.

A onda se Orozov auto zaustavio na ulici ispred, pa je Reacher požurio k njemu. Ušao je u auto i sjeo na suvozačko mjesto. Orozco je rekao: »Zgodna frizura, čovječe.«

Reacher je provukao prste kroz kosu. Rekao je: »Kako znaš?«

»Ta ti frizura naglašava jagodične kosti. Ženskama će se svidjeti.« Reacher je izvukao Griezmanovu omotnicu.

Rekao je: »Želim da provjeriš ovaj otisak.«

»Gdje?«

»U bazi kopnene vojske, Mornarice, Zrakoplovstva i Marinaca. Ali potajno.«

»Što se dogodilo?«

»Prostitutka je ubijena. Ovdašnja policija smatra da je to otisak ubojice.«

»Imamo li razloga vjerovati da je pripadnik američke vojske?«

»Nemamo, ali trebam uslugu.«

»Ne možemo to učiniti.«

»Zato sam i rekao da učiniš to potajno. Samo za tvoje oči. A onda za moje. Nakon toga je sve moja odgovornost.«

»Na pamet mi padaju riječi vojni sud.«

»Još se ništa nije dogodilo.«

Orozco je bio miran jedan dug trenutak. Zatim je uzeo omotnicu. Ali nije rekao ništa. Nije ništa obećavao. Mogućnost negiranja, od samog početka. To je uvijek dobra ideja. Reacher je izašao, a Orozco se odvezao. Reacher se odmah požurio do hotela.

Opet su se okupili u Sinclairičinoj sobi. Njezine su velike vijesti bile da je Vanderbilta pogodila munja proaktivne inicijative te je odnio faksiram crtež Amerikanca Bartleyju, u Fort Myer. Potpukovniku koji je odbijao reći gdje je bio tog dana i koji je izvlačio kapital iz obiteljske kuće pod hipotekom pripremajući se za rastavu od supruge koja ništa nije sumnjala. Prepoznao je lice na crtežu. Rekao je da ga je vidio na aerodromu u Ziirichu. Na pretposljednem putovanju. Bili su na istome letu za Hamburg. Točno dva tjedna prije prvog susreta s teklićem. Amerikanac je nosio sjajnu mapu s više odjeljaka i logotipom banke. Kakve dobijete kada otvorite račun. I potpukovnik je dobio takav, godinu prije, kada je unajmio sigurnosni pretinac.

»Nije definitivno sigurno«, rekla je Sinclair.

»Ali zvuči uvjerljivo«, odvratio je Reacher. »Klopp ga je vidio, a zatim ga je vidio i Bartley. Mislim da je crtež dobar.« Izvadio je svoju kopiju i raširio je. Obrve, jagodične kosti, duboko smještene oči.

Frizura. Kosa boje slame. Obične duljine sa strane, rekao je Klopp, ali mnogo dulja na tjemenu. Poput frizure kojom može mahati lijevo-desno. Poput Elvisa Presleyja.

Reacher je pitao: »Kako dobiješ takvu frizuru?«

Sinclair je odgovorila: »Vjerojatno je najprije pustiš dulju, pa kažeš frizeru kako da je oblikuje.«

»Ili počneš s Irokez frizurom i pustiš je da izraste. Četiri mjeseca poslije sa strane je obične duljine, a na vrhu dulja, jer je na vrhu imala prednost. Ispočetka nosiš kapu, dok još izgleda neobično.«

»Kapu za bejzbol s crvenom zvijezdom sprijeda«, nadovezala se Neagley.

»Vjerojatno Houston Astros jer je iz Teksasa. Preziva se Wiley i prije četiri mjeseca bez dopuštenja je napustio bitnicu protuzračne obrane više stotina kilometara istočno odavde.«

Sinclair nije rekla ništa.

Neagley je preuzela: »Kupio je novu putovnicu, pa ne mora rabiti svoju. Vojna policija nikada ga neće pronaći.«

»Mnogo toga ovisi o frizuri«, rekla je Sinclair.

»Zatražite njegov vojni dosje«, rekao je Reacher. »Pokažite njegovu fotografiju Kloppu.«

U tome trenutku djevojka koja je bila novi teklić kucala je na vrata stana. Bila su to prva vrata stana na koja je ikada pokucala. Bila su to prva vrata stana koja je ikada vidjela. Ali znala je kakav će to biti osjećaj. Podučili su je tomu. Činit će joj se da dugo nitko ne otvara, ali zapravo će trajati koliko je potrebno da nabroji do pet. Podučili su je svemu. Od aerodroma do grada išla je autobusom. Prvi put u životu. Prvi je put vidjela popločane ulice. Ali mnogo je sati slušala izvješća drugih, nalik struji svijesti, pa je znala kako to učiniti. Bila je spremna. Nije se isticala. Spotaknula se jednom ili dvaput, ali to se dogodi svakom putniku na velike udaljenosti. Da je hodala besprijekorno, više bi se isticala.

Jedan, dva, tri, četiri, pet.

Vrata su se otvorila.

Mladi Saudijac rekao je: »Tko si ti?«

Djevojka je rekla: »Tražim utočište i konačište. Naša vjera zahtijeva da mi ga pružite. A također i naši stariji i nadređeni u ovome pothvatu.«

Mladi je Saudijac rekao: »Uđi.«

Zatvorio je vrata za njom, a zatim zastao i rekao: »Čekaj malo. Ozbiljna si?«

Djevojku koja je bila novi teklić podučili su. Rekla je: »Da, ozbiljno? Visoki određuje strategiju, a debeli se bavi detaljima. U ovom slučaju to obuhvaća i teklića u kojeg nitko neće posumnjati jer je žensko.«

»Debeli?«

»Onaj s lijeve strane. Oko njega ima više muha.«

Podučili su je tomu.

»Dobro«, rekao je mladić. »Ali nevjerojatno. Doduše, ionako smo znali da je ovo važno.«

»Kako ste znali?« pitala je. Prvi put je bila u stanu, ali nije bila prvi put u opasnosti od propalog savezništva i izravne izdaje. Odrasla je u plemenskom kraju. »Kako znate da je ovo važno?« pitala je opet.

Mladi Saudijac nije odgovorio.

Rekla je: »Je li vam to prethodni glasnik rekao?«

»Rekao nam je cijenu.«

»Sad je mrtav. Ubili su ga. Poslali su mene umjesto njega. Rekli su mi da ne pitam za cijenu. Ne sviđa im se ako netko zna cijenu. Bolje vam je da je što prije zaboravite.«

Mladić je rekao: »Koliko dugo ostaješ?«

»Ne dugo.«

»Ovdje nema mnogo mjesta.«

»Velika borba zahtijeva velike žrtve. Ali nemojte da vam svašta padne na pamet. Čula sam da su mojeg prethodnika ubili čekićem. Isto će se dogoditi vama. Ako im to kažem. Ili ako se ne vratim.«

Podučili su je.

* * *

Sinclair je učinila što je Reacher tražio. Otključala je svoju putnu torbu i iz nje izvadila telefon koji je izgledao gore od prvog mobitela ikada izmišljenog. Bio je doista poput cigle.

»Satelitski mobitel«, rekla je. »Šifrirana veza s uredom.«

Pritisnula je nekoliko gumba i čekala signal, a onda je rekla: »Trebam dosje vojnika kopnene vojske Wileya, ime nepoznato, koji je prije četiri mjeseca bez dopuštenja napustio protuzračnu bitnicu u Njemačkoj. Pošaljite ga meni, u Hamburg, vrlo brzo.«

Zatim je prekinula vezu.

Odbor nacionalne sigurnosti.

Ključevi kraljevstva.

Na vratima se začulo kucanje.

Na djelić sekunde Reacher je nelogično pomislio: ovo je zaista bilo brzo.

Ali ne.

Vrata su se otvorila, a u sobu je ušao muškarac. Užurban, šezdesetak godina, srednje građe, u sivom odijelu, čvrsto stegnutog pojasa, toplog i prijateljskog lica. Ružičastog i okruglog. S prvim titrajem osmijeha i punog energije. Čovjek koji rješava probleme s mnogo šarma. Poput trgovca, ali nečim složenim. Kao što je financijski instrument ili Rolls Royce.

»Oprostite«, rekao je čovjek, obraćajući se samo Sinclair. »Nisam znao da imate društvo.«

Amerikanac. Starinskog naglaska.

Nitko nije progovarao.

Zatim je Sinclair rekla: »Oprostite. Ovo su narednica Frances Neagley i bojnič Jack Reacher iz američke kopnene vojske. Upoznajte g. Roba Bishopa, glavnog agenta CIA-e u konzulatu u Hamburgu.«

»Upravo sam prošao automobilom«, rekao je Bishop. »Usporednom ulicom. Mladi Iranac pomaknuo je lampu na svome prozoru.«

19. poglavlje

Bishop im nije dopustio da idu vidjeti sami. Rekao je da je prošao pokraj opet, odmah nakon prvog puta, a to je bilo jednom previše. No morao je jer nešto nije bilo kako valja. No ipak nije mogao dopustiti i treći prolazak. On je znao koji prozor treba gledati, a oni nisu. Morao bi proći sporo i pokazati im ga. Treći prolaz za redom, spora vožnja, četvero ljudi u automobilu, svi gledaju u istome smjeru. Previše očito. Ništa od toga. Nisu to mogli riskirati.

»Što nije bilo kako valja?« pitao je Reacher.

»Iranac je trebao pomaknuti lampu s ruba na sredinu prozora. No pomaknuo ju je samo na pola puta do sredine. Daleko je od centra. To nije signal koji smo dogovorili.«

»Što to znači?«

»Jednu od tri stvari. Kao prvo, možda je imao samo djelić sekunde. Morao je brzo ući i izaći. Kao drugo, možda mu se činilo da bi bilo previše očito pomaknuti lampu na sredinu. Možda ostali često ulaze u njegovu sobu. Mogli bi primijetiti. Komu padne na pamet pomaknuti lampu baš na dan kad im se vrati stari prijatelj? Oni nisu dizajneri interijera. Imaju druge stvari na pameti. Možda je to bila loša ideja.«

»Nije zvao?«

»Pretpostavljam da mu je to sada teško. Vjerojatno su svi na hrpi. Uzbuđeni su zbog ovoga, sjećate se?«

»Koja je treća mogućnost?«

»Pokušava nam nešto reći.«

»Što to?«

»Nešto se promijenilo. Umiješao se neki novi čimbenik. Kao da želi reći da to jest to, ali nije. Možda je teklić došao u Hamburg, ali sastanak će se održati drugdje. Možda im je rekao da ide vlakom u Bremen. Ili Berlin. Mogli bi se susresti na vlaku. To bi bio pametan način za to. Mogli bi se sresti slučajno i nakratko razgovarati. A možda je nešto posve drugo.«

»Imamo 48 sati da dokučimo što«, rekla je Sinclair.

»Ako se budu držali istog rasporeda«, odvrtila je Neagley. »A možda neće. To je lutrija. Može doći i do kašnjenja na putovanju. Pretpostavljam da presjedaju na raznim mjestima. Uključujući i zemlje u razvoju. Pretpostavljam da uzimaju i rezervno vrijeme. Ako svi letovi budu prema rasporedu, čekaju u sigurnoj kući dva dana. Ali ako neki kasni, možda moraju odmah na sastanak. Ili u neko vrijeme između te dvije krajnosti. To bi bila moja procjena.«

Bishop je rekao: »Trebamo nekoga da nadzire zgradu.«

»Ne možemo to«, rekla je Sinclair. »Ne možemo riskirati sa sigurnom kućom.«

»Bez toga smo u mraku. Propuštamo sjajnu priliku da ga uhvatimo.«

Reacher je pogledao Bishopa. Neočekivani saveznik.

Sinclair je rekla: »Valja misliti i na budućnost.«

»Ona će tek doći, a ovo je sada.«

»Ne možemo«, rekla je Sinclair opet.

»Već to radimo«, rekao je Reacher.

»Što?«

»Sef detektiva Griezman pristao je nadzirati zgradu. Policajci u civilu, u osobnim automobilima. Prilično su dobri. Vidjeli smo kako rade. Odnosno, nismo.«

Sinclair je probljedila. Uglavnom od bijesa, pretpostavljao je Reacher.

»Od kada?« pitala je.

»Vjerojatno od danas poslijepodne«, rekao je. »Ovisi o njegovim organizacijskim sposobnostima.«

»Zašto to radi?«

»Zamolio sam ga.«

»U zamjenu za što?«

»Provjerit ću je li otisak u nekoj od naših baza.«

Sinclair je rekla: »Bojniče, moramo razgovarati.«

Reacher je rekao: »Već razgovaramo.«

»Nasamo.«

»Možete u moju sobu«, rekla je Neagley. »Odande vas ne možemo čuti.«

Dobacila joj je ključ sobe, u blagom luku, a Sinclair ga je uhvatila, jednom rukom, bez problema.

»Slijedite me«, rekla je.

Reacher je to i učinio. Niz hodnik, do Neagleyjine sobe. Sinclair je ušla u sobu, otišla do samog prozora, a zatim se okrenula, tako da je svjetlo bilo iza nje.

Bila je viša od većine žena, ali ne i šira.

Nosila je crnu haljinu, bisernu ogrlicu, crne najlonke i cipele.

Imala je privlačno lice i frizuru koju je češljala prstima.

Izgledala je dobro.

Rekla je: »Oglušili ste se o zapovijed.«

»Ne sjećam se da sam dobio zapovijed«, odvratio je Reacher. »Ne sjećam se mnogo toga nakon što je predsjednikov savjetnik za nacionalnu sigurnost rekao da ćemo dobiti

sve što trebamo. A trebamo ovo. Moglo bi nam uštedjeti cijelu godinu. Bez toga ćemo dobiti obični lov na čovjeka. Čovjeka koji je već četiri mjeseca u bijegu i ima novu stranu putovnicu. Umjesto toga, mladi Saudijac u ružičastoj majici i šiljastim cipelama mogao bi nas dovesti ravno do njega. Ovdje i sada. Tko ne bi pristao na to? Budućnost ne znači ništa ako je ne doživimo.«

»Znači, prekršili ste zakon, ali zato što ste mislili da imate dobar razlog. Svi koji krše zakon to misle. Ima mnogo dobrih razloga. Previše dobrih razloga. Zato imamo posebno tijelo koje bira između njih kada se nađu u sukobu. To je tijelo Odbor za nacionalnu sigurnost. Bavimo se odvagivanjem prioriteta i prosuđivanjem. Upropastili ste cijelu godinu napornog posla. Trebali biste dati ostavku. Prije nego što podnesemo završno izvješće. Tako ćete bolje proći.«

»Dobro«, rekao je Reacher. »Ako ispadne loše, učinit ću to.«

»Također ste upropastili četrdeset godina pravne prakse glede toga koje su baze podataka tajne, a koje nisu. Već to je dovoljan razlog za vojni sud. To je savezni zločin.«

»Dobro«, rekao je Reacher opet. »Ako ispadne loše, priznat ću krivnju.«

»Krivi ste ma kako ispalo.«

»Ne ide to tako. Ako ispadne dobro, dobit ću Legiju zasluga.«

»Što je ovo, šala?«

»Ne, nego kockanje«, odvratio je Reacher. »I za sad pobjeđujem. Teklić je opet došao u Hamburg. Izgledi za to bili su jedan naprema deset. Ali isplatilo se. Trebali bismo se prepustiti i nastaviti pobjeđivati. Griezman je dobar. Neće se razotkriti nadzirući sigurnu kuću. Uostalom, dečki koji su u njoj opušteni su. Ne obraćaju pozornost. Imaju cimera koji upućuje tajne telefonske pozive, sastavlja tajne poruke i odlazi u park bez ikakvog razloga, a nisu primijetili ništa od toga. Zašto bi primijetili automobil parkiran stotinu metara od svoje zgrade?«

Sinclair je odmahнула rukom kao da je promašio smisao. Zatim je rekla: »To s otiskom vrlo je ozbiljno. Pravno i politički. Nitko ne može učiniti da to nestane.«

»Mogao bih reći da sam obećanje sročio vrlo pomno. Rekao sam da ću provjeriti otisak. To je sve. Nisam rekao da ću podijeliti rezultat s njima. To je prijevara, ali tako je to među

velikim igračima. Ljudi poput mene uvijek se izlažu istom rizikom. Jaja se razbiju, omlet se napravi, a ako ispadne ukusan, sve je oprošteno.«

»A ako nije ukusan?«

»Uvijek sam otvoren za nova iskustva.«

Bez odgovora od Sinclair.

Reacher je rekao: »Ako ovo ispadne loše, prijavit ćete me. Svjedočit ćete protiv mene na vojnom sudu. Shvaćam to. I učinit ćete to svojevolumno. Shvaćam i to. Zapovijedate nam, ali ne odobravate naše postupke. Već sam igrao tu igru. Bez zamjerke.«

»A što ako ispadne dobro?«

»Onda me nećete prijaviti i neće biti suđenja. Vi ćete dobiti fantastično pismo preporuke i svoj portfelj, a ja još jedno odličje.«

»Koje će od toga biti?«

»Želite iskren odgovor?«

»Uvijek.«

»Završit će se u našu korist. To je riješena stvar. Riječ je o vojniku odsutnom bez dopuštenja. On i ja smo u istome gradu. Gotov je, bez svake sumnje.«

»Jeste li uvijek tako samouvjereni?«

»Nekoć samo bio.«

»Kakvi ste sad?«

»Još i više.«

»Spavate li sa svojom narednicom?«

»Ne. To bi bilo neprimjereno. I mnogi bi zamjerali. A ponajviše ona.«

»Ona je luda za vama.«

»Slažemo se kao prijatelji i kolege.«

Sinclair nije odgovorila.

Na vratima se začulo kucanje. Bila je to Neagley, pretpostavljao je Reacher, kao da su je dozvali. Došla je provjeriti je li ga Sinclair ubila. Ili je Bishop došao provjeriti je li on ubio Sinclair. Otvorio je vrata stojeći sa strane, izvan linije paljbe.

Godine vježbe.

Nije to bila ni Neagley ni Bishop.

Bio je to mladi Amerikanac u konfekcijskom odijelu i nešto skupljoj kravati. Nosio je gumenu mapu s patentnim zatvaračem. Izgledala je kao da je u njoj snop papira debeo malo više od centimetra. Bila je takve veličine i takve tvrdoće.

»Za dr. Sinclair«, rekao je Mladić. »Iz konzulata. Dokument koji je zatražila.«

Vrlo brzo.

Itekako.

Reacher je uzeo mapu i predao je Sinclair. Mladić u odijelu otišao je niz stepenice. Reacher i Sinclair vratili su se u njezinu sobu gdje su ih čekali Neagley i Bishop.

Sinclair je otvorila mapu i Reacher je osjetio miris papira još toplog od pisača. Usljedio je niz telefonskih poziva, a zatim brz digitalni prijenos odnekud, ili iz Zapovjedništva kadrovske službe iz SAD-a, ili iz Stuttgarta, izravno u konzulat u Hamburgu gdje je brzi pisac ispisao stranice, a mladi ataše s *Brooks Brothers* kravatom zgrabio listove, nagurao ih u mapu, zakopčao je i otrčao u taksu. Odbor nacionalne sigurnosti. Još i brži od vojnih novinara.

Na listovima su bile jasne crno-bijele kopije standardnog vojnog dosjea vojnika Horace Wileyja, bez srednjeg imena, koji je imao 35 godina i bio porijeklom iz Sugar

Landa u Teksasu. Bližio se kraju svog trogodišnjeg roka. Unovačen je s 32 godine. Bio je visok 172 centimetra i lake građe. Poput trkača na srednje staze.

Na drugoj stranici bila je njegova fotografija, pričvršćena u gornjem desnom kutu. Nije to bila sitna fotografija poput one iz putovnice, kao nekoć, nego veći format. Možda osam puta pet centimetara. Tijekom postupka kopiranja svijetli su dijelovi postali posve bijeli, a sjene su se doimale čađavo. Fotokopirana spajalica izgledala je kao da je dio fotografije, ali istodobno kao da je radioaktivna.

Bio je to čovjek kojeg su tražili.

Zbog mana fotokopiranja, fotografija se doimala kao da je crtana rukom, poput crteža ugljenom. Ili crteža olovkom. Poput crteža koji su već imali. Bio je to isti čovjek. Nije bilo nikakve sumnje. Baš nikakve. Obrve, jagodične kosti, duboko smještene oči. Nos poput oštrice. Nabor na obrazu, paralelan s njime. Izbočena vilica, kao da stišće zube. Usta poput tanke posjekotine, posve bezizražajna.

Samo je kosa bila drukčija. Fotografija je bila stara tri godine. Horace Wiley primljen je u vojsku s jednostavnom frizurom, tipičnom za momke sa sela. Savršeno u skladu s vojnim propisom 670-3-2. Ekstremno, ekscentrično i moderno došlo je poslije.

»Pokazat ćemo fotografiju g. Kloppu«, rekla je Sinclair. »Ali zapravo nema nikakve sumnje. Čestitam, bojniče. I vama, narednice. Izvrsno obavljeno. Počeli ste s 200.000 mogućih sumnjivaca.«

Reacher je rekao: »A uspjeli smo samo zato što je netko napravio blesavu zabilješku o blesavom telefonskom pozivu koja je preživjela oko sedam razina birokracije prije nego što je završila kod vlade SAD-a. A mi želimo smanjiti papirologiju. Možda bismo trebali još jednom promisliti o tomu.«

»Što sad?«

»Sada ćemo čekati da Saudijac u ružičastoj majici i šiljastim cipelama izađe u šetnju.«

20. poglavlje

Wiley je namjeravao nazvati svoj ranč Sugar Land. Ili Sugarland, u jednoj riječi, kao »zemlja šećera«. No nije namjeravao uzgajati šećernu repicu. Ondje su se uzgajala goveda. Imat će najveće krdo na svijetu. I najbolje. Ali najprije će trebati ime iznad vrata ranča. Od umjetnički oblikovanog željeza. Možda obojano samo crvenom temeljnom bojom. Sugar Land bi izgledalo dobro. Sve velikim slovima. Ili sve kao jedna riječ, Sugarland. Bila bi to neka vrsta osobne posvete staroj ambiciji. Nekoć je pokušao uspjeti u Sugar Landu. Ali bio je to gadan stari grad. Sad je kupovao ranč koji je četrdeset puta veći od cijelog gradskog područja Sugar Landa.

Nije loše.

Bilo je to poput padanja. Isprva se opirao, ali onda se prepustio. A onda je počeo padati još brže. Sve oko njega ubrzalo se. Zato je bio spreman prerano. Spreman za sastanak. Osjećao je da mora biti spreman. Osobito sada. Završnica će se dogoditi naglo. Uvijek je tako.

Reacher je nazvao Griezmana dok je Sinclair bila u sobi i stavio poziv na zvučnik. Rekao mu je Wileyjevo ime te da je teklić već stigao, a zatim potvrdio sve protokole za dojavu ako se nešto dogodi te mu ponovio da budu vrlo oprezni blizu stana. Ali ne toliko oprezni da propuste nešto. Težak posao. Ali Griezman je zvučao sposoban za njega. Složio se sa svime što je Reacher rekao. Bio je vrlo uvjerljiv.

Reacher je vidio da se Sinclair malo opustila. Zatim ga je pogledala ravno u oči. Nije bio siguran zašto. Možda je pogled bio napola odobravajući jer je ljudi plan možda napokon upalio ili ipak neodobravajući jer ju je učinio svojom suučesnicom.

Bishop se vratio u konzulat, a Reacher i Neagley ostavili su Sinclair u njezinoj sobi te otišli u Reacherovu sobu pročitati Wileyjev dosje od korica do korica. Njihovo prvo pitanje bilo je zašto je čekao do trideset i druge godine da pristupi vojsci. To nije bilo uobičajeno ponašanje. Ali novačitelj nije zapisao nikakvu bilješku o tomu. Nikakvo objašnjenje. Neagley je nazvao Watermanova čovjeka Landryja, u McLean, i sugerirao da odmah započnu provjeru Wileyjeve prošlosti. Prošlo je više od trideset i dvije godine od dana njegova rođenja do dana kad je odjenuo odoru. Mora postojati razlog.

Bio star ili ne, Wiley je u vojsci napredovao kao i ostali. Završio je temeljnu obuku bez problema što je ukazivalo da je bio sposoban i u formi. Promaknut je u desetara, što je ukazivalo da ima puls i da je u vojsci. Poslali su ga u Fort Sili, na topničku obuku, radi procjene. Ondje je završio specijalističku obuku, a zatim je razmješten u Njemačku, u satniju protuzračne obrane.

»Mogu si to predočiti«, rekla je Neagley.

Reacher je kimnuo jer je mogao i on. Suhoparne napomene u dosjeu bile su više od zabilješki. Bile su poput statistike u bejzbolu. Iz njih se mogla složiti cijela priča.

Dogodilo se ovo, a zatim ono. Topnička obuka bila je ključna. Nije za budale. Wiley je očito bio prihvatljiv vojnik. Vjerojatno je bio među najboljima u klasi nakon temeljne obuke. Ne baš za elitne postrojbe, ali možda je njegov zapovjednik uočio sposobnost. Ili ju je izmislio. Neki zapovjednici donose zaključke na temelju bapskih priča. Na primjer, ljevaci ne mogu biti snajperisti. Niski, žilavi momci moraju biti topnici. I tako dalje. Kako bilo, upalilo je. Wiley se uklopio. To nije lako. Chaparral je neobičan stroj. Kako bi ispalio projektil, morali su ga zaustaviti i rasklopiti. Zatim sve sklopiti natrag kako bi se opet pokrenuo. Posada bitnice bila je poput ekipe mehaničara na utrci Formule 1. Složeno poput baleta, usklađeno do desetinke sekunde. Zrakoplov koji napada mogao bi doći vrlo blizu u desetinki sekunde. Zbog toga je bio potreban vrhunski timski rad. I gotovo gimnastička spremnost. A Wiley je zaradio svoje mjesto. Možda mu je ipak pomoglo što je bio nizak i žilav. Wiley je bio sposoban vojnik. U to nije bilo nikakve sumnje. Ali nije mogao napredovati. I nakon tri godine bio je običan vojnik. Oklopne

divizije više nisu trebale vojnike. Bojišnica je bila stvar prošlosti.

Je li mu to bilo iznenađenje?

Reacher je rekao: »Jesu li vojni policajci koji su prije četiri mjeseca istraživali njegov bijeg razgovarali s njegovim kolegama iz postrojbe?«

Neagley je kimnula i rekla: »Već sam zatražila transkripte.«

»Što prodaje?«

Neagley nije odgovorila.

Umjesto toga je rekla: »Je li Sinclair bila bijesna?«

»Manje nego što je mogla biti«, rekao je Reacher. »Zabrljao sam sa sigurnom kućom.«

»Kako? Griezman te neće iznevjeriti.«

»To sam i ja rekao njoj. Ali nisam je uvjerio. A zatim sam shvatio zašto. Zabrljao sam sa sigurnom kućom čim je Griezman čuo za nju. To je jednostavno tako. To više nije naša tajna. Na to je mislila. I shvaćam je. Prije ili poslije Griezman će to proslijediti svojoj obavještajnoj službi. Takav je, a ionako mu je to dužnost. A onda će Nijemci htjeti svoj dio kolača. Ovo je njihovo područje. Umiješat će se. Uskoro će ispred zgrade biti parkiran niz nadzornih vozila. Moja pogreška.«

»Osim ako ga uhitimo.«

»I to sam joj rekao. Ali to ne rješava njezin problem. Uhitili ga ili ne, Švabe će uvijek znati za tu sigurnu kuću.«

»Ionako bismo im rekli. Prije ili poslije. Sljedeću godinu ili godinu poslije. Ovo će biti međunarodni slučaj. Vjeruj mi. Svi ćemo surađivati do iznemoglosti. Mi smo se samo rano uključili.«

»Ona kaže da je ono s otiskom pogrešno. To je savezni zločin.«

»Ista stvar. Neće biti problem ako ga uhitimo.«

»Ili ako prevarim Griezmana. Ako ga iskoristim, a ne dam mu ništa zauzvat.«

»Je li tražila da to učiniš?«

»Sam sam to predložio. Rekao sam mu da ću provjeriti otisak. To je sve. Zašto sam odabrao baš te riječi?«

»Podsvjesno sam si želio ostaviti manevarskog prostora.«

»To mi se ne čini kako valja.«

»Bi li ti se odlazak u zatvor činio boljim?«

»On je detektiv odjela za umorstva koji je pronašao otisak prsta. Što bih trebao učiniti?«

»Što si mislio da radiš?«

»Mislio sam da ću mu reći ako ne pronađemo otisak, a ako ga pronađemo, zavlacio bih. Mislio sam da ću se izravno pozabaviti time. Na taj način svi su pobjednici i nećemo prekršiti zakon. To mi je drago jer mi je taj zakon drag. Drago mi je što kontrolira hoće li našim državljanima suditi stranci ili ne. Dakle, napravio sam dvije pogreške.«

»Zašto?«

»Zbog cijene«, rekao je Reacher. »Stotinu milijuna dolara. Neprestano mi je bila na pameti. To je mnogo novca. Ali o cijeni će se sigurno još pogađati. Ali dopustio sam da se otme kontroli. Mogu misliti samo na to.«

»Očito.«

»Što bi to trebalo značiti?«

»Što misliš, zašto je Sinclair bila manje bijesna na tebe nego što je trebala biti?«

»Možda se potajno slaže sa mnom.«

»Ne«, rekla je Neagley. »Sviđaš joj se.«

»Pa nismo u srednjoj školi.«

»Više-manje jesmo.«

»Dobro«, rekao je Reacher.

»Vjeruj mi«, rekla je Neagley. »Ona je bila ondje, a ti ovdje. Sad je i ona ovdje. Nije to nuklearna fizika. Mali izgledi bolji su od nikakvih, bez obzira na metu. Usamljena je. Živi u velikoj praznoj kući u predgrađu.«

»Kako to znaš?«

»Nagađam.«

»Mislim da joj se uopće ne sviđam«, rekao je Reacher.

»Sviđa li se ona tebi?«

»Što si mi ti, majka?«

»Trebao si je više slušati.«

»Koga?«

»Svoju mamu. Bila je Francuskinja. One znaju kako to ide.«

»O čemu govorimo?«

No Neagley nije odgovorila jer je telefon zazvonio. Griezman. Reacher je stavio poziv na zvučnik. Griezman je rekao da su njegovi ljudi zauzeli položaj te da se nadzor može smatrati službeno aktivnim. U zgradi je bilo šest stanova, na svakom katu po dva. Uz tri njemačke obitelji, ondje su živjele jedna turska i jedna talijanska obitelj, obje diplomatske, a svih pet bile su prilično imućne. Sa stražnje strane zgrade bio je servisni ulaz, a njega je nadzirao dodatni automobil, za svaki slučaj, ali stanari vjerojatno ne ulaze onuda. Čelija spavača sigurno će se držati mjesnih običaja. Vjerojatno se trude da se uklope, a ne da se ističu.

»Hvala«, rekao je Reacher. »Sretan lov.«

»Što misliš, koliko ćete nas dugo trebati?« pitao je Griezman.

»Četrdeset osam sati ili manje.«

»Ima li novosti o otisku prstiju?«

Reacher je zastao na trenutak.

»Još ne«, rekao je.

»Zašto to traje tako dugo?« pitao je Griezman.

»Uskoro ćemo ga dobiti.«

»Znam«, rekao je Griezman. »Vjerujem ti.«

21. poglavlje

U zgradi *Edukacijskih rješenja*, u McLeanu, bilo je šest sati manje. Još je bilo jutro, a Waterman i Landry zajedno su radili na provjeravanju Wileyjeve prošlosti. Imali su Wileyjev vojni broj, koji je, prema novom sustavu, bio jednak njegovu OIB-u. To im je otvorilo vrata mnogih baza podataka. Prvo i najočitije što su pronašli bila su četiri uhićenja zbog prekršaja tijekom 1980-ih u Sugar Landu, u Teksasu, jugozapadno od Houstona. Očito nijedno uhićenje nije dovelo do suđenja i presude jer bi u suprotnom bio u zatvoru. Ali ako nema dima, nema ni vatre. Landry je proučavao pojedinosti. Sva četiri uhićenja bila su zbog krađe. Navodne. Sva četiri slučaja propala su zbog premalo dokaza. Tužiteljstvo nije podiglo optužnicu. Svjedoci nisu bili dovoljno sigurni. Možda je zaista bilo tako. Nije bilo dokaza prijetnje ili ometanja. Wiley je imao sreće. Ili je bio vrlo suptilan. Nakon posljednjeg uhićenja, u njegovu dosjeu nije bilo ničega punih pet godina. A onda se prijavio u vojsku.

»Trebali bismo to reći Sinclair«, rekao je Landry. »Imamo potvrdu. Wiley krađe i prodaje ukradeno. To je njegov način rada.«

Waterman je rekao: »Ali Reacher tvrdi da ondje nema ničega vrijednog stotinu milijuna dolara.«

»Mora biti.«

»Nema ničega što bi jedan čovjek sam mogao ukrasti. I prenijeti. I nema ničega čime bi mogli upravljati ljudi koji žive u špiljama.«

»Onda su to neki podaci.«

»Kojima ima pristup obični vojnik?«

»Znači, u vojsci je jer je domoljub?«

»Možda mu je sudac savjetovao da ode iz grada i služi domovini. Kao alternativu.«
»Čemu?«

»Petoj prilici da tužiteljstvo podigne optužnicu. Možda je Wiley zaključio da ne može vječno imati sreće.«

Landry je rekao: »Ali nije uhićen prije odlaska u vojsku.«

»Nisu to unijeli u dosje. Samo su mu to diskretno spomenuli. Tada se to tako radilo.«
»Ovo su 1990-te.«

»Možda nisu u Sugar Landu.«

»Sastao se sa Saudijcem. Sad će se sastati opet. Mora postojati razlog.«

Neagley je otišla, a Reacher je ostao sam u svojoj sobi jer je znao da će Griezman onamo zvati. U to nije bilo sumnje. Čisto iz pristojnosti. Obojica su bili obični detektivi koji se nadaju da će jedan drugome napraviti uslugu. Tek potom će nazvati Sinclair. Ali telefon nije zvonio. Reachera je svrbio vrat, kao poslije svakog sisanja. Skinuo je svoju novu majicu i istresao je. Zatim se posve skinuo i opet se istuširao, otvorenih vrata kupaonice i jednim uhom izvan mlaza vode. Telefon nije zvonio. Obrisao se, opet se odjenuo i pogledao kroz prozor.

Zatim je sjeo u naslonjač presvučen zelenim baršunom. Telefon nije zvonio.

Na vratima se začulo kucanje.

Sinclair.

Više od većine žena, ali ne i šira.

Crna haljina, biserna ogrlica, crne najlonke i cipele.

Zgodno lice i kosa jednostavne frizure.

»Ovo je vjerojatno najbolje mjesto za čekanje«, rekla je. »Griezman će najprije zvati ovamo.«

Nije bila ni glupa.

»Trebao bih se ispričati«, rekao je Reacher. »Napravio sam dvije pogreške. Bilo je u najboljoj namjeri.«

»Smijem li ući?« pitala je.

»Dakako.«

Ona se pomaknuo u stranu, a ona je prošla pokraj njega. Osjetio je miris njezina parfema. Pogledala je telefon, a zatim je sjela u naslonjač u kojem je prije sjedio on.

»Ne morate se ispričavati«, rekla je. »Uzeli smo vas da obavite posao. Ne žalim zbog toga. Zapravo se brinem za vas.«

»Zašto za mene?«

»Imali ste pravo. Tražimo da radite svašta za nas. Ako ispadne dobro, prigrabimo sve zasluge. No ako ispadne loše, ostavljamo vas na cjedilu. To mora biti stresno. Poput onoga što ste nedavno učinili u Bosni. To sigurno nije bilo ugodno.«

»Zapravo jest«, rekao je Reacher.

»Tehnički je to bilo dvostruko ubojstvo.«

»Prvi je bio zapovjednik neke etničke paravojske. Drugi je bio njegov zamjenik. Kako bi dali primjer ostalima, zarobili su slavnog nogometaša koji je pripadao drugoj etničkoj zajednici. Zvijezda mjesnog kluba. Vezali su ga lisičinama za radijator i slomili mu noge maljem. Osobitu su pozornost posvetili njegovim koljenima i gležnjevima. Ostavili su ga tako jedan sat da razmišlja o svojoj budućnosti. Zatim su u sobu dovukli dva madraca i u sobu doveli njegovu ženu i kći. Zatim se ispred vrata postrojio cijeli njihov bataljun. Silovali su ih do smrti, pred njegovim očima. On je neprestano udarao glavom o radijator. Pokušavao se ubiti. Nije uspio. Njegova je žena izdržala gotovo dvadeset i četiri sata. Kći je bila mrtva za šest. Iskrvarila je. Imala je osam godina. Dva sam tjedna proveo provjeravajući činjenice. Čak sam svojim očima vidio madrace. Zato sam se osjećao prilično dobro kad sam povukao okidač. Poput čovjeka koji iznosi smeće. Možda po sebi nije zabavno, ali poslije imaš čistu i urednu garažu. A to je dobar osjećaj. To je sigurno.«

»Žao mi je.«

»Zbog čega?«

»Što ima takvih stvari na svijetu.«

»Naviknite se«, rekao Reacher. »Postaje samo gore.«

»Dobila sam poruku od Watermana. Wiley je četiri puta uhićen zbog prodaje ukradene robe. No nisu ga uspjeli osuditi. Znae kako to ide.«

»Krasno«, rekao je Reacher. »A sad je u vojsci.«

»Gdje se velika količina razne opreme vraća u skladišta jer je prva linija bojišnice iznenada nestala. Zbog toga osiguranje ne može biti strogo kao nekad. Možda stare navike teško umiru.«

»Ali što? Što krade i što prodaje?«

Sinclair nije odgovorila.

Telefon nije zvonio.

Na vratima se začulo kucanje.

Hotelski potrčko.

Zapravo, bila je to djevojka. U odori, s malom kapom. Donijela je nešto s recepcije. Obična bijela omotnica. Velika. Neoznačena. Izgledala je kao da je u njoj snop papira debeo malo više od centimetra. Bila je takve veličine i takve tvrdoće.

»Za vas gospodine«, rekla je djevojka.

»Od koga?« pitao je Reacher.

»Gospodin nije htio reći ime.«

»Kako je izgledao?«

»Nisam ga vidjela baš dobro. Uobičajeni Amerikanac, mislim. Posve običan.«

Jedan od Orozcovih ljudi, pomislio je Reacher. Ali ne i sam Orozco. Previše se isticao izgledom. Vjerojatno njegov narednik. Onaj koji je prvi put vozio auto.

Mogućnost negiranja.

Uzeo je omotnicu i rekao: »Hvala.«

Djevojka se uputila niz stube. Reacher je otvorio omotnicu i pogledao unutra. Sinclair je stajala pokraj njega. Osjetio je miris njezina parfema. Palcem je prelistao sve papire s gornje strane. Vidio je svaki prvi redak. Svi su mu bili poznati. Bila je to kopija Wileyjeva vojnog dosjea. Jednaka u svakom pogledu, osim što je ovom stroju za fotokopiranje nedostajalo tonera. Slova su bila blijeda. Horace Wiley polako se gubio.

»Tko je to poslao?« pitala je Sinclair.

»Zanimljivo«, rekao je Reacher. »Nitko drugi ne zna da sam ovdje.«

»Zašto bi vam poslao još jednu kopiju dosjea?«

»Jeste li vi prvu zatražili putem združenog stožera?«

»Da.«

»Možda je Orozco nekako našao. Možda je mislio da je nešto važno. Panika na visokoj razini zbog običnog vojnika mogla bi mu privući pozornost. Vi ste zatražili da vam pošalju kopiju u Hamburg. Možda me želio upozoriti. Ili mi dati da prvi vidim spis. Znajući da sam i ja u Hamburgu. No nije znao da sam već vidio dosje.«

»Informacije ne bi procurile iz združenog stožera.«

»Možda su procurile iz Stuttgarta. Ili iz kadrovske službe. Orozco ima prijatelje posvuda. Popularan je. Jer je uvijek veseo.«

Spustio je omotnicu na krevet. Sinclair je još stajala pokraj njega. Vrlo blizu. Osjetio je njezin parfem. Haljina, ogrlica, cipele. Lice i kosa.

Telefon nije zvonio.

Rekla je: »Napeta sam od čekanja.«

On nije rekao ništa.

»Ne mogu se opustiti.«

On nije rekao ništa.

»Jesi li ti ikada napet?«

Da, pomislio je. *Napet sam upravo sada.*

»Ne«, rekao je. »To ne pomaže.«

»Ošišali ste se.«

»Ondje sam shvatio da tražimo Wileyja. Brijlač je imao crtež njegove frizure.«

»Brijlač je dobro obavio svoj posao.«

»Nadam se. Naplatio mi je pet dolara.«

»To je jeftino.«

»Mislite?«

»Trebao bi vidjeti cijene kod mog frizera u Washingtonu.«

Rekao je: »Mislim da je vaša složenija.«

Ona nije rekla ništa.

Samo ga je pogledala.

»Smijem li?« pitao je.

Nije odgovorila. Podigao je ruku, prošao prstima preko njezina čela, zavukao ih u njezinu kosu te prošao njima kroz nju. Zabacio ju je posve natrag, ostavivši dio iza njezina uha, a dio da slobodno visi.

Izgledalo je dobro.

Povukao je ruku.

Rekao je: »Tako je češljate, zar ne?«

Ona je rekla: »Sad drugu stranu.«

Drugom je rukom učinio isto. Jedva joj dotaknuo čelo, zavukao prste u njezinu kosu i provukao ih do kraja. Ovaj put je ostavio ruku gdje je završila, sa stražnje strane njezina vrata. Koji je bio vitak. I topao. Ona je stavila svoju ruku na njegova prsa. Isprva je mislio da je to upozorenje. Ili zabrana. Znak da prestane. Ali postalo je istraživanje. Pomicala ju je lijevo-desno, pa gore-dolje, a zatim je zavukla iza njegova vrata, gdje ga je škakljala podšišana kosa. Ona je privukla njega i on nju pa su se poljubili, isprva ovlaš, a onda jače. Jezik joj je bio hladan i spor. Oči su joj bile otvorene. Pronašao je hvataljku patentnog zatvarača na stražnjoj strani njezine haljine. Sitna metalna suza. Polako ga je povukao prema dolje, između lopatica, preko donjeg dijela leđa i ispod struka. Njezine su se usne pomaknule, još naslonjene na njegove, pa je rekla: »Je li ovo dobra ideja?«

»Meni se čini prilično dobra«, rekao je. »Za sada.«

»Siguran si?«

»Imam pravilo da takva pitanja ostavim za poslije. Iskustvo je uvijek pametnije od nagađanja.«

Ona se nasmiješila i nagnula ramena prema naprijed, a haljina joj je spala s ramena i završila na podu oko njenih stopala. Ispod je nosila grudnjak od crne čipke i crne najlonke. I cipele na nogama.

Rukama je uhvatila rub njegove nove majice i povukla ju preko glave, podigavši se na prste. Majica je pala na pod iza njega. Otkopčala mu je pojas. On je zbacio cipele s nogu. Ona je učinila isto. Zatim je skinula najlonke. Ispod je imala gaćice od crne čipke. Tanke i jedva vidljive. Ona mu je povukla hlače prema dolje, a on je iskoracio iz njih. Opet su se poljubili i oteturali do kreveta poput četveronožne životinje. Gurnula ga je dolje, na Orozcovu omotnicu. Popela se na njega. On je posegnuo iza nje i otkopčao joj grudnjak. Otkotrljala se s njega, legla na leđa i skinula gaćice. On je učinio isto, savivši se u struku. Opet se popela njega i zajahala ga, bokova izbačenih prema naprijed, ramena zabačenih natrag, podignutog lica i zatvorenih očiju. On je držao oči otvorene. Uživao je u prizoru. Imala je blijedu kožu, s pokojom pjegicom ili madežom. Grudi su joj bile male, a struk ravan i čvrst. I njezina bedra pokazivala su mišiće dok su se kretala. Na sebi je još imala bisernu ogrlicu. Njihala se i poskakivala. Udubina ispod grla bila je prekrivena znojem. Ruke su joj bile iza nje, držala ih je dalje od tijela, svijenih zglavaka i otvorenih dlanova, s dlanovima blizu kreveta, kao da lebde iznad njega na nevidljivom zračnom jastuku, kao da hvata ravnotežu. A to je i činila. Balansirala je na jednoj točki, usmjeravajući svu težinu na njoj, ljuljajući se naprijed-natrag i lijevo-desno, loveći osjećaj. Nalazila ga je, gubila i opet nalazila, sve do zadihanog završetka. A prema tomu je išao i on. To je bilo sigurno. Nije bilo zaustavljanja. Snažno je gurnuo, podigavši bokove, a s njima i nju. Noge su joj se odvojile od kreveta, pa ih je savila u koljenima i uhvatila se za njega. Akcija i reakcija, sve na istome mjestu.

Poslije je on ostao ležati na leđima, a ona se privila uz njega. Vrhom prsta prelazio je preko njezina uzdignutog boka. Rekla je: »A sad odgovori na pitanje.«

On je odvratio: »Da, mislim da je ovo bila dobra ideja. Siguran sam.«

»Nema problema sa zapovjednom kontrolom?«

»Mislim da je moja kontrola bila prilično dobra.«

»Mislila sam na sebe. Tehnički si mi podređen.«

»Štoviše, služim pod tobom.«

»Moglo bi se tako reći.«

»I zahvalan sam na tomu.«
Pratio je uzdignuti rub njezina boka.
Vrhom svoga prsta.
Rekla je: »Pričaj mi o narednici Neagley.«
»Što o njoj?« pitao je.
»Zašto nije časnica? Više je nego sposobna za to.«
»Ne želi biti časnica.«
»I luda je za tobom, a ne želi spavati s tobom.«
»Tomu služe prijatelji.«
»Je li ona dobro?«
»Ima haptefobiju.«
»A to je?«

»Strah od dodirivanja. Nadređeni su zahtijevali da zbog toga ode liječniku.«
»Što joj se dogodilo? Je li bila zlostavljana?«
»Ona kaže da nije. Tvrdi da je rođena takva.«
»Šteta«, rekla je Sinclair i privila se bliže.
»I to velika«, rekao je Reacher.

Pratio je uzdignuti rub njezina boka.
Vrhom svoga prsta.
Zatim je rekao: »Čekaj samo malo!«

Izvukao se ispod nje i uzeo Orozovu omotnicu. Ovaj je put izvukao kopirani dosje do kraja. S prednje strane bila je zalijepljena mala omotnica. Griezmanova omotnica. U kojoj je bio otisak prsta. S ručice u autu mrtve prostitutke.

Sinclair je rekla: »Ne vjerujem u slučajnosti.«

Reacher je pogledao omotnicu i detaljnije pregledao ostatak spisa. Bez bilješki, bez ikakvog rukopisa. Ništa od Orozca. Samo manja omotnica. Dobro pričvršćena. Poruka.

Definitivna, ali s mogućnošću nijekanja.

»Katkad moramo vjerovati u slučajnosti«, rekao je Reacher. »Osobito sitne. Nema mnogo takvih. Momci spremni izdati svoju zemlju za novac, momci spremni platiti prostitutku, momci spremni ubiti prostitutku. Poput Vennova dijagrama. Nema ih mnogo gdje se ti krugovi presijecaju. Pretpostavljam da je slavio. Posao je bio napola obavljen. U budućnosti mu se smiješio novac. Ali nešto se otelo kontroli. Što ima vrlo dobru stranu. Na neki način. Za nas, barem trenutačno. Danas i sutra. Sad je to obično ubojstvo. Griezman može otvoreno djelovati. Može upotrijebiti državne resurse. Može dati taj crtež svakom policajcu u gradu.«

Sinclair je na trenutak bila tiha, a onda je odmahнула glavom i rekla: »Ne. Ne smijemo priznati da smo provjerili taj otisak jer je on to tražio. I to bi samo stvorilo zabunu. Idemo korak po korak. Želimo ga zbog stotinu milijuna dolara. To dolazi prvo. To je važnije.«

»Prostitutka se možda ne bi složila.«

»Ne možemo ga dvaput objesiti. I ne možemo dopustiti da ga uhite Nijemci. Jer je naš. Ali pravda će biti zadovoljena. Ovaj put to je zapovijed.«

»Na zapovijed«, rekao je Reacher.

Vratio je spis u omotnicu i računao u sebi. Prostitutkin stan bio je pet ulica dalje. Wiley je bio ondje dok je Reacher večerao s Neagley u McLeanu, u Virginiji. *Od svih zalogajnica, u svim gradovima.* Opet je legao na krevet, ovaj put na bok, okrenuo je Sinclair na trbuh i stavio ruku visoko na njezino bedro.

»Već?« pitala je.

»Mlađi sam od tebe«, odvratio je.

Telefon je zazvonio.

Griezman se javljao. Reacher ga je stavio na zvučnik. Griezman je pitao za otisak. Reacher je rekao da još nema novosti. Sinclair je skrenula pogled. Griezman je rekao da nema nikakvih novosti od policajaca koji nadziru stan. Za sad nije bilo ni traga Wileyju u baru. U sigurnoj kući dostavljač je donio paket i ostavio ga u predvorju. Još nitko nije došao po njega. Osim toga, nitko nije ušao ni izašao. Uz iznimku djevojke koja je vjerojatno bila kći iz turske ili talijanske diplomatske obitelji i otišla u večernji izlazak. Vjerojatno u plesni klub. Bila je u ranim dvadesetima, sa sjajnom crnom kosom i kožom maslinaste boje. Vrlo je zgodna, rekao je Griezman, sudeći po izvješću njegovih ljudi. Uljepšala im je dan. Jer se osim toga nije događalo apsolutno ništa. No ipak su i dalje nadzirali zgradu. Za sada će zadržati svoje položaje. Pred večer će neki morati otići jer će biti teže pronaći parking kad se svi u četvrti vrate s posla.

Sinclair je rekla: »Prošli je sastanak bio kasno poslijepodne. A to je upravo sada.«

»Čekaj samo malo!« opet je rekao Reacher. »A što je sa svjetiljkom na prozoru? Nešto se promijenilo. To je to, ali nije. Zabrljali smo. Poruka je bila da je teklić stigao, ali ne isti. Nije muškarac, nego žena. Nasjeli smo. Propustili smo sastanak. Događa se upravo sada.«

22. poglavlje

Reacher je rekao Griezmanu da odmah pokrene sve svoje ljude i neka traže zgodnu djevojku, ali Sinclair je rekla ne, neka pričekaju. Reacheru je rekla: »Samo nagađaš. Mogla bi biti Turkinja ili Talijanka. Zar bi oni uopće poslali ženu?«

»Bio sam u Izraelu«, rekao je Reacher. »Vrlo često šalju žene.«

»Kockaš se.«

»I za sada pobjeđujem. Pogledajte me sad, na primjer.«

Sinclair je zastala na trenutak.

Zatim je rekla Griezmanu: »Zadržite jedan auto ispred sigurne kuće. Pokrenite sve ostale.«

Djevojka koja je bila novi teklić krenula je na jug iz četvrti, a zatim skrenula na zapad kako bi zaobišla jezero Aussenalster i prešla iz Saint Georga u Saint Pauli na putu na sastanak zakazan u klubu u ulici Reeperbahn. Mnogo je puta prošla taj put u mašti. Pojednosti oko nje bile su joj dočarane tijekom mnogih sati podučavanja. Prizori, zvukovi i mirisi bili su joj toliko puta opisani da se zbilja doimala ispraznom u usporedbi. Upozorili su je da će Wiley odabrati mjesto sastanka za koje se nadao da će uvrijediti osobu muslimanske vjere. Mušku osobu, preciznije govoreći. Neće očekivati ženu. Imao je zlobnu, kompetitivnu crtu. Tražit će barem dva od tri. Alkohol, djevojke i mržnja. Ovaj put će to biti prvo i drugo, pretpostavljala je, po tomu što je čula o ulici zvanj Reeperbahn. Djevojke i alkohol. Ali ona se mogla nositi s time. Velika borba zahtijeva velike žrtve. A ona je odrasla u plemenskom kraju. Sigurno je vidjela i gore.

Reacher je nazvao Griezmana i pitao je li zgodna djevojka viđena blizu bara. Odgovor je bio negativan. Nije bilo ni Wileyja. Nema mu ni traga. Reacher je rekao: »Dobro, sastaju se negdje drugdje. Reci i ljudima ispred bara da krenu u potragu.«

Ovaj put Sinclair je samo kimnula.

Griezman je rekao: »Ali oni nisu vidjeli djevojku.«

»Nema veze«, rekao je Reacher. »Imaju crtež Wileyjeva lica. Gdje pronađu njega, pronaći će i nju.«

Djevojka koja je bila novi teklić skrenula je u ulicu Reeperbahn i doživjela udar svjetla i buke koji je očekivala. Sve je bljeskalo jarkim svjetlom te odzvanjalo glasnim udarcima i iskrivljenim zvukovima. Stvarnost više nije bila slabija od opisa. Ovaj put je bilo više nego što je očekivala. Duboko je udahнула i nastavila hodati. Znala je ime kluba koji je tražila. U određenom smislu. Zapravo je znala oblik slova koja su stajala iznad njega. Znala je da će u izlogu biti fotografija gole žene i njemačkog ovčara. To je bila vrsta psa. Unutar će smrdjeti na pivo. Rečeno joj je da će biti prizora koje možda radije ne bi gledala.

Začula je policijske sirene u daljini. Usporila je, iznenada nesigurna. Mnoga su mjesta imala ta slova u nazivu. Iste oblike. Uglavnom na kraju riječi, kako su to zapadnjaci zvali. Poput sufiksa koji se često ponavljao. A onda je shvatila. U sva se mjesta silazilo stepenicama. Do podzemnih prostorija. Poput špilja. *Keller*. To je bio taj završni dio riječi. Značio je *podzemna špilja*.

Hodala je dalje. Pronašla je mjesto koje je tražila. Bilo je osvjetljeno crvenim svjetlom. Imalo je uska vrata s malim izlogom pokraj njih, stisnuto između dva druga kluba. Iza vrata je bilo predvorje sa stubištem. U izlogu je bila fotografija o kojoj su joj govorili. Izbljedjela od izlaganja suncu. Prikazivala je голу ženu kako leži na podu, a nad njom je čučao velik pas, sa stražnjim dijelom tijela iznad njezinog lica. U ustima je imala pseći penis. Ništa strašno. Ne za one iz plemenskih krajeva. Djevojka je to već vidjela. Dječaci su to radili muškarcima, na zapovijed, a katkad i jarcima.

Gurnula je vrata i ušla kroz njih. Osjetila je snažan miris kemikalije. Sredstvo za čišćenje. Takav je miris osjetila i u WC-u aerodroma. Na stolcu je sjedio muškarac. Muškarci su morali platiti, ali žene nisu. To su nazivali konzumacijom. Podučili su je. Nasmiješila mu se, sramežljivo i spustila se stubama. Bile su uske. Na dnu je bilo plavo svjetlo i zaglušujuća buka. Glazba, razgovor, udaranje teških staklenih krigla o drvene stolove.

Ušla je u podrumsku prostoriju. Na drugome kraju vidjela je pozornicu osvijetljenu reflektorima. Na njoj se odvijao seks između gole žene nagnute prema naprijed i magarca. Magarac je bio na nekoj vrsti ležaljke, da ženina leđa ne moraju nositi njegovu težinu. Prostorija je bila prepuna muškaraca koji su stajali na prstima i pružali vratove kako bi bolje vidjeli. Vikali su i glasno stenjali usklađeno s magarčevim pomamnim nabijanjem. Vidjela je Wileyja kako sjedi sam za stolom podalje od vrata. Zapamtila mu je lice. Ispred sebe imao je čašu tekućine zlatne boje. Bila je napola prazna. Pivo, pretpostavljala je.

Stajala je mirno. Muškarci su je gledali. Na sebi je imala crne hlače i košulju u kojoj je doputovala, otkopčanu dva gumba. Ignorirala je poglede i počela se probijati između stolova. Začuo se zvuk kopita kad je magarac završio i oslobodio se ležaljke. Svuda uokolo muškarci su pljeskali i vikali. Gola se žena uspravila i veselo im mahnula.

U Reacherovoj sobi kroz zid se čula zvonjava telefona u susjednoj, u kojoj je bila Sinclair. Onda je zvonjava prestala i zazvonio je telefon u Reacherovoj sobi. Zvao je Bishop, iz konzulata. Glavni agent CIA-e. Tražio je Sinclair. Ona je stavila poziv na zvučnik, a on je rekao: »Iranac se upravo javio. Objasnio je položaj svjetiljke. Teklić je žena i izašla je iz kuće.«

»Već se bavimo time«, rekla je Sinclair.

»Ali uzalud«, rekao je Reacher. »Nema nade da ćemo uspjeti. Nikakve. Griezmanovi ljudi imaju najviše jedan sat. Dvanaest automobila u velikom gradu. Previše je nasumično. Predlažem da odmah prijedemo na plan B.«

»A to je?« pitao je Bishop.

»Da povučemo Griezmanove ljude pred sigurnu kuću da uhitite djevojku kad se vraća sa sastanka, čim budu sigurni. Možda nam kaže gdje je bila. Wiley se možda zadržao ondje. Prošli je put to učinio. Ostao je oko pola sata, rekao je Klopp. Možda to shvaća kao sigurnosnu mjeru.«

»Neće nam reći gdje su bili.«

»Lijepo ćemo je pitati.«

»Ali tako ćemo izgubiti Iranca.«

»Možete li ga izvući?«

»Večeras?«

»Odmah. Sigurno ste to uvježbavali.«

»Morao bih razgovarati s g. Ratcliffeom iz Odbora za nacionalnu sigurnost.«

»Dakako da bi morao«, rekla je Sinclair. »Svi bismo morali.«

»Trebamo odluku«, rekao je Reacher.

»Nećemo je dobiti unutar pola sata«, rekla je Sinclair. »Ali još imamo auto ispred kuće. Znat ćemo kad se vrati prenoćiti. Imat ćemo više sati.«

»To je samo pola plijena. Nećemo dobiti Wileyja.«

»Ne ovaj put. Ali sigurno su dogovorili drugi sastanak. Ovo su pregovori. Možda nam kaže gdje i kada je sljedeći sastanak.«

»Bolje je uhititi je odmah. Misli da je obavila posao. Naglo se opustila. Adrenalin joj je nizak. Ujutro će biti hrabrija.«

»Nazvat ću Ratcliffea«, rekao je Bishop i spustio slušalicu uz daleko krčanje.

Dok se probijala kroz gužvu, djevojku je za nogu uhvatio jedan muškarac, a zatim i drugi za stražnjicu drugi, no ona ih je ignorirala i nastavila dalje. Pitala se misle li da je zaposlenica u

klubu. Objasnili su joj kako se zapadnjaci ponašaju. Vidjela je Wileyja ispred sebe, kako je gleda. Pogled mu je bio pun iskrenog zanimanja. Možda je i on mislio da je zaposlenica kluba. Prišla mu je, nagnula se pokraj njega, da je čuje unatoč buci, i rekla mu na uho, na pomno uvježbanom engleskom: »Donosim pozdrave vaših prijatelja s istoka. Nadmorska visina aerodroma u Sugar Landu je 25 metara.«

»Nije li ovo nadmašilo sve do sada?« rekao je Wiley.

»Je li?« pitala je ona nesigurno.

»Poslali su djevojku.«

»Da, gospodine, jesu.«

»I govoriš engleski.«

»Da, govorim.«

A onda je Wiley iznenada rekao: »Zašto? Zašto su poslali djevojku? Zar žele odbiti?«

»Ne, gospodine. To nije poruka.«

»Koja je onda poruka?«

»Poruka je da prihvaćamo vašu cijenu.«

»Reci to opet.«

»Prihvaćamo vašu cijenu.«

»Cijelu?«

»Gospodine, dopušteno mi je znati samo da prihvaćam vašu cijenu.«

Wiley je sklopio oči. *Rane veći od Rhode Islanda. Vidljiv iz svemira.* I njegovi novi prijatelji u Švicarskoj bit će oduševljeni. Bilo je to dvostruko više od iznosa koji je najavio. Nije očekivao da će dobiti sve. Ostat će mu mnogo. Bit će to golemo bogatstvo. Imat će portfelj. Ljudi u odijelima zvat će ga telefonom.

Otvorio je oči.

»Kada?« pitao je.

»Vjerujem da ste dogovorili datum isporuke«, rekla je djevojka. »Vaši prijatelji s istoka očekuju da ga se držite.«

»Nema problema«, rekao je Wiley. »Datum koji smo dogovorili je dobar.«

»Onda ću taj odgovor prenijeti natrag.«

»Reci im da je užitak poslovati s njima. I reci im da zahvaljujem na dodatnom daru.

Cijenim to.«

Ona je opet nesigurno rekla: »Gospodine, nisam donijela ništa sa sobom.«

»Donijela si sebe«, rekao je Wiley. »Ti si dar. Zar ne? Mislim, tako to ide. Zašto bi inače poslali djevojku s dobrim vijestima? Ti si šlag na torti. Poput boce viskija koju dobiješ kada kupiš auto.«

»Ne razumijem.«

»Sviđa ti se ovo mjesto?«

Na pozornici je gola žena ležala na plastičnoj prostirci.

Trojica muškaraca urinirali su joj po licu.

Djevojka je rekla: »Čini se da je vrlo popularno.«

»Možemo otići u hotel.«

Podučili su je i za tu situaciju.

»Gospodine, ovo je poslovni odnos«, rekla je. »Ne može se nastaviti dok se ne vratim kući živa i zdrava.«

»Dobro«, rekao je Wiley. »Shvaćam. Ali moraš mi dati barem nešto. Prijatelji smo. Slavimo. Još nikada niste imali ono što ću vam dati. Još jedan gumb.«

»Što?«

»Na tvojoj košulji. Otkopčaj ga. Sad, ovdje. Poput zaloga da zapečatimo dogovor.«

Velika borba zahtijeva velike žrtve. A i to nije bila pretjerana cijena, smatrala je. Soba je bila mračna. Nitko nije gledao. Svi su gledali prema pozornici. Otkopčala je treći gumb. Raširila je košulju. Wiley je pogledao i nasmiješio se. Rekao je: »Znao sam da te mogu nagovoriti.«

Djevojka je otišla, probijajući se kroz gužvu i ignorirajući ruke koje su je grabile. Uz stube i pokraj vratara na stolcu, van na ulicu gdje je napravila dvadeset koraka pa zaustavila taksi. Ušla je i smjestila se na stražnjem sjedalu, a zatim rekla na pomno uvježbanom njemačkom: »Na aerodrom, molim. Međunarodni polasci.«

23. poglavlje

U drukčijoj vrsti kluba, tri kilometra dalje, večerala su dva muškarca. Klub je bio mali, ali zidovi su bili prekriveni hrastovim panelima. Stolovi su bili nagurani, ali stolnjaci su bili od fine tkanine. Posluživali su više vina nego piva. Na jelovniku su bili janjeći odresci. Jedan od dvojice muškaraca bio je uvoznik cipela iz Brazila. Bio je krupan i imao oko 45 godina. Kosa mu je bila svijetla i počinjala sijedjeti. Lice mu je bilo crveno. Preživao se Dremmler. Bio je u starinskom odijelu.

Drugi je muškarac slično izgledao. Bio je pri sredini četrdesetih, krupan, malo crveniji, malo manje sijed. Također je bio u odijelu. Konfekcijskom, ali ne jeftinom. Preživao se Muller. Bio je policajac. »Jedan od naših članova zove se Helmut Klopp«, rekao je Dremmler. »Vidio je Arapa kako razgovara s Amerikancem i prijavio je to. Pogodi što se zatim dogodilo.«

»Vjerojatno ništa«, odvratio je Muller.

»Dvoje tajnih istražitelja stigli su iz Amerike. U velikoj žurbi. Tvoj šef detektiva ljubi im guzicu.«

»Griezman?«

»Očito je Klopp vidio vrlo važan sastanak. Ispitivali su ga satima. Kaže da su mu pokazali 200 fotografija, ali ni na jednoj nije bio nitko koga je poznavao. Pa su dali izraditi crtež prema njegovu opisu.«

»To je mnogo posla.«

»Upravo tako«, rekao je Dremmler. »Što znači da se nešto događa. Nešto vrlo važno Amerikancima. Jedan od njih razgovarao je s Arapom. Zanima nas o čemu. Jedan od njih kupuje, a drugi prodaje? Moraš provjeriti je li Griezman nešto zapisao.«

»Zašto?« pitao je Muller. »Zašto bismo pomogli Griezmanu ili Amerikancima?«

»Pomagali bismo sebi«, rekao je Dremmler. »Ne shvaćaš? Mogli bismo se ubaciti u ovo. Sigurno će doći do razmjene novca i robe. Mogli bismo iskoristiti jedno od toga. Ili oboje. Mogli bismo ih iskoristiti na bolji način nego vi. Čak bi nam i djelić pomogao da pošaljemo poruku. Oni imaju svoj cilj, a mi imamo svoj. Neka bolji pobijedi.«

»Planiramo krađu?«

»Trebali bismo barem razmisliti o tomu.«

»Dobro«, rekao je Muller. »Pokušat ću pronaći nešto.«

Došao je konobar u kratkoj jakni i odnio njihove tanjure.

»Još nešto«, rekao je Dremmler.

»Da?« odvratio je Muller.

»Netko je probio četiri naša mlada člana ispred bara. Teško su stradali. Kažu da je napadač bio vrlo krupan. Amerikanac, profesionalac, bez sumnje. Bio je sa ženom tamne kose.«

»I?«

»Sudeći prema onomu što je rekao Helmut Klopp, to su bili istražitelj iz Amerike. Opis odgovara savršeno.«

»Dobro.«

»Ne mogu dopustiti da takvo što prođe nekažnjeno. Klopp kaže da se muškarac preziva Reacher, a žena Neagley. Volio bih ih pronaći. Tvoj šef detektiva sigurno zna gdje su odsjeli. Moraš provjeriti je li to negdje zapisao.«

»Dobro«, rekao je Muller opet. »Pokušat ću pronaći nešto.«

Ratliff je odobrio plan B u 22 sata po hamburškom vremenu. U 23 sata Reacher je odustao od njega. Djevojka, novi teklić, nije došla kući. Nije ni namjeravala. To je postalo jasno. Griezman je rekao da je mogla otići bilo kojim od najmanje 20 međunarodnih letova u zadnjih

nekoliko sati. Ili odletjeti domaćim letom za Berlin odakle joj je cijeli svijet bio na dohvat ruke. Ili se mogla odvesti do Amsterdama. Ili otići vlakom do Pariza. Ili samo otići u drugu sigurnu kuću u gradu, što je također bila noćna mora za sebe.

Reacher i Sinclair bili su u njezinoj sobi. Odavno su se istuširali i odjenuli. S njima je bila i Neagley. Obavijestili su je o svemu što su zabrljali. Pomiješali su tragove, imali krive pretpostavke, prekasno sve povezali. To je neizbježno dovelo do rasprave o sljedećem koraku. A to je neizbježno dovelo do rasprave o otisku prsta. »Prema Šestom amandmanu Wiley ima pravo na brzo suđenje za ubojstvo«, rekla je Sinclair. »To ne bi dobio jer mi imamo više godina posla s njime. Ne možemo ga najprije prepustiti Nijemcima jer ga možda više nikada nećemo dobiti natrag.«

Neagley je rekla: »Mogli bismo to dogovoriti unaprijed.«

»Ne smijemo se naći u položaju da moramo tražiti dozvolu od Nijemaca da čuvamo svoju nacionalnu sigurnost kako želimo.«

»Odrekli bismo se previše mogućnosti.«

»Reacheru?« pitala je Sinclair.

»Mislim da je vjerojatnost pola-pola«, odgovorio je. »Fizička pretraga grada bila bi traćenje vremena. Čak i da mogu pogledati tisuću lica na dan, trebalo bi im gotovo pet godina da pregledaju sve stanovnike. Ali njihovi arhivi mogli bi biti korisni. Wiley je došao u grad prije najviše četiri mjeseca. U to smo sigurni. Imamo jasan datum početka. Očito ima unajmljen stan jer je ubio prostitutku u njezinom stanu, a ne u hotelskoj sobi. Ima nešto unajmljeno. I lažno ime, vjerojatno njemačko, uz novu putovnicu, vjerojatno također njemačko. Plaća režije. Vjerojatno i telefon. Nemamo pristup tim bazama podataka. Griezman bi nam mogao pomoći u tomu.«

»Da ili ne?«

»Pristran sam«, rekao je Reacher. »Dugujem mu.«

»Nije ništa učinio za tebe. Nije pronašao Wileyja niti glasnika.«

»Pokušao je.«

»Što misliš o g. Bishopu iz konzulata?«

»Agent CIA-e?«

»Veteran CIA-e.«

»Nije loš za starca.«

»Naši stariji njemački agenti uvježbani su u prošlom sustavu. Za djelovanje u Istočnoj Njemačkoj, ne na civiliziranom zapadu. Vole znati sve o svemu. Za novačenje, nekoć, radi ucjene i za bolje razumijevanje lokalnih odnosa. Imaju opsežne dosjee. Nisu svi dio službenih arhiva.«

»I?«

»Šef detektiva Griezman prošle je godine bio klijent ubijene prostitutke. Četiri puta. Sigurni smo u to. Potrošio je ušteđevinu za studij svoje djece. Stoga nagađam da želi što prije zatvoriti slučaj kako nitko ne bi kopao predaleko u prošlost. Čini se da njegova časna potraga za pravdom ipak nije tako časna.«

Reacher je zastao na trenutak.

»Dobro«, rekao je.

»Dakle, da ili ne?«

»Wiley će se ipak izvući za ubojstvo.«

»Ne možemo ga dvaput objesiti.«

Reacher je opet zastao.

»Griezman se ponio glupo«, rekao je zatim.

»Popustio je žudnji«, rekla je Sinclair. »To se događa.«

»Ponio se glupo zbog onoga što ćete shvatiti za pet sekunda. Samo zato što ste bolja

osoba od mene.«

Sinclair nije odgovorila.

Zatim je rekla: »Oh«.

Reacher je kimnuo glavom. »Sad možemo u potpunosti zaobići to s otiskom. Ne trebamo razmjenu. Možemo dobiti sve što želimo ucjenjujući ga.«

»Nadam se«, rekla je Sinclair.

»Ali ne želim to učiniti. Barem ne još. Wiley je vojnik odsutan bez dopuštenja, u istom gradu kao i ja. Ishod je siguran.«

»Koliko bi vam vremena uštedio Griezman?«

»Njega ionako čuvamo za slučaj da sve ostalo propadne. Ne želim zapeti u bazama podataka. Postoje drugi načini. I ja sam uvježban u prošleme sustavu. Stoga još nije važno što Griezman nije mogao držati hlače zakopčane. Trenutačno ne može ništa učiniti za nas.«

»Kažete to jer mu dugujete?«

»Kažem to jer je istina.«

»Koji su drugi načini?«

»Saznat ćemo više o njemu i pronaći ga iznutra.«

Do tad je Neagley već dobila transkripte izvornog dosjea o odlasku bez dopuštenja, pa su onda i Reacher otišli u njezinu sobu pročitati ga, ostavivši Sinclair samu u njezinoj. Kronologija je bila prilično jasna. Wiley se nije vratio s rutinskog četverodnevno dopusta. Jednostavno tako. I više ga nikada nisu vidjeli. Svojim kolegama iz jedinice nije spomenuo ništa o tomu kamo ide tijekom dopusta. Većina ih je pretpostavljala da je otišao u Frankfurt gdje je bilo mnogo prostitutki, a bile su i vrlo inventivne, zahvaljujući velikom broju konvencija koje su se održavale u tome gradu. Je li Wiley volio prostitutke? Ne više nego ostali, bio je odgovor.

Bilo je i pitanja o Wileyjevoj prošlosti. O hobijima, interesima, stvarima koje je volio i o kojima je govorio. Bio je iz Teksasa i katkad bi pričao o uzgoju goveda. Bio je ponosan na svoj rodni grad. Katkad bi ga uhvatio zanos, pa bi rekao nešto zbog čega bi, činilo se, poslije žalio. U drugim je prilikama bio šutljiv. Jednom je rekao da se prijavio u vojsku samo zbog ujakovih priča o Davyju Crockettu. Volio je pivo više od žestokih pića i nije pušio. Nije bio u braku i nikada nije govorio o nekoj djevojci kod kuće. Bio je vrlo zadovoljan ondje gdje se nalazio. Svidalo mu se gdje je razmješten i činilo se da je tomu i težio.

»To je čudno«, rekla je Neagley. »Većina vojnika koji odu bez dopuštenja nisu vrlo zadovoljni time gdje jesu. To je i bit svega.«

»Ali tko bi težio tomu da bude razmješten u bitnicu Chaparrala na napuštenom frontu?« rekao je Reacher. »Još je običan vojnik. I uvijek će to biti. Morao je znati da će tako biti.«

»Je li Davy Crockett uopće bio u vojsci?«

»Nije bio u američkoj vojsci, nego u paravojsci okruga Lawrence, iz Tennesseeja. Poslije je bio u Alamu. To je priča o junaštvu, dakako, ali umrijeti pod opsadom okružen silno nadmoćnim neprijateljem nije baš slika koju želimo da naši novaci ponesu sa sobom.«

»Moramo pronaći njegovu ujaka. Možda su bili bliski.«

»Misliš da mu Wiley šalje razglednice?«

»Možda mu je rekao nešto. Očito mu često izleti nešto zbog čega poslije žali. Možda je zbog toga ubio prostitutku. Čula sam da se takvo što znalo događati. Momci se hvale onime što rade jer se osjećaju dobro u tome trenutku.«

»Dobro«, rekao je Reacher. »Pronađi ujaka. I razgovaraj sa svim zapovjednicima koje je imao u tri godine. S temeljne obuke i iz Majke Sili. Je li zaista ciljao na Njemačku? Doslovno ciljao, kao u metu. To bi sve promijenilo. U tom bi slučaju sve ovo bilo planirano, a ne samo oportunizam.«

»Tri godine vrlo je dugo.«
»Vrijedilo bi za stotinu milijuna dolara.«
»Nemamo ništa vrijedno stotinu milijuna.«
»Samo ih nazovi«, rekao je Reacher. »Brzo ću se vratiti.«
»Kamo ćeš?«
»U šetnju.«
»Primijetila sam da je dr. Sinclair opuštenija večeras.«
»Doista?«
»Kao da sjaji.«
»Možda se bavi jogom.«
»Ili dubokim disanjem.«
Reacher nije rekao ništa.

Muškarac s prezimenom Muller stigao je u središnju policijsku postaju. Ondje je radio. Bio je zamjenik zapovjednika prometnog odjela. To nije bilo savršeno za pristup Griezmanovu uredu, ali navečer obično nije bilo nikoga. Na Griezmanovu katu bili su prostrani uredi ispred kojih su sjedile tajnice. Svi su stolovi bili prazni. Sefovi su zapravo samo prosljeđivali papire. Oni bi potpisivali dokumente, a tajnice su ih slale i arhivirale. Jednom prije pauze za ručak i drugi put ujutro.

Ulazna ladica na stolu Griezmanove tajnice bila je prepuna papira.

Muller nije bio hrabar, ali bio je odan svojim drugovima. Sklopio je dogovor sa sobom. Pregledat će što ima na tajničinom stolu, ali Griezmanov stol neće dirati. Razuman kompromis. Smatrao je da bi se svi razumni pripadnici pokreta kojeg je bio član složili s njime. Informacije su bile važne, ali bilo je važno i imati čovjeka na najvišem položaju u policiji. Ili blizu njega. Uzeo je hrpu papira u naručje i odnio ih niz hodnik, kroz vrata požarnih stuba, pa pet katova niže, do svojeg kata, svojeg hodnika i svojeg ureda.

Neagley je nazvala Landryja u McLean u Virginiji i zatražila informacije o Wileyjevoj obitelji. Ponajviše o njegovim ujacima. Osobito o nekome koji je možda živio blizu njega dok je Wiley odrastao.

Landry je rekao: »Wiley nema nijednog ujaka.«

»Siguran si?«

»Nema ni strica. Oboje roditelja bili su jedinci.«

»Ima li praujaka?«

»Pogledat ću.«

»Kakav je bio brak njegovih roditelja?«

»Otac ih je rano napustio i više se nikada nije pojavio. Majka je sama odgojila Wileyja. Nije imao braće ni sestara. Bili su samo njih dvoje.«

»Možda je majka poslije imala dečka. Možda su ga pred dječakom zvali ujakom.«

»Možda ih je bilo više. Možda je imao mnogo ujaka.«

»Možeš li provjeriti?«

»Morali bismo pronaći majku te poslati agente k njoj. Takvi se razgovori moraju obaviti licem u lice i traju dosta dugo. U baze podataka ne unose se bivši dečki. A nekih se ni ne sjećaju rado.«

»Možda nam se isplati. Ako ne pronađemo nijednog praujaka.«

»Moglo bi trajati danima. Bio vam je nadohvat ruke.«

»Još je u gradu.«

Neagley je prekinula poziv i u dosjeu provjerila koji je od Wileyjevih kolega spomenuo njegova ujaka. Nazvala je vojne policajce u zapovjedništvu američke vojske u Frankfurtu da ga

dovedu radi detaljnijeg ispitivanja. Zatim je provjerila u Wileyjevu dosjeu koji su mu zapovjednici pisali izvješća na kraju obuke. Najprije u Fort Benningu, a zatim u Fort Sillu. Nazvala je prijatelja u Zapovjedništvo kadrovske. Zapovjednik iz Benninga sada je bio u Fort Braggu. Onaj iz Silla još je bio u Oklahomi, tri godine poslije. Zapisala je brojeve i počela birati.

Muller je pregledavao jedan po jedan list papira. Kroz Griezmanove je ruke prolazilo mnogo izvješća. Većinom su se svodila na pranje ruku. Trivijalnosti koje su se s najnižih razina dizale prema najvišima. Standardna praksa. Svi su to radili. Nitko nije želio da stane na njemu. Nitko se nije želio naći pred komisijom u službenoj istrazi i reći: »Da, ja sam zaključio da nema potrebe prosljediti to dalje. Znači, ja sam kriv za sve.«

Rutinska izvješća iz raznih slučajeva. Ni na jednome nije bilo ništa zanimljivo. Sve dok nije pronašao pet zaklamanih stranica o Helmutu Kloppu. Transkripti razgovora s njim, fotografije, raspravljanje s prevoditeljicom. Nije znao o čemu su razgovarali u baru. Nije čuo ni riječi. Kao američki istražitelji bili su navedeni Reacher i Neagley. Ali to je bilo sve. Nije pisalo ništa o tomu gdje su odsjeli. Muller je pomislio da su možda u konzulatu. Ili možda nisu. Bili su iz vojske, ne iz CIA-e. Hotel? Ništa nije pisalo.

Pregledavao je dalje. Bio je siguran sve dok je svjetlo prigušeno, a vrata zatvorena. Neočekivani posjetitelj sigurno bi kucao. Ili bi ga barem dozvao. No neočekivanog posjetitelja neće biti. Bilo je kasno, a u zgradi je bilo tiho. Naposljetku je došao do izvješća o operaciji nadzora. Nedavnoj. Zapravo, bila je u tijeku te večeri. Okrenuo je hrpu papira naopako, tako da može čitati kronološkim redom. Nadzor nije dao rezultate. Negativne rezultate potrage javio je Reacheru u njegovu hotelsku sobu. To je značilo da je policija Hamburga vodila operaciju za američku vojsku.

Zanimljivo.

Ime hotela nije bilo navedeno, ali bio je zabilježen broj koji je Griezman nazvao. Odjel prometne policije imao je telefonski imenik s pretraživanjem prema broju, pa je Muller uključio računalo i potražio broj.

I dobio ime hotela.

Dobro je znao to mjesto. Manji hotel u pokrajnjoj ulici, u dobroj, ali ne baš najboljoj četvrti. Katkad bi ih direktor zvao i žalio se zbog ljudi koji parkiraju ispred vrata hotela.

Jer im je to kvarilo imidž. Imali su vratara u cilindru. Gdje bi trebao stajati? Sam Muller bio je ondje dvaput. Nije mogao ništa učiniti. Ne bez dvije godina postupka za dobivanje zabrane parkiranja. Odvjetnici gradske uprave nikada to ne bi dopustili. Što da svi mali hoteli zatraže isto? Nastao bi kaos. Već je bilo dovoljno loše s velikim markama.

Muller je podigao slušalicu i nazvao Dremmlera kući.

24. poglavlje

Reacher je zaobišao vratara s cilindrom i krenuo u šetnju. Bila je ponoć po lokalnom vremenu. Ulice su osvijetljavale svjetiljke na stupovima, prigušeno svjetlo izloga i plavo titranje televizijskih ekrana iza prozora. Skrenuo je nekoliko puta i opisao oblik osmice ulicama, uvjerivši se da nitko nije iza njega. Ili ispred njega. Ili u sjenama. Samo rutinska mjera opreza. Navika. Imao je trideset i pet godina i još je bio živ. To je moralo značiti nešto.

Pronašao je ulicu u kojoj je bio bar. Ondje je Klopp prvi put vidio Wileyja. I gdje su Billy Bob i Jimmy Lee prodavali svoje *Berette* s otpada. Gdje su se mogle kupiti njemačke isprave. Zaustavio se četrdeset metara prije te iskosa promotrio bar. Prizemlje kamene zgrade, s vratima u sredini i fasadom od drvenih dasaka, ulaštenih i sjajnih. Mali prozori s čipkastim zavjesama i papirnatim zastavicama. Unutra su još gorjela svjetla. Noću je izgledalo toplo i privlačno.

Reacher je prešao ulicu i ušao kroz vrata. Unutra je bilo zadimljeno i glasno. Bilo je kasno, ali u baru je još bilo pedesetak ljudi, uglavnom muškaraca u manjim skupinama od tri ili četiri. Neki su sjedili za stolovima, neki su stajali, stisnuti u gužvi. Ispod prozora su bile postavljene klupe. Sve su bile pune, poput sjedala u podzemnoj željeznici tijekom jutarnje gužve. Reacher se probijao kroz gomilu, blago ali čvrsto, poput policijskog konja kroz prosvjednike. Većina ih mu se brzo maknula s puta. Izgledali su poput poslovnih ljudi ili činovnika. Neki su bili stariji, a neki su se doimali bogato. Reacher nije vidio Wileyja. Nije to ni očekivao. Imao je sreće, ali ne toliko. Osjećao je kako ljudi zure u njegova leđa. Zakašnjela reakcija. *Zar nas nisu upozorili na takvog čovjeka?*

Okolnim je putom stigao do šanka, progurao se i naslonio na njega, čekajući da ga posluže. Za šankom su radila dva muškarca. Obojica su nosili pregače od debelog platna. Jedan je pogledao u njegovom smjeru. Reacher je zatražio šalicu crne kave. Barmen je pokrenuo stroj za *espresso* pa se vratio uzeti novac. Reacher nije postavljao pitanja. Život nije bio TV serija. Barmeni nikad nisu nikoga otkucali. Zašto bi? Tko im je bio važniji, šezdeset ljudi koje su vidjeli svaku večer ili jedan kojega nisu vidjeli nikada prije.

Umjesto toga, odnio je kavu od šanka i sjeo na prazno mjesto za stolom za četvoricu. Pogledali su ga kao da je teško prekršio neko nepisano pravilo, a zatim su skrenuli pogled, uz mnogo kašljanja i mrmljanja, što je ukazivalo na to da mijenjaju temu. I komentiraju. Reacher je čuo riječ *Arschloch*, za koju je, iz mnogih svađa kojima je svjedočio u Njemačkoj, znao da znači »šupak«. Ali nije reagirao. Umjesto toga popio je *espresso* do kraja i otišao do javne govornice na suprotnom zidu gostionice. Ubacio je kovanicu i nazvao Orozca.

»Jesmo li u nevolji?« pitao je Orozco.

»Nismo, dobri smo«, rekao je Reacher. »Ako uhvatim tipa.«

»Zar ti već nije bio u šakama?«

»Zabrljao sam. Nisam očekivao da će teklíč biti žena. Čovjek uči dok je živ.«

»Što sad?«

»Jesu li ti Billy Bob i Jimmy Lee rekli tko im je prodao lažne isprave?«

»Neće mi reći. Boje se. To je neka vrsta mafijaške organizacije. Ali ne Talijani. Umjesto toga, nostalgični Nijemci. Imaju članstvo, pravila, podružnice sve to. Billy Bob i Jimmy Lee boje ih se više nego mene.«

»Sastaju se u baru?«

»To im je neslužbeno središte.«

»Što su zapravo oni?«

»Najdesnija frakcija. Za sada samo govore, ali to ne može trajati zauvijek.«

»Dobro. Reci Billy Bobu i Jimmyju Leeju da nas nije briga od koga su kupili isprave. Reci im da ih to više nećemo pitati, ako nam umjesto toga odgovore na samo jedno pitanje. Stekao sam dojam da su mogli sami birati ime na ispravama. Jedan od njih rekao je da mu se sviđelo kako zvuči. Pitaj ih je li to istina. Jesu li zaista mogli dobiti koje god ime žele?«

»Dobro«, rekao je Orozco. »Pitat ću ih. Još nešto?«

»Ne sad.«

»Jesmo li u nevolji?«

»Ne brini se. Super smo.«

»Ako ga uhvatiš.«

»Koliko teško može biti?«

Reacher je poklopio slušalicu i okrenuo se prema prostoriji. Do tad je već mnogo ljudi gledalo u njega. Vijest se proširila. Na ulaznim vratima bila je velika gužva, a isto tako na stražnjima. Ljudi iz obje skupine promatrali su ga. Čekali ga. To je značilo da će do tučnjave doći vani. Kad izađe, slijedit će ga. Ako imaju trećeg. A to nije bilo sigurno. Bili su to uglavnom iznadprosječni ljudi. Iznadprosječno stari i iznadprosječno teški. Srčani udari samo su čekali da im se dogode. Većina njih radije će uzmaknuti nego napasti. A ni iznimke od toga pravila nisu bile razlog za brigu. Bili su mlađi muškarci, možda više u formi, ali sve uredski službenici. Ništa zbog čega bi se zabrinuo. Reacher je bio dobar ulični borac. Uglavnom zbog toga što je uživao u tučnjavi.

Odgurnuo se od zida i razmaknuo gomilu, izbačenih prsa, uspravan i spor, kao na posmrtnom maršu. Nitko mu nije stao na put. Došao je do ulaznih vrata, ispred kojih je stajala zgusnuta skupina od šestorice muškaraca. Svi u tridesetim godinama i svi krupni. Ali i svi uredski službenici. Odišla su im bila sjajna na stražnjici i laktovima. Lako je pročitao njihov govor tijela. Namjerali su ga pustiti da prođe, a zatim s leđa navaliti na njega i srušiti ga na tamne i vlažne kamene kocke kojima je bila popločana ulica.

»Govorite li engleski?« pitao je Reacher.

»Da«, rekao je jedan od njih.

»Jesi li si ikada zapitao zašto? Zašto ti govoriš moj jezik, a ja ne govorim tvoj?« »Što?«

»Nema veze. Koje su vam zapovjedi?«

»Zapovjedi?«

»Da želim papigu, otišao bih u trgovinu kućnih ljubimaca. Netko vam je rekao što da učinite. Reci mi što točno.«

»Neću.«

»Onda ću morati razmotriti velik broj teoretskih mogućnosti. Jedna od njih je i da želite tučnjavu na pločniku. Možda to uopće nije istina. Možda sam vas posve pogrešno procijenio. Ali morat ću igrati na sigurno. Shvaćaš to, zar ne? To je jedino razumno. Zato me nemojte slijediti kad izađem kroz vrata. Možda samo želite udahnuti svježeg zraka, ali ja ću igrati na sigurno i protumačiti ću to kao neprijateljski napad. Trenutačno NATO-va doktrina zahtijeva trenutačno djelovanje svim raspoloživim snagama. Znam da imate socijalnu državu ovdje, ali bolnica je ipak bolnica, bez obzira tko je plaća. Nimalo zabavno. Zato vam savjetujem da ostanete unutra.«

»Bojiš nas se.«

»Na vašu žalost, ne. Samo pokušavam biti pravedan. Nema razloga da stradate. Ako netko od vaših šefova ima nešto protiv mene, neka dođe sam. Prošetat ćemo malo. Razmijeniti mišljenja. Tako će svi biti na dobitku.«

Bez odgovora.

Reacher se progurao između svog sugovornika i čovjeka do njega i povukao vrata. Dok su se vrata otvarala on je već napravio dva brza koraka, izašao na pločnik i okrenuo se.

Nitko ga nije slijedio.

Čekao je ondje cijelu minutu, ali nitko nije izlazio. Podigao je ovratnik jer se počela spuštati noćna magla i krenuo natrag prema hotelu. Odmah s ugla vidio je da vratara s cilindrom više nema. Večernja je smjena završila i počela noćna. Usporio je i dobro promotrio ulicu ispred sebe.

Navika.

U veži s druge strane ulice stajao je čovjek. Bio je jedva vidljiv. Zeleni znak ljekarnice udaljene dvije zgrade dalje blago ga je osvijetljavao sa strane. Nosio je tamnu vjetrovku i mali bavarski šešir. Vjerojatno je za trakom imao zataknuo pero. Promatrao je hotel. U to nije bilo sumnje. Bio je okrenut prema njemu, stisnut u kutu veže. Bijelac, dosta nabijen. Visok oko 180 cm, težak oko 90 kg. Bilo je teško reći koliko je bio star.

Reacher je hodao dalje. Možda je bio pripadnik tima za zaštitu diplomata. Lijepa gesta njemačke vlade. Možda su saznali da je Sinclair u gradu. Ili je možda Bishop poslao nekoga iz konzulata. Trećeg zamjenika kulturnog atašea, s mjedenim bokserom u džepu. Uvježban u prošlom sustavu.

Reacher je hodao dalje, ne gledajući ništa posebno, prateći čovjeka u veži krajičkom oka. Ali onda je iz šire ulice prema njemu skrenuo auto, zasljepljujuće jarkih prednjih svjetala, i prišao mu brzo. Veliko vozilo njihalo se na kamenom popločenom kolniku.

Auto se zaustavio pokraj njega. Mercedes. Službeni Mercedes. U njemu je sjedio Griezman. Koji je spustio suvozački prozor i rekao: »Uđi. Zvao sam te. Mislio sam da si zaspao pokraj isključenog telefona. Išao sam te probuditi.«

»Zašto?« pitao je Reacher.

»Vidjeli smo Wileyja.«

Reacher je podigao pogled.

Čovjeka u veži više nije bilo.

»Uđi«, rekao je Griezman.

Reacher ga je poslušao.

25. poglavlje

Griezman je krenuo naglo. Naslon njegova sjedala zaškripao je kad ga je, zbog ubrzanja, Griezmanova masa jača pritisnula. Rekao je da je jedan od policajaca u jednom od neoznačenih automobila ispred bara inače radio noćnu smjenu. Pozvali su ga da dođe ranije i radi prekovremeno. Stoga je još bi na dužnosti, u svojoj redovitoj smjeni. Još je sa sobom imao Wileyjev crtež. Bio je u ophodnji zapadnim rubom St. Paulija i vidio muškarca za kojeg se kune da odgovara crtežu. Izlazio je iz trgovine vinima otvorene cijelu noć i nosio usku vrećicu za boce. Hodao je na jug, prema obali.

»Kada?« pitao je Reacher.

»Prije 20 minuta.«

»Koliko je siguran?«

»Vjerujem mu. Dobar je policajac.«

Promet nije bio gust, ali asfalt je bio vlažan. Većina ostalih vozača vraćala se iz barova, pa Griezman nije bio brz koliko je mogao biti. Unatoč tome, stigli su na odredište za deset minuta. Zaustavili su se između visokih zgrada, dvadeset metar prije raskrižja. Griezman je rekao da je Wiley navodno viđen kako prelazi ulicu, točno na mjestu gdje su bili, hodajući zdesna nalijevo iz policajčeve perspektive. Od tada je prošlo ukupno 30 minuta. U tom je smjeru velika četvrt novih stambenih zgrada. Sve su zgrade bile posve nove. Četvrt je bila golema. Izgrađena je na mjestu nekadašnjih dokova koji su premješteni nizvodno, u potrazi za više prostora. Ondje su bile tisuće stanova.

»Stanovi za najam?« pitao je Reacher.

»Misliš da živi ondje?« odvratio je Griezman.

»Nosio je bocu vina. Možda je išao na zabavu, ali vjerojatnije kući. S obzirom na kasni sat.«

Reacher je pogledao u svoju desnu stranu. Reкао je: »Siguran sam da znam što je kupio. Hajdemo pronaći tu trgovinu.«

Trgovina je bila čista i dobro osvijetljena i nudila je dobar izbor vina. Crnih, bijelih, *rose* i pjenušavih. Na jednoj je polici bilo i jeftinijih boca, za kupce koji ne žive u novim zgradama. Trgovac je bio simpatični šezdesetgodišnjak. Reacher je izvadio svoj primjerak Wileyjeva crteža iz džepa i stari je odmah potvrdio da ga je vidio. Čovjek na crtežu bio je u trgovini četrdeset minuta prije. Kupio je bocu ohlađenog pjenušca.

»Slavi«, rekao je Reacher.

»Je li platio kreditnom karticom?« pitao je Griezman.

»Ne, gotovinom«, odvratio je trgovac.

Reacher je pogledao u plastični mjehur na stropu iznad trgovčeve glave. »Je li to nadzorna kamera?«

Trgovac je rekao da jest i da je VHS snimač u stražnjoj prostoriji. Griezman je znao upravljati njime. Slika je bila crno-bijela, ali dobra. Snimala je iz perspektive iza trgovčeva ramena. Objektiv je bio širokokutan. Bila je montirana nedavno. Kupci su bili jasno vidljivi, ali i ladica blagajne. Kako trgovac ne bi potkradio.

Griezman je vratio snimku četrdeset minuta i Wiley je ušao u kadar kao po zapovijedi. Nije bilo nikakve sumnje da je to bio on. Kosa, obrve, jagodične kosti. Duboko usađene oči. Izgledao je prosječne veličine, ali žilav, na borben način. Kretao se energično i s ciljem. Pun samouvjerenosti. Gotovo razmetljiv. Fizički se doimao sportski. Ne skakutavo poput mladića, nego uvježbano i zrelo. Imao je oko trideset i pet godina, kao i Reacher. Odrasla osoba.

Wiley je na snimci prišao hladnjaku, otvorio staklena vrata i izvadio tamnu bocu uskog

vrata.

»Dom Perignon«, rekao je Griezman. »Nije baš jeftin.«

Wiley je odnio bocu do blagajne i iz džepa izvukao izgužvane novčanice. Prebrojio ih je, a trgovac mu je vratio ostatak u kovanicama. Zatim je spremio bocu u papirnatu vrećicu i Wiley ju je odnio. Ukupno trideset i sedam sekunda, od početka do kraja.

Pogledali su snimku opet.

Dogodilo se sve isto.

»Sad mi pokaži četvrt«, rekao je Reacher.

Vratili su se u auto i Griezman je krenuo na jug, sporo vozeći preko kamenih kocaka, slijedeći Wileyjevu rutu, pokraj mjesta gdje ga je policajac vidio, između dvaju ciglenih skladišta te naposljetku do posve novog kružnog toka koji je vodio u tri smjera u novo naselje.

Griezman je zaustavio auto. Motor je radio u praznom hodu, a otprilike jednom u minuti preko vjetrobrana bi prešao brisač. Reacher je gledao pred sebe. Vidio je stotinu tisuća prozora. Većina ih je bila tamna, ali iza nekih je gorjelo svjetlo.

Pitao je: »Jesu li stanovi skupi?«

»Cijeli Hamburg je skup«, odgovorio je Griezman.

»Pitam se kako Wiley plaća stanarinu.«

»Ne plaća. Nitko s prezimenom Wiley nije prijavljen u četvrti. Provjerili smo.«

»Mislimo da rabi njemačko prezime.«

»To bi nam pomoglo da ga znamo.«

»Moguće je da ga je odabrao sam.«

»Vrijeđa li te on?«

»Izdao je svoju zemlju. Koja je uz to i moja.«

»Volute li svoju zemlju, g. Reacher?«

»Bojnik Reacher.«

»Možda je to odgovor na moje pitanje.«

»Radije to smatram zdravim, iako skeptičnim poštovanjem«

»To baš nije domoljubno.«

»Upravo to jest domoljubno. To je moja zemlja, imala pravo ili ne. To ne znači ništa ako ne priznaš da tvoja zemlja katkad nema pravo. Voljeti zemlju koja uvijek ima pravo bio bi zdrav razum, a ne domoljublje.«

»Žao mi je što tvoja zemlja ima ove probleme«, rekao je Griezman.

»Voliš li ti svoju zemlju?« pitao je Reacher.

»Prerano je reći. Prošlo je samo pedeset godina. Promijenili smo se više nego što se ijedna zemlja promijenila. Mislim da nam ide dobro. Ali ljudi iz Istočne Njemačke unazadili su nas. Ekonomski, dakako. Ali i politički. Viđamo stvari kakve prije nismo.«

»Poput bara iz kojeg vas je nazvao Helmut Klopp.«

»Moramo čekati. Ne možemo ih uhititi zbog onoga što misle. Moraju počiniti zločin.«

»Neki čovjek nadzire moj hotel«, rekao je Reacher. »Otišao je kad si se ti pojavio.« »Nije jedan od mojih«, rekao je Griezman.

»Iz neke druge državne službe?«

»Nema razloga za to. Nisam prijavio posjet dr. Sinclair. Ne još. Za sada nitko ne zna da je ovdje. Prijavljena je pod drugim imenom.«

Reacher nije rekao ništa.

»Jesi li provjerio otisak?« pitao je Griezman.

»Jesam«, odgovorio je Reacher.

»I?«

»Možeš to nazvati zastarjelim slučajem. Nikada neće biti riješen.«

»Što to znači?«

»Znači da znam tko je ubojica, ali neću nikomu reći.«

»Ali ja sam tebi pomogao.«

»Znam da jesi. Hvala ti na tomu.«

»Neću ništa dobiti zauzvrat?«

»Bila je vrlo skupa prostitutka. Stoga je popis njezinih mušterija bio zanimljiv. Ali ni o tomu neću nikomu govoriti.«

Griezman je šutio na trenutak.

»Bio je zanimljiv CIA-i?« rekao je zatim. »Ja sam im bio zanimljiv?«

Reacher je kimnuo. »Onom dijelu koji je uvježban u prethodnom sustavu.«

»Ucijenit ćeš me.«

»To nije moj stil. Već sam rekao da neću nikomu reći. Nemaš nikakvih obaveza. Sam odluči hoćeš li mi nastaviti pomagati. Ako to učiniš, bit će to samo pomoć jednog običnog detektiva drugome i ništa više.«

Griezman je opet malo šutio.

»Želim se ispričati«, rekao je. »Nisam čovjek kakvim si me smatrao.«

»To nema veze sa mnom«, rekao je Reacher.

»Ne znam zašto sam to učinio.«

»Nisam tvoj psiholog.«

»Ali ja bih volio znati zašto.«

»Je li bila lijepa?«

»Predivna.«

»Eto vidiš.«

»Misliš da je tako jednostavno?«

»Ja sam vojni policajac.«

»Pomoći ću ti ako budem mogao«, rekao je Griezman.

»Hvala.«

»Što trebaš?«

»Mogao bi reći svome čovjeku u noćnoj smjeni da ostatak noći provede ovdje. Ovo je usko grlo. Wiley možda opet prođe ovuda. Ako se to dogodi, neka ga uhiti zbog hodanja ulicom. I neka ga zadrži u autu dok ja ne dođem.«

»Ima još mnogo izlaza iz naselja. Sa stražnje su strane biciklističke staze i pješački mostovi. I veliki most do autobusne postaje na glavnoj ulici.«

»Možda budemo imali sreće. Možda će htjeti još pjenušca.«

»Reci mi nešto o čovjeku čiji identitet kriješ. Hoće li biti kažnjen?«

»Da«, odgovorio je Reacher. »Hoće.«

»To je dobro.«

»Bila ti je draga, zar ne?«

»Odvest ću te natrag do hotela«, rekao je Griezman.

Wiley je još trideset minuta ostavio pjenušac u svome hladnjaku, a zatim je skinuo omotač od aluminijske folije i polako palčevima gurnuo čep dok nije ispao uz pristojno tihi »puf« i pao na pod.

Natočio si je čašu, koju je također držao pola sata u hladnjaku, a zatim je odnio do stola na kojem je raširio svoj zemljovid Argentine. Granice njegova ranča bile su masne od toga koliko je puta prstima prešao preko njih. Sad je to zaista bio njegov ranč Ili će uskoro biti. Kada novac dođe do Ziiricha i opet ode dalje. Ili, preciznije, kad dio novca ode dalje. Ne sve. Svidjela mu se

djevojka po kojoj su poslali poruku. *Gospodine, dopušteno mi je znati samo da prihvaćam vašu cijenu.* Bila je pristojna. Pomalo podložna. Pristala je otvoriti treći gumb. U Argentini će biti takvih djevojaka. Tamnije puti, poput njezine. Sramežljivih, ali bez drugog izbora.

Ustao je i opet napunio čašu. Podigao ju je visoko, kao da nazdravlja tisućama okupljenih koji mu kliču. Horace Wiley, iz Sugar Landa u Teksasu. Kralj svijeta.

Reacher je oslušnuo kod vrata Sinclair i čuo razgovor, pa je pokucao, a ona je rekla: »Naprijed«. U sobi su bili i Neagley i Bishop iz konzulata. Agent CIA-e. Sinclair je sjedila na krevetu, a Bishop i Neagley bili su u zelenim naslonjačima od baršuna. Neagley je u krilu držala rukom ispisane bilješke.

»Ima li napretka?« pitao je Reacher.

»A kod tebe?«

»Mislim da živi u stambenom naselju blizu obale. Jedan od Griezmanovih ljudi vidio ga je nakratko. Išao je kupiti pjenušac.«

»Slavi«, rekao je Bishop.

Reacher je kimnuo. »Trebali bismo pretpostaviti da su pregovori završili. I da su se dogovorili oko cijene. Sada kreće isporuka.«

»Koliko je to stambeno naselje?«

»Golemo.«

»Je li ostavio kakav trag?«

»Ništa na prezime Wiley.«

»Je li sada ondje?«

»Gotovo sigurno.«

»Trebali bismo blokirati naselje.«

»Na glavnom izlazu je neobilježeni policijski auto. To je najbolje što Griezman može. Već je platio prekovremene sate danas.«

»Čini se da Wiley nema nijednog ujaka«, rekla je Neagley. »Svjedoka koji je spomenuo ujaka pozvali smo ovamo, na dodatno ispitivanje. Landry istražuje moguće praujake i majčine bivše dečke. Ovo potonje moglo bi potrajati.«

»Dobro«, rekao je Reacher.

»Razgovarala sam i s njegovim zapovjednicima iz Benninga i Silla. Onaj iz Benninga uopće ga se ne sjeća. Onaj iz Silla ga se sjeća. Kaže da je bilo očito da je Wiley želio biti raspoređen u Njemačku. Težio je tomu. Bio je usredotočen na to. Svaka kvalifikacija koju bi stekao smanjila bi mu mogućnost izbora i usmjeravala ga prema tomu.«

»Sjeća se svega toga? Tri godine poslije?«

»Kaže da su imali dug razgovor o tomu. Zapovjednik mu je ukazao na posljedice tog raspoređivanja. Slijepa ulica, crna rupa i tako dalje. Wiley je rekao da ipak želi ići. Želio je služiti vojsku u Njemačkoj.«

»Znači, bila je to duga igra«, rekla je Sinclair, s kreveta. »Sada pokušavamo shvatiti s čime.«

»Neki čovjek nadzirao je naš hotel«, rekao je Reacher. »Prije jedan sat. Nestao je kad se Griezman pojavio.«

»Nije jedan od mojih«, rekao je Bishop.

Muller je nazvao Dremmlera kući i probudio ga. Bilo je vrlo kasno. Ili vrlo rano, ovisi o perspektivi s kojom se čovjek morao suočiti. Kad se Dremmler malo pribrao, Muller je rekao: »Reacher se vratio u hotel malo prije jedan ujutro. Ali Griezman je došao do njega i pokupio ga prije nego što je ušao. Odmah sam se maknuo, da me Griezman ne bi prepoznao.«

»Što je Griezman htio?«

»Jedan od mojih prometnika čuo je putem radija. Amerikanac kojeg traže viđen je u St. Pauliju. Preziva se Wiley. Griezmanovi ljudi imaju policijske crteže sa sobom. Nastale prema Kloppovu opisu.«

»Još neke pojedinosti?«

»Jedan od mojih ljudi provjerio je auto na mjestu gdje je zabranjeno parkiranje, blizu obale. Nedaleko nekih novogradnji. Bio je to jedan od Griezmanovih detektiva, u neoznačenom automobilu. Čeka hoće li naići Wiley. Moj je čovjek pitao zašto i nakratko su razgovarali. Uobičajeno policijsko tračanje. Griezmanov čovjek nije znao pojedinosti, ali rekao je da je očito riječ o nečemu vrlo važnome. Njegove su zapovijedi imale visoki prioritet.«

»Što to znači?«

»Nekoć je to značilo organizirani zločin, a sada znači terorizam. Detektiv nije rekao na koje se odnosi, na novo ili staro. Trenutačno je to pomalo nejasno. Ali mislim da je bilo novo jer su također nadzirali stan blizu Reacherova hotela. Ranije taj dan. Iz stana je trebao izaći neki Saudijac, ali to se nije dogodilo. Provjerio sam u gradskom arhivu. U jednom stanu te zgrade nalaze se tri Saudijca i jedan Iranac. Svi su mladi. Mislim da je vezano za Bliski istok.«

»Ima li Wileyja u gradskom arhivu?«

»Nema mu ni traga.«

»Klopp kaže da ga je vidio u baru više puta. Možda ga netko ondje poznaje.«

»Možda«, rekao je Muller.

Dremmler je rekao: »Moraš nam nabaviti kopiju policijskog crteža.«

Neagley je otišla, a za njom i Bishop. Reacher je sjeo u naslonjač. Sinclair je ostala sjediti na krevetu. Rekla je: »Waterman i White doći će sutra ujutro. Landry i Vanderbilt također. Premjestila sam cijelu operaciju. Ovdje se odvija sva akcija. Radit ćemo u konzulatu.«

»Dobro«, rekao je Reacher.

»O čemu razmišljaš?«

»Upravo sada?«

»Da.«

»Poslovno ili privatno?«

»Možeš razmišljati o obojem istodobno?«

»Većinu vremena.«

»Dobro, najprije posao.«

»O Wileyjevoj frizuri.«

»Što s njom?«

»Možda je to način da ga pronađemo. Nije se ošišao. Pustio je da raste.«

»Možda se brinuo da bi ga se brijač sjetio.«

»Mogao je to učiniti sam. Ionako se u vojsci svaki dan brijač sa strane. Mogao je obrijati cijelu glavu i početi ispočetka. Ali nije.«

»Zašto ne bismo?«

»Mislim da je tašt. Razmetljiv. Voli Davyja Crocketta. Možda pušta kosu jer namjerava kupiti kožnu jaknu s resicama i biti kralj divljine. Na nadzornoj snimci vidio sam kako se kreće. Zanimljivo. Sitan je, ali hoda razmetljivo. I dobar je u tomu. Kupio je skup pjenušac. Mislim da voli velike geste. U kombinaciji sa stotinu milijuna dolara to ne zvuči dobro. Ostavlja dojam da se bliži nešto veliko.«

Sinclair je na trenutak šutjela.

Zatim je rekla: »A osobni život?«

Reacher se nasmiješio.

»Upala si u zamku«, rekao je.

»Kakvu?«

»Odgovor je identičan«, rekao je. »Čini mi se da se bliži nešto veliko.«

»Računam na to«, rekla je ona.

26. poglavlje

Kad su se probudili, Reacher je otišao u svoju sobu, istuširao se i , opet se odjenuo.

Sišao je stubama u prizemlje na doručak. Sam. Četvorica iz McLeana već su bili ondje, nakon noćnog leta. Waterman, White, Landry i Vanderbilt. Neagley je bila s njima. Izgledali su umorno. Ona nije. Landry je rekao da je ušao u trag praujacima. Ali vijesti nisu bile dobre. Većina ih je bila mrtva i nijedan nije živio blizu Wileyja dok je ovaj odrastao. Nije bilo dokaza da su uopće bili u kontaktu. Čak ni indicija. Možda ga nisu ni posjećivali. Dvojica su bila u zatvoru. Bilo je vrlo malo vjerojatno da bi neko od njih imao veći utjecaj na Wileyja.

No Waterman je imao bolje vijesti. Rekao je da je pronašao Wileyjevu majku i ona je pristala razgovarati o svojim bivšim dečkima. Živjela je u New Orleansu, od socijalne pomoći. Obavijestili su tamošnji ured FBI-a. Poslat će agente. Prve su rezultate očekivali za sedam ili osam sati. Zbog vremenske razlike.

White nije izgledao sretno što je ondje. Agent CIA-e. Kosa mu se doimala još duljom, a on kao da je bio još mršaviji. Trzao se i vrpolio. Izvrtao je ruke i škiljio uokolo.

»Što je?« pitao je Reacher.

»Moraju izvući Iranca«, rekao je White.

»Ništa od ovoga nema veze ni s jednim teklićem. Nijedno od njih dvoje nismo ni vidjeli.«

»Ratliffe razmišlja previše usko. Ako im se nešto loše dogodi u Hamburgu, njihova će inkvizicija ispitati sve u široj okolini. Svatko će biti sumnjiv. Nisu glupi, povezat će činjenice. Koliko ima mogućnosti? Dvoje teklića, ali samo jedna kuća. Iranac neće preživjeti ni pet minuta.«

»Moraš razgovarati s Bishopom.«

»Bishop je zadužen za njega, ali nema ovlasti da ga izvuče.«

»Mora ih imati.«

»Ne zbog strateških razloga. Samo u slučaju neposredne opasnosti.«

»A ti misliš da je to sad.«

»To će početi čim uhvatiš Wileyja. Čim njihov dogovor propadne. A kada će to biti?«

»Uskoro, nadam se.«

»Upravo tako.«

»Trebao bi razgovarati s Bishopom«, rekao je Reacher opet.

Sinclair je došla do njihova stola. Crna haljina, biseri, crne najlonke i cipele. Kosa joj je bila vlažna. Landry i Vanderbilt napravili su joj mjesta da sjedne. »Razgovarala sam s g.

Ratliffeom«, rekla je. »Odlučili smo pretpostaviti da je faza pregovora završena i da počinje faza isporuke. Moramo znati što, gdje i kada.«

»Djevojka se možda već vratila kući«, rekla je Neagley. »Možda je išla izravnim letom. Ili gotovo izravnim. Potom će poslati teklića u Švicarsku. Jer ne vjeruju telefonima. Teklić će znati pojedinosti računa i lozinke. Transakcija će možda trajati sat ili dva. To bi se moglo dogoditi već sutra.«

»Ili sljedeće godine«, rekao je Vanderbilt. »Jesu li spremni djelovati? Imaju li novac?«

»Wiley ne može čekati još jednu godinu«, rekao je Waterman. »U bijegu je već četiri mjeseca. To nje lako. Pod velikim je stresom i mnogo riskira. Mora se nekamo smjestiti za stalno. Mislim da će se sada sve odviti brzo. Sutra ili prekosutra. Ili dan iza toga. Siguran sam da je novac već spreman. Vjerojatno se nalazi u istoj banci. Drugi bajtovi u istome računalu.«

»Dobro«, rekla je Sinclair. »Znači, moramo brzo saznati što će im isporučiti i gdje.«

»Gdje ovisi o što«, rekao je Reacher. »Ako je riječ o informacijama ili dokumentu, možda će im ga predati već u banci. Ako je to nešto veliko, upravo je sada skriveno negdje u Njemačkoj.

Morat će poslati ekipu po to.«

»Trebali bismo nadzirati banke«, rekao je Waterman.

»Ne znamo koje. Imaju ih stotine.«

»Onda aerodrome. Ovdje i u Ziirichu.«

»Najbolje bi bilo da znamo što prodaje«, rekao je Landry. »Ma nemoj!«, odvrátila je Neagley.

»Mora biti nešto.«

»Ali što? Ne može do toga sada. Odmah bi ga uhitili. Znači, ukrao je to ili stekao na neki drugi način prije više od četiri mjeseca. Ali ništa nije prijavljeno da nedostaje.«

»Moramo izvući Iranca«, rekao je White.

»Još ne«, rekla je Sinclair.

»Kada onda?«

»Razgovarajte s g. Bishopom. Ionako idemo u konzulat. Pripremio nam je ured ondje. Okupit ćemo se u predvorju hotela za deset minuta.«

Muller se stubama popeo do Griezmanova kata. Još je bilo rano. Prije osam sati. Nitko još nije došao. Stolovi tajnica bili su prazni. Onaj Griezmanov tajnice izgledao je kao i prije. Muller je pomno vratio papire kako su bili. Ništa nije bilo sumnjivo. Ali gdje je bio crtež? Američki istražitelji vjerojatno su uzeli kopija koliko su htjeli. I Griezman ih je možda uzeo još nekoliko, da otvori svoj spis, kako bi se pokrio, naravno. Originalni crtež spremio bi na sigurno. Možda u neku posebnu ladicu. Mogao je imati desetke crteža. Cijelu kategoriju. Ipak je bio šef detektiva.

Ali gdje? Iza tajničinog ergonomskog stolca bio je širok ormar s ladicama. Iznad njih su bile police. Muller se zavukao za njezin stol i sagnuo se da pogleda. Nijedna ladica nije bila označena. Povukao se i pogledao kroz Griezmanova vrata. Ući u ured bilo bi previše. Unutra je također bio ormarić s ladicama, ali bez polica iznad njih. Umjesto toga, na ormariću su stajale fotografije. Žena i dvoje djece. Griezmanova obitelj, bez sumnje. I mali trofej koji je osvojio za nešto. Vjerojatno ništa sportsko, s obzirom na njegove dimenzije. Na suprotnom zidu bio je još jedan niz ladica. U uredu je bilo ukupno dvadeset ladica, a vani samo četiri.

Nezgodan omjer.

Muller je opet sklopio dogovor sa sobom. Izgledi od 1:5 da pronade ono što traži, bili su bolji od izgleda 4:5 da izgubi posao. Dugoročno je bio koristan ondje gdje je bio. Strateški gledano. Tu je činjenicu morao uzeti u obzir. Stoga je odlučio pretražiti tajničine ladice, ali ne ulaziti u Griezmanov ured. Razuman kompromis. Opet se zavukao iza tajničina stola. Naumio je pregledavati s lijeva na desno. Na brzinu, lako bi uočio crtež. Vjerojatno je napravljen na debelom papiru. Ni veličina vjerojatno nije bila standardna. Možda je bio u plastičnoj košuljici.

Sagnuo se.

Ženski glas iza njega rekao je: »Oprostite?«

Iznenadeno i pomalo zbunjeno.

Muller se ispravio i okrenuo.

Griezmanova tajnica.

Nije rekao ništa.

Žena je spustila torbicu na stol i skinula kaput. Objesila ga je na vješalicu i brzo se vratila do stola. Rekla je: »Mogu li vam pomoći, zamjeniče zapovjednika Muller?«

Zamjenik zapovjednika Muller nije odgovorio.

»Tražite li nešto?« pitala je tajnica.

»Crtež«, rekao je Muller.

»Čega?«

Muller je zastao na trenutak.

Razmišljao je.

»Sinoć kasno došlo je do automobilske nesreće«, rekao je naposljetku. »Moj odjel radi na tomu. Netko je autom srušio biciklista i pobjegao. Nije se ni zaustavio. Biciklistov prijatelj dao nam je dobar opis. Jedinstveno lice i neuobičajena frizura.«

»Kako vam možemo pomoći?«

»Nešto prije, moj je čovjek slučajno naišao na jednog od detektiva šefa Griezmana. Mislio je da je riječ o pogrešnom parkiranju, ali zapravo je detektiv nadzirao to mjesto. Sa sobom je u autu imao crtež. Amerikanca s prezimenom Wiley. Moj se čovjek poslije sjetio da mu je biciklistov prijatelj opisao upravo to lice.«

»Shvaćam«, rekla je Griezmanova tajnica.

»Trebam crtež da ga pokažem svjedoku. Radi potvrde.«

»Svakako. Dat ću vam jednu kopiju.«

»Ako vam nije problem«, rekao je Muller.

»Nikakav.«

»Mnogo vam hvala.«

Tajnica je ušla u Griezmanov ured i Muller je čuo otvaranje ladice. Zatim je opet izašla, s listom debelog papira u plastičnom omotu. Uključila je stroj za fotokopiranje. Muller je začuo škljocanje i osjetio miris toplog tonera. Čuo je kako se otvaraju vrata dizala. Kroz njih su izašle još dvije tajnice. U rukama su imale torbice, a na sebi kapute. Hodale su brzo, pune jutarnje energije. Obje su prošle pokraj njih, pristojno se smiješeći, spremne da počnu raditi.

Griezmanova tajnica podigla je poklopac stroja za kopiranje i postavila crtež licem prema dolje. Pritisnula je gumb. Stroj je počeo zujati i iz njega je izašla kopija.

Vrata dizala opet su se otvorila. Opet nije bio Griezman. Samo neki muškarac u odijelu. Muller ga je površno poznao. Čovjek mu je kimnuo glavom u znak pozdrava i prošao dalje.

Griezmanova tajnica predala je kopiju Mulleru. Crtež je bio napravljen olovkama u boji. Prikazivao je mršavog muškarca izraženih obrva i jagodičnih kosti, duboko usađenih očiju i duge žute kose.

»Hvala«, rekao je Muller i otišao niz hodnik, do požarnih stuba kojima je sišao pet katova niže, do svojeg kata i svojeg ureda gdje je odmah počeo raditi na lažnom izvješću o ozlijeđenom biciklistu i vozaču koji je pobjegao. Za slučaj da Griezman provjeri.

Reacher i Neagley otišli su izravno u predvorje. »Moramo zatražiti Wileyjeve zapovjedi o premješanju«, rekla je Neagley. »Sve koje je dobio. To je ključno. U Njemačkoj je više od dvije godine, a zadnja četiri mjeseca je u bijegu. To nam da je razdoblje od gotovo dvije godine aktivne službe unutar tog vremenskog okvira vidio je nešto, isplanirao krađu i ukrao to. Zato moramo točno znati gdje je bio. Od dana do dana, od prvog do posljednjeg. Jer barem je jedan dan bio pokraj toga što je ukrao. Ma što to bilo. Možda ga je mogao i dotaknuti. Fizički je bio pokraj toga.«

»Najmanje jedan dan«, rekao je Reacher. »Onaj dan kad je to ukrao.«

»Onda su najmanje dva dana«, rekla je Neagley. »Prvi kad je to vidio, zatim je sve isplanirao i naposljetku se vratio ukrasti to.«

»Ali nije to vidio. Ne baš. Pronašao je to. Locirao. Ovo je duga igra. Došao je u Njemačku po to. Unaprijed je znao.«

»Kako bilo. Ali to je još jači dokaz da je bio fizički blizu.«

»Želim znati kako plaća stanarinu«, rekao je Reacher. »Običan je vojnik. Nema ušteđevinu. Provjeri poklapaju li se premještanja s nekim neriješenim krađama. Morao je nekako doći do temeljnog kapitala.«

U to se službenica na recepciji javila na telefon koji je zazvonio. Naslonila je

slušalicu na gornji dio prsa i zazvala: »Bojniče Reacher, za vas je.«

Bio je to Orozco. Sudeći po zvuku, zvao je odnekud s mobitela.

»Jesmo li u nevolji?« pitao je Orozco.

»Dobro smo«, odvratio je Reacher. »Trenutačno spašavamo svijet.«

»Sve dok ga naposljetku ne spasimo.«

»U tom slučaju neće ni biti važno.«

»Završio sam ispitivanje Billy Boba i Jimmyja Leeja. Potvrdili su da su mogli izabrati koje god ime su htjeli za lažne isprave. Ali moralo je biti njemačko. Za slučaj da dođe do unutarnje revizije u odjelu. Strana imena bila bi previše uočljiva. Ali mogli su dobiti bilo koje njemačko ime. Koje god su željeli. Bilo da im je zvučalo dobro ili da im je značilo nešto.«

»Dobro, hvala«, rekao je Reacher. »Moram ići.«

Bio je naslonjen na recepciju i vidio je kroz stakleni dio ulaznih vrata. U veži s druge strane ulice stajao je netko.

Reacher je spustio slušalicu. Pogledao je Neagley i pokazao joj očima. Ona se postavila tako da vidi iz iste perspektive. »Vidim ga«, rekla je. »Bilo bi teško ne vidjeti ga.«

»Izađimo na svježiji zrak.«

Neagley je izašla prva, a zatim Reacher. Čovjek u veži trgnuo se, a zatim prenaglašeno počeo zijevati i rastezati se te je naposljetku otišao dalje po pločniku, polako kao da ima sve vrijeme svijeta.

»Hoćemo li provjeriti kamo ide?« pitala je Neagley.

»Držali su korak tri metra iza njega, s druge strane ulice pune jutarnjeg prometa, dok je čovjek polako hodao. Imao je debeli kaput, ali ne i šešir. Bilo je prilično krupno građen. Krupniji od Neagley, sitniji od Reachera. Na raskrižju je skrenuo desno. Reacher i Neagley prešli su cestu kad se upalilo zeleno i sustigli ga, držeći se tri metra iza njega.

Čovjek je opet skrenuo desno.

U uličicu između zgrada.

»To je očito zamka«, rekla je Neagley. »Vjerojatno nas vodi u zatvoreno dvorište. Nije ni čudo što ga je bilo tako lako vidjeti. Zadatak mu je bio dovesti te ovamo.«

»Mene?«

»Nije ni Griezmanov ni Bishopov čovjek. Čiji je onda? Orozco nam je rekao da je organizacija iz bara nalik mafiji. Helmut Klopp bez sumnje je među osnivačima. Zna kako izgledamo i zna naša imena. Rasplakao si četvoricu iz njihovih najnižih redova. Kad si bio ovdje prvi put. Sada žele revanš.«

»Misliš da su još bijesni zbog toga?«

»Vjerojatno.«

»Što misliš, koliko je dvorište?«

»Nisam arhitektica, ali možda deset puta deset metara. Poput velike prostorije.«

»Što misliš koliko su ljudi povelili?«

»Najmanje šestoricu. Sedmoricu s onim koji te je doveo ovamo.«

»Doveo je nas.«

»Ali ja sam te zaustavila. Prva je dužnost narednice čuvati svog časnika.«

»To vas uče?«

»Između redaka.«

»Meni odgovara«, rekao je Reacher.

»Trebali bismo se vratiti.«

»Možda se varaš.«

»Mislim da se ne varam.«

»Možda se iz dvorišta ulazi u jeftine stanove. Neka vrsta geta. Sobe bez pogleda. Mjesta na kakvima živiš ako ne radiš. U kojem slučaju imaš vremena cijelo jutro stajati u veži preko puta hotela.«

»Misliš da je išao kući?«

»Mislim da bih trebao saznati.«

»To je zamka, Reacheru.«

»Znam da jest, ali moramo ih natjerati da se zabrinu zbog nas. Moramo nastaviti s pritiskom. Možda ćemo trebati da nam odaju svog trgovca putovnicama. Sigurno je njihov pripadnik. Moramo saznati Wileyjevo novo prezime. To je možda jedini način da ga dobijemo. Daj mi točno dvije minute. Ako ne izađem do onda, slobodno dođi za mnom i pomogni mi.«

27. poglavlje

Reacher je hodao dalje i skrenuo u uličicu. Bila je široka oko jedan metar. Poput skućenog hodnika u jeftinom stanu. Na kraju uličice bio je pravokutnik svjetla. Jutarnje sjene i boja pješčenjaka. Ljudi nije bilo. Bit će naslonjeni na zid, sa svake strane izlaza iz uličice.

Reacher je hodao dalje u mraku, vukući prste po kamenu s obje strane, kako bi ostao na sredini. Koraci su mu bili glasni, a od zidova je dolazio odjek. Ispred njega ništa se nije mijenjalo. Jutarnje svjetlo i obojeni beton. Svijetle boje. Jarke i čiste. Cigle pod nogama, kao na nekim pločnicima. Nije bilo nikakvih prepreka. Nikakvih rupa u tlu ili cijevi koje bi stršale. Samo modernizam iz 1950-ih.

Reacher je hodao dalje.

Zatim je tri koraka od kraja uličice počeo trčati i brzo uletio u dvorište, otrčavši sve do središta gdje se naglo zaustavio i okrenuo. Bila su osmorica.

Svi su bili leđima naslonjeni na zid i svi su očekivali oprezniji pristup. Četvorica od njih bili su oni koje je pretukao ispred bara, prilikom prvog posjeta. *Njemačka je za Nijemce*. Izgledali su kao da su se djelomično oporavili. Trojica od preostalih izgledali su slično njima, ali još nisu bili ozlijeđeni. Možda su bili i malo stariji, u prosjeku. Vjerojatno su odabrani prema zaslugama. Jedan u rukama nije imao ništa. Jedan je imao palicu za bejzbol. Jedan je imao slomljenu bocu, od smeđeg stakla, nazubljenu, poput minijaturne krune. Njega će prvog srušiti, odlučio je Reacher. Onaj s palicom mogao je čekati. Palica nije bila ni od kakve koristi u bliskoj borbi. Četvorica koje je već prebio sporije će mu prići. Tko se jednom opeče, puše i na hladno. Onaj iz veže koji ga je namamio ovamo uopće se neće boriti. To nije njegov posao. Dakle, najprije će biti trojica na jednog. To neće biti problem. Nakon toga, tko zna.

Onaj s palicom krenuo je prvi, što je bilo glupo i predvidljivo. Palica je bila najkrupnije oružje koje su imali. Ostavljala je dojam, ali bila je beskorisna u trku. Nitko nije mogao udariti njome dok trči. Ni Babe Ruth, ni Joe DiMaggio, ni Mickey Mande. Čak ni Ted Williams u najboljim danima. Stoga je napad bio osuđen na propast, ali ukazivao je da pokušavaju taktički razmišljati. Vjerojatno je taj s palicom trebao srušiti Reachera, a onda bi dotrčao onaj s bocom i počeo ga ubadati. To je značilo da je i onaj s bocom krenuo rano, samo dva koraka iza onoga s palicom. Spreman za svoj trenutak slave, želio je dobiti što veću inerciju.

Ali inercija je bila dvosmjerna.

Reacher se izmaknuo ispred onoga s palicom i dočekaao onoga s razbijenom bocom. Sudar dvije velike mase pri velikoj brzini. Poput automobila na magistrali. Reacher je gledao samo bocu koju je njegov protivnik panično držao u ispruženoj desnoj ruci, podižući je prema njegovu licu. Zbog toga je samo trebao dobro pogoditi trenutak. Bilo je to lakše nego pogoditi lopticu u bejzbolu. Reacher je podigao lijevu podlakticu, dlanom

okrenutim od sebe, kao da tjera osu, i udario ruku s razbijenom bocom tako da joj je skrenuo putanju gore i van, bezopasno iznad Reacherova lijevog ramena, a to je dalo vremena i prostora njegovu desnom laktu da krošeom udari tipa u lice. Zbog nakupljene kinetičke energije, bilo je to gotovo kao da mu je u ustima eksplodirao dinamit. Pao je brže nego što bi ga gravitacija povukla, a zatim se okrenuo i stao na bocu, kako je nitko drugi ne bi mogao upotrijebiti, i krenuo natrag prema tipu s palicom koji se beskorisno zavrtio iza njega.

Odlučio je da želi palicu za sebe.

Tip se odupro nogama i počeo se spuštati u blagi čučanj, povlačeći palicu nisko unatrag, više poput udarca u tenisu nego u bejzbolu, kao da oprezno vraća servis, bekhendom koji drži s obje ruke ili kao da izvodi prvi udarac na rupi u golfu. Naginjao se sve više unatrag, čekajući trenutak da Reacher uđe u domet kako bi mogao udariti. Zbog čega je Reacher opet samo trebao

dobro pogoditi trenutak. Od zamaha palicom moguće se obraniti samo tako da stignete do nje prerano. Idealno, prije nego što je zamah počeo, ili u najgorem slučaju, u njegovih prvih pola metra, dok je još spor i slab, ništa jači nego da se noću zaleti u drvenu ogradu. Da bi došao ranije od zamaha, trebao je naglo ubrzati, što nije bilo lako za nekoga građenog poput Reachera, ali u tom slučaju dogodilo se posve prirodno. Zbog motivacije. Zbog razlike između lakog udarca i slomljene ruke, noge ili rebara. Reacher je pojurio prema napadaču i stigao do njega nakon manje od 10 cm zamaha. To mu je omogućilo da zgrabi palicu dlanom, istrgne je napadaču iz ruke te ga udari drškom palice u glavu kao usadnikom puške ili bokserom za jedan prst.

Tip je pao bočno, a Reacher se okrenuo tražeći novu metu, koja se odmah ponudila u obliku trećeg tipa koji je dotrčavao nenaoružan, raširenih ruku kao da traži hrvački zagrljaj. Reacher je zamahnuo palicom držeći je naopako, poput lošeg udarača u bezbolu koji pokušava pogoditi brzu loptu i posve sigurno promašuje. Ali treći je napadač bio mnogo krupniji od loptice za bezbol pa ga nije bilo nužno pogoditi savršeno precizno. Bilo gdje između prsa i glave bio je pun pogodak. Lakat, nadlaktica, vrat, lubanja. Ili sve četvero najednom, što se i dogodilo. Napadač je rukom zaštitio glavu, a palica ga je pogodila u lakat i triceps. Udarac je slomio njegovu nadlakticu i zahvatio ga u sam vrh brade. Od toga je pao na koljena, ali još je bio svjestan. Stoga je Reacher zamahnuo opet, ovaj put desnom rukom. Vjerojatno bi bilo dovoljno dobro za lagano bačenu loptu na pikniku, ali više nego dovoljno protiv ljudske biologije. Tip se zaljuljao s jedne u drugu stranu, a zatim pao prema naprijed, na lice.

Reacheru je štoperica u njegovoj glavi rekla da borba traje malo više od četiri sekunde. Mamac iz veže još je bio priljubljen na zid. Tučnjava nije imala veze s njim. Četvorka iz prvog bara polako je krenula u akciju. Neusklađeno su se odvojili od zida i bili su neravnomjerno razmješteni. Bez ikakve ideje ili namjere. Samo nasumično. A to je bio problem. Prvu dvojicu riješit će lako. Ni treći neće predstavljati teškoću, ali četvrti će biti problem. Reacher je to odmah vidio. Prostor, vrijeme i kretanje. Poput astronomije. Poput planeta koji se sudaraju. Orbite, kutovi i relativne brzine. Četvrti će ga napasti prije nego što sruši trećega. Nije bilo druge mogućnosti. Način na koji su se kretala njihova središta gravitacije propisivao je to. Nije bilo logičnog niza iza jedan, dva, tri. Bez obzira na to gdje bi počeo.

Zbog svega toga Reacher je požalio što je rekao Neagley da čeka točno dvije minuta.

Do tad je bilo još minuta i 55 sekunda, a on nije imao izgleda preživjeti ih suočen s osvetoljubivim protivnicima. Trebao je odluku prepustiti njoj. Ona bi ušla u uličicu čim bi bila sigurna da je svu pozornost usmjerio prema naprijed, što je značilo da bi već sad čekala u sjeni na kraju uličice, promatrajući i instinktivno proračunavajući kao i on, spremna da se umiješa i omete planove četvrtom napadaču.

Prva je dužnost narednice čuvati svog časnika.

Možda ga nije poslušala.

Naravno da nije. Napao je prvu dvojicu rabeći palicu kao šaku. Jedan, dva, forhend, bekhend. Razmišljao je unaprijed i namještao se za trećega okrećući se brzo, spretno i elegantno. No ipak je četvrti napadač prilazio prerano, kako je Reacher i predvidio. Bio je samo pola koraka iza, iako slučajno. Sreća je htjela da stigne upravo u trenutku prije nego što Reacher uspije opet pokrenuti palicu.

Ali onda je četvrti napadač nestao. Kao da se punom brzinom zaletio u užu za sušenje rublja. Poput specijalnog efekta u filmu. U jednom je trenutku bio ondje, u sljedećem ga nije bilo. Treći je napadač pao, a iza njega Reacher je ugledao Neagley kako dovršava snažan kroše u grlo četvrtog.

Mamac iz veže podignuo je ruke.

»Hvala, narednice«, rekao je Reacher.

»Trebao si podići bocu«, rekla je Neagley. »Bolje je od palice.«

Reacher je prišao mamcu i rekao mu: »Reci svome šefu da mi prestane tratiti vrijeme. Neka me dođe sam vidjeti. Jedan na jedan. Prošetat ćemo malo. Razmijeniti mišljenja.«

Zatim su otišli, natrag kroz uličicu do pločnika, najprije Neagley pa Reacher. Zastali su na suncu, malo se protegnuli i ispravili, a zatim su požurili natrag u hotel.

28. poglavlje

Zakasnili su vraćajući se u hotel. Ostali su ih čekali. Bishop je poslao mali autobus po njih. Poput onoga za prijevoz putnika do aviona na aerodromu. Svi su već bili u sjedalima i gledali kroz prozor. Waterman, Landry, White i Vanderbilt. I Sinclair. Reacher i Neagley ušli su, vrata su se zatvorila za njima i autobus je krenuo. Nije to bila duga vožnja, samo do jezera Aussenalster gdje se nalazila velika i dojmljiva, ali pomalo neobična zgrada. Izgledala je poput kopije bijele kuće, ali napravljena prema sjećanju arhitekta koji ju je posjetio kao dijete. U zgradi ih je dočekao Bishop i pokazao im njihovu sobu. Uglavnom su to bili radni stolovi, telefoni, telefaksi, teleksi, kopirni strojevi, pisači i krupni računalni terminali s prljavim tipkovnicama. Bishop je rekao da su telefoni postavljeni kao u McLeanu. U Hamburgu je samo Griezman znao brojeve, ali nije znao lokaciju na kojoj se nalaze. Griezman je nazvao prvi.

Imao je problem.

Reacher se javio, a Griezman je rekao: »Ne stavljam me na zvučnik.«

»Zašto ne?«

»Zabrljao sam. Ili moj odjel. Ali to je isto.«

»Što se dogodilo?«

»Mislim da nam je Wiley umaknuo. Nekako se našao umiješan u prometnu nezgodu dva sata nakon što si otišao. Vozio je auto i udario biciklista. Sigurno je popio sav pjenušac. Svjedokinja ga je opisala besprijekorno. Pokazali su joj crtež napravljen prema opisu Helmuta Kloppa i prepoznala ga je. Odjel prometne policije unio je izvješće.«

»Znači, tvoj ga čovjek nije vidio kad je izlazio.«

»U jednom je trenutku razgovarao s prometnikom. Možda se dogodilo tada.«

»Kako bilo, ne znaš gdje je Wiley.«

»Ne s dovoljnom sigurnošću.«

»Uče vas da kažete takvo što?«

»Zvuči razumno i zrelo, opterećeno tehnikalijama.«

»Sranja se događaju«, rekao je Reacher. »Ne zamaraj se time.«

»Žao mi je što nam je umaknuo«, rekao je Griezman.

»Nije važno.«

»Nastavit ću s nadzorom koliko god mogu.«

»Hvala ti.«

Reacher je spustio slušalicu i svima rekao što je čuo, a Sinclair je postavila pitanje koje je svima bilo na pameti: »Je li to bila isporuka? Jesmo li je propustili? Zar je pod tolikim stresom da je udario biciklista?«

»Prerano je«, rekao je Vanderbilt. »Bila je sredina prve noći. Nije još mogao dobiti novac. Znači da još nije ni isporučio robu. Osim ako je vrlo glup.«

»U najgorem slučaju, išao je na aerodrom«, rekao je Landry. »Na rani let za Zürich. Možda će radije čekati dan-dva ondje nego ovdje. I tome je slučaju ponio sa sobom ono što isporučuje. Ako je malo. Obavit će zamjenu u uredu bankara, kako je rekao Reacher.«

»Trebali bismo nadzirati aerodrome«, rekao je Waterman.

»I nadziremo«, rekla je Sinclair. »Oba aerodroma imaju nadzorne kamere. CI A je dogovorila da privremeno primamo njihov signal. Neslužbeno, pa neće trajati dugo, ali dovoljno dugo za praćenje Wileyja.«

»Nije se ni vratio kući«, rekao je Reacher. »Osim ako je dvaput promaknuo Griezmanovu čovjeku. Gdje je sad?«

»Negdje vani«, rekla je Neagley. »Negdje u Njemačkoj. U fazi prije isporuke. Poput

homologacije prije kupnje novog auta. Priprema za veliko razotkrivanje.«

Wiley se probudio u svojoj spavaćoj sobi, u kojoj se budio zadnja tri mjeseca. U svome unajmljenom stanu uz obalu. U novom stambenom naselju. Poput grada unutar grada. Ali zapravo i ne baš tako. Zapravo je to bila golema spavaonica, puna ljudi nezainteresiranih za druge, koji su dolazili i odlazili po mraku, a ono malo sati između spavali. Nikada nije vidio svoje susjede, a koliko je znao, nisu ni oni vidjeli njega. Savršeno.

Ustao je i pokrenuo aparat za kavu. Isprao je bocu *Dom Perignona* i ubacio je u spremnik za recikliranje. Čašu je stavio u perilicu posuđa.

Uzeo je telefon i nazvao agenciju za najam automobila s kojom je već surađivao. Na poziv mu se odmah javio muškarac koji je zvučao mlado i učinkovito.

Wiley je rekao: »Govorite li engleski?«

»Dakako, gospodine«, rekao je mladić.

»Želio bih unajmiti teretni kombi.«

»Kojih dimenzija?«

»S većim međuosovinskim razmakom i visokim krovom. Trebam što više prostora unutra.«

»Imamo Mercedes-Benz i Volkswagen. Mercedes-Benz je dulji. Samo teretni prostor dug je preko četiri metra.«

Wiley je računao u glavi. Četiri metra bilo je 13 stopa, a njemu je trebalo 12. Pitao je: »Koliko je pod podignut od tla?«

»Mislim da je uobičajen, nisam siguran točno.«

»Ima li stražnja vrata na podizanje?«

»Nema. Vrata su uobičajena, sa šarkama. Je li to problem?«

»Moram ga posve približiti stražnjem dijelu drugog kamiona da mogu pretovariti stvari. Ako su vrata sa šarkama, ne mogu se dovoljno približiti.«

»Bojim se da jedina opcija sa stražnjim vratima na podizanje pripada posve drugoj klasi vozila. Razlog je tehnički, zbog veće ukupne dopuštene mase vozila. U Njemačkoj je za teža vozila potrebna dozvola odgovarajuće kategorije. Imate li je?«

»Prilično sam siguran da imam odgovarajuću dozvolu za sve što mi možete iznajmiti. Budite uvjereni. Poput špila karata su.«

»Vrlo dobro, gospodine«, rekao je mladić. »Kada trebate kombi?«

»Odmah«, rekao je Wiley.

U njihovoj operativnoj sobi u konzulatu opet je zazvonio telefon i Landry je pružio slušalicu Reacheru. Bio je to Bishop, iz svog ureda u istoj zgradi. Rekao je: »Na recepciji je američki vojnik koji tvrdi da ima zapovijed javiti se vama.«

»Dobro«, rekao je Reacher. »Pošaljite ga gore. Ili da ja odem po njega?«

»Poslat ću ga s pratnjom«, rekao je Bishop.

Pratnja je bila mlada žena koja vjerojatno još nije napunila 25 godina. Možda je tek nedavno diplomirala. Iako je sigurno bila nova, sjajno se uklapala u konzulat. Vojnik kojeg je dopratila imao je Irokez frizuru. Iz Wileyjeve bitnice protuzračne obrane. Njegov kolega. Njegovo je svjedočenje od prije četiri mjeseca bilo uneseno u dosje. Bio je desetnik, ali samo specijalist. Korak više od običnog vojnika, ali još nije bio dočasnik. Bio je u maskirnoj borbenoj odori, vrlo urednoj. Imao je možda 20 godina. Izgledao je poput dobrog vojnika. Na traci na prsima pisalo je »Coleman«.

Neagley je odnijela tri stolca u jedan kut, dalje od ostalih pa su sjeli onamo. »Hvala što si došao, vojniče«, rekao je Reacher. »Cijenimo to. Jesu li ti rekli o čemu je riječ?«

Coleman je odgovorio: »Gospodine, rekli su mi da imate pitanja o vojniku Wileyju.«

Imao je južnjački naglasak. Možda iz brdovitog dijela Georgije. Sjedio je na rubu stolca, uspravno, poput sjedeće inačice stava pozor.

Reacher je nastavio. »Izvješća od prije četiri mjeseca sugeriraju da je Wiley bio zadovoljan u vašoj jedinici. Jesu li ta izvješća točna?«

Coleman je odgovorio: »Da, gospodine, mislim da jesu.«

»Bio je zadovoljan i sretan?«

»Da, gospodine, mislim da jest.«

»Nitko ga nije maltretirao ni na koji način?«

»Ne, koliko znam.«

»U tom je slučaju vrlo neobično što je otišao bez odobrenja. I nemoguće da krivci budete ti ili tvoja postrojba. Ovo nije tvoja krivnja. Ne postoji način da za ovo okrivimo tebe. Stotinu birokrata moglo bi stotinu godina tipkati na stotinu pisaćih strojeva i ne bi došli ni blizu toga da učine ovo tvojom krivnjom. Razumiješ? Znamo da je Wiley pobjegao zbog vanjskih razloga.«

Coleman je rekao: »Da, gospodine, to je bio i naš zaključak.«

»Zato se opusti, dobro? Nisi optužen ni za što. Nema pogrešnih odgovora. Nema ni glupih odgovora. Zanima nas sve što nam možeš reći. Svaki i najmanji dojam. Nije me briga koliko je glup. Zato se ne suzdržavaj. Reci nam sve. Ostatak dana možeš provesti u Hamburgu. Pogledaj što ima u klubovima.«

Coleman je kimnuo.

»Koliko si dugo poznao Wileyja?«

»Bio je u jedinici gotovo dvije godine.«

»Bio je stariji, zar ne?«

»Da, mnogo stariji od mogeg najstarijeg brata.«

»Je li ti to bilo neobično?«

»Pomalo.«

»Jesi li imao teoriju o tomu zašto je čekao tako dugo?«

»Mislim da se najprije okušao u nečemu drugome.«

»Je li govorio o tomu?«

»Ne, nikada«, rekao je Coleman. »Bio je vrlo suzdržan. Čuvao je tajne. Svi smo znali da krije nešto. Uvijek se smijuljio sam sebi i šutio. No bio je stariji, pa nam nije smetalo. Mislili smo da ima pravo na to. No ipak su ga svi voljeli. Bio je popularan.«

»Je li se mnogo trudio?«

Coleman je zaustio da odgovori, ali zastao je.

»Što je?« pitao je Reacher.

»Gospodine, pitali ste me za glupe dojmove.«

»Volim glupe dojmove«, rekao je Reacher. »Katkad su oni sve što imamo.«

»Činilo mi se da to nisu bile samo tajne. Činilo mi se da je imao pravi tajni plan. Za cijeli život. Za svaki dan. Da, uvijek se trudio. Radio je sve i nikada se nije žalio. Radio je čak i sranja. A sad su uglavnom sve sranja. Na licu bi imao neobičan izraz. Bio je sretan jer je bio jedan dan bliže.«

»Čemu?«

»Ne znam.«

»Prije četiri mjeseca spomenuo si Wileyjeva ujaka.«

»Pitali su je li Wiley bio razgovorljiv. Zanimalo ih je o čemu je govorio. Nije govorio mnogo. Rekao mi je da je iz Sugar Landa u Teksasu. Razumio se u uzgoj goveda. Jednom je spomenuo da želi biti rančer. Ali to je bilo sve. Nikada nije govorio mnogo. Jedne večeri vratili smo se s vježbe na kojoj smo ispalili nekoliko hitaca i imali smo prilično dobre rezultate protiv

helikoptera. Opustili smo se, popili nekoliko piva i prilično se napili. Svi su počeli govoriti o tomu zašto su se prijavili u vojsku. Ali na uvijen način. U jedinici je bilo pravih pametnjakovića. Trudili su se sve izreći u jednoj dovitljivoj rečenici.

Nisam baš dobar u tomu. Kad je došao red na mene, rekao sam da sam se prijavio u vojsku izučiti zanat. Mislio sam da bi to moglo imati dvostruko značenje. Zanat kao popravljanje automobila ili zanat kao ubijanje ljudi. Ako ne bih mogao pronaći posao kao automehaničar, mogao bih raditi kao ubojica.«

»Dobar odgovor«, rekao je Reacher.

»Nisu ga shvatili.«

»Što je Wiley rekao?«

»Rekao je da se prijavio u vojsku jer mu je ujak pričao o Davyju Crockettu. To je bilo kratko i tajnovito, baš kako je trebalo biti. Poput zagonetke. Zatim se tajnovito nasmiješio. Bilo mu je lako biti tajnovit. Uvijek je bio tajnovit.«

»Što si mislio, što je to značilo?«

»Sjećam se televizijske serije o Davyju Crockettu. Gledao sam je svaki tjedan. Imao je kapu napravljenu od rakunova krzna. Mene to nije potaklo da se prijavim u vojsku. Zato ne znam što je mislio. Čini se da taj put ja nisam shvatio.«

»Je li spomenuo samo ujaka ili je rekao i ime?«

»Tada nije. Ali poslije su ga podbadali zašto neprestano govori o uzgoju goveda, a u njegovom je gradu bila samo stara tvornica šećera. Odgovorio je da je njegov ujak Arnold radio na rancu prije nego što se prijavio u vojsku.«

»Je li zvučalo kao da govori o istome ujaku? Ili drugome?«

Coleman je utihnuo, kao da se prisjeća članova svoje obitelji i toga kako ih je zvao. Ovaj ujak, onaj ujak. Koja je bila razlika?

Naposljetku je rekao: »Ne znam. Wiley je bio tip koji bi upotrijebio ime da je mogao. Tipičan Teksašanin. Staromodna pristojnost. Ali nije to mogao učiniti u jednoj tajnovitoj rečenici jer je morala biti kratka. Možda je to oba puta bio Arnold, a možda i nije.«

»Reci mi više o tomu kako je svaki dan bio sve bliže. O tajnom planu. Kakvo je bilo njegovo raspoloženje? Je li se činilo kao da ostvarenje plana polako i ravnomjerno napreduje ili je bilo uspona i padova?«

»Nijedno, mislim«, rekao je Coleman. »Ili mješavina obojeg. Uvijek je bio veseo, ali poslije je postao još veseliji. Ukupno su bila samo dva koraka. Bio je veseo, a onda postao još veseliji.«

»Kad se to promijenilo?«

»Negdje na pola. Prošle godine.«

»Što se dogodilo?«

»Ne mogu to jasno izraziti.«

»Imaš li neki dojam?«

»Možda je glup.«

»Ja volim glupo.«

»Doimao se poput čovjeka koji čeka vijesti i očekuje da budu dobre, a kad ih naposljetku i dobije, zaista budu dobre.«

»Kao da je tražio nešto za što je znao da je ondje, a onda je to pronašao?«

»Upravo tako.«

***

U Jalalabadu je bilo mnogo kasnije od jutra. Doručak je odavno prošao, a bližio se ručak. Djevojku koja je bila teklić opet su pozvali u zagušljivu sobicu. Drugi put taj dan. Već im je

prenijela Wileyjev odgovor, u zoru, kad je stigla. Debeli se nasmiješio i zaljuljao, a visoki je stisnuo šake i počeo zavijati poput vuka. Sad je samo debeli bio ondje. Jastuk visokog bio je udubljen, ali prazan. Bio je drugdje. Imao je mnogo posla. Bio je vrlo uzbuđen. Previše posla i previše uzbuđenja zbog onoga za što su joj rekli da je malo važno.

Tihe muhe doletjele su blizu, malo se zadržale, a zatim odletjele.

Debeli je rekao: »Sjedni.«

Djevojka je pogledala jastuk visokog.

Rekla je: »Smijem li stajati?«

»Kako želiš. Vrlo sam ponosan na tvoj uspjeh. Bila si besprijele. Dakako, drugo nismo ni očekivali, s obzirom da si bila vrhunski uvježbana.«

»Hvala«, rekla je. »Osjećala sam se pripremljeno.«

»Je li tvoj njemački bio dovoljno dobar?«

»Vrlo sam ga malo govorila. Samo s vozačem taksija.«

»Bi li bio dovoljno dobar da si ga morala govoriti više?«

»Vjerujem da bi. Jer sam bila vrhunski uvježbana.«

»Bi li se željela vratiti u Hamburg?««

Pomislila je na fotografije, otiske prstiju i računalne zapise.

Rekla je: »Ići ću onamo kamo me u svojoj mudrosti odlučite poslati.«

»Isporuka je planirana, kao što znate, ali moramo imati nekoga ondje da potvrdi primopredaju.«

»Bit će mi čast.«

Debeli je rekao: »Nisu li jezici ono u čemu si najbolja?«

Rekla je: »To nije na meni da kažem.«

»Oni koji su te uvježbali kažu da ti je pamćenje sjajno i da si dobra s brojevima.«

Nije odgovorila.

Nije htjela govoriti o brojevima.

Ne tada.

Debeli je rekao: »Zar oni koji su te uvježbali nisu rekli istinu?«

»Bili su vrlo fini. Ali previše me hvale. Nisam baš dobra s brojevima.«

»Zašto to kažeš?«

Nije odgovorila.

»Reci mi.«

»Prije Hamburga želite da odem u Zürich. Ondje također govore njemački. Želite da odem u banku i ondje prenesem novac na Wileyjev račun. Za to mi trebaju brojevi. Brojevi računa i šifre. Tako ću potvrditi primopredaju.«

»Namjeravaš li odbiti?«

»Trebala bih znati cijenu.«

»Naravno da bi. To je jedan od pet važnih elemenata. Broj našeg računa, naša lozinka, iznos i broj primateljeva računa. Znam da to neće biti lako zapamtiti, ali transakcija je vrlo jednostavna.«

»Ne volite kad netko zna cijenu.«

Debeli nije rekao ništa.

»Žrtvovat ćete me«, rekla je djevojka.

»Nećemo ako dobijemo što želimo. Ovaj put je drukčije. Ako ovaj plan uspije, uvijek ćeš biti dio njega. Svi ćemo biti. Postat ćemo legende. S naraštaja na naraštaj prenositi će priče o nama. Cijena će se smatrati vrlo povoljnom. Slavit će nas što smo je dogovorili. Djevojčice će se praviti da su ti. Igrati će igre s prijenosom novca. Znat će da i one to mogu.«

Djevojka nije rekla ništa.

Debeli je nastavio. »Ali ako posao propadne, onda ćeš biti ubijena, pošla u Ziirich ili ne. Već si dio toga. Već si svjedokinja. Sve ćemo svjedoke ubiti. Inače ne bismo mogli podnijeti poniženje. Stotinu milijuna dolara nizašto? Morali bismo to izbrisati iz sjećanja ili više ne bismo mogli biti vođe. Ubili bi nas i ostavili da nam kosti istrunu.«

Djevojka je rekla: »Stotinu milijuna dolara? Je li to cijena?«

»Idi i nauči brojeve«, rekao je debeli. »Budi spremna da kreneš večeras. Moli se za uspjeh.«

***

U Hamburgu se Wiley spustio dizalom i izašao iz zgrade. Otišao je u suprotnom smjeru od kružnog toka, pokraj susjedne zgrade, a zatim između još dvije, do stražnjeg dijela kompleksa gdje je novi asfalt zamijenio stari granit i dokovi s dizalicama. Preko tamne vode pružali su se novi pješački mostovi, izrađeni od tikovine i čelika, elegantno preskačući prazninu. Wiley je ignorirao prvi i prošao preko drugog. Bio je širi i vodio je dalje, sve do glavne ceste i autobusne stanice. Wiley je sjeo na klupu i čekao. Najprije je stigao pogrešan autobus, a zatim onaj koji je čekao. Ostavit će ga dvije ulice od agencije za najam automobila. Wiley je ušao u autobus. Bio je miran. Više nije padao. Sad je to bio niz jednostavnih zadataka. Isporuči, preuzmi novac, otputuj avionom. Do tada će ga već čekati 2330 četvornih kilometara. Vidljivo iz svemira.

Nasmiješio se sam sebi, sam u prepunom autobusu.

Mali Horace Wiley.

Dovraga!

Kilometar i pol od ulice kojom je prolazio autobus, u pekarnici, susreli su se Muller i Dremmler. Unutra je bilo četvero stolova. Za svakim su bila po dva muškarca poput njih. Prijatelji, ali zapravo i ne. Povezani samo poslom, bilo to kupovanje, prodavanje, ulaganje, osiguravanje, iznajmljivanje ili preprodavanje. Ili opiranje osipanju nacionalnog identiteta.

Dremmler je rekao: »Još jednom, hvala ti što si nam pomogao saznati gdje je Reacher. Plan je pokrenut.«

»Bilo mi je zadovoljstvo«, rekao je Muller.

»Ne može ostati u hotelu cijeli dan. Mora izaći. Uskoro očekujem pozitivno izvješće.«

»Dobro«, rekao je Muller.

»Jesi li uspio s onime drugim što smo te zamolili?«

Muller je izvukao Wileyjev crtež i izravnao ga na stolu.

Dremmler je rekao: »Je li bilo teško doći do njega?«

»Morao sam sastaviti lažno izvješće. Ali neće ih odvesti nikamo.«

»Još nisam vidio ovog čovjeka. Nije pripadnik pokreta.«

»Ali Klopp ga je vidio više puta.«

»To znači da odlazi u bar kupovati ili prodavati. Ili oboje. Pokazat ću crtež ljudima koje znam. Možda dobijemo ime i adresu.«

»Znamo mu prezime. Wiley. Adresu nema. Već sam provjerio, sjećaš se?«

»Sigurno je kupio nov identitet. Ili nekoliko njih. Obično to najprije učine. Ali ne brini se. Znam koga ću pitati.«

Neagley je rekla Landryju da nazove ured u New Orleansu i izdiktira im pitanja za Wileyjevu majku, na temu bivših dečki, koji su se možda zvali Arnold, možda bili rančeri, a zatim se prijavili u vojsku ili su ikada govorili o Davyju Crockettu. Zatim ju je Vanderbilt pozvao da dođe do teleksa gdje je iz stroja istrgnula hrpu papira. Bio je to odgovor na njezin zahtjev za podatke o zastarjelim slučajevima krađe u Njemačkoj, koji je poslala putem Sinclair i združenog stožera. U blizini vojnih objekata ili područja aktivnosti. Tijekom Wileyjeva aktivnog boravka u

vojsci.

Bilo je mnogo slučajeva.

»Kad ćemo dobiti Wileyjeve zapovijedi o premještanju?« pitao je Reacher.

»Uskoro«, odvratila je Neagley. »Rade na tomu.«

Zločini su bili brojni i razni. I nijedan nije bio riješen. Bilo je tihih ponoćnih provala, oružanih pljačka i krađa, a žrtve su uvijek bili male mjesne tvrtke koje su poslovale gotovinom, kao što su barovi, kladionice i striptiz klubovi. Geografski se lokacija poklapala s vojnom kartom. Jer ondje je bio novac. Otud i male tvrtke koje su poslovale gotovinom. Počinitelji tih zločina sigurno su dolazili iz cijele okolice. Iz velikih udaljenosti, poput galebova na smetlište. Rijetki bi bili vojnici, ali neki bi bili.

Neagley je rekla: »Pogledaj iznose.«

»To su izmišljotine«, rekao je Reacher. »Za osiguranje. Trebali bismo prepoloviti iznose.«

»I u tom slučaju bi jedna ili dvije ove krađe bile dovoljne da Wiley skupi dovoljan početni kapital. S tri ili četiri našao bi se u posve novoj kategoriji. Morali bismo promijeniti pretpostavke. Mogao bi imati više lokacija i mnogo resursa.«

»Kad je ukrao ono što prodaje?«

»Između dana kad je to locirao i kraja svojeg završnog dopusta od četiri dana. Negdje unutar tog razdoblja od deset mjeseci.«

»Zašto nije prijavljen nestanak?«

»Ovisi o tomu što je ukrao. I o učestalosti kontrola. Možda upravo rade inventuru tog skladišta. Možda večeras saznamo vijesti.«

»Koliko su pomne te provjere?«

»Uglavnom nisu baš previše«, rekla je Neagley. »Većinom se svode na prebrojavanje. Ako su na popisu tri sanduka nečega, oni ih pobroje. Jedan, dva, tri i stave kvačicu.«

»Ali sanduci bi mogli biti prazni.«

»Mora biti jedno ili drugo. Ili još nisu napravili inventuru ili ih je nekako zavarao. To su jedine dvije mogućnosti.«

»Ne, mislim da postoji i treća«, rekao je Reacher. »Možda to što je ukrao nije nikada bilo ni uneseno u inventar. Nitko nije znao što je ondje, pa nitko ne zna da je nestalo.«

»Što, na primjer?«

»Na primjer moje hlače.«

»Što je s njima?«

»Sviđaju ti se?«

»Obične hlače.«

»Nisu obične. To su hlače američkih Marinaca proizvedene 1962. i isporučene 1965. U nekom trenutku, pogreškom su dostavljene skladištu američke vojske u Marylandu. Ondje su bile trideset godina. Nikada nisu bile dio inventure, nikada nisu prebrajane, nikada nisu bile ni na čijem popisu.«

»Misliš da je netko kupio vojničkih hlača u vrijednosti stotinu milijuna dolara?«

»Ne nužno hlača.«

»Majica?«

»Nečega što se zagubilo u stražnjem dijelu nekog skladišta. Kao treća mogućnost.« »Što, na primjer?« pitala je Neagley opet.

»Očekivali smo bitku s Crvenom armijom ovdje. Imali smo raznih stvari. A ljudi znaju zabrljati. Ako mogu poslati sanduk hlača za Marinece u bazu kopnene vojske, mogu poslati bilo što bilo kamo.«

»Dobro«, rekla je Neagley. »To je treća mogućnost.«

A onda je zazvonio telefon.
Griezman.
Rekao je: »Nešto se čudno dogodilo.«

29. poglavlje

Reacher je stavio poziv na zvučnik i svi su se okupili oko njega.

Griezman je rekao: »Mjesnu policijsku postavu upravo je nazvao rukovoditelj mjesne agencije za najam automobila. Nalazi se blizu vašeg hotela. Muškarac koji je govorio engleski i zvučao poput Amerikanca unajmio je veliki kombi. Unatoč tomu što je govorio engleski, imao je njemačke isprave. Ugovor o najmu sklopio je zaposlenik na recepciji. Ali rukovoditelj iz stražnjeg ureda načuo je razgovor. Prepoznao je klijentov glas. Isti je čovjek nedavno unajmio automobil kod njih. Rukovoditelj je zatim, iz nekog razloga, provjerio u računalu i vidio da je prošli put koristio posve drugo ime. Imao je posve drukčije isprave.«

»Kad je to bilo?« pitao je Reacher.

»Prije 20 minuta.«

»Opis?«

»Neodređen, ali mogao bi biti Wiley. Zato vas i zovem. Već sam poslao patrolu s kopijom crteža. Znat ćemo za minutu ili dvije.«

»Je li i prošli put prezime bilo njemačko?«

»Jest, ali drukčije. Ime je prošli put bilo Ernst, ali ovaj put je Gebhardt.«

»Dobro, hvala«, rekao je Reacher. »Javi nam se kad ljudi iz agencije vide crtež.«

Prekinuo je poziv.

Sinclair je rekla: »Ovo je završnica. Počinje sad. Kombi je za isporuku.«

»A nakon toga će pobjeći«, rekao je Waterman. »Nemilice troši zalihe lažnih isprava. Najbolje čuva za aerodrom.«

»Prošlo je 20 minuta«, rekao je Evan. »Već bi mogao biti 15 kilometara izvan grada. Griezman više nema ovlasti. Moramo se obratiti saveznim vlastima.«

Telefon je zazvonio.

Griezman.

Rekao je: »Vidjeli su crtež i potvrdili da je to on. Wiley je unajmio kombi. Posve su sigurni u to. Već sam izdao tjeralicu za brojem registracije. To će preuzeti prometni odjel. Oni se mogu povezati s odjelima u drugim gradovima. Stalno to rade. Pretpostavljamo da je do sada prešao oko 15 kilometara. Ili 10 milja. Uskoro će biti 25 minuta. Gotovo sigurno ide na jug ili na istok. Osim ako ide u Dansku ili Nizozemsku. Imamo aute na glavnim cestama i autocestama. Mnogi će ga tražiti. To je veliko i sporo vozilo.«

»Koju je adresu dao?« pitao je Reacher.

»Lažna je. Ondje je sad samo rupa u zemlji, za temelje nove stambene zgrade na drugom kraju grada.«

»Još nešto?« pitao je Reacher.

»Samo to da je Wiley pitao za visinu poda kombija. Rekao je da treba stražnja vrata na podizanje, a ne na šarke, kako bi mogao unatrag prići drugom vozilu i prebaciti teret u njega.«

»Hvala«, rekao je Reacher.

Prekinuo je poziv.

»Sad barem znamo kakvo je to što prodaje«, rekla je Sinclair. »Nije dokument. Nisu podaci. Jer mu treba veliki kombi sa stražnjim vratima na podizanje.«

»Kako bi prišao unatrag sličnom vozilu«, rekla je Neagley. »Zašto? Ako je teret već u vozilu, zašto mu treba drugo?«

»Možda je prvo ukradeno«, rekao je Reacher. »Možda se brinuo da će ga netko zaustaviti.«

Neagley je pregledavala stranice ispisa iz teleksa. Stari slučajevi krađe u Njemačkoj, blizu

vojnih baza, dok je Wiley bio u aktivnoj službi. Prelazila je prstom preko blijedosivih slova popisa.

Prst se zaustavio.

Rekla je: »Prije sedam mjeseci dostavni kombi sa stražnjim vratima na podizanje ukraden je iz male trgovine namještajem na rubu Frankfurta. Broj registracije dobila je mjesna i savezna policija, ali vozilo nije pronađeno.«

Njezin je prst opet krenuo. Liznula je palac i okretala stranice.

»Ništa više«, rekla je. »Mnogo automobila, ali ništa veće, s vratima na podizanje.«

»To je bilo tri mjeseca prije nego što je otišao bez dopuštenja.«

»Bila je to duga igra.«

»Je li ukrao to što prodaje iste večeri kad je ukrao kamion?«

»Gotovo sigurno. To djelomično definira lokaciju. Ako se brine hoće li ga zaustaviti prometna policija, ukrao bi kombi što bliže, odveo ga do mjesta krađe, utovarivši ukradeno, odveo ga i skrio što bliže. U štaglju ili negdje. Dok je ukradeni teret još unutra. Kratka ruta, brza i usredotočena. Minimalna udaljenost, minimalni rizik. Možda je riječ o vrlo malom području blizu Frankfurta.«

»Ali nakon toga se vratio u svoju jedinicu. Na tri mjeseca. Zašto?«

»Pritajio se. Čekao je reakciju. Krio se na otvorenom. To je bio pametan potez. Tražili smo vojnike odsutne bez dopuštenja i zlikovce izvan vojske, ne vojnike koji su još raspoređeni. Ali ukradeno nije nikomu nedostajalo. Nitko nije podigao uzbunu. Nije bilo nikakve reakcije. Čim je bio siguran u to, otišao je prvom prilikom. Pritajio se u Hamburgu. Trebala su mu četiri mjeseca da to proda. Sad se vraća po to.«

»To su veliki zaključci«, rekla je Sinclair. »Zar ne? Bilo tko je mogao ukrasti taj kombi za dostavu namještaja.«

»Moramo otkriti gdje je Wiley bio prije sedam mjeseci«, rekao je Reacher. »Trebamo njegove zapovjedi o premještanju.«

»Uskoro će stići«, rekla je Neagley.

Upravo u tome trenutku telefaks je počeo raditi.

***

Wiley je vozio velik kombi natrag prema središtu grada, sporo i oprezno, vukući se kroz gradski promet, čekajući na semaforima, provjeravajući retrovizore. Zaobišao je jezero Aussentaler, puževim se korakom probio kroz St. Georg, a zatim skrenuo na zapad, prema mjestu gdje je živio, ali mnogo prije nego što bi stigao onamo, skrenuo je lijevo i prešao preko metalnog mosta do starih dokova koji su bili premali za moderne teretne brodove, što je značilo da su i skladišta premala, pa su bila jeftina za najam.

Parkirao je ispred dvostrukih tamnozelenih vrata i izašao iz kombija. Na zelenim vratima bila su tri lokota, pri dnu, pri vrhu i u sredini. Imao je sva tri ključa. Otvorio je desna vrata, podupro ih, a zatim se vratio do lijevih vrata te otvorio i podupro i njih.

Prostor unutra bio je velik oko deset puta dvanaest metara, a visok oko pet. Poput dvostruke garaže u lijepoj kući u predgrađu Sugar Landa, samo malo veće. Desna polovica garaže bila je prazna. U lijevoj polovici bio je stari kombi za dostavu iz trgovine namještaja. Sedam mjeseci prije doveo se njime iz Frankfurta, iste noći kad ga je ukrao. Iste noći kad je u njega utovarivši dragocjeni teret. Nije se trebao toliko žuriti jer je promijenio registarske tablice, za svaki slučaj. Mogao je ići sporije, ali želio je što prije stići kamo je naumio. Želio se skloniti. Jedva je uspio. Kombi je bio star. Zapravo je bio smeće. Indikator upozorenja za ulje svijetlio je cijelim putom. Motor je ispuštao neobične zvukove. Bio je blizu toga da zataji kad ga je parkirao prema naprijed, zahvalan što je stigao onamo. Zahvalan

što nije morao zvati vučnu službu. Neke bi pojedinosti teško objasnio. Zaustavio je motor i više ga nije palio. Ne bi ni mogao. Zato je i morao unajmiti kombi. Parkirao ga je pokraj njegova prethodnika, zatvorio tamnozeleni vrata, opet zaključao lokote na njima i stavio ključeve u džep. Starim željeznim mostom za pješake prešao je do drugog doka, a zatim su počeli novi mostovi, od čelika i tikovine, prenoseći ga od jednog doka do drugog, do stražnjeg dijela njegova naselja, gdje je prošao između dvije zgrade, a zatim pokraj još jedne, ušao u svoj hodnik, pa u svoje dizalo i svoj stan.

***

Muller je zatvorio vrata ureda i nazvao Dremmlera u ured. Rekao je: »Čovjek s crteža otišao je iz grada u kombiju. Dobili smo zahtjev za suradnju iz Griezmanova odjela. Izdat ćemo tjeralicu za brojem registracije. Počet ćemo 15 kilometara od grada. Zatražit ćemo saveznu pomoć ako bude potrebno.«

»Krenuo je isporučiti teret«, rekao je Dremmler. »Umaknuo nam je.«

»Ne, kombi je još prazan. Tek ga je preuzeo iz agencije za najam.«

»To znači da ide po teret nekamo drugamo. A to je mnogo zanimljivije. Obavještavaj me. Svakako meni javi prvome.«

»Hoću.«

»Brinem se zbog onog drugog što nije upalilo.«

»Ono s Reacherom?«

»Predvidio je to. Poveo je ljude sa sobom. Dočekao je našu zasjedu u zasjedi. Bilo ih je dvanaest, rekli su moji ljudi. Svi su imali vojno oružje. I on je bio s njima. Moji ljudi nisu imali izgleda.«

One noći kad je kamion ukraden, Wiley je bio na dopustu od četiri dana. Na nepoznatoj lokaciji. To je bilo prvo što su saznali iz njegovih zapovjedi. Neposredno prije bio je razmješten na uobičajenom položaju, nekoliko kilometara sjeveroistočno od trgovine namještaja. Ali ne mnogo kilometara, pomislio je Reacher. Desetke, ne stotine. Poznavao je to područje. Bio je ondje već mnogo puta. Sve je bilo prilično blizu. Kao od Sugar Landa do središta Houstona. Jedna vožnja autobusom.

Od početka do kraja, zapovjedi su pokazivale kako je Wiley stigao u Njemačku, a zatim naizmjenice bio razmješten na nekadašnjem prednjem položaju uz granicu i na položaju u pozadini, u objektu za održavanje, koji se nalazio sjeveroistočno od Frankfurta. Također je redovito odlazio u skladište udaljeno 50 kilometara na zapad, za što se javljao dobrovoljno. Nekoć je to bilo skladište opskrbe, ali u to je doba već postalo odlagalište stvari koje više nikomu nisu bile potrebne. Pripadnici Wileyjeve jedinice katkad su dobrovoljno odlazili skidati dijelove s vozila koji su povučeni iz uporabe. Njihov zapovjednik nazivao je to praktičnom vježbom iz održavanja na terenu. Reacher se slagao da to zvuči bolje nego da je priznao da mora održavati jedinicu starim dijelovima. Unatoč zvučnom nazivu, nije to bila popularna dužnost. Odlazili su četiri puta, ali nitko se nije dobrovoljno javio više od jednom.

Osim Wileyja.

Wiley se javio tri puta.

Prva tri puta.

Ali ne i četvrti.

»Ondje je to vidio«, rekla je Neagley. »Ma što to bilo. U starom skladištu. Sigurno je tako. Možda je prvi put tražio, drugi put je pronašao, a treći put je planirao. Zatim ga je ukrao, prije sedam mjeseci. Zbog toga se nije morao vraćati četvrti put. Jer toga više nije bilo. Već ga je ukrao.«

»I skrio u blizini, kako ti kažeš. Moramo to potvrditi. Trebamo nekoga da motri cestu.

Četvoricu s dalekozorima, poput vizualne zamke. Možda na autocesti južno od Hanovera. Nije mogao stići tako daleko.«

Nazvao je Griezmana, koji je rekao da će to srediti.

»Vrlo je susretljiv«, rekla je Sinclair.

»Za sad«, rekao je Reacher.

»Ucjenjuješ ga?«

»Rekao sam da neću, ali nisam siguran vjeruje li mi. Znači, na neki način ga ucjenjujem.

Krajnji rezultat je isti.«

»Neka sa tako i nastavi.«

»Neće«, rekao je Reacher. »Griezman će nas ostaviti na cjedilu čim se pojavi veći problem.«

»Postoji li veći problem od ovoga?«

»On ne zna koliko je ovo gadno.«

»Da mu kažemo?« pitala je Sinclair. »Da službeno zatražimo pomoć?«

»To bi bila politička katastrofa«, rekao je White. »Pokazali bismo svoju slabost. Rusija je u susjedstvu. Ne možemo javno priti prljavi veš.«

»Ionako je prekasno«, dodao je Waterman. »Nijemcima bi trebalo pola dana da reagiraju. Trebao bi im cijeli dan da reagiraju kako valja. Možda i više jer bi počeli od nule. To znači da bi Wiley imao prednost od barem 36 sati. Dotad bi mogao biti bilo gdje. Ovo je sad velika zemlja.«

Dremmlerov ured bio je na četvrtom katu zgrade koja je cijela bila u njegovu vlasništvu. Dizalo je bilo izvorno, iz 1950-ih. Pouzdano, ali sporo. Trebalo mu je 20 sekundi da se spusti u prizemlje. Za to je vrijeme Dremmler uvezao i prodao 33 para brazilskih cipela. To je bila utješna statistika. Milijun pari na tjedan. Više od pedeset milijuna na godinu.

Izašao je iz svoje zgrade i po slabom podnevnom suncu prošetao jednu, dvije, tri ulice dalje, do bara s fasadom od lakiranih drvenih dasaka. Nekoć bi to bilo prerano za pauzu za ručak, ali bar je već bio prepun. Zbog novog, pomaknutog radnog vremena, pauze za ručak razvukle su se na pola dana, slijedeći jedna drugu.

Dremmler se probijao kroz gomilu, kimajući i pozdravljajući ih, sve dok nije ugledao Wolfganga Schluppa na stolcu za šankom. Nije izgledao baš dojmljivo. Tamna kosa, tamne oči, mršavo i mrko lice, držanje drhtavog psa. Ali bio je koristan. Uskoro će postati još korisniji. Dremmler se progurao do njega, laktom prema naprijed, leđima okrenut ostatku prostorije. »Kako ide posao, Herr Schlupp?« pitao je.

»Što trebate?« odvratio je Schlupp.

»Informacije«, rekao je Dremmler. »Za naš cilj. Nova Njemačka ovisi o tomu.«

Prišao im je pipničar u debeloj platnenoj pregači i Dremmler je naručio litru piva. »Kakve informacije?« pitao je Schlupp.

»Izradio si vozačku dozvolu, a možda i putovnicu za jednog američkog gospodina.«

»Samo malo. Nisam ništa izradio.«

»Dobro, proslijedio si narudžbu svojim partnerima u Berlinu. Oni su ih izradili. Ti si samo zadržao pola novca.«

»Pa što?«

Dremmler se progurao još malo i napravio si još malo više mjesta pa je izvadio crtež. Rastvorio ga je na šanku.

Kosa, obrve, jagodične kosti. Duboko usađene oči. »Ne sjećam ga se«, rekao je Schlupp.

»Mislim da ga se sjećaš.«

»Pa što onda?«

»Ovo je važno za naš cilj.«

»Što to?«

»Koje je ime odabrao?«

»Zašto te to zanima?«

»Želimo ga pronaći.«

»Znate da vam to ne mogu reći«, odvratio je Schlupp. »Ne bih više mogao poslovati. Nitko mi ne bi vjerovao.«

»Samo ovaj put. Nitko neće saznati. Tip je već u nevolji, ali mi ga želimo prvi. Upravo je unajmio veliki kombi i krenuo nekamo, utovariti nešto. Vjerojatno težak teret, s obzirom na veličinu kombija. Možda je riječ o nekakvom oružju. A možda o nacističkom zlatu iz rudnika soli.«

»A vi ga želite.«

»Za sve nas. Za naš cilj. To bi nam silno pomoglo.«

Schlupp nije odgovorio.

Dremmler je nastavio: »Dakako, dobio bi naknadu za svoj trud. Ili honorar za savjetovanje. Ili čak udio u plijenu ako želiš.«

»Mnogo bih riskirao«, rekao bi Schlupp. »To je poput ispovjedne tajne. Podrazumijeva se da neću nikomu reći.«

»Veličina honorara odražavala bi veličinu rizika.«

Schlupp je pogledao crtež.

Rekao je: »Mislim da ga se sjećam. Cesto sam radio s Amerikancima. Mislim da je odabrao tri imena. Na prva dva uzeo je samo osobne iskaznice i vozačke dozvole. Ali mislim da je na treće uzeo putovnicu.«

»Koja su bila imena?«

»Bilo je to prije više mjeseci. Morao bih pogledati.«

»Ne sjećaš se?«

»Čujem stotine imena.«

»Kad to možeš učiniti?«

»Čim stignem kući.«

»Odmah me nazovi. To je vrlo važno. Za naš cilj.«

Dremmler je zadovoljno kimnuo i krenuo u smjeru iz kojeg je stigao, sad se probijajući kroz gomilu drugim ramenom, kimajući i pozdravljajući, te je naposljetku izašao kroz otvorena vrata, natrag na slabo podnevno sunce.

Pipničar koji mu je poslužio pivo podigao je telefonsku slušalicu.

U operativnoj sobi u konzulati zazvonio je telefon. Vanderbilt se javio i predao ga Reacheru. Bio je to Orozco. »Jesmo li u nevolji?« pitao je.

»Još nismo«, odgovorio je Reacher. »Mislimo da Wiley ide prema Frankfurtu. Mislimo da je prije sedam mjeseci ukrao nešto iz starog skladišta blizu baze u kojoj je bio razmješten. A zatim je to skrio. Mislimo da se sad vraća onamo po to.«

»Imamo mnogo ljudi u Frankfurtu.«

»Znam«, rekao je Reacher. »Nazvat ću ih ako ih budem trebao.«

»Upravo sam završio s Billy Bobom i Jimmyjem Leejem. Najbolje su sačuvali za kraj. Priznali su da su jedan pištolj M9 prodali Wileyju. Imaj to na umu. Naoružan je.«

Kad je Wileyjev telefon zazvonio, javio se u kuhinji. Zbog pozadinske buke odmah je znao tko ga zove. Prijateljski nastrojen pipničar kojeg je učinio još više prijateljskim dajući mu visoke napojnice. Toliko visoke da bi se mogle nazvati podmićivanjem. Uvijek bi dodao još malo za hitne slučajeve. Ili upozorenja. Ili što god bi onaj koji prima novac mogao smatrati da je vrijedno pozornosti onoga koji novac da je. Tako je u cijelome svijetu. O tomu nitko ne govori,

ali svima je jasno.

Pipničar je rekao: »Wolfgang Schlupp prodat će te Dremmleru.«

»Za koliko?« pitao je Wiley.

»Za postotak. Dremmler kaže da si krenuo pokupiti nacističko zlato.«

»Krenuo sam na WC.«

»Imaš vremena dok Schlupp dođe kući.«

U operativnoj sobi u konzulatu zazvonio je telefon. Landry se javio, dodao slušalicu Neagley, koja ju je pak dodala Reacheru. Zvao je Griezman. Rekao je: »Prometni odjel treba i najsitnije pojedinosti za operaciju na toliku udaljenost kao što je Hanover. Svi ćemo uštedjeti vrijeme ako im daš podatke izravno. I manja je mogućnost pogreške. Obavijestio sam zamjenika šefa odjela. Očekuje tvoj poziv. Dat ću mu tvoj broj. Preziva se Muller.«

»Dobro«, rekao je Reacher. »Još nešto?«

»Ništa. Sretno.«

»Hvala.«

Reacher je prekinuo vezu i počeo birati broj.

Na Mullerovom stolu zazvonio je telefon. Zatvorio je vrata, sjeo za stol i javio se. Glas s američkim naglaskom rekao je: »Je li to zamjenik zapovjednika Muller?«

»Ja sam«, rekao je Muller.

»Ja sam Reacher. Mislim da vam je šef detektiva Griezman rekao da ću nazvati.«

Muller je pomaknuo spis i pronašao blok papira za bilješke. Uzeo je olovku. Zabilježio je datum, vrijeme i pozivatelja.

Rekao je: »Dakle, želite da nadziremo promet na autocesti južno od Hanovera.«

»Imate broj registracije. Zanima me ide li iz ovog smjera prema Frankfurtu.«

»Što točno očekujete od nas?«

»Aute uz rub ceste ili na nadvožnjacima. Četiri para očiju. Poput uobičajene kontrole brzine, ali s dogledima, a ne s radarima.«

»Nemamo iskustva s time, g. Reacher. Na našoj autocesti nema ograničenja brzine.«

»Ali shvaćate poantu.«

»Vidio sam u američkim serijama.« Muller je napisao *poanta* na papirić.

Reacher je rekao: »Komunikacija mora biti trenutačna. Trebam vremena da sve organiziram s ove strane.«

»Znate li kamo ide?« pitao je Muller.

»Ne znamo točno. Još ne.«

»Javite mi kad saznate. Mogao bih vam pomoći kod lokalne policije.«

»Hvala, javit ću vam.«

Muller je spustio slušalicu. Otkinuo je najgornji list s bloka papira. Poderao ga je na pola, pa na četvrtine, pa na osmine, pa na šesnaestine, a djeliće veličine konfeta bacio je u kantu sa smećem. Reacher je mogao reći da su razgovarali, ali Muller je mogao tvrditi da je razgovor završio predomišljanjem i odustajanjem od svega što su se prethodno dogovorili. Nijedno se nije moglo dokazati. Klasična rekla-kazala, a u tomu su policajci uvijek pobjeđivali.

Nazvao je Dremmlera.

Rekao je: »Vjerovao ili ne, upravo sam razgovarao s Reacherom. Griezman mi je prebacio svoj problem. Reacher misli da je Wiley krenuo u Frankfurt. Obećao je da će mi javiti točno odredište čim ga sazna.«

»Sjajno.«

»Jesi li saznao koje ime rabi?«

»Saznat ću vrlo brzo.«

Wolfgang Schlupp otišao je iz bara čim je mogao. Prošao je kroz dvije uličice i sjeo na autobus, koji ga je pak ostavio na početku još jedne uličice. Prošao je kroz nju, skrenuo dvaput lijevo i došao do predratne zgrade na čijem je najvišem katu živio. Zbog starosti zgrade, nije bilo dizala, ali vrijednost nekretnine bila je velika. Dugo se govorkalo da je cijeli jedan niz gradskih kuća bio loše renoviran nakon bombardiranja u ratu. Ali izvješće komisije koja ih je pregledala utvrdilo je upravo suprotno. Cijena se preko noći udvostručila, ali Schlupp je kupio prije toga. U baru je našao dvojicu gradskih službenika kako razmjenjuje tračeve.

Popeo se stepenicama do prvog kata, pa do drugog i dalje.

Wiley ga je čuo kako dolazi. Naslonio se na zid u sjeni između ormarića s aparatom za gašenje požara i cijevi za toplu vodu. U ruci je imao pištolj. Bila je to Beretta M9, vojni višak kupljen od dvojice tupana koji su ih krali u svojoj postrojbi i prodavali u istome baru u kojem je g. Schlupp vodio svoj ne tako tajni posao.

Schlupp se popeo stubama, skrenuo lijevo i otključao vrata. Wiley je izašao iz sjene i gurnuo Schluppa kroz njih, s pištoljem uperenim u leđa, zatvorio vrata petom i nastavio ga gurati niz hodnik do velike moderno uređene dnevne sobe gdje se Schlupp spotaknuo i pao na kauč presvučen crnom kožom i ostao bespomoćno ležati ondje.

Wiley je stao iznad njega i uperio mu pištolj u lice.

Rekao je: »Čuo sam da me namjeravaš prodati, Wolfgang.«

»To nije istina«, rekao je Schlupp. »Nikada to ne bih učinio. Ne bih više mogao poslovati.«

»Rekao si Dremmleru da hoćeš.«

»Izmislio bih ime i javio mu ga. Uzalud bi te tražio.«

»Imaš arhiv ovdje?«

»Sve je šifrirano.«

»Zašto nisi izmislio ime u baru? Zašto si čekao da se vratiš kući, gdje imaš prave podatke?«

»Dremmler ti je javio?«

»Nije važno tko mi je javio. Namjeravao si me prodati. Namjeravao si me pronaći u svome arhivu. Dremmler ti je rekao da ga odmah nazoveš jer je to vrlo važno za vaš cilj.«

»Ni slučajno, čovječe. To su gluposti. Kako bih mogao? Nitko mi više ne bi vjerovao?«

»Zašto nisi izmislio ime u baru?«

Schlupp nije odgovorio.

Schlupp je s mukom ustao pa su otišli niz hodnik na isti način na koji su došli njime, samo sporije. U Schluppova je leđa bila pritisnuta cijev pištolja sve dok nisu došli do male sobe koja mu je služila poput ureda.

Schlupp je pokazao na jednu od visokih polica.

»Crveni registrator«, rekao je.

Bio je to običan registrator kakve je Wiley već viđao, ali imao je četiri umjesto tri prstena. Na stranicama su bile rukom ispisane linije teksta, besmislene riječi u odvojenim stupcima. Možda staro ime i prezime, novo ime, broj putovnice, vozačke dozvole, osobna iskaznica.

»Koji sam ja?« pitao je Wiley.

»Nisam te namjeravao prodati.«

»Zašto nisi izmislio ime u baru?«

»Dremmler je pun sranja, čovječe. Misli da si upravo sada negdje u unutrašnjosti i kombijem tražiš nacističko zlato. Ali očito nisi. Ako se vara glede toga, možda se vara glede svega. To je logično, zar ne? Zašto bih ga uopće slušao?«

»Ja ga nisam slušao«, rekao je Wiley. »Slušao sam pipničara. Dremmler te pitao i ti si

odgovorio. Namjeravao si me prodati. Da nisi htio, rekao bi mu odmah lažno ime. Možda si se zbunio, ali minutu poslije shvatio bi to i rekao da se sjećaš i da sam odabrao prezime Schmidt. Ili neko slično. Ali nisi.«

»On me plaši, čovječe. Može mi izazvati nevolje. Dobro, namjeravao sam mu reći, ali predomislio sam se.«

»Kad si vidio mene?«

»Ne, prije.«

»Ne vjerujem ti.«

»Ne bih više mogao poslovati.«

»Dremmler ti je rekao da će ti platiti za rizik.«

»Kunem se, čovječe. Varaš se. Predomislio sam se. Ne bih to učinio.«

Ako ideš, idi do kraja.

Sve ili ništa.

Prebacio je pištolj u drugu ruku brzo i glatko te snažno udario Schluppa drškom po sljepoočnici. Nije ga želio ustrijeliti. Ne ondje. Bilo bi previše bučno. Udario ga je opet, po drugoj sljepoočnici, a glava mu se trznula kao da je na krpenoj lutki. Kad se zaustavila, Wiley ga je udario opet. Snažan udarac odozgo, ravno na vrh lubanje, poput sjekire ili čekića. Schlupp je pao na koljena. Wiley ga je udario opet. Schlupp se nagnuo naprijed i pao na lice. Wiley se nagnuo i udario ga opet i opet i opet i opet i opet.

Kost je pucala, a krv tekla i prskala.

Wiley je zastao da dođe do daha.

Provjerio je na Schluppovu vratu ima li još puls.

Ništa.

Čekao je punu minutu, da bude siguran. I dalje ništa. Zatim je obrisao pištolj o Schluppovu košulju, uzeo crveni registrator i otišao.

30. poglavlje

Reacher je bez riječi sjedio u kutu operativne sobe u konzulatu, čekajući da telefon zazvoni, pitajući se tko će nazvati prije. Agenti iz New Orleansa ili zamjenik šefa prometnog odjela Muller. Osjećao se kao da čeka pobjednika utrke u usporenom filmu. Zamišljao je zoru kako se sporo budi iznad delte i agente FBI-a kako se bude, polako doručuju i izlaze iz kuće. Tada bi sve moglo krenuti brže. Razgovor s Wileyjevom majkom vjerojatno im je bio prvi zadatak u danu. S obzirom na pritisak od Watermana i Landryja. Možda već u osam ujutro, budući da će žena koja živi od socijalne pomoći htjeti ostati u dobrim odnosima s vladom. Nasuprot tog prilično usporenog rasporeda iz Louisiane, bio je Wileyjev kombi, 8000 kilometara dalje, u Njemačkoj. Vozi oko 100 km/h i približava se Hannoveru, zaobilazi ga i ostavlja za sobom te nastavlja na jug prema policajcima koji ga čekaju. Tko će biti prvi?

Telefon je zazvonio.

Nisu zvali agenti iz New Orleansa ni zamjenik zapovjednika Muller.

Zvao je Griezman.

Rekao je: »Imam ozbiljan problem.«

»Kakav?« pitao je Reacher.

»U starom dijelu grada dogodilo se ubojstvo. Netko je razbio glavu niskom starijem muškarcu. Maloprije. Susjed je čuo buku. Moram poslati sve svoje ljude onamo, barem danas. Nemam izbora. Žao mi je, prijatelju, ali moram na neko vrijeme prekinuti našu suradnju.«

»I pitaš se što ću ja misliti o tomu.«

Griezman je zastao na trenutak.

»Ne«, rekao je. »Vjerujem to na riječ.«

Reacher je rekao: »Sretno s rješavanjem slučaja.«

»Hvala.«

Reacher je prekinuo poziv. Sinclair ga je upitno pogledala, a Reacher je rekao: »Sad smo sami.«

»Jer si ti pravi gospodin.«

»Imamo vremena.«

»Teklić bi mogao biti u Ziirichu.«

»To nije važno. Važno je samo ono što prevozi kombijem. To ne može prebaciti bežičnim putem poput novca. Tajno i u trenutku. Morat će to prebaciti sporo, bučno i vidljivo jer je stvarno.«

»Ali Mullerovi nisu vidjeli kombi.«

»Još.«

»Koliko ćeš im vremena dati?«

»Možda dva sata.«

»A što onda?«

»Zaključit ću da Wileyja nije išao prema Frankfurtu.«

Telefon je opet zazvonio.

Ovaj put su to bili agenti FBI-a iz New Orleansa, izravno iz svojeg automobila ispred jednosobne stračare u kojoj je živjela Wileyjeva majka. Dvoje agenata, muškarac i žena. Odmah su se javili, kako je zatraženo. Ispitali su je prema pitanjima koja su dobili. O imenu Arnold, o rančeru koji je postao vojnik, o zaljubljeniku u Davyja Crocketta. Pokazalo se da su svi oni ista osoba. Puno mu je ime bilo Arnold Peter Mason. Rođen je i odrastao u Amarillu u Teksasu. Kao mlad radio je na rancu, zatim je služio 20 godina u vojsci pa šest godina živio s Wileyjevom majkom u Sugar Landu u Teksasu. Od doba kad je Horace Wiley imao 10 godina do kad je imao

16 godina. I da, mali Horace zvao je Arnolda ujakom. Bio je dosta stariji od Wileyjeve majke i bio je povučen, šutljiv čovjek koji je krio tajne, ali isprva je dobro skrbio za njih. Dodatne pojedinosti javit će naknadno.

Landry, Vanderbilt i Neagley počeli su pretraživati svaki svoj sustav. Arnold Peter Mason. Landry nije pronašao ništa zanimljivo, a nije ni Vanderbilt. Neagley je pronašla da je 20 godina bio dočasnik u padobrancima. Nije bio odlikovan, ali ni kažnjavan. Proveo je mnogo vremena u Njemačkoj, u doba kad se moglo dogoditi svašta.

Prema bazi socijalnog osiguranja još je bio živ. Imao je 65 godina. Prema bazi porezne službe, još je radio. Imao je skroman prihod, svake godine sve manji. Možda je radio povremene manualne poslove, sve rjeđe prije mirovine.

Prema bazi Ministarstva vanjskih poslova, imao je putovnicu.

Nije imao adresu u Sjedinjenim Državama.

Prema poreznoj upravi porez je prijavljivao iz inozemstva.

Ci A je navela da živi u Njemačkoj.

Veleposlanstvo u Berlinu navodilo ga je kao umirovljenog američkog građanina koji živi blizu Bremena. Jedan sat od Hamburga.

»Je li ovo suradnja?« rekao je Reacher. »Možda su u ovome zajedno.«

»Možda je kombi skriven ondje«, rekla je Neagley. »Kod ujaka Arnolda, ne u Frankfurtu.«

»Zašto mu onda treba drugi kombi?«

»Možda je ujak Arnold zapustio prvi.«

»Možda će podijeliti teret. Ako surađuju. Možda je stotinu milijuna samo Wileyjeva polovica.«

»Čekaj«, rekao je White. »Pogledaj ovo. Ujak Arnold u Njemačkoj je gotovo 20 godina. Otkad je Wileyju bilo 16 godina. To je vraški duga igra.«

»A pogledaj ovo«, rekao je Vanderbilt.

Uz Masona su u veleposlanstvu bila registrirana i dva člana obitelji koji nisu američki građani.

Landry je rekao: »Kladim se u 10 dolara da su mu to žena i dijete.«

Zatim je opet zazvonio telefon. Zvali su agenti FBI-a iz New Orleansa, izravno iz automobila, s važnom nadopunom. Nakon šest godina relativne sreće, gđa Wiley izbacila je Arnolda Masona iz kuće jer je slučajno saznala da ima suprugu u Njemačkoj. I sina. Dječak je bio hendikepiran. Gđa Wiley nije imala mnogo, ali imala je svoje standarde.

Wiley je bio praktičan čovjek, pa je pištolj oprao u perilici za posuđe. Zašto ne bi? M9 bio je vojni pištolj, osmišljen da izdrži dulje izlaganje slanoj vodi. Odabrao je program za pranje lonaca, sa sušenjem. Nakon toga će nauljiti dijelove i opet sastaviti pištolj, čist i dobar kao nov.

Odjeću zamrljanu krvlju smotao je i ubacio u kantu za smeće u kuhinji, zajedno s crvenim registratorom. Bila je to promišljena odluka. Prvi mu je instinkt bio da ih baci u neku kantu na ulici. Ne preblizu, ali ni predaleko. Nitko nije volio hodati daleko sa sumnjivim predmetom u ruci. Ali, hipotetski, mogla bi biti pokrenuta velika istraga pri čemu bi, također hipotetski, mogli pretražiti sve ulične kante za smeće. Zašto bi im ukazao na smjer u kojem je otišao? Bolje da ostavi to gdje jest. Kućepazitelj će to pronaći za jedan mjesec, ali tada to više neće biti važno.

Wiley je podigao telefonsku slušalicu i nazvao putničku agenciju. Javila se ista djevojka kod koje je rezervirao put za Ziirich. Dobro je govorila engleski. Znala je da voli sjediti pokraj prozora. Već je znala sve pojedinosti s njegove nove putovnice.

Muller nije zvao. Nitko nije bio iznenađen. Ionako su promijenili radnu hipotezu iz Frankfurta u Bremen. Gdje je živio ujak Arnold. Bishop je donio zemljovid CIA-e i raširio ga na

stolu. Adresa koju su dobili od veleposlanstva počinjala je s Gelb Bauerhof. To nije bilo ime ulice. Vjerojatno su živjeli na selu, na farmi. Reacher je zamislio štagljeve, garaže i šupe te hrpe istrošenih guma.

Mnogo mjesta za skrivanje.

Rekao je: »Trebamo auto.«

»Trebaš plan«, rekao je Bishop.

U to se pokrenuo telefaks.

»Vojni dosje ujaka Arnolda«, rekla je Neagley.

Reacher je rekao: »Plan je da narednica Neagley i ja obavimo izviđanje i prikupimo informacije.«

»Ne može«, rekao je Bishop. »CIA i Odbor nacionalne sigurnosti moraju biti zastupljeni. Dr. Sinclair i ja idemo s vama. Osnovno je pravilo da ne smije biti nikakvog kontakta. Isključivo promatranje. To je nužan uvjet. Ovo je pravno složena situacija.«

»Ponesite oružje«, rekao je Reacher. »Wiley ga ima, a ako je riječ o farmi, sigurno imaju sačmaricu.«

»Rekao sam isključivo promatranje.«

»Ipak ga ponesite.«

»Morate izvući Iranca«, rekao je White. »Govorite da bi za jedan sat moglo doći do pucnjave. Ako se to dogodi, njihov će dogovor propasti, a Iranac to neće preživjeti. Ako ga ostavite ondje, ubit će ga.«

Bishop nije rekao ništa.

Telefon je zazvonio.

Griezman.

Rekao je: »Vjeruješ li u slučajne podudarnosti?«

»Katkad«, odvratio je Reacher.

»Žrtva ubojstva bio je redovni posjetitelj bara u koji zalazi i Helmut Klopp. Ondje je obavljao svoj posao. Svi lažu, dakako, ali mislim da je on prodavao lažne isprave.«

»Zašto?«

»Tako su mi došapnuli drugi iz bara koji pak kriju nešto drugo.«

»Imaš li osumnjičenog?«

»Riječ je o nekome tko želi spriječiti izdaju ili se osvetiti za nju.«

»Zar je netko nekoga izdao?«

»Nije.«

»Onda ju je želio spriječiti.«

»Nema nikakvih spisa u stanu žrtve. Ali u inače urednom nizu registratora na polici jedan nedostaje.«

»Zadatak obavljen«, rekao je Reacher.

Zatim je dodao: »Što bi moglo biti ironično.«

»Kako to?« pitao je Griezman.

»Riječ je o odabiru trenutka. Kupiš lažne isprave, a zatim ubiješ dobavljača i ukloniš spise koji bi mu omogućile da te izda. Ali kada to učiniti? To je pitanje. Bi li novi klijent riskirao odmah nakon isporuke? Ili bi to učinio stari klijent u trenutku kad je pod najvećim pritiskom, kad je njegov plan napokon pokrenut, a možda se već naziru i problemi u njemu?«

»Ne znam.«

»Ne znam ni ja. Vjerojatnost je pola-pola.«

»Misliš da je ubojica Wiley.«

»Ne mislim. Mogao bi to biti bilo koji stari klijent pod stresom. Mislim da je Wiley u to

doba bio izvan grada, u kombiju. Ali ti si odgovoran policajac. Staviti ćeš ga na popis sumnjivaca. Morat ćeš. To znači da se naša privremena suradnja opet nastavlja.«

»Mislio sam da si odustao od toga.«

»Od čega?«

»Od teorije da je otišao nekamo kombijem. Muller mi je rekao da si otkazao zahtjev za nadzor.«

»Kada?«

»Razgovarao sam s njime prije jedan sat.«

»Ne, kad sam otkazao zahtjev?«

»Kaže da ste neko vrijeme raspravljali o pojedinostima, a onda si se iznenada predomislio.«

»Posljednje što sam mu rekao bilo je da ne znam kamo Wiley ide. Rekao mi je da mu javim kad saznam. Možda sam pogrešno shvatio. Možda je čekao da ga nazovem. Možda nije ni počeo.«

»Rekao je da si otkazao zahtjev.«

»Onda je on pogrešno shvatio, a ne ja.«

»Slažem se. Njegov engleski nije najbolji.«

S druge strane prostorije Bishop je doviknuo: »Auto je stigao.«

31. poglavlje

Bishopov službeni auto CIA-e bio je identičan Orozcovom službenom autu vojne policije, veliki plavi Opel, samo što nije imao pregradu od neprobojnog stakla. Bishop je vozio, a Sinclair je sjedila na suvozačkom mjestu. Reacher i Neagley sjedili su straga. Njoj je bilo udobno, ali njemu nije. Promet je bio gust, ali bez zastoja. Nebo je bilo sivo.

Neagley je na glas pročitala sažetak vojne karijere Arnolda Masona koji je primila telefaksom. Primljen je u vojsku 1951., sa 20 godina, no nisu ga poslali u Koreju, nego u Njemačku, i ondje je ostao 20 godina, osim što se nekoliko puta vraćao u SAD radi obuke i vojnih vježba. Cijelo je vrijeme bio pripadnik padobranaca, uvježban za borbu protiv Sovjeta, i raspoređen u dobre, ali ne elitne postrojbe. Časno je otpušten 1971, sa 40 godina, s činom stožernog narednika.

»Prije toga vjenčao se s Njemicom i dobio sina s njom«, ubacila se Sinclair. »Vratio joj se nakon šest godina odvojenosti. Ipak, Wiley se osjeća povezan sa njime. Neobičan odnos.«

Dotad su već bili izvan grada i krajolik je bio ravan i besprijekoran, tipično za širu okolicu grada. Polja su bila uredna poput povrtnjaka i ne mnogo veća. Svaka cesta i ulica imali su ime, uredno napisano goticom, crnim slovima na podlozi krem boje. Sela kroz koja su prolazili bila su mala. Tek nekoliko kuća naguranih oko nepravilnih raskrižja. Bilo je štagalja i šupa, ali ne koliko je Reacher očekivao, a bili su i manji. Nije izgledalo kako je zamišljao. Bilo je manje izolirano i bolje uređeno. Cisto i uredno. Bilo je ravnomjerno naseljeno, iako ne gusto. Sve je bilo prilično blizu svemu drugome.

Bishop je rekao: »Još jedna točkica na zemljovidu i ondje smo.«

Ali ta sljedeća točkica bila je nešto veća od prethodnih. Malo gušće naseljena. U središtu mjesta bilo je raskrižje pet cesta od kojih jedna ide prema prebivalištu Arnolda Masona. Skretala je na sjeverozapad, dalje od Bremena, koji se vidio u daljini. S lijeve i desne strane ceste bile su male farme, tek male i savršeno uredne kuće s nekoliko besprijekornih hektara oko njih. Bilo je šupa, ali ne i štagalja.

Svaka je farma imala ime, a sva su bila primjereno skromna. Sigurno su ih odabrali sami vlasnici, s određenim ponosom. Reacher je pogledom tražio natpis Gelb Bauernhof, a onda je shvatio što to znači. Bio je to njemački naziv za Žutu farmu. »Žuto« se na španjolski kaže *amarillo*. Arnold Mason rođen je u Amarillu, u Teksasu. Nazvao je farmu po svome rodnom mjestu.

Farma je bila peta s desne strane. Vozili su sporo kako bi mogli pročitati imena. I da dobro pogledaju kamo idu. Nisu imali što vidjeti. Oko dva hektara zemlje zasađene u savršeno ravnim redovima u kojima je raslo nešto tamnozeleno, vjerojatno kupus, i mala uredna kuća, s odvojenom urednom garažom i malom urednom šupom dalje straga. I to je bilo to. U garažu bi stao Mercedesov karavan. U šupu bi stao manji traktor ili

motokultivator. Ni u jedno ne bi stao ukradeni kombi za prijevoz namještaja. Bishop je zaustavio auto kilometar i pol od kuće.

Reacher je rekao: »Trebao bih otići i pokucati na vrata.«

»Riskirali bismo«, rekla je Sinclair.

»Wiley nije ovdje. Nema novog kombija. Ni starog.«

»To ne dokazuje da ujak Arnold nije nekako umiješan.«

»Neće odmah početi pucati po meni. Pravit će se glup. Pokušat će se izvući razgovorom. Ako to učini, neću navaljivati. Slažem se, da je kombi ovdje bilo bi drukčije.«

»Wiley bi mogao stići dok si unutra.«

»To je moguće, ali nije vjerojatno. Ako se dogodi, narednica Neagley sigurno će smisliti

nešto.«

»Trebali bismo svi ići.«

»Može i tako«, rekao je Reacher.

Bishop nije rekao ništa.

»Arnold Mason američki je građanin«, rekla je Sinclair. »Vi ste iz konzulata. Imate pravo zatražiti razgovor.«

Bishop je rekao: »Ne smijemo zabrljati ovo.«

»Prekinut ćemo razgovor na prvi znak nevolje.«

»Hodajte razdvojeno«, rekao je Reacher. »Barem isprva, dok ne budemo sigurni.«

Bishop je okrenuo auto na uskoj cesti.

Gelb Bauernhof bilo je imanje široko stotinu i dugo dvije stotine metara. Poput skupe parcele u američkom predgrađu. Ipak, bila je to farma, iako minijaturna. U njoj nije bilo ničega žutog. Nebo je bilo sivo, zemlja je bila smeđa, a kupus je bio vojnički zelen. Bishop je skrenuo na zemljani prilaz, ručno nasipan tako da se kišnica slijeva s njega. Veliki plavi Opel klizio je preko njega. Garaže je bila točno ispred. Kuća je bila s lijeve strane. Oko 80 metara od ulice.

Bishop je vozio dalje. Nije bilo nikakve reakcije. Zaustavio je auto na mjestu gdje se od prilaza odvajala staza koja je vodila do kuće. Bili su udaljeni dvadesetak metara. Još nije bilo reakcije.

A onda je iz kuće izašao muškarac.

Ostavio je prednja vrata otvorena, napravio dva koraka, stao na stazu i promatrao. Bio je Reacherovih godina. Oko 35. Bio je visok i stajao uspravno. Imao je svijetlu kosu, bezobličnu sivu majicu i sive hlače.

Noge su mu bile bose.

Reacher je rekao: »Idem prvi.«

Polako je izašao iz auta i napravio korak. Čovjek na stazi samo ga je gledao. Još jedan korak. I dalje je sve bilo dobro. Reacher je nastavio ići, korak po korak, dok se nije našao licem u lice s njime. Poput putujućeg trgovca koji je došao u posjet ili susjeda koji treba savjet.

»Želim razgovarati s Arnoldom Peterom Masonom«, rekao je Reacher.

Čovjek nije odgovorio. Uopće nije reagirao. Kao da ga nije čuo. Gledao je preko Reacherova ramena, gdje nije bilo ničega osim kupusa.

»Herr Mason?« rekao je Reacher.

Čovjek ga je pogledao. Plavim očima. Praznim. Iza njih se ništa nije događalo. Svjetla su bila upaljena, ali nikoga nije bilo kod kuće. Hendikepirani sin, istih godina kao i Wiley. Isto godište, kao i takozvani nećak. Imao je 35 godina, ali još su se roditelji brinuli od njemu.

Reacher je pokazao rukom prema kući, a drugom je napravio kružni pokret i rekao: »Uđimo obojica unutra.«

Čovjek isprva nije učinio ništa, a zatim se okrenuo i brzo otišao do kuće, dok su mu goli tabani šljapkali, nagnuo se kroz otvorena vrata, počeo udarati po zidu i zavikao: »Mutti!« zatim se odmaknuo jedan korak i čekao.

Iz kuće je izašla žena. Bila je niska i vrlo uredna. Imala je kratko podšišanu svijetlu kosu koja je počinjala sijediti. Bilo joj je možda 65 godina. Lice joj se doimalo prijazno. Izborano, ali još lijepo. Dobronamjerno se nasmiješila Reacheru, kao da mu zahvaljuje na razumijevanju, a zatim se okrenula sinu i zahvalila mu na dobro obavljenom poslu, stišući mu ruke, tapšajući ga po ramenu i milujući mu obraz, a zatim ga je poslala unutra.

Naposljetku se okrenula prema Reacheru koji je čekao. Pogledala ga je na trenutak i rekla: »Vi ste iz vojske?«

Govorila je engleski s naglaskom, ali bez oklijevanja.

»Kako ste znali?« pitao je Reacher.
»Arnold je rekao da ćete doći.«
»Zaista?«
»Doduše, mislio je da ćete doći prije. Ali ipak ste došli.«
»Ja sam bojnik Reacher.«
»Ja sam Frau Mason.«
»Je li Arnold kod kuće?«
»Dakako.«

Ostali su izašli iz auta i slijedili Reachera i ženu u kući. Kuća je bila mala, ali veselo uređena, s bijelim zidovima i tapetama s uzorkom. Žena je odvela Reachera do dnevne sobe u stražnjem dijelu kuće. Ušla je, a on ju je slijedio. Prešla je na drugu stranu sobe, sagnula se i zagrlila muškarca u invalidskim kolicima. Probudila ga je poljupcem. Rekla je: »Dragi, ovo je bojnik Reacher iz vojske.«

Arnold Mason. Nekoć mladi pomoćnik na rancu, pa vojnik u padobrancima, a naposljetku obiteljski čovjek s više obitelji. Sada je bio u invalidskim kolicima, neprirodno opuštene jedne strane tijela, s jednim okom otvorenim, a drugim zatvorenim.

Reacher je rekao: »Dobar dan, g. Mason.«

Čovjek nije odgovorio. Imao je šezdeset i pet, ali izgledao je kao da mu je devedeset i pet. Nije više imao snage. Ni za koncentraciju. Reacher je pogledao ženu i rekao: »Frau Mason, možemo li razgovarati?«

Vratili su se u hodnik. Bishop i Sinclair predstavili su se kao vladini zaposlenici. »Što mu se dogodilo?« pitao je Reacher.

»Zar ne znate?« rekla je žena.

»Ne, ne znamo.«

»Nešto mu raste u glavi.«

»Poput tumora?«

»Riječ je duga, ne razumijem je. Uništava mu mozak. Jedan dio za drugim, dan za danom.«

»Žao mi je.«

»Znao je da će vam biti žao.«

»Kad je to počelo?« pitao je Reacher.

»Prije godinu i pol.«

»Može li još govoriti?«

»Malo. Jedna mu je strana tijela nepokretna pa zvuči čudno. Ali nije uzrujan zbog toga. Nikada nije volio mnogo govoriti. A sad se ionako ničega ni ne sjeća.«

»To bi mogao biti problem. Došli smo mu postaviti neka pitanja.«

»Mislila sam da ste mu došli pomoći.«

»Zašto?«

»Rekao je da će netko iz vojske doći ako se razboli.«

»Jesu li ga već liječili vojni liječnici?«

»Ne, nikada.«

»Koliko mu je loše pamćenje?«

»Uglavnom je vrlo loše, ali tu i tamo se sjeti nečega.«

»Koliko se lako umori?«

»Nakon prvih nekoliko pitanja više ne može pratiti.«

»Hoćete li pričekati vani?« pitao je Reacher.

»Zar je učinio nešto loše?«

»Pitanja se odnose na razdoblje nakon što je otišao iz vojske. Na šest godina tijekom kojih nije bio u Njemačkoj. Možda ne bi htio da čujete što će odgovoriti. Moram uzeti u obzir njegovo pravo na privatnost.«

Žena je rekla: »Znam sve o gđi Wiley u Sugar Landu u Teksasu. Radi se o tomu?«

»O njezinu sinu«, rekao je Reacher.

Vratili su se u dnevnu sobu. Mason je još bio budan i doimao se prisebnije. Na predstavljanje gostiju reagirao je samo pomicanjem jednog oka ili pokretom jedne ruke. Njegova je žena čučnula iza njega i uhvatila ga za ramena, kao da mu da je podršku, a Reacher je sjeo ispred njega, da mu bude u vidokrugu.

Reacher je rekao: »G. Mason, sjećate li se Horacea Wileyja?«

Mason je sklopio oko nad kojim je imao kontrolu, držao ga zatvorenog na trenutak, a onda ga opet otvorio. Pogled mu je bio dalek i vodenast. Polovica njegova lica koja je još funkcionirala pomicala se od prenaplašene dikcije dok je govorio: »Zovi me Arnold.«

Glas mu je bio dubok i zadihan, a polovica usta bila mu je ukočena, no riječi koje su izlazile bile su dovoljno jasne.

Reacher je rekao: »Arnolde, pričaj mi o Horaceu Wileyju.«

Mason je opet sklopio oko, kao da provjerava neki unutarnji izvor informacija, a onda mu se oko otvorilo, uz pola naznake smješka, pa je rekao: »Zvao sam ga Konj. U Teksasu to zvuči jednako kao Horace.«

»Kad ste zadnji put bili u kontaktu?«

Stanka.

»Uopće nismo bili u kontaktu«, rekao je Mason. »Otkad sam otišao.«

»Jeste li mu pričali o Davyju Crockettu?«

Dulja pauza.

Još dulja.

»Ne sjećam se ničega o tomu«, rekao je Mason.

»Rekao je da se prijavio u vojsku jer ste mu pričali o Davyju Crockettu.«

»Konj se prijavio u vojsku? Dovraga!«

»Kakve su to priče bile?«

»Ne sjećam se.«

»Sigurni ste?«

»Možda je dječak gledao seriju na TV-u.«

»Ništa više?«

»Ne bih rekao da je čuo priče od mene. Ne u to doba. Ljudi kažu da nisam mnogo govorio.«

Zatim mu se oko opet sklopilo, a brada mu je pala na prsa. Žena mu je pridržala glavu, a zatim se podigla. »Sad će spavati«, rekla je. »To je bilo više razgovora nego što je navikao.«

Izašli su natrag u hodnik s tapetama. Žena je rekla: »Možete li mu pomoći?«

Bishop je rekao: »Pitat ćemo u upravi za veterane.«

Reacher je rekao: »Je li vam ikada pričao o Davyju Crockettu?«

»Ne, nikad«, rekla je žena.

»Kako ja vaš sin?« pitala je Sinclair.

»Dobro je, hvala. Malo je sporiji. Sad je poput sedmogodišnjaka. Ali miran je, ne radi probleme. Imamo razloga za optimizam. Osim što Arnold krivi sebe. Zato se vratio u Teksas nakon odlaska iz vojske. Prije mnogo godina. Pobjegao je. Nije se mogao nositi s time svaki dan, cijeli dan. Mislio je da je to njegova krivnja.«

»Zašto?«

»Krivi su geni. Ili moji ili njegovi. On kaže da su njegovi. Istina je da bi jednako tako mogli biti i moji. Ali on inzistira. No naposljetku se vratio. Sve se smirilo. Bio je vrlo dobar. Ali i dalje krivi sebe. A sad se brine i što će biti s nama.«

Vratili su se u auto, okrenuli se i krenuli natrag. »Vjerujete li mu?« pitao je Reacher.

»Što možemo vjerovati?« odvratila je Sinclair. »Nije se mogao sjetiti ničega.«

»Vjerujete li da se nije mogao sjetiti ničega?«

»Ti ne vjeruješ?«

»Nisam siguran. S jedne strane, umire od tumora na mozgu. S druge strane, nije im se svidjelo što je tražio da ga zovem Arnold. Kupovao je vrijeme time. Bio je vojnik dvadeset godina. Može nanjušiti vojnu policiju iz daleka. Želio je razmisliti o odgovorima.«

»A koji su to odgovori bili?«

»Ne, nije bio u kontaktu s Wileyjem i ne, ne sjeća se da mu je pričao o Davyju Crockettu.«

»Misliš da je lagao?«

»Osobu u tom stanju teško je pročitati. Mislim da je prvi dio vjerojatno istinit. Bio je tužan, a ne defanzivan. Ali nakon pitanja o Davyju Crockettu napravio je vrlo dugu stanku. Možda zbog tumora na mozgu. A možda je povezivao o čemu je riječ. Vrijeme koje je prošlo, plus urođena narav Horacea Wileyja, koju je promatrao izbliza, plus priče o Davyju Crockett, ma što bilo u njima, plus iznenadna pojava inspektora vojne policije mora davati neki loš rezultat. Pa je zbog toga nužno negirati. I podvaliti nam to kao gubitak pamćenja, na što ćemo lakše nasjesti zbog suosjećanja. A zapravo se možda zaista ne sjeća. Nikada nećemo znati jer ne možemo otkriti. Ne možemo mu opaliti nekoliko šamara, da se tako izrazim.«

»Ne može biti aktivno umiješan«, rekao je Bishop. »Bolestan je već godinu i pol.«

»Slažem se«, rekao je Reacher.

»Znači, sve se svodi na priče Davyja Crocketta. Na prvi se pogled čini da to nije ništa ozbiljno, samo priče za malu djecu. No bile su na vrhu popisa Wileyjevih kriptičnih izjava. Očito imaju osobno značenje za njega.«

»Kakvo osobno značenje?« pitala je Sinclair.

»Nije govorio o tomu supruzi«, nadovezala se Neagley. »Znači, vezano je za posao, a ne za privatni život. To je neka vojnička priča.«

A ima ih milijun. Svaka jedinica ima svoje legende. Možda je Mason ispričao Wileyju legende svoje jedinice. Muški razgovori u pokušaju da se zbliži s malim. Kao u filmovima. Mamin novi dečko uvijek to radi. Možda je Wiley zapamtio te priče. Možda su bile toliko moćne da ih je išao provjeriti mnogo godina poslije.«

»Kakvih sve legenda ima?«

»Mogli bismo pokušati očajnički potez«, rekla je Neagley. Opet je čitala vojni dosje Arnolda Masona, pomičući prstom po tekstu, malo podignute glave kao da čita note i u sebi osluškuje melodiju. Rekla je: »Malo je vjerojatno da ćemo uspjeti, ali ako se vratimo na početak, do njegove prve jedinice, možda otkrijemo da je njihov poručnik poslije postao satnik. Pa bojnik ili potpukovnik. Tada se u padobrancima mogla napraviti karijera. Ako je bio vrlo uspješan, možda je još u vojsci. U svakom je slučaju blizu mirovine, ali sjetit će se. Svatko se sjeća svoje prve postrojbe.«

»Bilo je to prije četrdeset godina.«

»Ako je diplomirao na West Pointu s 22 godine još nije u mirovini.«

»Do sad bi već bio general.«

»Vjerojatno.«

»Kako ćemo ga pronaći?«

»Nazvat ću prijatelja u Zapovjedništvu kadrovske službe. Netko će ga pronaći.«

»Učini to«, rekla je Sinclair. »Čim se vratimo.«

Vozili su dalje. Vani je nebo postalo tamnije. Bližila se kiša ili predvečerje. Ili oboje.

U Jalalabadu je već bio sumrak. Djevojka teklić napustila je bijelu kuću od blata. Ušla je u kamionet Toyote. Plan je bio jednak kao i prošli put. Vozit će se cijelu noć i ukrcati se na prvi let. Bila je spremna. Još je bila čista, više-manje. Iako Švicarce nije bilo briga. Njima je svaki novac bio jednak. Podučili su je tome.

Znala je adresu u Ziirichu. Znala je da će Zurich izgledati drukčije od Hamburga. Znala je sve brojeve. Broj njihova računa, njihovu šifru, iznos od stotinu milijuna dolara i broj Wileyjeva računa. Imala je švicarske franke u džepu, za taksi.

»Moli se za uspjeh«, rekao je debeli. Ali ne za svoj. Njezin je posao bio lak. Trebao joj je reći neka se moli za Wileyjev uspjeh. Nije joj se sviđao Wiley. Ne zbog njegova napada na njezinu čednost, nego zbog toga što je bio slab, tajnovit i bilo mu je lako skrenuti pozornost. To ju je brinulo. Posao mu nije bio lak. Njezin je uspjeh ovisio o njegovu. *Ako ovaj posao propadne, bit ćeš ubijena.*

Neće propasti zbog nje.

Toyota je poskakivala po neravnim zemljanim cestama, udaljavajući se od posljednjeg odsjaja zalaska Sunca.

Neagley je iz operativne sobe u konzulatu nazvala prijatelja u Zapovjedništvu kadrovske službe. Objasnila je što želi. Njezin je prijatelj rekao da zvuči jednostavno. Trebao je potražiti časnike koji su 1955. bili poručnici u padobranskim divizijama u Njemačkoj i koji su još bili u vojsci četrdeset godina poslije. Neagley se kladila u pet dolara da će broj biti jednoznamenkast i nizak. Njezin se prijatelj kladio u deset dolara da neće pronaći nijednog. Zbog prirodnih uzroka, ali i zbog tri velike promjene. Prva je bila Vijetnam, druga pad Sovjetskog Saveza, a treća je bila suvremena visokotehnološka vojska, mnogo manja, ali mnogo jača, s muškarcima i ženama u neprobojnim košuljama i s naočalama za noćno gledanje.

Nitko ne bi mogao preživjeti sve to.

Zatim je opet zazvonio telefon. Javio se Vanderbilt i predao slušalicu Reacheru. Zvao je Griezman. Rekao je: »Moramo razgovarati nasamo.«

»Reci«, odvratio je Reacher.

»Ne, u četiri oka. I nasamo. Gdje si?«

»Ne bih ti smio to reći.«

»Ne mogu ti pomoći ako mi ne dopustiš.«

»U američkom konzulatu.«

»Za jednu minutu budi ispred zgrade.«

32. poglavlje

Reacher je čekao na pločniku, leđima okrenut lošoj kopiji Bijele kuće, kad je ugledao Griezmanov Mercedes u prometu stotinjak metara s njegove lijeve strane. Kad je stigao do njega, ušao je, a Griezman se polukružno okrenuo i uputio se u smjeru iz kojeg je došao. Bio je krupan, kako ga se sjećao. I tih. Nešto mu je bilo na pameti. »Kamo idemo?« pitao je Reacher.

»Na željeznički kolodvor«, rekao je Griezman.

»Zašto?«

»Jer sam odgovoran policajac. Dodao sam Wileyja kao potencijalnog osumnjičenog. To je značilo da su policajci u odorama dobili njegov crtež. Svi koji patroliraju ulicama. Pokazuju ga uokolo. Zaposlenik mjenjačnice na glavnom kolodvoru prepoznao ga je. Vidio ga je prije nekoliko dana. Znači, vezano je za tvoj slučaj, a ne moj.«

»Hvala.«

»Doduše...«, nastavio je Griezman.

»To ne zvuči dobro.«

»Vidio si naše laboratorije. Dobivamo nevjerovatne rezultate. Mislimo da je žrtva udarena sedam puta po glavi. Gotovo bjesomučno. Svaki put u isto mjesto, tako da je rana pretvorena u kašu. Ali prva dva udarca malo su skliznula u stranu. Jedan lijevo, a drugi desno. Kombiniranjem polovica tih dvaju jasnih otisaka dobili smo oblik tupog predmeta upotrijebljenog kao oružje.«

»Dobro obavljeno.«

»Imamo opširnu bazu otisaka raznih predmeta, radi usporedbe i referenci.«

»Siguran sam da imate.«

»Bila je to drška pištolja *Beretta M9*.«

»Shvaćam«, rekao je Reacher.

»A to je standardno osobno naoružanje u američkoj vojsci.«

»Ja ga nisam ubio.«

»Je li ga ubio Wiley?«

»Ne znam.«

»Još nešto...«, rekao je Griezman, ali to je moralo pričekati jer se upalilo zeleno svjetlo na semaforu i Mercedes je ušao na trg ispred kolodvora. Zbog sivog neba mrak je padao rano. Gorjela su ulična svjetla. Ljudi su ulazili i izlazili, užurbani i s ciljem, zaobilazeći one koji su stajali, naoko zbunjeni i nijemi. Na pola puta od ulaza nalazila se mala mjenjačnica. U njoj je bila samo jedna osoba.

Griezman je parkirao te su nastavili pješice. Čovjek u mjenjačnici bio je nizak i taman. Govorio je brzo, čak i kad bi govorio engleski. Reacher mu je pokazao crtež, a on je rekao: »Da, prije dva dana, navečer. Zamijenio je marke i dolare za argentinske *pesose*.«

»Koliko?«

»Oko četiri stotine dolara.«

»Je li bio napet ili uzbuđen?«

»Osvrtao se uokolo, kao da razmišlja.«

»O čemu?«

»Nemam pojma, čovječe.«

Reacher je napravio korak natrag pa se i on počeo osvrutati. Postajalo je mračnije iz minute u minutu. Vidio je brojne prolaznike, a iza nje željeznički kolodvor, rasvijetljen i golem, poput muzeja ili katedrale. Vidio je gradska svjetla i gust promet.

»Vratimo se u auto«, rekao je Griezman.

***

Opet su se uključili u gust promet, a zatim skrenuli na drugom raskrižju i parkirali u mirnoj ulici. Sjedili su jedan pokraj drugog u prednjem dijelu auta i zurili pred sebe kroz vjetrobran. Činilo se da je Griezmanu tako draže. Bili su samo, ali ne baš oči u oči.

Rekao je: »Spomenuo sam ti da smo pronašli prazninu u inače uredno poslaganom nizu registratora na polici.«

»Pronašli ste ono što nedostaje?«

»Ne, pronašli smo nešto drugo. Registratori su izrađeni od plastificiranog tvrdog kartona. Svi su različite boje, s četiri metalna prstena unutra. Slažu se u niz, poput knjiga. Je li ti to poznato?«

»Naši imaju tri takva prstena unutra.«

»Zamisli da imaš deset takvih registratora uredno poslaganih na najgornjoj polici. Numeriranih od 1 do 10. Zamisli da te zamolim da uzmeš i spustiš registrator s brojem šest. Kad bi to učinio?«

»Usudio bih se reći da to nije baš nuklearna fizika, ali vjerojatno ipak jest. Vidio sam vaše laboratorije.«

»Proveli su eksperiment. Rekonstruirali su mjesto zločina i nasumce odabrali 36 ispitanika. Više-manje svakoga tko je prošao pokraj vrata njihova ureda. Svaki od njih skinuo je registrator na identičan način. Svi do jednog.«

»Kako?«

»Ispružiš ruku i kažiprstom dotakneš registrator koji želiš izvući, u našem slučaju registrator broj 6, kao da diskretno polažeš pravo na njega nakon što si ga pronašao. Sad je tvoj. Pitanje posjedovanja utemeljeno je psihološki. Ali registratori su savršeno poravnati,

pa nemaš za što uhvatiti taj koji želiš izvući. A ne možeš ni pomaknuti kažiprst. Podsvesno ne možeš odustati od onoga što si prisvojio. Zato staviš rub palca na registrator broj 5, a jagodicu srednjeg prsta na registrator broj 7 i malo ih gurneš, vrlo oprezno jer je polica uredna, a zatim prebaciš srednji prst i palac na rubove registratora broj 6, uhvatiš ga kao pincetom te ga izvučeš, dok kažiprst cijelo vrijeme ostaje gdje je bio, na hrptu registratora, spreman da podupre njegovu težinu dok se spušta prema tebi.

»Dobro obavljeno«, rekao je Reacher.

»Dakako, za ljevoruke valja zamijeniti palac za srednji prst i obratno.«

»Slutim da nije ljevoruk.«

»Imamo savršen otisak s hrpta susjednog registratora. Jagodica srednjeg prsta, blago pritisnuta na plastificiranu površinu.«

»Otisak imate u sustavu?«

»Da. Savršeno se poklapa.«

»To je dobro.«

»S otiskom koji smo uzeli iz sportskog automobila ubijene prostitutke. S kromirane ručke za otvaranje suvozačkih vrata. Još nepoznati počinitelj. Riječ je o istome čovjeku, Reacheru. Otisci su identični. Isti prst, pod istim kutom, s jednakim opreznim pritiskom. Nevjerojatno.«

Reacher nije rekao ništa.

»Najprije žena, a sada muškarac«, rekao je Griezman. »Oboje brutalno ubijeni. Ti znaš tko je ubojica.«

»Pomogni mi da pronađem Wileyja i reći ću ti.«

»Bih li time pomogao i sebi?«

»Pitat ćemo ga to kada ga pronađemo.«

»Mogao bi mi to reći odmah.«

»Komu to? Običnom detektivu ili poslušnom birokratu koji će za deset minuta sve proslijediti svojoj obavještajnoj službi u Berlinu? Deset minuta nakon toga završio bih u zatvoru.«

»Ti ne govoriš svojim nadređenima ono što bi trebali znati?«

»Govorim im što manje. Kratkim riječima, bez brojki i bez grafikona.«

»Ionako ćeš u zatvor. U Njemačkoj je protuzakonito zatajiti takve informacije.«

»Uhitit ćeš me?«

»Mogu ti poslati sudski poziv za svjedočenje. Morao bi se odazvati. Odbijanje bi bilo shvaćeno kao nepoštivanje pravnog sustava.«

»Siguran sam da se negdje u tomu krije šala.«

»Ovo je ozbiljan posao.«

»Imamo dva slučaja, a naš je mnogo ozbiljniji. Moj predsjednik vrlo bi to rado objasnio tvome kancelaru. Ali ne moramo ići tim putem. Pomogni mi pronaći Wileyja, a onda ćemo zajedno smisliti kako ćemo dalje.«

»Je li on ubojica?«

»Zaboravi otisak. Odvjetnici bi ga ionako uspjeli odbaciti. Mogao je biti ostavljen ondje prije više mjeseci. Morate tomu pristupiti iz drugog kuta. Odljev *Berette* vrlo je koristan. Takvi se pištolji prodaju u žrtvinom omiljenom baru. Jesi li to znao? Tko je mogao kupiti pištolj ondje?«

»Wiley«, rekao je Griezman. »Kupio je i isprave ondje.«

»Dobra teorija. Obećava. Još ništa ne dokazuje, ali očito bi sljedeći korak trebao biti pronaći ga i razgovarati s njime.«

»Gdje je on?«

»Ne znam.«

U tom trenutku Wiley je bio stotinu metara dalje. Prelazio je ulicu na semaforu istočno od željezničkog kolodvora. Bio je odjeven u crne hlače i crnu majicu s kukuljicom. Nosio je malu crnu sportsku torbu. Bila je teška. Njezin se teret premještao u njoj kako je Wiley hodao. Isprva je slijedio poznatu rutu od autobusne postaje do bara s fasadom od uglačanih dasaka. Ali na pola puta skrenuo je i prošao kroz kolni ulaz u kojem su bile dvije visoke kante za smeće. Otvorio je vrata stubišta na kojima je pisalo »Samo izlaz« i popeo se jedan kat, do parkirne garaže hotela. One u kojoj je upoznao prostitutku. Sjećao se kako se okrenula i pozvala ga da uđe u auto, kao da jedva čeka.

Sjećao se svake pojedinosti.

Nije bilo kamera.

Otišao je do suprotnog kraja garaže pune mirisa benzina, dizela, gume i betonske prašine. Odabrao je BMW srebrne boje. Benzinac sa šest cilindara. Stariji model. Izgledao je kao da je ondje parkiran već dulje vrijeme. Vjetrobran je bio mutan, a boja se počela guliti s njega. Wiley je čučnuo ispred rešetke njegova hladnjaka. Iz sportske torbe izvukao je odvijač. Skinuo je registarsku pločicu i spremio je u torbu. Prešao je na stražnju stranu i čučnuo iza prtljažnika. Skinuo je i stražnju registarsku pločicu i spremio je u torbu.

Zatim je iz torbe izvukao plinsko kuhalo za kampiranje. Kupio ga je posve novog za tu priliku. Bio je kompaktan, izrađen od čelika, s gumenom cijevi i naboranim mjedenim ventilom. Izvadio je ručni spremnik plina. Bio je jarko plav, jeftin, lagan i praktičan. Priključio je cijev na ventil. Okrenuo je ventil i čuo šuštanje plina. Opet je zatvorio ventil.

Legao je na hladan beton i postavio plinsko kuhalo oko jedan metar ispod stražnjeg kraja auta. Izvadio je šest drvenih blokova iz torbe. Dječje igračke. Iz Švedske, ako se dobro sjećao. Svaki je bio dug 15 centimetara a širok i visok oko 3. Svaki je bio obojan u drugu jarku boju. Posložio ih je poput tornja povrh kuhala, ondje kamo bi se inače stavio lončić za kavu ili čaj.

Najprije je položio dva u jednom smjeru, pa na njih još dva u okomitom smjeru, pa posljednja dva na vrhu u smjeru kao i prva dva. Poput male logorske vatre. Izvukao je posudu od tvrde aluminijske folije, veličine prilagođene za pečenje pileta. Postavio ju je na vrh tornjića od drvenih blokova.

Izvukao je kutiju streljiva *Parabellum* od 9 mm. Stotinu komada. Jedna od dvije kutije koje je uz pištolj kupio od blesana iz bara. Zavukao je ruku ispod BMW-ovog ovjesa i stavio kutiju u posudu od aluminijske folije.

Gotovo. Bio je spreman za pokret. Plin, gumena cijev, kuhalo, hrpica drva, posuda od aluminijske folije i streljivo za pištolj.

A iznad svega toga BMW-ov spremnik goriva.

Provjerio je svoj položaj i isprobao kako će se izvući. Zatim je izvukao upaljač *Zippo*. Provjerio je mjedeni ventil na kuhlalu. Otvorio ga je. Čuo je šuštanje plina. Upalio je *Zippo* i približio ga plameniku. Plin se zapalio uz tihi, potmulu zvuk. Malo je smanjio dotok. Da bude ispod pola, kao za kuhanje na laganoj vatri.

Zatim se izvukao ispod auta, ustao, zgrabio torbu i užurbano otišao.

Kilometar i pol dalje Dremmler je izašao iz svog ureda na četvrtom katu i proveo 20 sekunda u dizalu, a to je bilo 33 para brazilskih cipela. Kad je izašao iz zgrade, pokraj njega se na pločniku našao Muller i uhvatio korak s njime. Rekao je: »Pretpostavljam da si čuo?«

»Za Wolfganga Schluppa?« odvratio je Dremmler. »Nisam čuo ni za što drugo. Policija je ispitala sve u baru. Moji su članovi vrlo uzrujani. Telefon mi zvoni bez prestanka.«

»Je li ga ubio Wiley?«

»Mislio sam da on nije u gradu.«

»Svi su to mislili. Svi su se usredotočili prema van. Nitko nije ni gledao u drugome smjeru. Pa ja jesam, za svaki slučaj. Snimile su ga dvije kamere na semaforima. Navodno služe samo za praćenje prometa, ali pronašao sam ga na njima. Vozio je u suprotnome smjeru. Prema St. Georgu. Uopće nije otišao iz grada. I sad je u gradu.«

»Gdje?«

»U velikom bijelom kombiju koji traže svi prometni policajci.«

Dremmler je napravio nekoliko koraka u tišini.

Zatim je rekao: »*Herr Muller*, prema vašem profesionalnom mišljenju, koliko će ozbiljna biti istraga ubojstva Wolfganga Schluppa?«

»Vrlo ozbiljna. Glava mu je smrskana.«

»Sastavit će popis ljudi s kojima je danas razgovarao. Ja ću biti na njemu.«

»Dakako. Sef detektiva Griezman voli popise. Općenito voli papirologiju.«

»Ne mogu si dopustiti da budem umiješan. Bilo bi to politički nezgodno.«

»Samo izmisli nešto. Ti si poslovni čovjek, on je poslovni čovjek. Reci da ste razgovarali o stanju na burzi. Ne može ti proturječiti.«

»Hoće li to biti dovoljno?«

»Bila je to samo neobična podudarnost. Možda ste se vidjeli prije na nekoj poslovnoj večeri. Javio ti se, pa si ga došao pozdraviti. Cisto iz profesionalne ljubaznosti. Jedva si ga poznavao.«

Griezman je odveo Reachera natrag do konzulata i ostavio ga na istome mjestu gdje ga je i pokupio. Zatim se Griezman odveo a Reacher je ušao u konzulat, gdje je saznao da je Neagley dobila okladu. Imala je list papira iz telefaksa kako bi to dokazala. Nizak jednoznamenasti broj, kako je predvidjela. Zapravo, najniži od svih.

Američka je vojska 1955. godine imala više od milijun vojnika. Jedan od njih bio je i mladi poručnik Wilson T. Helmsworth, tada nedavni diplomant West Pointa i

nekoliko specijalističkih tečajeva. Dobivao je zapovjedništva jedne postrojbe padobranaca za drugom. Tehnički je bio nadređeni Arnoldu Masonu u nekoliko navrata. U teoriji je bilo moguće da su se i upoznali, u nekom formalnom okruženju. Možda na nekoj paradi. Zasigurno ne uz pivo. Poslije je Helmsworth nastavio svoj uspon, a usput je postao stručnjak u svemu vezanom za padobrane. U nekom trenutku držao je svaki od rekorda vojničkih padobranaca, uključujući i duljinu slobodnog pada. Napisao je knjigu za knjigom o padobranskoj taktici.

Zatim je preživio dug rat u džungli gdje su krošnje bila guste, a zrak maglovit i pješaštvo nije bilo briga za padobransku taktiku. No on je uspio dobiti promaknuće. Vrlo se rano uključio u rad na teoriji specijalnih snaga i dvadesetak naraštaja poslije, još je bio usred svega toga. Sada je bio zapovjednik obuke u Fort Benningu, u Georgiji. Gdje je zahtjevna obuka izmišljena. General bojnika Wilson T. Helmsworth. Jedini niži časnik padobranaca iz doba Hladnog rata koji je još nosio odoru. Vojska se dvaput iz temelja promijenila od njegova doba, a on je još bio u njoj. Bio je izdržljiv. Jedan u milijun, doslovno.

»Trenutačno se nalazi u Benningu«, rekla je Neagley.

»Na poziv nam se može javiti za pola sata«, rekla je Sinclair. »Vrlo je zauzet.«

»Ne možemo taj razgovor obaviti telefonom«, rekao je Reacher. »To mora biti licem u lice. U vojsci je već 40 godina. Zna lagati. Moramo biti u istoj prostoriji s njime. Moramo vidjeti njegov govor tijela.«

»Mi? Ne možemo se svi vratiti u SAD. Ne u ovom trenutku. Nitko od nas ne bi se trebao vratiti.«

»Nitko od nas i neće. Helmsworth će doći k nama. Ako je u Benningu, može stići do Atlante na vrijeme za noćni let. Ujutro već može biti ovdje. Mislim da bi mu Združeni stožer trebao zapovijediti da se odmah javi u konzulat u Hamburgu.«

»Zbog nečije kriptične izjave o napola zapamćenoj legendi iz djetinjstva?«

»Ratcliffe je rekao da ćemo dobiti sve što trebamo.«

»Riječ je o general bojniku.«

»To znači da će pobjeći od blagog pristupa i nagađanja brzinom od 100 km/h. A od bilo čega imalo kontroverznog brzinom od 200 km/h. Zato to ne možemo obaviti putem telefona. Mora vidjeti lica članova odbora Nacionalne sigurnosti. A mi moramo vidjeti njegovo.«

»To je velik rizik za očajnički pokušaj.«

»Ovo je strana zemlja. A u njoj vjerojatno i strani neprijatelj. Dat će mu još jedno odličje. Mogao bi dobiti Srebrnu zvijezdu.«

»Za let avionom?«

»On je general bojnika. Oni dobivaju odlikovanja kao popust za često letenje.«

»Sigurno ga trebamo?«

»Moramo ispitati sve mogućnosti.«

Sinclair je uputila poziv.

Uto se izvana začuo slab, dalek zvuk. Tupi i šuplji *bum bum* i jedva čujno šištanje zraka. A zatim još. *Bum, bum, bum*. Stražnji dio Reacherova mozga rekao mu je *pištolj, vjerojatno kalibar 9 mm, u gradskom okolišu, udaljeno manje od kilometra*. Prišao je prozoru i širom ga otvorio. U daljini je začuo sirene. Zatim još pucnjeva. Četiri, pa pet. I dalje slabo čujni, ali glasniji zbog otvorenog prozora. Pa još sirena, dvije različite, vjerojatno policija i Hitna pomoć. Zatim je uslijedio pravi rafal paljbe, nemoguće brz, poput razvučene eksplozije. Poput stotine strojnica koje pucaju istodobno ili najboljeg vatrometa ikada viđenog. A onda prigušeni prasak eksplozije goriva i još dva pucnja iz pištolja. Nakon toga samo sirene. Vrisak policijskih automobila, zavijanje Hitne pomoći, zaglušujuće štektanje vatrogasaca, sve se to spajalo u jedan

zvuk koji se doimao više poput jadikovke nego poput dolaska pomoći.

Reacher je pogledao na ulicu i vidio policajce kako jure njome, svi u istome smjeru. Većina u automobilima, neki na motociklima, jedan čak i pješice, napola trčeći. Vidio je dvojica kola Hitne pomoći i jedna vatrogasna. Sve je bilo osvjetljeno crvenim i plavim rotirajućim svjetlima.

»Što je to bilo?« pitala je Sinclair.

Neagley je rekla: »Zvučalo je poput požara u kući u kojoj je netko ostavio kutiju streljiva na kuhinjskom stolu. A onda je eksplodirala plinska boca. No u tom bismo slučaju čuli sirene prije. Ali možda je zgrada od kamena. Možda se vatra nije vidjela izvana, pa su zato kasno primijetili.«

»Podmetnut požar?«

»Možda, a možda i ne. Kako god, zvuči jednako.«

»Imah veze s našim slučajem?«

»Ne možemo to znati«, rekao je White. »Ovo je velik grad. Mnogo se toga događa.«

Zatim se začula još jedna eksplozija goriva. Prigušena i daleka, ali nepogrešiva. Udar, a zatim tišina vakuuma, pa šištanje zraka i dojam širenja topline, ma koliko to nemoguće bilo iz te udaljenosti. Reacher je promatrao ulicu. Svaki policajac u gradu išao je u istome smjeru.

33. poglavlje

Wiley je skinuo lokot sa sredine vrata, pa onaj s vrha te naposljetku onaj s dna, a zatim je širom otvorio vrata i ušao. Bio je miran. Čekali su ga jednostavni mehanički zadaci. Najprije registarske tablice. Skinuo je nove tablice s unajmljenog kombija i na njih stavio tablice koje je skinuo sa starog BMV-a. Zatim je iz torbe izvadio limenke s bojom koje je ranije kupio. Jarka zelena, žuta i narančasta, te crvena i srebrna. Najprije je na kombiju napisao svoje inicijale, iz prkosa, ali obrnute, WH, velikim slovima napuhnutim poput balona, kako je vidio na vagonima podzemne željeznice. Srebrnom je bojom napravio sjenu slovima i dodao male nasumične vrtloge u pozadini, zatim je još dodao slova S i L, kao inicijale drugog grafitera, ali bio je to akronim za Sugar Land. Zašto ne? Odande je bio i onamo je išao.

Zatim je sve poprskao sivom izmaglicom, da malo ublaži dojam i dobije stariji izgled. Odmaknuo se. U glavi mu se vrtjelo od isparenja boja iz limenke. Ali bio je zadovoljan. Više ti nije bio bijeli novi kombi, nego urbana krtija. Nitko se ne bi ni okrenuo za njime. No ionako se neće imati tko okrenuti. Svi su bili u hotelu. Okupit će se velik broj čuvara zakona u više koncentričnih krugova. U sredini će biti vatrogasci i specijalna policija, zbog metaka iz pištolja i eksplozija goriva. Zatim različite vrste osiguranja, a naposljetku znatiželjnici, u potrazi za pričom kojom bi se mogli hvaliti. *Bio sam ondje, čovječe. Meci su mi zujali oko glave.*

Otvorio je dvostruka vrata do kraja, a zatim ušao u unajmljeni kombi i izveo ga unatrag iz garaže. Okretao ga je i namještao naprijed-natrag sve dok nije bio savršeno poravnat sa starim kombijem. Pratio je retrovizore i polako se vraćao sve dok stražnjim odbojnikom nije dotaknuo stražnji odbojnik starog kombija. Zategnuo je parkirnu kočnicu i zaustavio motor. Iz kabine je prešao u prostor za teret i iznutra otvorio stražnja vrata na podizanje. Stražnja vrata starog kombija bila su udaljena centimetar-dva. Otključao ih je i otvorio ih izvana.

U starome kombiju bio je drveni sanduk.

Bio je visok dva metra, širok dva metra i dug četiri metra. Bio je kvalitetno izrađen od čvrstog drva, nekoć svijetlog, ali sada je dobilo patinu boje duhana. Bio je to prototip standardiziranog vojnog kontejnera s kojim je Pentagon eksperimentirao 1950-ih. Preživjeli djelić povijesti. Na njemu je bilo izblijedjelih bijelih brojeva ispisanih šablonom.

Bio je težak više od 300 kg. Mogao bi ga pomaknuti samo viličarom, ali više ga nije imao. Iz torbe je izvukao ravni odvijač. Starinski, poput sanduka. Vijci na njemu bili su veličine gumba. Bili su postavljeni na svakih 12 cm duž cijelog ruba stražnje ploče. Ukupno ih je bilo 44. Vjerojatno rezultat istraživanja tvrtke u kojoj je projekt razvijen. Neki tip u odijelu dobio je velik bonus da kaže kako je više bolje. Svi su bili sretni. Pentagon je imao pokriće. Proizvođač je zarađivao poput pljačkaša. Vjerojatno je naplaćivao dolar za svaki vijak. Ipak ih je radio prema vojnim specifikacijama.

Wiley se bacio na posao.

U operativnoj sobi u konzulatu zazvonio je telefon. Bio je to Griezman. Rekao je: »Nešto se događa u garaži hotela. Onoj gdje je posljednji put viđena prostitutka. Začuli su se pucnjevi, a zatim je eksplodirao auto. A zatim još dva. Požar se nije proširio jer na stropu ima prskalica. Ali ne možemo prići blizu. Dok ne budemo sigurni za pištolj.«

»Mislite da je počinitelj još ondje?« pitao je Reacher.

»Vi ne?«

»Nije nam se svidio zvuk. Zvučalo je poput eksplozije streljiva izloženog vrućini. Možda ga je netko tempirao tako. Morate to uzeti u obzir. Ako je to istina, odavno je pobjegao. Sad je ondje gdje vi niste.«

»Tko?«

»Horace Wiley, možda. Trenutačno mu je raspored vrlo gust. Možda mu je trebala diverzija. Trebao bi vratiti pola ljudi na ulicu.«

»Misliš da se vratio u grad?«

»Počinjem misliti da nikada nije ni otišao. Možda je upravo sada krenuo kombijem. Trebao bi poslati svoje ljude na ulicu.«

»To nije moguće. Ovo je vladin protokol. U središtu grada čuli su se pucnjevi i došlo je do eksplozije. Odluka nije na meni. Protokol su planirali cijelu godinu. Gradonačelnikov ured vodi istragu i sve rade prema propisima.«

»Koliko namjeravaju čekati prije ulaska?«

»Dolazi jedinica s pancirnim košuljama. Vjerojatno pola sata.«

»Dobro«, rekao je Reacher. »Sretno.«

Prekinuo je vezu. Nitko nije progovarao.

Reacher je rekao: »Idem u šetnju.«

Za 44 vijka trebalo mu je gotovo dvadeset minuta. Mišići podlaktica već su ga pekli. No tada je ploča napokon bila slobodna, pa ju je spustio i njome premostio mali razmak između teretnih prostora dvaju vozila. Ravna površina iz jednog kombija u drugi. Kako je i planirao. Mislio je na sve.

Zrak u sanduku bio je ustajao. Staro drvo, staro platno, stara prašina. Stari svijet. Sadržaj je bio upravo onakav kako ga je ujak Arnold opisao prije toliko godina. Deset identičnih predmeta. Svi su bili jednaki. Svaki je bio težak 25 kilograma. Svaki je već bio isporučen u spremniku za prijenos. Ujak Arnold nazivao ga je H-912. Wiley se još sjećao svih pojedinosti. Spremnici su imali ručke posvuda. Bilo ih je lako uhvatiti. I povući ili gurati po ravnoj površini. Jednu po jednu. Iz starog kombija u novi. Sve do kraja, do samog stražnjeg kuta, uz samu oplatu.

Zatim bi zastao, došao do daha i otišao po sljedeći.

* * *

Reacher je hodao na jug do jezera Aussenalster. Grad je bio tih. Bila je to naučena reakcija. U Europi su eksplozije bile česte. Bilo je mnogo frakcija, skupina i narodnih vojski. Dan-dva bila bi to velika vijest, a onda bi se dogodilo nešto novo. Kad je stigao do jezera, krenuo ga je zaobilaziti s istočne strane. Bio je tri kilometra od naselja u kojem je živio Wiley. Ondje nije bilo mjesta gdje bi mogao parkirati veliki kombi daleko od pogleda. No sigurno je želio da mu bude blizu. Doduše, to je relativan pojam. Sigurno bi iz opreza opisao prilično širok krug na karti. Dio kruga prelazio bi preko vode, ali veći bi dio bio na suhom tlu. Reacher je mogao pretražiti samo nasumični djelić tog područja. Ali osjećao se bolje kad je nešto radio. Osjećao se bolje dok je hodao, nego dok je sjedio. Pa je hodao.

Dvadeset i pet kilograma nije malo kada ih treba nositi jedan za drugim. Wiley je napravio stanku nakon sedam komada. Spustio je glavu, napola sagnut, i hvatao dah. Djelomično je to bilo zbog napetosti. Bio je to jednostavan mehanički zadatak, ali ipak je sve bilo na kocki. Bio je to trenutak najveće izloženosti. Ali trajao je dulje od trenutka. Prošlo je već gotovo pola sata i posvuda po starim dokovima upalila se ulična rasvjeta. Dva vozila okrenuta stražnjim dijelom jedno prema drugome izgledala su poput nekakve mehaničke sodomije. K tomu su se još i ljuljala, a iz njih je dopiralo lupanje i stenjanje. I sve to vireći iz ruševne šupe koju nitko nije rabio već trideset godina.

Bio je izložen.

To nije bilo dobro.

Duboko je udahnuo, nekoliko puta zavrtio bolnim ramenima i vratio se na posao. Povukao je osmi komad cijelom duljinom sanduka, zatim još jedan metar po podu starog kombija pa preko

ravne drvene ploče, polako, polako, sve dok nije prešao sredinu, pa se jedan dio ploče spustio, a drugi podigao, i zatim dalje u novi kombi, gdje ga je ostavio uz sedmi spremnik. Vratio se do sanduka i izvukao deveti spremnik. Izvukao ga je van, preko drvene ploče i u novi kombi, sve do kraja. Duboko je udahnuo i vratio se po deseti komad. Posljednji. Odmaknuo ga je od zida sanduka. Knjižica je bila ondje. Točno gdje je ujak Arnold rekao da će biti. Mapa kaki boje s crvenim prugama, smještena u utor od tanke šperploče, s polukružnim utorom za prste. To je možda napravio neki šegrt, prije mnogo godina. U tvornici sanduka. U mapi su bile kopije stranica napisanih pisacim strojem koje su pridržavale mjedene kopče mutnog sjaja zbog starosti.

Nosio je mapu u jednoj ruci, a drugom je vukao deseti spremnik. Postavio je deseti spremnik pokraj devetog i zagurao knjižicu između njih. Povukao je drvenu ploču natrag u stari kombi i izvana spustio vrata novog kombija, provukao se pokraj praznog sanduka i izašao iz starog kombija kroz kabinu. Brzo je zaobišao novi kombi, ušao u njega i pokrenuo ga. Pomicao ga je naprijed-natrag i postupno skretao sve dok ga nije opet uvezao prema naprijed u desni dio garaže, gdje je zaustavio motor i zaključao kombi. Sve je vratio u sportsku torbu, zatvorio dvostruka vrata, povukao gornji, donji i srednji zasun te stavio lokote na sva tri i zaključao ih.

Gotovo četrdeset minuta. Dugo vremena. Otišao je do ugla i riskirao pogled po ulici popločanoj kamenom. Sve do metalnog mosta. Iza njega, na glavnoj ulici, kretao se promet. Slijeva nadesno i zdesna nalijevo. Uobičajenom brzinom, bez sirena. Bez cviljenja guma i rotirajućih svjetala.

Logično.

Ponio je torbu i pješačkim mostovima od doka do doka zaputio se kući.

Reacher je ušao u četvrt St. Georg zaobilazeći jezero, pa je sada išao prema zapadu. Nije vidio ništa zanimljivo. Bilo je mnogo auta, ali ni u jednome nije bio Wiley. Bilo je i pješaka, samih i u skupinama, ali nijedan nije bio Wiley. Naposljedku je Reacher zastao na raskrižju. Glavna je ulica vodila dalje, u St. Pauli. Skretanje lijevo vodilo je do starinskog metalnog mosta u daljini. Vidio je kamenom popločane ulice i odraz mjesečine na crnoj vodi. Sve je bilo tiho. Ništa se nije kretalo.

Odustao je, okrenuo se i krenuo natrag. Ljudi su u domovima gledali televiziju. Iza stotina prozora treperilo je plavo svjetlo. Većina je, bez sumnje, gledala vijesti. Streljivo za pištolj bilo je prilično pametan porez. Eksplozije su se u vijestima mogle prikazati slučajnima. Pucnjevi mnogo teže. Dobar način da se privuče pozornost. Kao iz udžbenika. »Planirali su cijelu godinu.«

Vratio se u konzulat gdje ga je večernji stražar pustio unutra i gdje mu je Neagley rekla da je Združeni stožer izdao zapovijed generalu Helmsworthu. Stići će *Deltinim* noćnim letom iz Atlante. Automobil iz konzulata pokupit će ga ujutro na aerodromu.

»Sigurno će dobiti Srebrnu zvijezdu«, rekla je Neagley. »Bilo je eksplozija i pucnjeva. Tvrdit će da je bio u ratnoj zoni.«

Uto je zazvonio telefon. Opet Griezman. Rekao je: »U garaži hotela nije bilo nikoga. Samo tri izgorjela automobila iz kojih se još dimi. I rupe od metaka posvuda. Suludo.«

»Namještaljka«, rekao je Reacher.

»Ali čija?«

»Bila bi velika podudarnost da je riječ o nekome drugome.«

»Slučaj vodi gradonačelnikov ured. Ne znaju povijest slučaja.«

»Možeš li mi dati neoznačene automobile?«

»Bojim se da to nije moguće. Čekam da me nadređeni pozovu na sastanak. Ovim tempom, to bi moglo biti sutra. Netko je već primijetio da je garaža blizu hotelske kuhinje i da bismo trebali istražiti aktiviste za životinjska prava kojima smeta *foie gr as* i uzgoj u boksovima.«

»Mislim da to nisu bili oni.«

»Ne mislim ni ja, ali shvaćas o čemu govorim. Ovo će biti duga noć. Gradonačelnikov ured ne zna bolje od toga.«

Još dvanaest sati do otvaranja Švicarske banke.

Reacher nije rekao ništa.

Griezman je prekinuo poziv bez pozdrava.

Poslije ih je Bishopov minibus odveo natrag u hotel. Svi su otišli u svoje sobe. Reacher je čuo kako se zatvaraju vrata Neagleyjine sobe. A zatim i Sinclairine. Minutu poslije nazvala ga je na telefon u sobi. Pitala je: »Kada bismo trebali zatražiti pomoć?«

»Ne prije sutra«, odgovorio je.

»To kažeš svaki dan.«

»Živim u nadi.«

»Hoće li se sutra sve riješiti?« pitala je.

»Moglo bi.«

»Hoćeš li doći i razgovarati sa mnom?«

Čekala ga je stojeći nasred sobe, u svojoj crnoj haljini, s biserima i najlonkama, crnim cipelama i nepočešljanom kosom.

»O čemu razmišljaš?« pitala je.

Poljubio ju je dugo i sporo, a zatim se pomaknuo iza nje. Ona se nagnula unatrag i naslonila se na njega.

»Osobno ili profesionalno?« odvratio je.

»Najprije profesionalno«, rekla je.

On ju je malo nagnuo naprijed i pronašao zatvarač haljine pri dnu njezina vrata. Poput metalne suze. Sićušan, ali savršeno izrađen. Vrhunska kvaliteta. Polako ga je povukao prema dolje, pokraj kopče njezina grudnjaka sve do dna leđa.

»Gdje planiraju upotrijebiti to što kupuju?« pitao je.

»Ne znam«, odgovorila je.

»U Njemačkoj?«

»Politički to ne bi imalo smisla.«

Zbacila je haljinu s ramena i ona je pala pa zapela pa opet pala i naposljetku se skupila na podu oko njezinih stopala.

Nagnula se unatrag.

Bila je topla.

Rekla je: »Najvjerojatnije Washington ili New York. Možda London.«

»Onda će isporuke biti morem. Protratili smo jedan dan. Pogrešna pretpostavka. Wiley nije napustio grad. Mora isporučiti nešto krupno i teško, za što mu treba veliki kombi. Cestovno vozilo nije najbolji način da to izveze iz Njemačke. Ionako ne može voziti do Washingtona, New Yorka ili Londona. Jednom će morati preko mora.«

Opet se nagnuo naprijed, samo malo, i otkopčao joj grudnjak. Rukama joj je prešao preko ramena, povukao naramenice i skinuo ih.

Grudnjak se pridružio haljini.

Uhvatio joj je grudi rukama.

Ona se nagnula unatrag, okrenula glavu i poljubila ga u prsa.

On je rekao: »Wiley je doveo ukradeni kombi za dostavu namještaja izravno ovamo, prije sedam mjeseci. Iako nikada nije služio u vojsci ovdje. Odabrao je Hamburg jer je luka. Druga najveća u Europi. Nazivaju je vratima svijeta.«

Palčevima joj je zahvatio rub najlonki.

Ona je rekla: »Utovarit će to na brod.«

»To i ja mislim.«

»Kada?«

Spustio joj je najlonke.

S njime su otišla i gaćice.

Nespretnjaković.

Rekao je: »Čim mu plate.«

»A to bi moglo biti sutra.«

Nije rekao ništa.

Iskoračila je iz svojih cipela i okrenula se prema njemu. Gola osim bisera. N evj eroj atan
prizor.

Pitala je: »Kada bismo trebali zatražiti pomoć?«

»Ne baš ovog trenutka«, odgovorio je.

Skinuo je majicu.

»A sad hlače?« rekla je ona.

»Na zapovijed«, odvratio je on.

Opet je završila na njemu, ali ovaj put okrenuta leđima prema njemu. Vizualno je to bila složena kombinacija prednosti i nedostataka. Sve u svemu, nije mu teško palo. Osjećao se poput promatrača privatne strasti. Išla je na veliko zadovoljstvo. To je bilo jasno. Njemu to nije smetalo. Što god njoj odgovara. Što god će mu pomoći da dočeka jutro.

34. poglavlje

Bishop je rano poslao autobus po njih jer je dolazio general Helmsworth. Vozač im je rekao da je *Deltin* avion već sletio, u zoru. Vozač je čekao generala na aerodromu i odvest će ga izravno u konzulat gdje će se osvježiti u sobi za goste, a zatim doći u sobu za sastanke koju je osigurao Bishop. Helmsworth je vrlo strogo tumačio svoje zapovijedi. Razgovarat će samo sa Sinclair, Reacherom i Neagley, koji su, šire gledano, bili dio njegove vojne hijerarhije. Ostali nisu bili. Praktično gledano to uopće nije bio problem. Ionako su između sebe odlučili da će ih biti što manje. Bilo je jasno da razgovor o kriptičnim spominjanjima napola zaboravljenih legendi iz djetinjstva ne bi funkcionirao pred odborom od sedmero ljudi. Opuštenija atmosfera bila bi produktivnija. Manje okupljanje. Sinclair i Reacher i Neagley odabrani su unaprijed.

Stoga su ostali otišli u operativnu sobu, a Bishop je njih odveo u prostoriju koju je pripremio. Izgledala je slično prostoriji u Fort Belvoiru gdje je Reacher dobio svoje odlikovanje. Pozlaćeni stolci, crveni baršun i zastave. Možda je strop bio viši. Zgrada je bila starija. Neagley je pronašla četiri stolca s naslonima za ruke i postavila ih u četverokut, poput neobaveznog okupljanja. Svi su jednaki. Samo četvero ljudi koji razgovaraju.

Zatim je Bishop otišao, a minutu poslije ušao je Helmsworth. Bio je to nabijen muškarac u sredini šezdesetih. Imao je sijedu, vojnički kratko podšišanu kosu i sive oči. Nosio je borbenu odoru, besprijeckorno izglačanu, s dvije crne zvijezde na ovratniku. Bio je na noćnom letu, ali izgledao je prilično svježe. Svi su se upoznali i rukovali, osim Neagley koja je pristojno kimnula. Zatim su svi sjeli na stolce koje je pripremila Neagley.

Reacher je rekao: »Generale, na ljestvici od jedan do deset, koliko ste uzrujani?«

Helmsworth je odvratio: »Sinko, kad se sve uzme u obzir, oko osam ili devet.«

Zvučao je kao da čita smrtnu kaznu.

»Može biti samo gore«, rekao je Reacher.

»Ne sumnjam u to, vojniče.«

»Ali nemamo vremena za gluposti. Zato se razvedrite, generale. Želimo razgovarati o dobrim starim danima.«

»Vašima ili mojima, bojniče.«

»O naredniku Arnoldu P. masonu. Služio je u 82. padobranskoj diviziji. Putovi su vam se susreli 1955. i još nekoliko puta poslije. Ali samo u tehničkom smislu. Tada ste već počeli napredovati. Sigurno ga se ne sjećate.«

»Ne sjećam se. Bilo je to prije 40 godina.«

»Ali zanima nas čega se sjećate o njegovoj jedinici.«

»Što je ovo? Projekt za prikupljanje vojničkih priča? Mjesec usmene povijesti?«

»Traćimo čovjeka po imenu Wiley. Dok je bio dječak, tijekom šest godina, od njegove desete do njegove šesnaeste godine, majka mu je imala dečka koji je 20 godina služio u 82. diviziji padobranaca u Europi. Mislimo da je ispričao nešto dječaku. Mislimo da je dječak zapamtio te priče i da se zbog njih mnogo godina poslije prijavio u vojsku.«

»Tako bi i trebalo biti. Drago mi je to čuti.«

»S Wileyjem nije bilo tako. Za njega su priče bile poput karte do blaga, a u vojsku se prijavio samo kako bi pronašao to blago.«

»To je apsurdno«, pitao je Helmsworth.

»Sad je pronašao blago i napustio jedinicu bez dopuštenja.«

»Kakvo blago?«

»Ne znamo. Ali vrijedi mnogo novca.«

»Koji je jedinicu napustio?«

»Bitnicu protuzračne obrane blizu Fulde.«

»Bojniče, zašto sam ovdje? Molim vas, recite mi da ste imali dobar razlog dovući me u Europu.«

»I mi želimo čuti priče o zakopanom blagu. Iz stare 82. divizije padobranaca. Sigurno ih se sjećate. Svaki se časnik sjeća prve jedinice kojom je zapovijedao.«

»Nije bilo priča o zakopanom blagu.«

»Naš se Wiley jednom, s kolegama iz postrojbe, našao u nadmetanju mudrim, kratkim odgovorima na pitanje zašto su se prijavili u vojsku. Kad je došao red na njega, rekao im je da je to učinio jer mu je ujak pričao o Davyju Crockettu.«

Helmsworth nije ništa rekao.

Reacher je to primijetio.

Zatim je rekao: »Ujak je zapravo bio majčin dečko. Prije toga je bio 20 godina u vojsci. Ujak Arnold. Zvao ga je tako iz pristojnosti. Možda je to bilo prikladno kad je dječak imao deset godina, ali kad je imao šesnaest vjerojatno je već bilo malo nezgrapno.«

Helmsworth je nehajno rekao: »Kakve su to priče o Davyju Crockettu?«

»Ne znamo«, rekao je Reacher. »Zato i pitamo.«

»U kojem je razdoblju dečko njegove majke bio u vojsci?«

»Od 1951. do 1971.«

Helmsworth je šutio jedan dug trenutak.

»Generale?« rekao je Reacher.

»Ne mogu vam pomoći«, rekao je Helmsworth. »Žao mi je.«

»Koliko ste sada uzrujani?« pitao je Reacher.

Helmsworth je gotovo odgovorio, ali onda se zaustavio.

»Upravo tako«, rekao je Reacher. »Jedan ili dva od deset. Više niste bijesni. Jer imate važnije stvari na pameti.«

Helmsworth nije rekao ništa.

»Generale?« rekao je Reacher opet.

»Ne smijem govoriti o tomu«, rekao je Helmsworth.

»Bojim se da ćete morati.«

»Hoću reći, nije mi dopušteno govoriti o tomu.«

Sinclair je rekla: »Generale, uz dužno poštovanje, razgovarate s Odborom za nacionalnu sigurnost. Nema više razine povjerljivosti.«

»Je li ova prostorija sigurna?«

»Nalazimo se u konzulatu Sjedinjenih Država i sobu je odabrao glavni agent CIA-e u njemu.«

»Moram razgovarati sa Združenim stožerom.«

»Glede ovog pitanja reći će vam ono što im mi kažemo da kažu. Zašto ne biste zaobišli posrednika i rekli nam izvorno?«

»To je vojna tajna već dugo.«

»Što to?«

»Dosje je zatvoren.«

Reacher je rekao: »Ispričajte nam sve, generale. Wiley je otišao bez dopuštenja i ima ukradeni materijal. Moramo znati o čemu je riječ. Sjedit ćemo ovdje dok nam to ne kažete. Volio bih vam reći da imamo cijeli dan, ali nisam siguran u to. Možda nemamo.«

Helmsworth je opet zastao.

Zatim je kimnuo. Privukao je stolac i nagnuo se naprijed. Rekao je: »Ispričat ću vam što se dogodilo meni i što se još događalo uz to. Bila je to Europa početkom 1950-ih. Znali smo

borbeni plan. Crvena Armija bi napala kroz tjesnac kod Fulde s velikom snagom i pojačanjima. Prvi nam je zadatak bio zaustaviti njihov početni napad i spriječiti dolazak pojačanja. To smo namjeravali učiniti napadanjem cesta i mostova iza njihovih linija. Kako bismo usporili njihove oklopne jedinice. Možda bismo napali i elektrane te ostale krupne dijelove infrastrukture. Da im smanjimo sposobnost djelovanja. Ali zračne snage nisu bile pouzdane. U to doba nije bilo pametnih bomba, a most je vrlo mala meta. Morali smo biti sigurni. Unovačili smo nekoliko satnija inženjeraca. Zapravo, bili su to obični padobrancima uvježbani za rušenje. Ideja je bila da skoče s potrebnim eksplozivom i hodaju, ili se probiju ako bude potrebno, od mjesta spuštanja do mete, ondje precizno postavljaju eksploziv na nosač mosta ili zid elektrane, o čemu već bude riječ. To je bio plan. U to je doba padobranac s eksplozivom na leđima bio najpametnija bomba koju smo imali.«

»Dobro obavljeno«, rekao je Reacher.

»Zapravo i nije bilo. Koja je maksimalna težina koju bi mogli nositi na leđima?«

»Od mjesta spuštanja do mete? Možda pedeset kilograma.«

»Upravo je to bio problem. Pedeset kilograma TNT-a neće ni ogrepsti nosač mosta. To je samo petarda za most. A elektrana je još i veća. Stoga smo ljudske pametne bombe na neko vrijeme ostavili po strani. Dok se prijenosni eksplozivi ne poboljšaju. U to je doba napredak na tome polju bio spor. Sve glamurozno bilo je na suprotnoj strani. Doduše, ja to tada nisam znao. U Los Alamosu imali su više posla nego ikad. Radili su na hidrogenskoj bombi. Testirali su je neposredno prije nego što sam diplomirao na West Pointu. Na atolu Bikini, u ožujku 1954. Bila je to eksplozija od 15 megatona. Daleko najjača u povijesti. Pet puta snažnija od svih bomba bačenih na Njemačku i Japan u Drugome svjetskom ratu, uključujući i atomske bombe bačene na Hirošimu i Nagasaki. Vjerojatno snažnija od svih prethodnih eksplozija ikada u svijetu. Sve u djeliću sekunde. Bila je to golema eksplozija, ljudi. Nitko nije ozbiljno razmišljao da bi pokušao s većom. Mislili su da bi se cijela atmosfera mogla zapaliti. No u to doba nisam znao ništa o tomu.«

»Kad ste saznali?« pitao je Reacher.

»Krajem 1950-ih. Tada je sve bilo ludo. Otkrili smo još mnogo toga. Na primjer, otkrili smo da imamo dva tajna nuklearna laboratorija, a ne samo jedan. Ne samo Los Alamos. Bio je još jedan. U to je doba prevladavala teorija koja je bila iza svega što je Ministarstvo obrane u to doba radilo. Njihovim riječima, vjerovali su da suparništvo stvara izvrsnost i da je ključno za premoć. Smatrali su to neupitnim. Zato su stvorili suparnika Los Alamosu. Nazvali su ga Livermore. Bio je blizu Berkeleyja, u Kaliforniji. Ondje je od početka bilo pametnih ljudi. Shvaćali su da nema smisla raditi veću bombu. Zato su išli drugim putem. Dizajnirali su manje bombe. Postajali su sve bolji u tomu. Naposljetku su osmislili cjelokupni sustav nuklearnih oružja oko male bojeve glave zvane W-45.«

»Vratimo se mom izvornom problemu. Čovjek s pedeset kilograma na leđima nije bio dovoljno dobar. Ali bio sam zapovjednik koji mora riješiti taktički problem. Moj popis meta obuhvaćao je velike civilne objekte. Ceste, mostove, vijadukte, elektrane, infrastrukturu. Može li čovjek nositi stotinu kilograma na leđima?«

»Možda«, rekao je Reacher. »Ali ne vrlo daleko.«

»To i dalje nije dovoljno dobro. I dalje je to samo petarda. A 200 kilograma?«

»Ne može.«

»A tonu? Može li čovjek nositi tonu TNT-a na leđima?«

»Očito ne može.«

»A deset tona? Ili stotinu? Ili tisuću tona? Ili petnaest tisuća tona? Može li čovjek nositi >petnaest tisuća tona< TNT-a na leđima?«

Reacher nije odgovorio.

Helmsworth je rekao: »Naposljetku su nam to ponudili.«

»Tko to? «

»Livermore. Novi laboratorij u Kaliforniji. No njihov novi sustav oružja zapravo je bio neuspjeh. Uspjeli su napraviti malu nuklearnu bombu, ali ne dovoljno malu. Ugurali su razornu moć jednaku onoj iz Hirošime u cilindar širok 28 centimetara i visok 40. Bio je težak samo 25 kilograma. Snage 15 kilotona kao i Mali dječak. Jednaka snazi 15.000 tona TNT-a. Ali Mali dječak bio je dug tri metra i težak pet tona. Stoga je cilindar iz Livermorea bio trijumf minijaturizacije. Nažalost, nije bio dovoljan trijumf. Cilindar je još bio prevelik da bi ga se ispalilo iz topa ili minobacača. Nije bilo pouzdanog uređaja za lansiranje koji bi mogao nositi jedan vojnik. Bio je to samo kuriozitet, nišu više. Rješenje u potrazi za problemom. No nisu htjeli da ništa propadne. Pronašli su odgovarajući problem. Dali su cilindru nov naziv, SADM, kao posebno atomsko streljivo za rušenje i dali ga 82. diviziji padobranaca. Sad su moji dečki mogli skočiti s 25 kg na leđima i uništiti bilo koju cestu, most ili vijadukt koji su htjeli.«

»Nuklearnim bombama?«
»Snažnih poput onih u Hirošimi.«
Nitko nije progovarao.
»Pogodite.«
»Davy Crockett.«

Helmsworth je kimnuo. »To su ime izvorno dali bojnoj glavi W-54. Ne znam zašto, ali ime se uhvatilo. Nitko nikada nije rekao SADM. Nazivali su ih Davy Crockett. Isporučivali su ih u spremniku za transport izrađenom poput naprtnjače. Staviš ih na leđa i možeš ići. Ali nije to bila popularna dužnost. Cilindri su ispuštali radijaciju. Barem su tako vojnici govorili. Neki su se razboljeli. Brinuli su se zbog karcinoma. Ali najviše su se brinuli zbog snimki iz Hirošime koje su vidjeli. One goleme eksplozije. Nosili su upravo takvu bombu. Imali su zapovijed pričvrstiti je na nosač mosta, namjestiti vrijeme eksplozije i pobjeći što dalje. To je mnogo drukčije nego baciti bombu iz aviona na visini od dvanaest kilometara.«

»Na koliko su mogli namjestiti vrijeme?« pitala je Neagley.

»Najviše petnaest minuta. Otprilike. Mehanizam nije baš bio precizan.«

»To je ludilo. Promjer prvotnog udara u Hirošimi bio je kilometar i pol. Promjer eksplozije bio je tri kilometra. Većini trkača za to treba dvanaest minuta. Preko otvorenog terena to bi vjerojatno bilo nemoguće. Osobito ako bi se trebali probijati do mete. To znači da bi se trebali boriti i na povratku. Istodobno čekajući da budu sprženi. To je samoubilački zadatak.«

Helmsworth je opet kimnuo. »Tada se drukčije gledalo na to. Žrtvovali bismo dvije satnije da spriječimo prolaz milijun vojnika i 10.000 vozila. Činilo bi nam se to kao dobra ponuda.«

»Dvije satnije?« pitao je Reacher.

»Imali smo stotinu Davyja Crocketta.«

»I svaki je imao svoju metu?«

»Pomno planiranu.«

»Mete su bile široko raspoređene?«

»Zemljovid je izgledao kao da je dobio ospice.«

»Ali nema stotinu mostova. Ni elektrana. Ni cesta ili vijadukta. Riječ je o uskom području. Zato ga nazivaju procjepom.«

»Imali smo i rezervne mete. Za otprilike polovicu bombi.«

»U međuprostoru. Tako da sve poveže.«

»Poput lanca.«

»Radili ste radijacijsku barijeru. Gotovo poput minskog polja. Sa stotinu bombi mogla bi biti duga 15 kilometara i jednako toliko široka. Kojeg god oblika želite. Htjeli ste natjerati Sovjete da idu lijevo ili desno. A ondje ste ih čekali.«

»Dosje je zatvoren.«

»Jer su s vremenom potpisani razni sporazumi. Više to ne biste smjeli učiniti. Više niste smjeli priznati ni da ste to planirali.«

»Da«, rekao je Helmsworth. »SADM-ovi su povučeni, ali ne samo iz vojnih razloga. Svi su vraćeni u SAD. I nisu zamijenjeni. Naposljetku su zabranjena nuklearna oružja ispod određene veličine.«

Sinclair je rekla: »Arnold Mason je bolestan. Njegova žena tvrdi da joj je rekao da će to zanimati vojsku. Rekao je da će netko doći.«

»Bolestan kako?«

»Ima tumor na mozgu.«

»Bilo je to vrlo davno. Većina ih se razboljela mnogo ranije.«

»Bilo je i drugih?«

»Nekoliko«, rekao je Helmsworth.

»Takva me priča ne bi navela da se prijavim u vojsku«, rekao je Reacher.

Helmsworth nije rekao ništa.

»Generale?« rekao je Reacher.

»Svatko ima svoje razloge.«

»Horace Wiley prijavio se u vojsku kao 32-godišnji lopov. Ne bih rekao da bi ga priča o uvježbavanju za samoubilačku akciju, smrtonosna bolest i povlačenje oružja naveli da se prijavi.«

Helmsworth nije rekao ništa.

»Generale?« rekao je Reacher opet.

»To je strogo povjerljivo. Za to smije znati samo predsjednik.«

Sinclair je rekla: »I, u ovom slučaju, svi u ovoj prostoriji.«

Helmsworth je rekao: »Moguće je da je došlo do pogreške u inventuri.«

35. poglavlje

Helmsworth je rekao: »Izvorna otpremnica pokazuje da je iz Livermorea izašlo deset sanduka. U svakome je bilo deset Davyja Rocketta. Deset puta deset je stotinu. S toliko smo bombi vježbali. Druga je otpremnica pokazivala da je istih deset sanduka naposljetku vraćeno u SAD i u svakome je bilo deset bomba. Deset puta deset je stotinu. Sve su na broju. Sve su isporučene i pohranjene na sigurnome u SAD-u. Sve su poslije provjerene, pregledane i prebrajane pred svjedocima. Imamo ih točno stotinu.«

»U čemu je onda pogreška?« pitao je Reacher.

»To je ono što piše na otpremnicama. Stotinu ih je poslano i stotinu ih je vraćeno. Sva vojna dokumentacija se poklapala. Ali godinama poslije u laboratoriju u Livermoreu netko je pronašao račun za jedanaesti sanduk. Još deset Davyja Rocketta. Dokumentacija o isporuci nije bila jasna. Kao ni podaci o proizvodnji. Moguće je da su ispunili i jedanaestu narudžbu.«

»Ali im nisu platili za nju, a to je vrlo malo vjerojatno. Što znači da je račun vjerojatno pogrešan. Zato ga nikada nisu ni poslali.«

»Isprva smo i mi tako zaključili«, rekao je Helmsworth. »Nažalost, proizvođač sanduka imao je suprotne dokaze, i to iz neočekivanog izvora. Radni dnevnik jednog od šegrta pokazivao je da su ih izradili jedanaest. Rukovoditelj radionice potpisao je za svih jedanaest. Ali jedanaesti sanduk nije bio u tvornici sanduka. Nije bio ni u Livermoreu. Ako su izradili još deset bombi, ni one nisu bile u Livermoreu. Pa gdje su onda bile, dovraga? Jesu li uopće postojale? Pola argumenata bili su filozofski. Druga polovica svodila se na *sigurnost prije svega*. Pa su počeli tražiti. Nisu pronašli ništa. Ni u SAD-u, ni u inozemstvu. Možda je šegrt pogriješio. Ali onda je i šef radionice morao pogriješiti. Neprestano su se vraćali s jednog na drugo.«

»Dok?« pitao je Reacher.

»Odbor je bio podijeljen. Većina je tvrdila da bi nejasne brojke vezane za proizvodnju trebalo tumačiti na suprotan način te da jedanaesta narudžba uopće nije ispunjena, pa je račun napisan bez potrebe. Ili je čak možda bio pokušaj prijevare.«

»To zvuči poput prijeteće kako bi se zataškao problem.«

»Možda je bila.«

»Što je manjina smatrala?«

»Da Livermore ne bi naručio dodatni sanduk da nisu napravili bombe za njega. Sanduci su bili prototipovi potencijalnog standardiziranog sustava. Iznutra su bili modificirani kako bi nosili teret. Ali izvana su izgledali jednako. Možda je pogreška bila u otpremnici. Možda je sanduk poslan iz Berkeleyja, ali na pogrešno odredište. Ili na pravo odredište, ali s pogrešnim opisom proizvoda. Šifre inventara bile su vrlo složene. Pogreška u jednoj znamenci mogla je biti kobna.«

»To je mnogo možda«, rekao je Reacher. »Tri posve zasebne pogreške. Pogrešna otpremnica, pogrešna šifra inventara i račun koji nije poslan.«

»Tijekom 1950-ih trošili smo milijarde tadašnjih dolara na milijune tona opreme. Statistički uzorak bio bi golem. Bila je to ludost. Bilo je prostora za svakakve pogreške. Koliko ste dugo u vojsci, bojniče?«

»Dvanaest godina.«

»Je li tijekom tih godina išta pošlo po zlu?«

Reacher je pogledao svoje hlače? Hlače Marinaca, šivane 1962., isporučene 1965., posve pogrešnom rodu vojske, a to nitko nije otkrio 30 godina.

Rekao je: »Riječ je o nuklearnom oružju.«

Helmsworth je rekao: »Tijekom naše povijesti imali smo ukupno trideset i dvije slučajno

lansirane, ispaljene, detonirane, ukradene ili izgubljene nuklearne glave. Od njih je 26 slučajeva zatvoreno. Ostalih šest nije nikada pronađeno. Nema im ni traga. Još nedostaju. Za njih znamo sigurno. To su provjerene brojke. Nije nemoguće da ih nedostaje još deset. Osobito s obzirom na njihovu prirodu. Bombe Davy Crockett bile su male i masovno su ih proizvodili. Nije to bilo glamurozno oružje. Tretirali su ih poput običnih bombi.«

»Koliko je detaljna bila potraga?«

»Tražili smo posvuda. Doslovno posvuda u svijetu. Nismo ih pronašli. Pa je mišljenje većine prevladalo. Bombe nisu ni proizvedene. Račun je bio pokušaj prijevare, ali netko se uplašio i nije ga poslao.«

»Koje je vaše osobno mišljenje?«

»Pripremali smo se za kopneni rat protiv Crvene Armije u Europi. Imali smo stotine skladišta za opskrbu diljem Njemačke. Najveće je bilo veće od nekih njihovih gradova. Najmanje je bilo veće od stadiona. Mislio sam da je većina gurnula prste u uši i pjevala la-la-la.«

»Je li i Arnold Mason bio uključen u potragu?«

»Gotovo sigurno. To je bilo godinama poslije, ne zaboravite. Ti su dečki znali što traže.«

»Znači, to su bile priče koje je mladi Horace Wiley čuo. Sanduk koji nedostaje. Deset izgubljenih bombi, svaka snažna poput one iz Hirošime. Zakopano blago.«

Sinclair je rekla: »Zašto je očekivao da će ih pronaći kad nitko drugi nije?«

»Različiti ljudi imaju različite talente«, rekao je Reacher. »Možda mu je ujak Arnold rekao neki trag. Možda je pronašao ono što nitko drugi nije. Možda je bio mudar.«

»To zvuči posve nemoguće.«

»Slažem se.«

Helmsworth je rekao: »Gospođo, ništa nije bilo nemoguće. Bio je to Hladni rat. Neka vrsta ludila. Jednom su ušili mikrofoni s odašiljačem u vrat mačke, i tanku antenu koja se pružala sve do vrha njezina repa. Naumili su je uvježbati da ode u rusko veleposlanstvo i hvata o čemu razgovaraju. Prvi dan ju je pregazio auto. Ništa nije bilo nemoguće i sve bi pošlo po zlu, prije ili poslije.«

Neagley je rekla: »Je li to uopće važno? Tko uopće zna šifre za aktiviranje bombe? Jesu li uopće izdane? Čak i ako jesu, vojnici bi znali samo dijelove. To je temeljno osiguranje za nuklearno oružje. Za deset bombi, to bi bilo dvadeset veterana. Tko točno?«

Helmsworth nije rekao ništa.

»Generale?« rekao je Reacher.

»Postaje još gore«, rekao je Helmsworth.

»Je li to moguće?«

»Gledali ste filmove o Danu D. Protuavionska paljba, pogreške u čitanju zemljovida, jak vjetar i loši vremenski uvjeti, močvare i rijeke, borbe odmah po spuštanju na tlo. Izgledi da se dva određena vojnika istodobno spuste jedan pokraj drugog bili su jednaka nuli. Ostali bismo sa stotinu beskorisnih komada metala. No bilo je ključno da budemo učinkoviti. Stoga je osiguranje dijeljenjem šifre između više vojnika smatrano taktičkom smetnjom.«

»Tko je to smatrao?«

»Taktički zapovjednici.«

»Poput vas?«

»Rekao sam časničkom namjesniku da kaže oružaru neka kredom napiše šifru na samu bombu. Onaj koji je nosi mogao bi biti ubijen, a tako bi netko drugi mogao dovršiti zadatak. Bio je to Hladni rat. Sada znamo da nikada nije prešao u pravi rat, ali tada se činilo da bi mogao.«

»Ali jedanaesti sanduk nikad nije stigao na teren.«

»U tom slučaju, šifre se nalaze u mapi, u posebnom utoru ugrađenom u stražnju stranu

sanduka. Taj je dio izradio šegrt. Jedanaest komada.«

Vrlo dugo nitko nije progovarao.

Zatim je Sinclair rekla: »Dobro. Za jednu minutu morat ću nazvati predsjednika i reći mu da imamo deset izgubljenih atomskih bombi, zajedno sa šiframa, a svaka je snažna poput one iz Hirošime.

Što znači da bi do deset svjetskih gradova moglo biti posve uništeno. Znali li netko razlog zbog kojeg ne bih trebala uputiti taj poziv?« Nitko nije progovarao.

Šef detektiva Griezman dizalom se penjao do ureda *Herr* Dremmlera. Dizalo je bilo vrlo sporo. Sigurno je bilo izvorno, renovirano zajedno sa zgradom. No naposljetku je stiglo do četvrtog kata. Minutu poslije Griezman je neudobno sjedio na premalom stolcu za posjetitelje, preko puta Dremmlerovog, koji je najprije naručio kavu od tajnice koja je Griezmanu izgledala poput Južnoamerikanke, a tek onda je pitao kako može pomoći.

»Riječ je o Wolfgangu Schluppu«, rekao je Griezman.

»Znate, razgovarao sam s njime jučer«, rekao je Dremmler. »Posve slučajno.«

»Zbog toga sam i došao.«

»Nije rekao ništa zanimljivo. U svakom slučaju ništa što bi pomoglo rasvijetliti ono što mu se poslije dogodilo.«

»O čemu ste razgovarali?«

»Samo smo razmijenili nekoliko riječi, iz pristojnosti. Upoznali smo se na nekoj poslovnoj večeri. Javio mi se, a ja sam ga otišao pozdraviti, to je sve. Cisto iz profesionalne ljubaznosti. Jedva sam ga poznavao.«

»Pokušavali ste mu prodati cipele?«

»Ne, uopće. To je samo iz pristojnosti. To podmazuje posao.«

»Odlazite li često u taj bar?«

»Ne pretjerano.«

»Zašto ste otišli danas?«

»Da vidim i budem viđen. Odlazim na mnoga takva mjesta. Svaki dan na drugo. To radimo.«

»Mi?«

»Poduzetnici, politički vođe, poslovnjaci, veliki igrači i trgovci.«

»Jeste li primijetili komu ste bili okrenuti leđima?« pitao je Griezman.

Dremmler je zastao na trenutak. Sjećao se da se progurao do Schluppa, laktom prema naprijed, leđima okrenut ostatku prostorije. Tko je bio neposredno iza njega? Nije se sjećao.

Griezman je rekao: »Bio je to čovjek kojeg čekaju problemi s poreznom upravom. Čuo je cijeli razgovor. Bio je vrlo precizan glede pojedinosti.«

Dremmler je opet zastao. Imao je dobro pamćenje. I dobro je prosuđivao. Također, bio je snalažljiv i kreativan. Čovjek na njegovu položaju trebao je takve kvalitete. Prisjetio se cijelog razgovora od dan prije, od samog početka, kada je pitao Schluppa kako ide posao, a ovaj njega što treba. Preskakao je nebitne dijelove i zastajao na važnim riječima kao što su »informacije«, »cilj«, »nova Njemačka«. A zatim »vozačka dozvola« i »novo Amerikančevo prezime«, pa »mito«, riječ »važno« i, po četvrti put, riječ »cilj«.

Uhvatili su ga.

Rekao je: »Imam ljude na mjestima koja bi vas mogla iznenaditi. Ovaj grad teško bi funkcionirao bez njih. Nijedan od njih nije prekršio zakon. Uključujući mene.«

»Još.«

»Znači, nijedan od nas nije prekršio zakon.«

»Bit ćemo spremni kada ga prekršite.«

»Progon će samo povećati naš broj.«

»Suđenje nije progon.«

»Razmislite, *Herr Griezman*. Suočavate se s moćnom silom. Uskoro će biti još moćnija. Možda je vrijeme da otkazete poslušnost svojim gospodarima. Trebali biste prijeći na našu stranu. Zapravo imamo zajedničke interese. Nemate se čega bojati. Vaš će posao biti siguran. Čak će i u novoj Njemačkoj biti sitnih zločinaca.«

Griezman je pitao: »Je li vam Schlupp javio novo Amerikančevo prezime prije nego što je ubijen?«

Dremmler je odgovorio: »Nije.«

Griezman mu je vjerovao. Nije ni očekivao da se drukčije zbilo.

* * *

Sinclair je uputila poziv Bijeloj kući iz operativne sobe. Helmsworth je otišao, a Bishop im se pridružio. Waterman je ponovio svoja sumorna predviđanja da je ionako prekasno, da bi Nijemcima trebalo pola dana da reagiraju i cijeli dan da se jave, možda i više jer počinju od nule. Zatim su čuli da je aktivirana klauzula NATO-a, što je samo povećalo složenost. Sinclair je predvidjela značajno kašnjenje. Reacher je nazvao Griezmana, no rekli su mu da je otišao nekamo autom. Tajnica koja se javila obećala je da će ga Griezman nazvati čim uzmogne. Zvučala je poput vrlo ugodne žene.

Spustio je slušalicu.

Sinclair je rekla: »Wiley je vojnik odsutan bez dopuštenja i u istom je gradu kao i ti.«

Reacher je rekao: »Trebam saznati njegovo novo prezime.«

»Sretno s time.«

»Mogli bismo pokušati s predviđanjem.«

»Na temelju čega?«

»Znamo da su kupci smjeli birati ime i prezime koje su htjeli. Iz agencije za najam automobila znamo da je Wiley odabrao imena Ernst i Gebhardt. Zašto ta dva? Ako su mu to bili drugi i treći odabir, koji je bio prvi?«

»To bi bilo vrlo spekulativno.«

»Mi u vojnoj policiji nazivamo to običnim nagađanjem.«

»Je li to bolje od očajničkog pokušaja ili lošije?«

»To nije ni blizu očajničkom pokušaju. To je igranje na sreću. Kao da zatvorite oči, zamahnete palicom i nadate se da ćete pogoditi lopticu.«

»Koja je onda novo ime i prezime?«

»Još nisam siguran. Još mi je u podsvijesti. Ne mogu ga posve izvući. Možda ću morati pogledati u neku knjigu ili nazvati nekoga.«

»Koga?«

»Nekoga tko je odrastao u južnom Teksasu.«

Telefon je zazvonio.

Griezman.

Rekao je: »Kako ti mogu pomoći?«

»Još nisam siguran možeš li«, odvratio je Reacher.

»Zašto si me, onda, zvao?«

»Nadao sam se da ću znati više.«

»Kockaj se Reacheru«, rekla je Sinclair.

Sjetio se kako je podigao ruku i prešao joj prstima preko čela, a zatim joj zavukao prste u kosu i provukao ih. Sjećao se teksture, naizmjenice guste i meke kako su valovi kose nailazili i prolazili. Sjećao se kako je zabacio kosu posve natrag, ostavivši dio iza njezina uha, a dio da

slobodno visi.

Izgledalo je dobro.

Tada se kockao.

Rekao je Griezmanu: »Želim da u gradskom arhivu provjeriš četvrt u kojoj živi Wiley.«

»Koje prezime da tražim?« pitao je Griezman.

»Kempner.«

»Prilično često prezime.«

»Traži muškarce u srednjim tridesetima koji žive sami i koji ne rade nigdje.«

»Za to mi treba više sati. Žuri ti se?«

»Da, moramo se požuriti.«

»Onda budi siguran. Ovo ti je možda jedina prilika. Nećeš imati priliku opet protrljati lampu.«

»Potraži to prezime.«

»Kempner?«

»Da. Javi mi što prije«, rekao je Reacher.

Prekinuo je poziv.

»Zašto Kempner?« pitala je Sinclair.

»Zašto Ernst i zašto Gebhardt? Wiley je odrastao u Sugar Landu u Teksasu. Jednog dana, godinama poslije, morao je odabrati tri njemačka imena i prezimena. Koja su mu prva pala na pamet? U Teksasu ima mnogo ljudi njemačkog porijekla. Stari doseljenici. Mnogo je priča o uspjehu. Prema legendi, prvi Nijemac koji je stigao zvao se Ernst. Osnovao je koloniju. Siguran sam da je Wiley čuo za njega. Godinama poslije jedan je Nijemac počeo proizvoditi ljuti umak. Danas ga možete kupiti u plastičnim bocama u svim trgovinama u Teksasu. Wiley ga je sigurno cijeli život stavljao na hranu. Naziv marke je Gebhardt.«

»Slučajnost«, rekla je Sinclair. »U oba slučaja.«

»Ali što ako nije? Ako su Ernst i Gebhardt asocijacije koje je dobio zbog odrastanja u jugoistočnom Teksasu, koja bi bila sljedeća?«

»Ne znam. Nemam pojma.«

»Wiley je bio ponosan na svoj rodni grad. To je pisalo u dosjeu sastavljenom nakon što je otišao bez dopuštenja. Desetnik Coleman to je potvrdio. Wileyjev kolega iz bitnice. Wileyjev rodni grad neraskidivo je vezan za tvrtku *Imperial Sugar* osnovanu 1906. godine. Sugar Land, od prve do posljednje kuće, pravi je korporacijski grad.«

»Kako znaš sve to?«

»Bio je film o tomu. I jednom sam čitao o tomu u autobusu, u *Houston Chronicleu*. *Imperial Sugar* osnovao je Isaac H. Kempner. On je zapravo i osnivač grada. On ga je izgradio. Sigurno je vrlo poznat ondje. Možda su nazvali i ulicu po njemu.«

»Mnogo riskiraš.«

»Vi ste me nagovorili na to.«

»Trebali bi zatvoriti luku«, rekao je Wiley.

»Sigurno hoće«, rekla je Sinclair. »Sigurno već raspravljaju o tomu. Iz Bijele kuće će nas nazvati i javiti nam.«

Pogledala je sat na zidu.

Banke u Ziriču su se otvorile.

36. poglavlje

Telefon nije zvonio.

Telefon nije zazvonio tijekom prvog sata, a ni tijekom drugog.

Reacher je rekao: »Želim uvesti Orozca u operaciju.«

»Zašto?« pitao je Bishop.

»Trebamo dodatni par ruku. Vrijeme nam istječe.«

»Što bi mogao učiniti za nas?«

»Dobar je u ispitivanju. Ako pronađemo Wileyja prije nego što pronađemo sanduk, morat će nam reći gdje je. Orozco će biti dobar za to. Ljudi dobro reagiraju na njega.«

»Koliko već zna?«

»Ponešto.«

Sinclair je rekla: »Pozovi ga.«

Reacher ga je odmah nazvao telefonom. Rekao je Orozcu da od 1000 Z i 1100 L mora izvršiti TDY kod NSC, a za daljnje pojedinosti nužan je trenutačni 10-16 na recepciji.

Zatim je prekinuo poziv.

Neagley ga je pogledala.

»Vraćam se za trenutak«, rekao je.

Otišao je iz ureda i spustio se stubištem sve do predvorja. Pričekao je na recepciji. Telefon je zazvonio. Stražar se javio. Na trenutak je izgledao zbunjeno, a onda je predao telefon Reacheru. Bio je to Orozco. 10-16 bila je radijska šifra vojne policije za javljanje telefonom. Trenutačni 10-16 značilo je neka se odmah javi, ali na drugi broj zbog privatnosti. Orozco je shvatio.

»Jesmo li u nevolji?« pitao je Orozco.

»Još nismo«, rekao je Reacher.

»Zvučiš poput čovjeka koji je skočio sa zgrade. Kakav je osjećaj? Za sada je dobar. Poput letenja.«

»Samo ga trebamo uhvatiti.«

»Hoćemo li uspjeti?«

»Koliko teško može biti?«

»Što trebaš od mene?«

»Rekao sam im da ću te pozvati da nam pomogneš u ispitivanju. Ali ne trebam te zbog toga. Trebam te da izvučeš Iranca iz sigurne kuće. Zaboravili su na njega. Ili su odlučni riskirati preko svake mjere. Ne smijemo dopustiti nijedno od toga. Ubit će ga. Izvuci ga čim krenemo uhititi Wileyja.«

»Uhitit ćeš ga?«

»Optimističan sam.«

»Kako ću prepoznati Iranca među Saudijcima?«

»Uvjeren sam da čovjek tvoje kulturalne osjetljivosti neće imati problema s tome.« »Što da učinim sa Saudijcima?«

»Mogu biti usputne žrtve, ako želiš.«

»To je gadno«, rekao je Orozco.

»Nedostaje deset bombi.«

»O tomu je riječ?«

»Upravo smo to povezali.«

»Kakvih bombi?«

»Nuklearnih«, rekao je Reacher. »Svaka je snažna poput one iz Hirošime.«

»Ozbiljan si?«

»Poput karcinoma pluća.«

»Deset komada?«

»U jednom sanduku.«

Orozco je šutio jedan vrlo dug trenutak.

Zatim je rekao: »Želio bih povesti svog narednika.«

Reacher je odvratio: »Drugo nisam ni očekivao.«

»Krećem«, rekao je Orozco.

Reacher je spustio slušalicu i stubama se vratio u operativnu sobu. Telefon je zazvonio čim je ušao. Sinclair je stavila poziv na slušalicu. Nisu zvali iz Bijele kuće niti su stizale nove zapovijedi iz NATO-a. Bio je to Griezman. Rekao je: »U Wileyjevoj četvrti živi pet Kempnera. Četvorica vjerojatno nisu on zbog godina. Peti je vrlo vjerojatan. Najam mu istječe za manje od mjeseca. Nije nigdje zaposlen. Izvor sredstava nije poznat. Prijavljen je kao Isaac Herbert Kempner.«

»To je on«, rekao je Reacher. »Osnivač *Imperial Sugara*. Ime je identično. Pronašli smo Wileyja.«

»Doći ću po tebe za pet minuta«, rekao je Griezman. »Ali samo po tebe, narednicu Neagley i dr. Sinclair. Bez CIA-e. Još nisam javio u Berlin. Izlažem se ovime.«

Sinclair je prekinula poziv.

Pogledala je Reachera i rekla: »Čestitam, bojniče. Još jedno odlikovanje.«

»Još ne«, rekao je Reacher.

Muller je zatvorio vrata svog ureda i nazvao Dremmlera sa službenog telefona. Rekao je: »Griezman traži čovjeka s prezimenom Kempner. Među stanarima nove četvrti u kojoj, kako misle, živi Wiley. U kojoj su imali auto za nadzor.«

»To je često prezime«, rekao je Dremmler.

»I ja sam provjerio. U toj četvrti žive petorica s tim prezimenom. Trojica su starci, jedan je student. Peti ima 35 godina. Ima i vozačku dozvolu. Što mi da je pristup njegovu dosjeu. Koji je posve prazan. U njemu nema ničega. Ni kazni za prebrzu vožnju, ni kazni za parkiranje, ni upozorenja, ni opomena, ni potraživanja od osigurana, ni izjava očevidaca, ničega. Nije imao nikakav kontakt sa svijetom birokracije. To nije normalno za 35-godišnjaka. Mislim da nije stvarna osoba. Mislim da je Kempner zapravo Wiley.«

»Imaš li adresu?«

»Trebamo razmišljati unaprijed. Griezman će otići do njegova stana. Nama će biti nedostupan. Trebamo razmišljati poput prometnika. Ima velik kombi, dugog međuosovinskog razmaka. Gdje ga parkira? Ne na ulici jer moji su ga ljudi tražili i nisu ga pronašli. Ne ni u garaži jer ima visok krov, a i predug je. Dakle, nalazi se u velikoj šupi ili malom skladištu. Dovoljno blizu njegovu mjestu stanovanja da mu bude praktično. Ondje je upravo sada. Samo nas čeka. To želimo, ne samog Wileyja.«

»Gdje točno?«

»Raspitaj se među poznanicima. Je li netko iznajmio staru šupu ili skladište? Vjerojatno za novac i to nekomu koga nikada nije vidio i koji je imao neuvjerljivu priču o tomu zašto mu treba. O takvim stvarima razgovarate, zar ne? Poznanik koji poznaje nekoga tko poznaje nekoga.«

»Učinit ću te šefom policije«, rekao je Dremmler.

Bishop ih je odveo u svoj ured gdje je imao staromodni sef, velik poput stroja za pranje rublja. Okrenuo je brojčanike kako bi unio kombinaciju, pritisnuo kvaku i otvorio vrata. Unutra je bila hrpa stvari, uključujući i četiri pištolja u dugoj kartonskoj kutiji, okrenuta drškom prema

gore. Izvukao je tri i dodao ih svima oko sebe. Jedan za Sinclair, jedan za Reachera, jedan za Neagley. Bili su to *Coltovi*, model,380s. Imali su spremnik sa sedam metaka i bili izrađeni od plavog metala, a drške su bile od plastike. Cijev je bila kratka, no bili su precizni. I bili su napunjeni.

»Nemojte ih upotrijebiti«, rekao je Bishop. »Ako ih ipak upotrijebite, nemojte pogoditi nikoga osim Wileyja. Pravna zavrzlama bila bi prava noćna mora.«

Reacher je rekao: »Čim Orozco stigne, recite mu gdje smo i što radimo. I neka bude u stanju pripravnosti.«

»Dakako«, rekao je Bishop.

Sinclair je spremila pištolj u torbicu. Reacher i Neagley svoje su spremili u džep.

Bili su spremni za pokret.

Griezman je zaustavio auto kod pločnika, na istom mjestu kao i dan prije, a Sinclair je sjela na suvozačko mjesto. Reacher i Neagley sjeli su straga. Griezman je krenuo i prošao središtem grada, ulicom koje se Reacher sjećao. Naposljetku su stigli do raskrižja. Sa svih strana bile su visoke zgrade od cigle. Trgovina pićima bila je desno, a nova stambena četvrt lijevo.

Skrenuli su lijevo.

Provezli su se novim kružnim tokom i skrenuli prema stambenoj četvrti. Zgrade su izgledale vrlo visoke u odnosu na okolne, ali nijedna nije imala više od 15 katova. Vanjski paneli, koji bi u Americi bili stakleni, ponegdje su bili obojani jarkim bojama. Kao da je arhitekt bio nadahnut dječjim kockama za gradnju. Ili su se djeca trebala dobro osjećati ondje. Reacheru nije bilo jasno kako. On je bio ozbiljno dijete. Ovo nepopustljivo veselje izludjelo bi ga.

Griezman je usporio auto.

Rekao je: »Sljedeća zgrada lijevo.«

Bila je identična prethodnoj. Poput goleme kutije za cipele položene na bok, prošarane panelima u boji, među kojima su se vidjeli prozori, manji nego što su mogli biti, s debelim, učinkovitim okvirima. Predvorje zgrade zauzimalo je dio prostora prizemlja i prvog kata, poput velike arkade, vjerojatno s ulazima lijevo i desno. Po dva dizala sa svake strane.

Griezman je rekao: »Da parkiram ovdje pa ćemo hodati ili da vozim onamo?«

»Vozi«, rekao je Reacher. »Završimo s ovime.«

Griezman je opet ubrzao i zaustavio auto ispred Wileyjeve zgrade. Uz rub ceste bila su presađena mlada stabla. Ravno ispred bila je još jedna zgrada, a zatim još dvije u daljini. Između je vodila široka pješačka staza koja je vodila kroz stariji dio četvrti, a zatim do pješačkog mosta od čelika i drva. Podizao se iznad vode i gubio se u daljini.

Otvorili su sva vrata odjednom i izašli iz auta. Prema broju Wileyjeva stana, njegov je ulaz bio s lijeve strane. Imao je dva dizala i oba su bila u prizemlju. Jutarnja je gužva završila. Wileyjev je stan bio na devetom katu. Standardni pristup upadu u stan bio je poslati ljude svim dizalima istodobno, ali i stubištem. Pristup sa svih strana, kako bi se onemogućio bijeg. Reacher je znao da se to događalo. Vidio je snimke čovjeka kako ležerno ulazi u dizalo i spušta se u prizemlje doslovno pola sekunde prije nego što su iz drugog dizala izjurili policajci. Sve je pitanje trenutka. Taj ih je trenutak mnogo toga naučio. Reacher je znao da bi Griezman dobio srčani udar da se mora popeti na deveti kat, pa je predložio da on ide jednim dizalom, a Sinclair drugim. Neagley je išla stubama. Reacher je pošao sa Sinclair. Pištolj joj je još bio u torbici. To nije bila dobra praksa. Neće ga moći brzo izvući, a model,308s imao je jednu manu. Prevelik otonac za izbacivanje spremnika, blizu okidača. Ako pištolj zapne za nešto u torbi, spremnik bi mogao ispasti. To nije bilo idealno.

Vrata dizala zatvorila su se za njima. Dizalo je krenulo gore. »Kako se osjećáš?« pitala je

Sinclair.

»Osobno ili profesionalno?«, odvratio je Reacher.

»Glede Wileyja.«

»Vidio sam ga na nadzornoj snimci iz trgovine alkoholnih pića. Doima se brzim poput uličnog štakora. I ima pištolj. I namjerava zaključiti posao stoljeća. Ali nema veze. Volim izazov.«

»Uhitit ćemo ga čim otvori vrata. Neće imati vremena ni za što.«

»Što ako ne otvori vrata? Što ako pogleda kroz špijunku i čeka nas u sobi?«

Sinclair nije odgovorila.

Dizalo se zaustavilo.

Vrata su se otvorila.

Griezman je već izašao. Osim njega u hodniku nije bilo nikoga. Svakih desetak metara bila su vrata. Brojevi stanova bili su na uskim drvenim pločama pokraj vrata. U gornji dio ploče bilo je ugrađeno svjetlo, a ispod je bio broj. Svaka je ploča bila druge, jarke boje. Brojevi su bili kao iz udžbenika za prvi razred. Wileyjev je stan bio 9b.

Ploča s brojem bila je zelena, a vrata žuta. Poput kuće za igru. Moj prvi stan.

U žutim vratima nije bilo špijunke. Umjesto toga, u visini očiju se na zelenoj ploči nalazilo plastično izbočenje, sivo i veličine jajeta. Kamera. Vjerojatno na zidu u stanu ima zaslon. Velika, širokokutna slika. Ispod kamere, u visini lakta, bio je gumb zvonca. Posjetitelj koji bi došao dovoljno blizu da pozvoni imao bi lice točno ispred kamere. To je imalo smisla.

Neagley se lagano lupila po prsima. *Ja idem prva*. Držala se blizu zida, približavajući se kameri pod pravim kutom, a kad je bila dovoljno blizu, stavila je lijevi dlan preko objektiva, izvukla *Colt* i njegovom cijevi pritisnula zvonce.

37. poglavlje

Nije bilo odgovora. Neagley je još jednom pritisnula zvono. Reacher je čuo tih zvuk u stanu. Blag i melodičan umjesto uzbunjujućeg. Bez odgovora.

Ništa.

Tišina.

Neagley je napravila korak natrag.

Griezman je rekao: »Trebamo nalog.«

»Siguran si?« pitao je Reacher.

»U Njemačkoj je to nužno.«

»Ali on je Amerikanac. I mi smo Amerikanci. Učinimo to na američki način.«

»I vi trebate nalog. Vidio sam u filmovima. Imate amandman o tomu.«

»I kreditne kartice.«

»Za što? Da kupite nešto? Da potplatite nekoga?«

»Za snalažljivost i samopouzdanje. To je američki način.« Neagley je zamolila Sinclair da joj da kreditnu karticu i dobila državni *Amex*. Odnijela ju je do Wileyjevih vrata i stala bočno, leđima okrenuta šarkama, bližom rukom na kvaki, dok je u daljoj držala karticu, samo vrhovima prstiju. Pritisnula je vrata ramenom i istodobno povukla kvaku dalje od dovratka, koliko su joj to šarke dopuštale, te gurnula kreditnu karticu između vrata i dovratka i njome dodirнула jezičac brave. Lagano je karticom udarala po njemu, gurajući vrata u jednom smjeru ramenom te povlačeći kvaku prema šarkama, dok se naposljetku jezičac nije povukao, a vrata otvorila. Neagley se odmah sagnula jer je znala da će Reacher ciljati izravno u onoga tko stoji iza vrata.

No iza vrata nije bilo nikoga.

U cijelome stanu nije bilo nikoga.

Pregledali su sve, sobu po sobu, najprije brzim pogledima lijevo-desno preko uperenih pištolja, a zatim opet, strpljivije i sporije.

Nigdje nije bilo nikoga.

Okupili su se u kuhinji. Na radnoj površini bio je otvoren zemljovid. U velikom omjeru, s mnogo pojedinosti. Središnji dio neke zemlje. S lijeve i desne strane bio je ocean. A u sredini savršeni kvadrat čiji su rubovi bili zaprljani od prelaženja prstima. U gornjem desnom kutu bio je grad Buenos Aires.

»Argentina«, rekao je Reacher. »Kupuje ranč. Ima više od dvije tisuće kvadratnih kilometara. Razmjenjivao je novac za *pesose* na željezničkom kolodvoru. Putuje u Južnu Ameriku.

Neagley je otvorila kuhinjske ormariće, provjerila perilicu za posuđe i izvukla ladice. Zavukla je ruku u kantu za recikliranje i izvukla tamnu bocu uskog vrata. Prazna i isprana. Najlepnica zlatne boje. *Dom Perignon*. Zatim je provjerila smeće. Ostaci *pizze* i kave. I krvava košulja, krvlju poprsokane hlače te crveni registrator. Bio je izrađen od plastificiranog tvrdog kartona s četiri metalna prstena koji su držali stranice rukom ispisanih šifri u pet stupaca.

»To je Schluppovo«, rekao je Griezman. »To su svi dokazi koje trebam.«

Sinclair se vratila iz spavaće sobe.

»Spremio je putnu torbu«, rekla je. »Ali torba je još tu. Još je u gradu.«

***

U tom trenutku Wiley je bio devet katova ispod njih, u predvorju. Ali još nije prišao dizalima. Stajao je nasred predvorja, napola okrenut, gledajući iza sebe auto parkiran uz pločnik. Razumio se u aute. Bio je posrednik. Drugi su ih krali, a on ih je prodavao. U Meksiko uglavnom. Katkad na Karibe. Znao je prosuditi vrijednost auta. Bilo je to tržište osjetljivo na cijenu, kao i u

drugim slučajevima. Auto uz pločnik bio je Mercedes, star tri ili četiri godine. Izgledao je dobro održavan i vrlo čist. Ali ispod ulaštene površine bio je istrošen i izgreben. Prešao je mnogo kilometara gradske vožnje. Na poklopcu prtljažnika imao je antenu. Poput taksija ili limuzine. Ali nije bio ni taksi ni limuzina. Nije imao svjetleću oznaku ni taksimetar. Bio je prestar da bi služio kao limuzina, a da ga je kupila neka jeftinija agencija, bio bi prekriven naljepnicama i brojevima telefona.

Osim toga, vozačevo je sjedalo bilo gurnuto daleko natrag, gotovo do stražnjeg sjedala. Nijedan par koji unajmi limuzinu za spoj ne bi to trpio.

Bio je to policijski auto. Ne vozilo običnog detektiva, nego višeg inspektora ili samostalnog inspektora. Zašto je bio ondje? Sigurno ne zbog njega. On je bio nevidljiv. U to je bio siguran. Dakle zbog koga? U njegovoj je ulici bilo oko 200 stanova. Barem u jednome od njih morao je živjeti neki zločinac. Bilo je to statistički neizbježno u novoj Njemačkoj.

Trebala mu je torba, dakako, a i želio je svoj zemljovid. Namjeravao ga je uokviriti. Objesio bi ga iznad kamenog ognjišta, u velikoj prostoriji, sa stropom visokim kao u katedrali. Gdje mu je i bilo mjesto. Za njega je imao veliku sentimentalnu vrijednost. Pomogao mu je da prebrodi mnoge duge noći. Bio je njegovo nadahnuće. Nije ga mogao samo ostaviti. Stvari iz torbe mogao je lako kupiti. To ne bi bio nikakav problem. Doduše, morao bi promijeniti *pesose* opet u marke, a to bi bila gnjavaža. No nije mogao ostaviti zemljovid. Povrh svega, bio je to jasan trag. Kvadrat ucrtan olovkom i zamrljan vrhom prsta koji je bezbroj puta vukao po njemu. Prostitutku je ubio za manje. Morao ga je uzeti.

Ali poslije, pomislio je. Ne sad. Za svaki slučaj. Policajci su možda bili na njegovu katu. Izgledi za to bili su 1:15. Nije želio da mora davati izjave. Što je mogao reći? Nije poznavao susjede. To bi smatrali neobičnim. Stoga se okrenuo i izašao iz predvorja, do pješačke staze koja je vodila prema vodi, pokraj sljedeće zgrade, između posljednje dvije, do klupe u podnožju stare, restaurirane dizalice na doku. Sjeo je i pomicao se sve dok nije imao jasnu liniju pogleda na stazu kojom je došao. Udaljenost je bila oko tristo metara.

Auto je bio samo mrlja u daljini. Dakle, gledano iz drugog smjera, on je bio još manji. Čekao je.

Dremmler je uputio pozive iz svojeg ureda na četvrtom katu, a zatim su ljudi koje je zvao također počeli nazivati druge, poput kaskade kroz sloj društva, u kojemu su se sklapali poslovi, u kojemu je svatko poznavao nekoga tko može nabaviti jeftiniju robu i u kojemu su svi znali tko je u usponu, a tko pada. Zatim su se pozivi počeli vraćati, poput odjeka sonara i polako se stvorio konsenzus oko pojedinca koji sam nikada ne bi priznao. Jer bi time priznao i svoj neuspjeh. Kupio je dio starih dokova južno od St. Georga. Namjeravao je prodati zemljište za izgradnju stanova. No gradski oci umjesto toga su gradili u St. Pauliju. Tipu su ostala ruševna skladišta za koja je platio visoku cijenu. Osramotio se.

Ali Dremmler je bio vođa, a kao i svi vođe, imao je karizmu, pa ga je nazvao i zahtijevao da mu sve ispriča. Ovaj je to i učinio, nakon pet minuta izmotavanja i odgađanja, uglavnom zbog toga što mu je plaćeno gotovinom. Krio je prodaju. Njegovi vjerovnici pretraživali su mu bankovne račune. Ali trebao je novac za usputne troškove. Pa nije postavljao pitanja. Wiley mu se obratio prije sedam mjeseci. Kad su se upoznali, Wiley je imao crvenu kapu sa šiltom i držao je glavu nisko. Ali imao je mnogo gotovine. Bio je nestrpljiv, kao da ima plan koji uskoro mora ostvariti. Platio je mnogo veću cijenu od tržišne. Bez razmišljanja.

Tip je rekao Dremmleru gdje je skladište. Dremmler je znao to mjesto. Znao je stari metalni most. Pomislio je: *Zaista si mislio da će ondje graditi stanove? Nije ni čudo što si bankrotirao.*

No rekao je: »Mnogo ti hvala na pomoći. Kad dođe vrijeme, nećemo zaboraviti tvoju

odanost.«

Raspravljali su o tomu da pričekaju u stanu da se Wiley vrati, ali Sinclair je rekla da se nakon Helmstovorthova svjedočenja sve promijenilo i da im je sada prioritet kombi s dugim međuosovinskim razmakom i visokim krovom, a ne sam Wiley. On je bio drugi na popisu prioriteta. Stoga je Griezman uputio poziv s Wileyjeva mobitela i pozvao jedan auto iz gradonačelnikova ureda gdje je panika polako popuštala. Policajac je rekao da će zauzeti položaj ispred Wileyjeve zgrade za oko pet minuta. Stoga su ostavili stan kakav je bio, što su bolje mogli, i vratili se na ulicu na isti način na koji su i došli gore, iz istih razloga. Oba dizala i stube, sve najednom.

Izašli su na pločnik. Lijevo je bila pješačka staza koja je vodila do vode. U daljini je Reacher vidio stari kran u pristaništu, obojan žuto i crno, pogrbljen poput drvnog grabežljivca. U dnu krana bila je klupa, a na njoj je možda netko sjedio. Bilo je predaleko da bi vidio jasno. Samo mrljica. Iza krana bio je pješački most koji je vodio do sljedećeg doka na kojem su pak bila još dva, granajući se poput stabla.

»Što je ondje?« pitao je Reacher.

»Najprije park«, rekao je Griezman. »A dalje još nije uređeno.«

Reacher se osvrnuo oko sebe i orijentirao se. Sjever, jug, istok, zapad. Gledao je pred sebe, iza krana, na područje koje se širilo poput lepeze i gdje su se iza parka nalazila napuštena skladišta. Shvatio je da je to isto područje gledao i večer prije, ali sa strane. Ako je u glavi dobro posložio kartu grada. Područje iza starog metalnog mosta. Ondje se

okrenuo i vratio se.

Sjećao se mjesečine na crnoj vodi.

Napuštena skladišta i stare zgrade.

Mjesta gdje se može skriti visok i dug kombi.

»Hajdemo pogledati«, rekao je.

Hodali su jedno pokraj drugoga, Griezmanovim tempom, a to je bilo sporo. Prošli su sljedeću zgradu i nastavili dalje. U daljini je mrlja na klupi i ostala i polako otišla dalje. Stanka je završila. Natrag na posao. Hodali su dalje, između posljednje dvije zgrade, prema obnovljenom kranu. Iza njega je pješački most vodio do sljedećeg doka, a ondje su bila dva mosta, jedan je vodio napola desno, a drugi napola lijevo, do sljedeća dva doka, svaki obnovljen na drukčiji način, poput različitih prostorija u istome muzeju. Na tim se dokovima broj pješačkih mostova opet udvostručio. Dva su vodila lijevo, a dva desno, šireći se poput prstiju. Dokovi su bili golemi, izrađeni od granita, istrošeni i sluzavi, a mostovi su bili novi i naoko krhki, pružajući se u daljinu poput paučine. Zaigrano umnožavajući broj mogućih putova. Poput labirinta, ali ne baš. Grad je potrošio dosta novca, ali ne dovoljno. Iza zadnjih renoviranih lučkih dokova nazirao se korov, razbijene cigle i skupine trošnih starih zgrada. Ondje su pješački mostovi bili stari i od željeza. Depresivna panorama koja se pružala hektarima.

Mnogo za pretraživanje, ali logično.

Reacher je rekao: »Ne bi htio parkirati kombi na drugom kraju grada. Htio bi da mu je blizu. Pješački mostovi mu pomažu. Ima stotinu napuštenih skladišta do kojih može doći pješice. Možda i tisuću. Sigurno ih polovica nema vlasnika. Mogao bi zauzeti jedno. Promijenio bi lokote i njegovo je.«

Sinclair je pitala: »Ondje ćemo ga pronaći?«

»To bi imalo smisla. Blizu je, a do luke je samo kratka vožnja, kada dođe trenutak.«

Vratili su se do auta. Vozilo za nadzor je stiglo. Bilo je dobro. Uklapalo se u okoliš. Ušli su u Mercedes i odvezli se van iz naselja, oko novog kružnog toka i zatim do raskrižja s visokim zgradama od cigle. Skrenuli su desno, u ulicu koju je Reacher znao, pa pokraj vode, možda

umjetnog jezera ili dubokog doka, a zatim su opet skrenuli desno, uskom, kamenom popločenom ulicom koja je vodila do starog metalnog mosta kojeg je Reacher vidio po mjesecini.

Iza mosta su bile ruševine izgubljene civilizacije. Dokovi iz 19. stoljeća. Popločane ulice dovoljno široke za dvostruke konjske zaprege. Bilo je skladišta i šupa, svih starinskih stilova i veličina, od kojih su se neke već urušile, a neke su bile blizu toga. Zidovi su se nakrivili, a iz odvoda za kišnicu rasla su manja stabla. Bilo je i mnogo bočnih ulica. Poput grada unutar grada. Mnogo za pretraživanje.

Griezman je rekao: »Mogao bih potražiti je li netko s prezimenom Kempner unajmio koje skladište.«

»Vjerojatno je platio gotovinom«, rekao je Reacher. »Na crno. Ili je samo zauzeo neko skladište.«

»Ipak ću provjeriti. Možda ima izvješća o neuobičajenim aktivnostima. Ne možemo pretraživati nasumce, preveliko je.«

Griezman se okrenuo u prolazu između užara i trgovine jedara, zatim nastavio dalje, preko starog metalnog mosta.

»Moramo postaviti auto na ovaj most«, rekao je Reacher. »To je osnovni uvjet. Ovaj most jedini je ulaz i izlaz. Ni na koji drugi način ne može odvesti kombi do luke.«

Griezman je rekao: »Gradonačelnikov ured i dalje treba moje ljude.«

»Jednog si već izvukao.«

»Ne mogu izvući dvojicu.«

Reacher nije rekao ništa.

»Možda bismo mogli pitati prometni odjel«, rekao je Griezman. »Oni se sudjeluju u istrazi eksplozije u hotelskoj garaži. Zamjenik zapovjednika Muller rado bi nam učinio uslugu.«

»Reci mu na njemačkom«, rekao je Reacher. »Engleski mu je loš.«

U tome trenutku Wiley je bio udaljen više od tri kilometra. Nakon brzog hoda u suprotnom smjeru, odvezao se jednu postaju autobusom. Imao je vrlo čudan osjećaj. Ne baš strah, ali snažan dojam nečega. Vidio je četiri sitne mrlje kako izlaze iz zgrade i stoje pokraj svog automobila. Ali tada su krenule prema njemu, polako i zlokobno. Pokraj zgrade susjedne njegovoj i dalje. Počeo je razaznavati pojedinosti. Dva muškarca i dvije žene. Činilo mu se da zure u njega. Kao da su znali. Ili su žene bile sitne, ili su muškarci bili golemi. Jedan je bio u sivome, a drugi u hlačama kaki boje. Gore je imao nešto plavo, iz daljine to je bila samo mrlja boje, ali oblik se činio pravokutnim. Poput jakne od traperera. Poput njegove. Jednu takvu nedavno je vidio u parku, iz autobusa. Nosio ju je čovjek koji je razgovarao s dvojicom tupana iz bara.

Nemoguće.

Bio je nevidljiv.

Zar nije?

Ustao je i otišao. Polako i posve opušteno. Dok im nije nestao s vidika. Onda se naglo požurio.

Sad je prešao ulicu i ušao u tursku kavanu u kojoj je bila javna govornica. Imao je više nego dovoljno kovanica. Bilo je to bacanje novca, gotovo sigurno, jer je bilo prerano, ali iznenada je postao napet. Onaj u jakni od traperera uznemirio ga je.

Zurio je kao da zna.

Nazvao je Ziirich i dao im svoju šifru.

Zatim je pitao: »Je li danas uplaćen neki iznos na moj račun?«

Zvuk tipkovnice.

Stanka.

»Još nije, gospodine«, glasio je odgovor.

38. poglavlje

Muller je nazvao Dremmlera iz ureda. Rekao je: »Griezmanov je odjel zatražio uslugu od mojeg. Njegovi su ljudi zauzeti zbog eksplozije u hotelu. Žele da jedan od mojih ljudi nadzire most u blizini skladišta. Već znaju za njega.«

»Ne znaju«, rekao je Dremmler. »Znaju samo da je kombi ondje negdje. Da znaju gdje je točno, već bi bili ondje. Samo mogu nadzirati usko grlo.«

»Koliko vremena trebate dok ne budete spremni?«

»Ne znam. Oko pola sata.«

»Ne mogu odugovlačiti pola sata. To je vrlo dugo. Griezman bi mogao provjeriti. Već sam zakazao s nadzorom južno od Hannovera.«

»Koliko mi vremena možeš dati?«

»Nimalo«, rekao je Muller. »Trebao bih to odmah učiniti.«

»Imaš li pouzdanog policajca?« pitao je Dremmler.

»U kojem smislu pouzdanog?«

»U smislu da je jedan od nas. Netko koga bi mogao uvjeriti da bude selektivan glede toga što će prijaviti. Za dobrobit našeg cilja.« Muller je rekao: »Mislim da je to moguće.«

»Reci mu da ću ga postaviti za zamjenika šefa policije«, rekao je Dremmler.

***

Griezman je upoznao Reachera sa svojom tajnicom pred vratima svojeg ureda. Zaista je bila prijazna žena. Griezman je razgovarao s njom na brzom njemačkom, nakon čega je otišla i više se puta vraćala s muškarcima u sivim odijelima koji su iz odjela za gradsko planiranje donosili stare karte grada i nacрте. Griezman je najbolje i najrelevantnije raširio na svome stolu za sastanke. Jedna je karta prikazivala nove pješačke mostove. Druga je bila krhki list iz arhiva koji je prikazivao to područje u starim danima. Treća je pak bila plan širenja uređenja prema vanjskim dijelovima tog područja u obliku kriške *pizze*. Jednog će dana to sigurno učiniti, ali ne tako skoro. Za sada je uređen bio samo najbliži vrh i još malo nakon njega, ali najveći dio goleme kriške nije ni taknut zadnjih 50 godina, otkad su u poslijeratnom razdoblju pothranjene žene u droncima ondje skupljale cigle za obnovu porušenih zgrada.

Na rubu urbanog parka bilo je osam novih pješačkih mostova. Ideja je očito bila da šetači prijeđu preko jednog, koji odaberu, udahnu malo svježeg zraka, i vrate se. Ali bilo je i okolnih putova, preko starih željeznih mostova i brojnih skretanja. To više nije bio dio parka, ali i tako se moglo ući u grad duhova.

Osam pješačkih mostova. Osam početnih mogućnosti, pa još nekoliko mogućnosti za skretanje i još nekoliko njih poslije. Kumulativni efekt. U konačnici je bilo dvadesetak mogućih ruta i jednako toliko mogućih odredišta. A pet minuta hoda od svakog nalazio se gotovo nepregledan niz starih šupa, garaža i skladišta, poput manjeg grada.

Wiley je ušao u isti autobus, ali u suprotnom smjeru i naposljetku sišao na stanici na kojoj je ušao. Prešao je preko pješačkog mosta, ali zatim nastavio drugom stazom, tako da je prošao iza susjedne zgrade, iz čijeg je ugla vidio pločnik ispred svoje.

Sumnjivog Mercedesa više nije bilo.

Ali sada je, malo bliže njemu, ondje bio drugi Mercedes. Posve nov. Najbolji model. Limuzina. Besprijevano crn i ulašten do visokog sjaja. Za volanom je sjedio vozač s rukavicama i kapom. Auto je bio iz vrhunske agencije, u to nije bilo sumnje. Wiley se razumio u aute.

Možda su ga poslali iz banke da pokažu nižem direktoru kakav je život na visokoj nozi. Da ostane gladan. I poslušan. Ili je neki par imao godišnjicu. Putuju u Pariz. I ondje će ih dočekati limuzina. Možda je suprug nešto zgriješio, pa se trudi to popraviti.

Wiley je izašao iza ugla susjedne zgrade i uputio se prema predvorju svoje. Oba su dizala bila u prizemlju. Bila je sredina dana, nitko nije dolazio ni odlazio.

Odveo se dizalom do devetog kata i izvukao ključ. Vozač limuzine ispred zgrade uključio je svoj radio uređaj i rekao: »Wiley je došao kući. Ponavljam, Wiley je došao kući.«

S centrale je dobio odgovor: »Ostani na vezi. Trebam nazvati Griezmana.«

Nastupila je tišina, a zatim se službenica s centrale opet uključila i rekla: »Griezman kaže da ostaneš gdje jesi. On će stići čim uzmogne. S Amerikancima. Ukupno njih četiri, u Griezmanovu autu.«

»Razumijem«, rekao je vozač limuzine. Spustio je mikrofona i opet zauzeo pozu. Malo podignuta glava, kapa spuštana nisko, a ruke na volanu, iako motor nije radio niti se auto kretao.

Wiley je otključao žuta vrata svoga stana i ušao u njega. Otišao je izravno u spavaću sobu i uzeo torbu. Zatim je otišao u kuhinju. Presavio je zemljovid točno po istim mjestima kao i uvijek, zagladio ga te ga spremio u džep u torbi. Zajedno s kartonskom lisnicom iz putničke agencije u kojoj je bila avionska karta. Podigao je telefonsku slušalicu i nazvao u Zürich. Rekao im je svoju lozinku.

Zatim je pitao: »Je li danas uplaćen neki iznos na moj račun?«

Zvuk tipkovnice.

Stanka.

»Još nije, gospodine«, glasio je odgovor.

Wiley je spustio slušalicu.

Zatim je zastao na trenutak. Osvrnuo se oko sebe. Imao je čudan osjećaj.

Zrak u stanu nije bio posve nepomičan. Nešto se dogodilo.

Što?

Koga briga? Više se neće vraćati. Zatvorio je vrata za sobom i otišao do dizala. Odmah su se otvorila. Dizalo ga je čekalo. Radi uštede energije, pretpostavljao je. Nijemcima je to bilo silno važno.

Pritisnuo je gumb, vrata su se zatvorila i spustio se u predvorje. Izašao je na pješačku stazu i skrenuo prema vodi. Prema renoviranom kranu i pješačkim mostovima iza njega.

Vozač limuzine opet je uzeo mikrofona radija i rekao: »Wiley je izašao. Ponavljam, Wiley je izašao iz stana. Bio je unutra manje od pet minuta. Sada odlazi noseći putnu torbu.«

Službenica na centrali rekla je: »Griezman i Amerikanci još su na putu. Možeš li ga slijediti?«

»Ne mogu. Wiley ide pješačkom stazom, a ja sam u autu širokom dva metra.«

»Možeš li ga slijediti pješice?«

»Ograničen sam na službu u vozilu. Ozlijedio sam leđa.«

»Vidiš li barem kamo ide?«

»Hoda prema starom kranu na dokovima.«

»Koliko je udaljen od tebe?«

»Oko dvjesto metara.«

»Griezman nije došao?«

»Još ne.«

Griezman je zapeo u prometu. Na raskrižju okruženom visokim zgradama od cigle došlo je do zastoja zbog prometne nezgode. Popeo se autom na pločnik i probijao se kako je mogao. Sinclair je bila na suvozačkom mjestu, a Reacher i Neagley na stražnjem sjedalu. U tom su trenutku bili samo nestrpljivi, a ne i uzrujani. Sve dok napokon nisu uspjeli skrenuti, prošli novi kružni tok, parkirali se iza Mercedesa u kojem je bio policajac i čuli vijesti od njega.

»Prije koliko?« pitao je Griezman.

»Deset minuta.«

»Otišao je.«

»S putnom torbom«, rekla je Sinclair. »To znači da se neće vratiti.«

Reacher je zurio pred sebe, prema starom kranu i dalje. Dvadeset mogućih ruta, dvadeset mogućih odredišta. Područje puno šupa, garaža i skladišta. Veličine manjeg grada.

»Nitko nije kriv«, rekao je. »Mislili smo da će doći kući na ručak. Bilo je razumno očekivati da će biti u stanu barem pola sata.«

»Vrlo si optimističan«, rekla je Sinclair.

»Na umjetnom je otoku s kojeg vodi samo jedna cesta. Situacija je pod kontrolom. Sad ga samo trebamo uhvatiti. Vjerojatno ćemo ga pronaći kod kombija. Dvije muhe jednim udarcem. Nastavlja se naš niz pobjeda.«

»Ovo je pobjeda?«

»Ovisi o tomu što će se sljedeće dogoditi.«

»To je vrlo veliko područje. Moguće je ući u njega iz 20 smjerova.«

»Pješice može i izaći u dvadeset smjerova«, rekao je Reacher. »No autom može ući samo iz jednog smjera. Područje je vrlo veliko i sigurno je izviđao automobilom. Sigurno je dobio dopust od četiri dana svaki put kad je dobrovoljno išao u skladište. Imao je dovoljno vremena za izviđanje, ali ipak, dolazio je iz Frankfurta. Trebao bi mu auto. Unajmljen ili posuđen. Ili ukraden, možda. Trebamo razmišljati iz njegove perspektive. U skoroj budućnosti će morati skriti veći kombi. Autom prelazi preko metalnog mosta. Što traži?«

»Ne znam.«

»Sigurno ne prvo što vidi. Ovo je vrlo važno. Napeto razmišlja, ali i osluškuje svoju podsvijest. Traži skrovitost i izoliranost. Traži mračan kut u kojem će biti na sigurnom. Iznad svega, ne želi se isticati. Ne želi biti najbliži ni najveći ni najmanji.«

»Želi biti u sredini.«

»Sada područje više nije tako veliko. Upravo smo ga smanjili.«

»Tražio je čvrstu gradnju«, rekla je Neagley. »I broj telefona koji radi, da može unajmiti prostor. Ne bi želio biti bespravno. To je previše nesigurno za tako velik plan. Bilo što bi se moglo dogoditi. Želio bi se dogovoriti izravno s vlasnikom, oči u oči. Platilo bi gotovinom. Platilo bi malo previše, poput mita. Da im bude guska koja nese zlatna jaja. Da ga ostave na miru i nadaju se da će htjeti produljiti zajam po isteku. Znači, tražimo čvrsta vrata s brojem telefona za najam.«

Reacher je rekao: »Sad smo još malo suzili područje.«

»Još nema odluke iz Bijele kuće«, rekla je Sinclair.

»Zašto ne?«

»Možda im je sve to previše složeno. Ili možda još nikomu nisu priznali što se dogodilo. Prevelika sramota. U međuvremenu se nadaju da će problem nestati, zbog nas.«

»Koje je od toga?«

»Osjećam se kao da bih trebala znati, ali ne znam.«

»Mislim da je potonje. Mislim da žele da nastavimo.«

»Želiš li da odmah djelujemo?«

»Parkirajmo auto na mostu«, rekao je Reacher. »Učinimo barem to. Vidjet ćemo što će se sljedeće dogoditi.«

39. poglavlje

Na starim dokovima još je bilo telefonskih govornica, a budući da su bile u Njemačkoj, još su radile. Wiley je nazvao Ziirich, ubacivši dug niz stranih kovanica, rekao svoju šifru i pitao je li taj dan uplaćen neki iznos na njegov račun.

Zvuk tipkovnice.

Stanka.

»Da, gospodine«, glasio je odgovor. »Uplata je izvršena.« Wiley nije rekao ništa. »Želite li znati iznos?«

Wiley je odgovorio potvrdno.

»Stotinu milijuna američkih dolara i nula centa.«

Wiley je rekao: »Pripremio sam plan.«

»Vidim gospodine. Projekt u Argentini. Da ga odmah izvršimo?«

»Da«, rekao je Wiley.

Sklopio je oči.

Njegov ranč.

Vidljiv iz svemira.

Mali Horace Wiley.

Otvorio je oči, spustio slušalicu, a zatim se vratio putom kojim je i došao.

U Ziirichu je djevojka teklić izašla iz banke, kroz pokrajnja vrata, prekrivena reflektirajućim staklom. Nastavila je hodati ulicom do ugla, a zatim je pozvala taksi. Ušla je i smjestila se na stražnjem sjedalu, a zatim rekla na pomno uvježbanom njemačkom: »Na aerodrom, molim. Međunarodni polasci. Lufthansin let za Hamburg.«

Vozač je pokrenuo taksimetar i uključio se u promet.

Dremmler je od Mullera dobio broj registracijske tablice kombija, što je njegovu prijatelju u zastupništvu Mercedes-Benz-a omogućilo da, pomoću identifikacijskog broja vozila, uđe u trag njegovoj sigurnosnoj šifri. To je pak drugome prijatelju, u trgovini automobilskih dijelova, omogućilo da izradi duplikat ključa. Dremmler je ključ dao trećem prijatelju, pripadniku dvojca koji je okupio za tu priliku. Obojica su bili krupni, sposobni i snalažljivi. Obojica su bili u vojsci. Jedan je sada bio mehaničar motocikla, a drugi je radio na osiguranju za Ruse koji su dolazili u posjet.

»Prometni policajac na mostu je moj«, rekao je Dremmler. »Što se njega tiče, nevidljivi ste. Bit će poput slijepca. Ali ipak, ne izazivajte sreću. Obavite to brzo i otidite što prije. Znete gdje ćete to pronaći i znate kamo to odnijeti poslije. Ima li pitanja?«

Čovjek koji je dobio ključ pitao je: »Što je unutra?«

»Nešto što će nam donijeti veliku moć«, rekao je Dremmler. Bilo je to neodređeno, ali vjerovao je da je istina.

Crnobijeli auto prometnog policajca pronašli su parkirani ispred starog metalnog mosta. Prometnik koji je sjedio u njemu spustio je prozor i rekao da nitko nije prošao, ni u jednome smjeru. Ni kamioni, ni kombiji, ni auti, ni motocikli, čak nitko nije prošao pješice. Uopće nije bilo prometa. Reacher je tražio od Griezmana da kaže prometniku da blokira cestu svojim autom ako vidi da se približava kombi. Vjerojatno bijel i vjerojatno s brojem tablica koji su znali, ali nijedno nije bilo sigurno. Mogao ga je prebojiti ili ga zakamuflirati na neki drugi način. Opreza nikad dosta. Ako naiđe bilo kakav kombi, trebao bi blokirati obje trake, a pitanja postavljati poslije.

Griezman ga je pitao zašto.

Reacher mu je odgovorio da žele obaviti posao prije nego što se NATO umiješa.

Pretpostavljao je da će Griezman to protumačiti kao priliku za osobnu slavu i priznanje. Možda se zaista želio jednom kandidirati za gradonačelnika.

Griezman je rekao prometnom policajcu što da učini.

Reacher je rekao: »Hajdemo pogledati uokolo.«

Griezman je vozio niz ulicu klopajući preko kamenih ploča, a zatim preko starog metalnog mosta koji je potihom zujao i zvonio odbijajući zvuk motora, a zatim opet preko kamenih ploča do dvije glavne ulice koje su vodile kroz područje sa skladištima. Jedna je išla uz samu vodu, a druga je bila šira i odmaknuta prema sredini otoka.

»Kuda?« pitao je Griezman.

»Stražnjom ulicom«, rekao je Reacher.

Ponegdje je bilo znakova života. U jednoj garaži podignutih vrata neki je čovjek nešto vario na sportskome autu. Drugi je imao trgovinu elektroničkom robom. Ali većina je skladišta bila napuštena, to je bilo jasno. Ukupna duljina otoka bila je tri kilometra, a bilo je manje od deset otvorenih poslovnih prostora.

Griezman je rekao: »Hoćemo li se vratiti i opet pogledati sredinu?«

Reacher je kimnuo.

Rekao je: »Mislim da je to učinio i Wiley.«

Griezman se okrenuo na prostoru za utovar i vozio natrag uz dok. Tehnički gledano, srednji dio bio je dug cijeli kilometar, a jednako toliko i širok. Poput poslovne četvrti većeg grada.

Wiley je bio ondje negdje.

»Gdje želiš početi?« pitao je Griezman.

»Razmisli iz njegove perspektive. Mora skriti kombi. Što je vidio? Kamo je išao?«

Griezman je usporio, a zatim skrenuo između dva skladišta, u usku ulicu koja se proširila u dvorište, s obje strane okružena manjim zgradama s uskim drvenim vratima.

»Ovdje nije«, rekao je Reacher. »Iz nekog je razloga unajmio drugi kombi. To nam govori da ga ja imao nekamo spremi. Slučajno ili namjerno, unajmio je prostor u kojem ima mjesta za dva kombija. Znači, nisu samo čvrsta vrata s istaknutim brojem telefona, nego dvostruka vrata s brojem telefona na jednim od njih.«

A takvih je bilo mnogo. Neki su papiri s brojevima bili stari i izbljedjeli. To nije ulijevalo samopouzdanje. Neki su bili posve novi. No nisu mogli znati koji od tih brojeva još rade, osim ako se ne vrata u ured i pokušaju ih nazvati. Reacher je gledao oko sebe dok su se vozili, zamišljajući kartu koju je vidio u Griezmanovu uredu, na krhkom arhivskom papiru, punu pojedinosti ucrtanih tintom.

Rekao je: »Wiley je odrastao u Teksasu. Kakav mu je osjećaj voziti u Europi?«

»Ne baš sjajan«, rekla je Sinclair. »Sve mu je usko i nespretno. Skretanja su previše oštra.«

»Trebali bismo i to dodati na popis. Mora manevrirati komercijalnim vozilom. Ne želi se osjećati zatvorenim ili zarobljenim. Mislim da je unajmio prostor na nekoj od širih ulica.«

No i njih je bilo dosta. Ponavljale su se, kao na planu grada. I neke bočne ulice bile su široke. Za teža kola i veće terete. Griezman je stao u jednoj od njih. Rekao je: »Ovo bi moglo trajati cijelu vječnost.«

»Imamo cijelu vječnost«, rekao je Reacher. »Sve dok tvoj prometni policajac ostane budan.«

»Hoće.«

»Možemo dodati još jednu pojedinost. Mislim da je promijenio lokote. Ili je stavio nove. Ovo mu je vrlo važno.«

Griezman je krenuo opet, polako vozeći među skladištima, a sve četvero u autu okretali su glavu izduženog vrata, tražeći dvostruka vrata, s navedenim brojem telefona, mjestom za manevriranje ispred i novim lokotima.

* * *

Djevojka teklić opet je stajala u redu za pregled putovnica na aerodromu u Hamburgu. Opet su bila četiri reda, dva za putnike iz Europske unije, dva za one izvan nje. Rabila je istu pakistansku putovnicu. No ovaj je put bila odjevena u crno i kosa joj je bila raspuštena. Vidjela je svoj odraz u staklu. Rekli su joj neka se ne brine ako opet bude isti službenik. Neće je se sjećati. Viđa milijun ljudi svaki dan.

Pomaknula se za jedno mjesto. Sad je bila druga u redu.

Sa stražnjeg sjedala Reacher je vidio telefonski govornicu na uglu. Rekao je: »Moram telefonirati.«

Griezman je zaustavio auto i Reacher je izašao. Nazvao je u konzulat. Javio se Vanderbilt. Reacher ga je pitao je li Orozco stigao. Vanderbilt je rekao da jest i dao mu slušalicu. Orozco je rekao: »Spreman sam, šefe.«

Reacher je rekao: »Učinite to sada. Blokiralimo cestu. Sigurno ćemo omesti isporuku. Prije ili poslije će to saznati.«

»Jeste li ga već pronašli?«

»Blizu smo.«

»Za sad je dobro. Poput letenja.«

»Itekako«, rekao je Reacher.

Spustio je slušalicu i stajao u tišini. Čuo je Griezmanov Mercedes iza sebe, kako radi u praznom hodu. Čuo je slabi šum gradske buke iz daljine i brodsku sirenu dalje niz rijeku. Negdje bliže čuo je kako radi kompresor. Možda je netko prskao auto bojom. Čuli su se i zvukovi motora, malo dalje, kao da netko vuče nešto naprijed-natrag.

Nije bilo posve mrtvo.

Wiley je bio ondje negdje.

Reacher se vratio do auta i rekao: »Narednica Neagley i ja hodat ćemo odavde.«

Djevojka teklić prošla je kroz prostor za preuzimanje prtljage i izašla u predvorje gdje su ljudi dočekivali putnike. Zaobilazila je zagrljaje i balone te izašla na ulicu. Koja je djelomično bila ispod razine zemlje. Razina za odlaske bila je iznad. Rekli su joj da će dvojicu koje traži pronaći na lijevom kraju natkrivenog dijela, pokraj ograđenog dijela punog kolica s tri kotača.

Ugledala ih je dok im se približavala. Niski, žilavi i bradati. Tamne kose i tamne kože. Nosili su kombinezone otkopčane do struka, a ispod njih potkošulje. Oko vrata su im visjele zaštitne slušalice, a na laktovima i koljenima imali su štitnike. Na nadlakticama su imali prozirne plastične košuljice s propusnicama. Sve je to bilo pričvršćeno širokim elastičnim trakama. Propusnice su bile aerodromske. Nosači su radili za tvrtku koja je bila u vrlo dobrim odnosima s odjelima za teret mnogih kraljevskih aviokompanija na Bliskom istoku.

Djevojka je rekla: »Mercedes-Benz dobio je ime po kćeri jednog kupca.«

Muškarac s lijeva rekao je: »Ti si žena.«

»Ovo je ozbiljan posao. Moj spol najbolji je paravan.«

»Znaš li što radiš?«

»Znate li vi?«

»Ti bi nam trebala reći što da radimo.«

»Onda mi bolje vjerujte. Otići ćemo taksijem do starih dokova. Ondje će nam jedan muškarac predati veliki kombi. Odvest ćete kombi natrag na aerodrom i ukrcati ga u avion. Shvaćate li?«

Dva su muškarca kimnula. Očekivali su nešto takvo. Radili su na utovaru u avione i imali propusnice za slobodan ulazak na aerodrom. Bili su savršeni za taj posao. Nisu očekivali da će ih poslati u bolnicu da obave operaciju na mozgu.

Reacher i Neagley hodali su svaki s jedne strane ulice, pogledom provjeravali vrata i virili iza svakog ugla. Pokušavali su gledati kako bi Wiley gledao, samo usporeno. On je gledao iz auta, usporavajući prije svakog ugla i birao hoće li skrenuti desno ili lijevo, ili će pak nastaviti ravno, ma što mu se činilo najbolje, najsigurnije i najizoliranije.

Do tad su već bili duboko u unutrašnjosti otoka. Nekom sretnom okolnošću, ispred svih mjesta koja su se doimala najbolje bio je izvješten isti broj telefona, na novim, plastificiranim komadima papira. Postavljenim relativno nedavno. Wileyju bi se svidjeli. Uljevali bi mu povjerenje. Ukazivali su na agenciju za nekretnine. Malu, ali pouzdanu. Profesionalnu. Bio bijedan od mnogih koji unajmljuju ondje. Ne bi se isticao.

»Vidjela sam taj broj na zadnjih trideset skladišta«, rekla je Neagley. »Netko je kupio velik komad zemljišta.«

»Možda ovdje želi izgraditi stambenu zgradu.«

Nastavili su dalje, zastajući ispred svakog raskrižja, promišljajući se, birajući lijevo, desno ili ravno. Reacher je zastao na uglu. Pogledao je lijevo. Vidio je dvostruka vrata. Tamnozeleno. Doimala su se čvrsto. Na njima su se vidjeli tragovi vremenskih prilika, ali nisu bila trula. I broj telefona. Lijevo krilo vrata bilo je malo otvoreno. Na njemu su visjela tri otvorena lokota. Jedan na vrhu, jedan na dnu i jedan u sredini. Desno krilo vrata bilo je posve otvoreno. Bilo je to malo skladište. Unutra je bio mrak, nasuprot jarkom dnevnom svjetlu vani.

Reacher je prišao bliže.

Iznutra se čuo zvuk. Ubrzano, zviždavo disanje uz klopotanje i grgljanje. Svaki je dah završavao kratkim jecajem. Zvuk čovjeka koji diše sa slomljenim rebrima i punim grlom krvi. Reacher je izvukao *Colt* iz džepa. Otkočio ga je. Stavio je prst na okidač. Držao se blizu zidu i pokušao proviriti kroz prorez između vrata i zida. Vidio je samo crno.

Poravnao se s lijevim krilom vrata, lagano se naslonivši leđima na njih. Neagley je čekala metar dalje. Da zauzme njegovo mjesto čim se on pomakne.

Osluškiavao je disanje.

Zviždanje, grgljanje, jecaji.

Odmaknuo se od vrata i provirio iza njihova ruba.

Vidio je prostor za dva kombija. Jedna je polovica bila puna, a druga prazna. U punoj polovici bio je stari dostavni kombi, prekriven prašinom i ispuštenih guma. Na njemu je pisalo *Mobel*. Bila je to njemačka riječ za namještaj. Stražnja vrata bila su podignuta. Unutra je bio prazan drveni sanduk. Dug oko četiri metra a visok i širok oko dva. Izrađen od starog drva koje je poprimilo boju bronce.

U praznoj polovici skladišta na podu je bio čovjek.

Ležao je u lokvi krvi koja se širila.

Kosa, obrve, jagodične kosti, duboko smještene oči. Bio je to Horace Wiley.

40. poglavlje

Wileyjev uski nos bio je slomljen, a i jedna od ruku, zaključio je Reacher prema njezinu položaju. Drugom se rukom čvrsto držao za trbuh. Između prstiju probijala je jarko crvena krv. Tupo je zurio u udaljeni horizont širom otvorenih očiju punih tragedije. U njima se ogledalo više šoka i jada nego što je vidio ikada prije. Više poraznog razočaranja, boli, izdaje i potpune nevjerice zbog začudnih načina na koje svijet može uništiti nekoga.

Reacher je napravio korak bliže.

»Što se dogodilo?« pitao je.

Wiley je uhvatio zrak, uz kлокotanje krvi, a glas mu je bio tih i zapinjao je.

Rekao je: »Ukrali su mi kombi. Izboli me. Slomili mi ruku.«

»Tko to? «

»Nijemci.«

»Kako se to dogodilo?«

»Čekao sam ovdje. Dvojica su došla, izboli me i ukrali mi kombi«

»Što si čekao?«

»Ljude koji su trebali doći po kombi. To je bio dio dogovora.«

»Kada?«

»Trebam liječnika. Umrijet ću.«

»To je sigurno«, rekao je Reacher. »Za izdaju se dobiva smrtna kazna.«

»Grozno me boli.«

»Dobro«, rekao je Reacher.

Zatim je začuo kako se približava auto. Pogledao je kroz otvorena vrata. Bili su to Girezman i Sinclair u službenom Mercedesu.

Sinclair je kleknula pokraj Wileyja, razgovarala je s njime, slušala ga, obećavala mu liječnika u zamjenu za suradnju, zapravo ga ispitujući što je brže mogla. Neagley je pogledala prema praznom sanduku u kombiju za namještaj. Uхватила je Reacherov pogled i pokazala prema utoru za tajni spis. Tanka šperploča s polukružnim oblikom izrezanim za prste. Dio koji je jedanaest puta izradio šegrt. Zatim je Reacher s Griezmanom otišao sve do željeznog mosta, da čuju što je prometni policajac vidio. Jedan kombi, pretpostavljali su. Ali ne. Kad su stigli onamo, policajac se kleo da nitko nije prošao. Ni kombiji, ni auti, ni ljudi, nitko.

Reacher i Griezman odvezli su se natrag do skladišta. Izašli su iz auta i oslušnuli, no nisu čuli ništa. Sinclair i Neagley stajale su u mraku, mirne i tihe. Lokva krvi na podu bila je veća. Ali više nije rasla.

Wiley je iskrvario.

Bio je mrtav.

Griezman je rekao: »Nitko nije prošao preko mosta.«

Tišina.

U to je Reacher začuo drugi auto.

Napravio je jedan korak prema van. Taksu. Troje putnika. Žena koja je spuštene glave vadila novac iz torbice kako bi platila vožnju i dva muškarca, koji su već izlazili iz auta, niski i žilavi, tamne kože i s bradama, u radnoj odjeći. Muškarci su ugledali Reachera i oprezno kimnuli u znak pozdrava, gledajući ga izravno u oči. Kao da su očekivali da će ga vidjeti. Što i jesu, pretpostavljao je. Na neki način. Znali su da će im neki muškarac dati kombi. Došli su ga odvesti. Dio dogovora.

Reacher je stavio ruku na pištolj u džepu i izašao na sunce. Žena je vraćala lisnicu u torbicu. Taksu se odvezao. Žena je podigla pogled. Vidjela je Reachera i zbunila se.

Nije očekivala da će vidjeti njega. Bila je u ranim dvadesetima, sa sjajnom crnom kosom i kožom maslinaste boje. Bila je vrlo lijepa.

Mogla je biti Turkinja ili Talijanka.

Ona je bila teklič.

Dva muškarca strpljivo su čekali, stoički i mirno, poput manualnih radnika koje čeka rutinski zadatak. Rade na aerodromu, pomislio je Reacher. Sjećao se da je rekao Sinclair kako je Wiley odabrao Hamburg jer ima luku. Drugu najveću u Europi. Vrata svijeta. Možda je tomu bilo tako isprva, ali onda se plan promijenio. Sad su vjerojatno namjeravali uvesti kombi u teretni avion i vjerojatno ga prevesti u Aden, koji je također imao luku. Na obali Jemena. Gdje bi deset teretnih brodova već čekalo da dovrši isporuku, nakon više tjedana na moru. Izravno u New York ili Washington ili London ili Los Angeles ili San Francisco. Svi veliki svjetski gradovi imali su luku u blizini. Sjećao se da je Neagley rekla kako polumjer prvotnog udara iznosi kilometar i pol, a polumjer eksplozije tri kilometra. Puta deset. Deset milijuna mrtvih, a zatim potpuni slom. Sljedećih stotinu godina vladalo bi mračno doba.

Djevojka je rekla: »Zdravo.«

Nije bila ni Turkinja ni Talijanka. Vjerojatno Paštunka, sa sjeverozapadne granice. Pleme staro koliko i svijet. Zapadnjački birokrati marljivo su ucrtavali linije i pojedine dijelove nazivali Indija, Pakistan ili Afganistan. Paštuni su se pristojno nasmiješili i nastavili po svome, kao i oduvijek.

Djevojka je pitala: »Tko si ti?«

Reacher je pokazao glavom prema napola otvorenim vratima i rekao: »G. Wiley je unutra.«

Dva muškarca pustili su je neka krene prva. Reacher im je promatrao lica. Vidio je kako shvaćaju istinu. Prazan prostor. Mrtav čovjek na podu. Lokva krvi. Troje neočekivanih ljudi pokraj nje.

To nije bilo kako treba.

Reacher je izvukao pištolj.

Dva muškarca i žena okrenuli su se prema njima.

Reacher je rekao: »Uhićeni ste.«

Njihove su se reakcije razlikovale prema spolu. Reacher je u očima dvojice muškaraca vidio kaskadu prastarih, beznadnih zaključaka. Bili su radnici u stranoj državi. Nisu imali status, ni moć, ni veze, ni prava. Nisu mogli ništa očekivati. Bili su na dnu. Topovsko meso.

Nisu imali što izgubiti.

Posegnuli su za džepovima. Počeli su petljati po tkanini kombinezona, povlačiti je i širiti, a zatim su uvukli ruke u džepove i opet ih izvukli. Reacher je povikao »ne« na engleskom, a zatim i *nein* na njemačkom, ali nisu se zaustavili. Imali su čudne revolvare otpiljenih cijevi. Čelik je bio blijed, kao i drške od borova drva. Cijevi su bile duge manje od tri centimetra. Reacher je pomislio kako bi im prve mete sigurno bili Washington, New York i London. Zatim možda Tel Aviv, Amsterdam i Madrid. Zatim Los Angeles i San Francisco. Možda i sam most Golden Gate. Kako je Helmsworth rekao. *Imali su zapovijed pričvrstiti bombu na nosač mosta, namjestiti vrijeme eksplozije i pobjeći što dalje.*

Ustrijelio ih je u prsa, brzo, jednog pa drugog, a kad su pali, pucao je opet, u glavu, s iste udaljenosti, kako bi bio siguran da su mrtvi. Zaglušujuća buka zamrla je i zamijenilo ju je šištanje u bolnim ušima. Riječ *Mobel* na starome kombiju bila je poprskana krvlju.

Reacher je uperio pištolj u djevojčino lice.

Ona je podigla ruke.

Rekla je : »Predajem se.«

Nitko nije odgovorio.

Rekla je: »Imam vrijedne informacije. Znam brojeve njihovih računa. Mogu vam dati njihov novac.«

Sinclair je preuzela. Ipak je imala najviši čin, iz perspektive NATO-a. Iz gradske perspektive, Griezman je to podnio prilično krotko, vjerojatno zbog realpolitike, njemačke riječi za priznavanje poraza. Rekla mu je da povuče sve ljude koji su bili pod zapovjedništvom gradonačelnikova ureda i postavi pravu blokadu ako misli da kombi još nije prešao preko mosta. Poslala je Neagley na telefonsku govornicu da pozove Bishopa, Whitea i Vanderbilta. Waterman i Landry mogli su ostati gdje jesu.

Griezman je za nekoliko trenutaka postavio dva auta na most. Prometnom policajcu su zahvalili i poslali ga kući. Zatim su stigla još dva auta. Provukli su se kroz blokadu i zauzeli položaj kod prvih zgrada. Bilo je to pitanje brojeva. Kombi je poprilično veliko vozilo. Ne može promaknuti dugom nizu ljudi koji hodaju jedan pokraj drugog.

Reacher je pogledao Wileyja, a zatim Sinclair. Pitao ju je: »Je li rekao kako je pronašao sanduk?«

»Ujak Arnold rekao mu je nešto«, odvrtila je Sinclair.

»Što to?«

»Cijelu priču o bombama. Čak je i ujak Arnold smatrao da je to ludost. Iako je bio padobranac i sve za što je vježbao zapravo su bili samoubilački zadaci. Trebao je biti dio prvog vala u najvećoj kopnenoj bitki u povijesti. Ali ipak su mu nuklearne bombe bile čudne. Prevelika moć za jednu osobu. Zatim mu je ispričao o sanduku koji je nestao. Svi su vjerovali da je to istina. Iza kulisa nastala je panika. Previše njih pokušavalo je pokriti svoje dupe. Ujak Arnold bio je uvjeren da je sanduk morao završiti u jednom određenom skladištu. Bio je siguran u to. Ali nije ga bilo. Prihvatio je to kao poraz.«

»Kako je Wiley to shvatio?«

»Da je netko pogrešno označio sanduk.«

»Kako je to shvatio?«

Zbog nečega drugog što mu je Arnold pričao. Posve druga tema. Arnold je stigao u Njemačku vrlo rano. Još je sve bilo u ruševinama. Ljudi su gladovali. Vojska je zapošljavala mjesne civile. Uglavnom žene jer muškaraca nije bilo mnogo. Na taj su način pomagali lokalnom stanovništvu, a nisu morali novačiti vojnike za tipkanje na stroju. Povezao je nešto drugo što je Arnold tekao. Mjesne žene učinile bi bilo što za novac. Bilo što za čokoladicu ili kutiju cigareta. Arnold je dobro iskoristio priliku. Jedna mu je djevojka dala adresu svoje sestre. I ona je bila voljna. Ali nije mogao pronaći kuću. Djevojka je napisala 11, ali on je mislio da je to 77. Zbog njezinog rukopisa. Europljani stavljaju kosu crtu na brojku jedan. Na gornjem kraju. Zbog toga mu je jedan izgledalo poput sedam. Zbog toga stavljaju vodoravnu crticu na brojku sedam, kako bi se razlikovale.

Naposljetku se Wiley zapitao što bi bilo da je Nijemac zapisao brojeve, a Amerikanac ih otipkao na stroju. Ili obratno. Zaključio je da su pogreške moguće.«

»Zar je bilo toliko jednostavno?«

»Pretpostavio je da bi to i zapovjednicima palo na pamet. Sigurno bi napravili tablice u kojima bi zamijenili jedinice sa sedmicama i obratno. No priče ujaka Arnolda bile su lude. Birokracija je u to doba bila golema. Naposljetku se Wiley zapitao što bi se dogodilo da je broj prošao kroz tri koraka, a ne dva. Možda je njemački službenik ručno zapisao broj, zatim ga je američki pretipkao pa je naposljetku drugi njemački službenik napravio rukom pisanu bilješku prema otipkanom broju. Ili obratno. Počevši s jedinicama ili sedmicama. Napravio je svoje tablice. Pretpostavio je da se zapovjednici toga nisu sjetili. Da su bili slijepi na pogrešku u

vlastitom sustavu. I imao je pravo. Sanduk je cijelo vrijeme bio ondje. Pronašao ga je iz trećeg pokušaja.«

Reacher nije rekao ništa. Samo je kimnuo i odmaknuo se nekoliko koraka. Djevojka teklić uhvatila je njegov pogled i rekla: »Mogu pomoći.«

»Ne želim tvoj novac«, rekao je.

»Riječ je o nečemu drugome«, rekla je ona. »Debeli čovjek nema pravo. Preko mosta je prošao kombi. Vidjeli smo ga kad smo dolazili.«

41. poglavlje

Neagley je odnijela Wileyjevu torbu do prtljažnika Griezmanova auta, spustila je na njegov poklopac i otvorila je. Reacher je pozvao Griezmana i zamolio ga da pretraži torbu. »Zašto ja?« pitao je Griezman.

»Želim čuti tvoje mišljenje«, rekao je Reacher.

Griezman je to obavio kako je Reacher i očekivao. Poput veterana na testu. Iskusan, ali oprezan. Kao da zna da sigurno nešto ne valja. Zamka. Provjeravaju koliko će to brzo pronaći? Što je bilo na kocki? Nije znao.

Naposljetku su bila samo tri predmeta vrijedna spomena. Prvi je bila Wileyjeva nova putovnica, na ime Isaac Herbert Kempner. Bila je predivna. Potpuno i u svakom pogledu autentična. Drugi je bio zemljovid koji su vidjeli u njegovoj kuhinji, sada uredno složen. Budući da je kartografski bio ograničen, vjerojatno ga je uzeo zbog sentimentalne vrijednosti, što bi pak moglo ukazati na njegovo stanje duha.

Treći je predmet bio ključ Mercedes-Benz.

Vjerojatno ne za osobni auto. Za to je bio malo prevelik. U njemu je bilo previše plastike. I malo previše običan. Bila je to vrsta ključa kakav će jednom biti prekriven prljavštinom. Ključ kakav je išao uz kombi.

Griezman se složio.

»Može li se novi Mercedesov kombi pokrenuti bez ključa?« pitao je Reacher.

»Ne može«, rekao je Griezman.

»To znači da je kombi ukraden duplikatom.«

»Da«, rekao je Griezman.

»Do toga je teško doći.«

»Da.«

»Tvoj je odjel ostavio vrlo dobar dojam. Od prvog trenutka. Vaša je izvedba bila izvrsna. Slažeš li se?«

»Skromnost mi brani da se složim.«

»Ozbiljan sam.«

»Ne mogu komentirati.«

»Bila je samo jedna slaba točka. Obećani nadzor južno od Hannovera nije se ostvario.«

»To je bio prometni odjel.«

»Njihov je auto bio na mostu.«

»Što želiš reći?«

»Želim reći da je slijed događaja moguće objasniti na mnogo načina.«

»Reci mi jedan.«

»Sve je vrlo neobična podudarnost.«

»Reci još neki.«

»Iz policije cure informacije kroz prometni odjel.«

»Komu cure?«

»Organizaciji nalik mafiji. Ali ne talijanskoj. Umjesto toga, sačinjavaju je nostalgичni Nijemci. Imaju članstvo, pravila, podružnice, sve to. Ciljeve i ambicije. To smo čuli.«

Griezman nije rekao ništa.

»Žao mi je«, rekao je Reacher. »Krijemo svoje tajne, a guramo nos u tvoje.«

»Imaš li neku teoriju?«

»Samo su dvije mogućnosti. Prva je da su ukrali kombi iz jedne garaže i skrili je u drugu, malo dalje. Zašto? Koji bi mogao biti razlog za to? Namjeravaju li se vratiti noću po nju? Je li to

dvostruki blef? Ili trostruki blef? Sve postaje previše čudno i složeno. Meni je draža druga mogućnost.«

»A to je?«

»Policajac na mostu je lagao.«

»To je vrlo teška optužba.«

»Ukrali su kombi i odvezli se njime. Policajac na mostu zažmirio je na to. Takvo što se događa, preboli to. Tako funkcioniraju organizacije nalik mafiji. Ovo je lučki grad. Moraš i to uzeti u obzir.«

Griezman nije odgovorio.

Reacher je rekao: »Tako bi ono što mi je djevojka rekla imalo smisla.«

»Ona nije baš pouzdan svjedok.«

»Slažem se.«

»Što je u kombiju?« pitao je Griezman.

»Što bi bilo najgore po tvome?«

»Moglo bi biti više toga.«

»Gore je od svega. Vjeruj mi. Zato moramo dovesti u pitanje sve. Da utvrdimo gdje tražiti.«

Griezman je rekao: »U teoriji, moguće je da neki prometni policajac bude korumpiran.«

»Poznaješ te ljude. Rekao si da čekaš. Da ih ne možeš uhiti zbog misli. Da trebaš prave zločine.«

Griezman je šutio na trenutak.

Zatim je rekao: »Jutros sam razgovarao s njihovim vođom. On je bio posljednji čovjek koji je vidio krivotvoritelja živog. Tražio je Wileyjevo novo prezime. Imao je kopiju njegova crteža. Preziva se Dremmler. Uvozi cipele iz Brazila. Morao sam ići u njegov ured. Nisam mogao tražiti da dođe u postaju. Rekao je da ima ljude na mjestima koja bi me iznenadila. Da sam suočen s moćnom silom koja će uskoro postati još moćnija.«

»Moramo posjetiti *Herr* Dremmlera.«

***

Griezman je vozio do ulice u blizini bara s fasadom od ulaštenog drva. Očito, neonske reklame bile su dopuštene u tom dijelu grada. Dremmlerova zgrada bila je uska četverokatnica, obnovljena 1950-ih. Cijelom njezinom visinom pružala se okomita svjetleća reklama. Slova su bila crvena i vrlo složena, starinska. Kao da je riječ o slavnoj marki. Poput starih reklama za *Coca-Colu* u Americi. Pisalo je *Schuhe Dremmler*, za što je Reacher pretpostavljao da znači Cipele Dremmler.

Dizalo je bilo sporo, a Dremmler nije bio u uredu. Njegova je tajnica rekla da je primio poziv i izašao. Nije imala pojma kamo niti kada će se vratiti.

Odvezli su se natrag do konzulata. Pozvali su i Griezmana da uđe. Ostali su ih već čekali ondje. Wileyjevo truplo prevezli su u mrtvačnicu u američkoj vojnoj bolnici u Landstuhlu. Prijevoz je organizirao Orozco. Djevojka teklić bila je zatvorena u podrumskoj prostoriji, čekajući saveznog maršala da je u lisičinama sprovede do aerodroma, a zatim avionom u SAD. Iranac je sjedio u stolcu pokraj prozora. Dovedi su ga Orozco i njegov narednik. Bez ikakvih problema. Nije bilo usputne štete. Imali su sreće i Iranac je otvorio vrata kad su pozvonili. Nakon toga su ga jednostavno oteli. Mladić je izgledao nesigurno. Njegov stari život bio je gotov, a uskoro će početi novi, na mjestu koje nikada nije vidio. Orozco je rekao da nitko nije uzrujan zbog otmice. Bishop je tvrdio da je ionako namjeravao izdati zapovijed za izvlačenje. U izvješće će upisati da ju je već izdao. Orozco je također rekao da mu je Bishop poslije zahvalio što mu je uštedio vrijeme. White je bio zadovoljan. Bilo mu je stalo do agenata

na terenu. Vanderbilt je bio smrknut. Rekao je da je sada CIA u Hamburgu slijepa.

Zatim je Sinclair preuzela riječ. Razgovarala je s Ratcliffeom i predsjednikom. Otvorili su se brojni pozadinski kanali. NATO i Europska Unija bili su u stanju pripravnosti. Za još navedeni zadatak. Sljedeći je korak bio popuniti praznine. SAD će duboko udahnuti i priznati da su prije 40 godina izgubili sanduk pun nuklearnog oružja. Njemačka će duboko udahnuti i priznati da ima neonacističke organizacije dovoljno snažne da ukradu taj sanduk. No ni SAD ni Njemačka nisu to željele učiniti. Nijedno priznanje vjerojatno neće naići na odobravanje. Uskoro će trebati donijeti konačnu odluku.

»Žele da riješimo problem«, rekla je Sinclair. »Prije nego što uskoro postane sada.«

»Rekli su to otvoreno?« pitao je Reacher.

»Prilično otvoreno.«

»Volio bih biti siguran.«

»Mislim da je na neka pitanja najbolje odgovoriti poslije.«

»Koliko vremena imamo?«

»Ne mogu čekati zauvijek.«

Vani je padao mrak. Sjever Europe, kasno poslijepodne.

»Koliko je uspješna Dremmlerova prodaja cipela?« pitao je Reacher.

»Hvali se da prodaje milijun pari na tjedan«, odgovorio je Griezman. »Pedeset milijuna pari na godinu. Vjerojatno pretjeruje, ali ipak, sigurno je velik broj.«

»Onda je ured u kojem smo bili samo upravno središte. Za narudžbe, račune i druge papire. S robom sigurno rade negdje drugdje.«

»Na dokovima«, rekao je Griezman. »Vlasnik je jednog doka.«

»I ima ljude na mjestima koja bi te mogla iznenaditi.«

»Je li ovo očajnički pokušaj?« pitala je Sinclair.

»Ne, gospođo«, odvratio je Reacher. »To je obično nagađanje.«

»O trgovcu cipela?«

»Najprije samo u teoriji. Recimo da je on zaista voda neke velike organizacije. Ima članove posvuda. Uključujući i policiju. Kao rezultat toga, pratio je svaki naš korak. Još na početku je čuo da neki Amerikanac prodaje nešto nekome s Bliskog istoka. Odlučio je to ukrasti. Smatrajući da će organizacija koju vodi imati koristi od toga. Parazitirao je na našoj istrazi. I uspio je. Dokopao se kombija. Ali bila je to luda utrka. Uvijek mu je nedostajalo vremena, uvijek je morao hvatati korak. Nije mogao planirati unaprijed. Osim same krađe. No sad ne zna što bi s time što je ukrao. Čak ne zna ni što to jest. Te informacije nisu procurile. Mislim da je skrio ukradeno negdje u blizini. Privremeno. Da malo predahne i smisli što će s time.«

»Razumna pretpostavka«, rekla je Sinclair. »Ali to vrijedi i za stotinu drugih mogućnosti.«

»Ne baš stotinu«, rekao je Reacher. »Možda deset. Ali ova najbolje odgovara onomu što znamo. Dremmler je zahtijevao da mu krivotvoritelj kaže koje je Wiley prezime odabrao. To ne može biti slučajno. I vlasnik je doka. Preko kojeg prolazi milijun pari cipela na tjedan. To je mnogo kombija. Nitko neće primijetiti jedan više.«

»Imamo samo jednu priliku.«

Sjetio se kako je i drugom rukom učinio isto. Jedva joj je dotaknuo čelo, zavukao prste u njezinu kosu i provukao ih do kraja. Taj je put ostavio ruku gdje je završila, sa stražnje strane njezina vrata. Sjećao se da je bio vitak i topao.

Tada se kockao.

Rekao je: »Odluka je vaša.«

»Ti nemaš svoje mišljenje?«

»Ja ću ionako otići onamo. Za svaki slučaj. Jer ako je to on, onda je to isti čovjek koji se našao uvrijeđen kad sam mu prebio podmladak. Otad šalje svoje ljude na mene. Ostavio sam mu poruku da sam dođe do mene. Da prošćemo i porazgovaramo. Možda je vrijeme da se to dogodi.«

42. poglavlje

Čekali su da padne mrak i da poslijepodnevna prometna gužva prođe. I da završe razne diplomatske rasprave. Bishop je rekao da mora ići s njima. Povest će Whitea i Vanderbilta u njihovu autu. Sinclair je rekla da će im se pridružiti. Griezman je smatrao da bi i on trebao promatrati, kao predstavnik grada. Rado će povesti Watermana i Landryja. Ipak su oni FBI. Bit će mu čast.

Reacher i Neagley poći će s Orozcom, u njegovu autu, koji će voziti njegov narednik Hooper. Bio je viši od Neagley, ali nije bio posebno krupan. On i Orozco imali su svoje vojne *Berette*. Reacher je stavio nov spremnik u svoj *Colt*. U prethodnom su nedostajala četiri metka.

Griezman je poveo konvoj. On je poznao teren. Poveo ih je okolnim putem. Grad je postajao sve užurbaniji kako su se približavali dokovima. Sve je bilo jarko osvijetljeno, zaposleno i u pokretu. Hektari kontejnera, bezbrojne dizalice i dugi redovi tegljača. Velika metalna skladišta pružala su se jedno za drugim. Reacher je znao neka od imena tvrtki napisana na njima, ali mnoga nije. Vozili su dalje, kilometar za kilometrom, a prizor se nije mijenjao.

Zatim su ugledali golemo metalno skladište modernog izgleda s velikim starinskim neonskim natpisom crvene boje na kojem su bila zamršena slova, poput starog znaka *Coca-Cole*. Pisalo je *Scuibe Dremmler*, što je značilo Cipele Dremmler.

Griezman je usporio i prošli su pokraj skladišta. Sve je bilo osvijetljeno poput stadiona. S druge strane skladišta bio je dok. Vjerojatno su cipele istovarivali s brodova, unosili ih u skladište s vanjske strane gdje bi ih zatim razvrstavali, pakirali i radili inventuru, a zatim su opet izlazile iz skladišta, na strani okrenutoj ulici, gdje su utovarivali kamione za daljnju dostavu. Milijun pari na tjedan. Zato je očito bila potrebna i večernja smjena. Ali možda ne puna radna snaga. Doimalo se da rade s pola kapaciteta.

Možda malo više.

Orozco je rekao: »Siguran si da je ovdje?«

»Koji dio o običnom nagađanju nisi shvatio?« odvratio je Reacher.

»Hoćemo li pričekati?«

»Možda rade cijelu noć.«

»Unutra bi moglo biti pedeset ljudi.«

»I svi nešto rade. Bit ćemo udaljeni možda i sto metara. Neće obraćati pozornost na nas. Možda će kombi imati čuvare, ali nas je četvero. To je riješena stvar.«

»Ako je kombi ovdje.«

Zaustavili su aute dva skladišta dalje i izašli u vlažni noćni zrak.

Sinclair je rekla: »Mogu li ono što su ukrali prepoznati po izgledu?«

»Nisam vidio nijedan«, rekao je Reacher. »Ali po onomu što nam je Helmsworth rekao, to su metalni cilindri teški 25 kilograma, spremljeni u naprtnjače. Mogli bi biti bilo što.«

»Je li nešto napisano na njima?«

»Sigurno serijski broj i datum proizvodnje, šifrirano. Ali sigurno nigdje ne piše o čemu je riječ.«

»Zato ih još nije uhvatila panika.«

»Osim ako su pronašli knjižicu sa šiframa. Možda ih to potakne da budu brži.«

»I knjižica je šifrirana.«

»Kao što je Helmsworth rekao, sjeti se Dana D. Sigurno nije previše složeno.«

»Ovo je samo skladište puno cipela. Mislim da si pogriješio. Ovo je nadrealno.«

»Ništa više nego vezati atomsku bombu za potporanj mosta i dati se u bijeg glavom bez obzira.«

»To je bilo nekoć.«

»Ne znaju što imaju. Nadali su se automatskim puškama. Možda granatama. Sjede unutra i češkaju se po glavi.«

»To je samo jedna mogućnost, a mi imamo samo jednu priliku.«

»Onda se nadajmo da je to ispravna mogućnost.«

»No je li?«

»Pitajmo Griezmana što misli«, rekao je Reacher.

Griezman je slegnuo ramenima. Smatrao je da je Dremmler odvažan i ambiciozan. Zna podići prašinu i potaknuti ljude. Zaljubljenik je u povijest i poznavatelj njezinih zakonitosti. Žudi za moći kakvu steknu veliki ljudi koji udare u pravom trenutku. Nadalje, Griezman je smatrao da bi jednog dana mogao biti vrlo opasan, ali za sada je ostajao samo na riječima, nije poduzimao ništa. Dakle, nije imao iskustva. Vjerojatno je ovo njegov prvi veliki projekt i izgubljen je u njemu. Nitko ne planira što će nakon što uspije. Stoga je uvjerljivo da bi zastao da se pribere. Na mjestu na kojemu se osjeća sigurno. Stoga je uvjerljivo da bi odabrao svoj prostor. Zapravo, više nego uvjerljivo. Gotovo sigurno. Ondje ima kontrolu. To je ljudska priroda.

»Ako je on ukrao kombi«, rekla je Sinclair.

»Samo na jedan način možemo biti sigurni«, rekao je Reacher.

Nije bilo smisla pokušavati se skriti. Cesta koja je vodila uz dok bila je jarko osvijetljena, kao i prostor za utovar u kamione. Sama skladišta bila su jarko osvijetljena, kao i dok iza njih. U tami je bilo samo more. Okrenuli su se na cesti i odvezli se prema skladištu Cipela Dremmler. Najprije Griezman, a zatim i Bishop, zaustavili su se uz pločnik. Orozco narednik Hooper nastavio je voziti. Do crvenog neonskog znaka. Do ulaznih vrata.

Skrenuo je unutra.

Skladište je izbliza bilo golemo. Bilo je izrađeno od sjajnog galvaniziranog materijala. Bez otvora, prozora ili bilo kakvih okna. Krov je bio veći od zidova. Bio je polukružan, sličan struci domaćeg kruha. Ili podignutoj fen-frizuri. Imao je rebra a između njih uzdignute dijelove i bio fizički složen. Ispod njega zidovi su izgledali nisko. Na zidu okrenutom prema cesti bilo je pedesetak kolnih ulaza. Vrata su bila na podizanje, kao na garažama u predgrađu, ali veća, u primarnim bojama i s okruglim plastičnim prozorima. Kroz njih je izbijalo svjetlo. Tridesetak je vrata bilo otvoreno, redom počevši s lijeva. Radilo se na prvih dvadesetak. Kamioni su ulazili i izlazili. Nakon toga desetak je vrata bilo otvoreno, ali se ondje ništa nije događalo. S desne strane, posljednjih dvadeset vrata bilo je zatvoreno. Večernja smjena.

Možda su obrađivah samo žurne narudžbe.

Prišli su bliže.

Iznutra je skladište bilo veliko poput nogometnog stadiona. Bilo je puno pokretnih traka i nevjerojatno visokih hrpa kutija između kojih su se kretali brzi viličari. Očito je bilo mnogo buke jer su svi unutra nosili velike žute štitnike za uši.

To bi moglo pomoći.

Reacher je rekao: »Bile su to bombe namijenjene za padobrance. Predviđalo se da će se morati boriti čim slete. Dakle, sigurno su predvidjeli i da bi zrna mogla probiti naprtnjače. Znači, vjerojatno ne eksplodiraju od toga. Gotovo sigurno ne. No ako je moguće, radije ne bih testirao tu teoriju.«

»Ako je kombi unutra«, rekao je Orozco.

»Hajdemo saznati.«

Hooper je skrenuo u posljednja otvorena vrata, kod kojih se ništa nije događalo, a zatim opet skrenuo desno, dalje od dijela skladišta u kojem se radilo, prema mirnom dijelu, slijedeći stazu za vozila označenu trakom. Vozio je uz niz zatvorenih vrata pa zakočio i zaustavio auto, a

Neagley je izašla. Nastavio je dalje, opet zakočio pa je Orozco izašao. Opet je nastavio pa zakočio treći put i Reacher je izašao.

Reacher je stao i gledao kako Hooper vozi dalje. Prvo što je registrirao bila je buka. Pokretne trake zavijale su, cviljele i lupale. Viličari su brujali i pištali. Zatim je osjetio miris. Milijun pari novih cipela. Poput sjećanja iz djetinjstva. Trgovina cipelama u Glavnoj ulici, ali tisuću puta snažnije.

Iza njega su bili samo kamioni, nijedan kombi. Ispred njega ništa se nije kretalo. Nije bilo parkiranih vozila. Nije bilo nikakvih vozila. Vidio je sve do doka. Bilo je daleko, ali jasno se vidjelo. Svjetla su bila snažna. Ni ondje nije bilo ničega.

Osim pravih planina kutija. Posvuda. Najniža je bila viša od Kansasa. Najviša je bila golema. Vrhovi su im bili neravni, poput vrhova Stjenjaka gledanih iz daljine. Pružale su se s lijeva na desno, blizu stražnjeg zida. Ali ne uz stražnji zid. Iza je bilo mjesta. Vizualno se nije činilo mnogo jer je sve uokolo bilo veliko. Ali izbliza i u ljudskim omjerima mogao bi to biti koristan prostor. Možda dovoljno širok za vozilo.

Reacher se osvrnuo. Na drugom kraju skladišta radilo je pedesetak ljudi. Bili su zaštićeni gotovo poput igrača američkog nogometa. U kombinezonima jake vidljivosti, s kacigama i štitnicima za uši te plastičnim štitnicima na koljenima i laktovima, slično radnicima s aerodroma. Većina ih je radila, no dvojica su stajala i gledala u njih. Nisu bili sigurni što se događa. Reacher im je mahnuo. Oni su maknuli natrag i okrenuli se. Stara lekcija. *Ponašaj se kao da pripadaš onamo.* Kao da si upravo kupio polovicu udjela u tvrtki. Upoznajte novog šefa.

Reacher se opet okrenuo prema naprijed. Pedeset metara dalje Hooper je zaustavio auto. Čekao ih je. Orozco je stigao do Reachera, a za njim i Neagley. Morali su govoriti glasno, zbog buke. Orozco je rekao: »Ili je iza onih kutija ili nije ovdje.«

»Dobro jutro, Kolumbo.«

»Ne bi mogli tako brzo naslagati toliko kutija.«

»Mislim da su stalno ondje«, rekla je Neagley. »Mislim da je ondje ured. Nisam ga vidjela drugdje. Ogradili su se kutijama da bude manje buke i malo mirnije. Vjerojatno ondje i parkiraju.«

Prišli su bliže. Miris je bio snažan. Kao da hodaju kroz trgovinu cipelama. Planinski lanac kutija dodirivao je pretposljednji kolni ulaz, posve ga blokirajući. To je značilo da su posljednja vrata namijenjena samo za osoblje koje radi u uredu. Kao u vojsci.

Otišli su do vrata br. 47 da vide kako funkcioniraju. Dobre su vijesti bile što su imala ručno premošćivanje. Gumb za podizanje i gumb za spuštanje. Oba su bila plastična, jarke boje i veličine tanjurića za kavu. Poput dječje igračke. Loše su vijesti da su bili na ploči s lijeve strane vrata. S druge strane prilaza. U samom kutu prostora odvojenog kutijama.

Orozco je rekao: »Možda je parkiran okrenut prema van. Poput vatrogasnih kola. Mogao bi izjuriti u trenutku. Ako krene, pucajte u gume.«

Reacher je rekao: »Ako krene, pucajte u vozača. Bombe su visoke oko pola metra. Pucanj u glavu morao bi biti siguran.«

»Ako je kombi ovdje.«

Reacher se sjetio kako mu je Sinclair stavila ruku na prsa. Mislio je da ga zaustavlja. Ali nije. Bila je to procjena nakon koje je slijedio zaključak. Nije to bilo povjerenje, pa čak niti pretjerano zanimanje, nego kockanje. Vrijedilo je riskirati s njime.

»Da«, rekao je. »Ako je kombi ovdje.«

43. poglavlje

Bio je ondje. Reacher je provirio iza ruba planine od kutija, samo jednim okom, i vidio kombi. Više nije bio bijel, nego prekriven šarenim grafitima. Krupna slova W, H, S i L. Bio je okrenut prema van. Stražnja vrata bila su podignuta. Unutra su bili kompaktne platnene naprtnjače, prepune ručki i remenja, postavljene i oble, prekrivene maskirnim uzorkom čije boje još nisu izbljedjele. Nikada nisu vidjele svjetlo dana.

Lijevo od kombija bio je zid prekriven prozorima koji su gledali na veliku, ali praznu uredsku prostoriju. Desno je bila stražnja strana planine od kutija. S obje strane kombija bilo je najmanje metar prostora. Nije bilo skućeno. Izbliza se prostor doimao više nego dovoljnim. Na vidiku nije bilo ljudi. Ni stražara.

Reacher se povukao i pogledao u suprotnu stranu. Još dva radnika stajala su i zurila. Vratio se do mjesta gdje su ga čekali Orozco i Neagley. I Hooper je bio ondje. Rekao im je novosti. Pogledali su sami, jedan po jedan, svi samo jednim okom. Orozco je napravio korak unatrag i rekao: »Uredski dio vjerojatno ima dvije prostorije. Sigurno su u stražnjoj.«

Reacher je rekao: »Ili su otišli na *pizzu* i pivo. Zašto bi čuvali hrpu limenka? Ne znaju što imaju.«

»Prioritet je kombi, a ne kradljivci.«

»Slažem se«, rekao je Reacher.

»Onda im ga ukradimo. Odmah. Imamo ključ. Poput krađe auta ispred kuće dok vlasnik unutra gleda utakmicu.«

Reacher je kimnuo. Jednom je bio na vojnom tečaju bliske borbe. Najstroži instruktor govorio je da su najbolje borbe one koje ne vodiš. Nema opasnosti od poraza, niti od ozljede. Ma koliko ta opasnost neznatna bila. U ovom slučaju tu je bila i politička dimenzija. Ako kombi samo nestane, tko može reći da je uopće postojao? Mogućnost poticanja uvijek je korisna. Uklapa se u priču. Koji sanduk?

Najbučnije bi bilo podići vrata skladišta. Pokretao ih je električni motor, pomoću lanaca. Sigurno je bilo sporo i trajalo dugo. Vrata bi se morala otvoriti u potpunosti. Kombi je imao visok krov. Vjerojatno trideset sekunda. Lupanja, zveketanja i struganja. Vrlo karakterističan zvuk. Bilo bi to kao da stave oglas u novine. Zlikovci bi odmah dotrčali.

Bolje bi bilo voziti unatrag. U suprotnom smjeru. Pažljivo voziti unatrag, prema središtu skladišta, što dalje je moguće, a zatim ga okrenuti i pobjeći kroz jedna od otvorenih vrata. Baš kako je Hooper uvezao auto.

Sedamdeset metara dalje četvero radnika stajalo je i zurilo.

»Dobro, učinimo to«, rekao je Reacher. »Tko želi voziti?«

»Ja ću«, rekla je Neagley.

»Ako čuju motor, prići će s tvoje strane. Zato te netko mora pokrivati. Ali ne sa suvozačkog sjedala. Mogla bi dobiti metak u glavu. Ja ću hodati uz kombi s druge strane. Kad prestaneš voziti unatrag, uskočit ću u kombi, pa možeš krenuti naprijed. Hooper i Orozco vozit će za nama.«

»Vozit ću brže nego što možeš hodati. To su bombe za padobrance. Mogu podnijeti malo udaranja. Sjedni na suvozačko mjesto, samo me nemoj ustrijeliti u glavu. Nije složeno.«

Reacher je pogledao u drugom smjeru. I dalje su ih promatrala četiri radnika.

»Brzo«, rekao je, »ali ne previše brzo. Da izgleda uobičajeno. Dovezli su ga, a sad ga odvoze.«

Provirio je iza ugla, još jednom. S oba oka. Prozori iza kojih je bio prazan ured. Parkirani kombi. Ništa drugo. Ljudi nije bilo. Sad ih je promatralo šest radnika. Pomaknuli su se korak

prema njima, nesvjesno zauzevši neku vrstu formacije, nalik ugrubo nacrtanom vrhu strelice. Najbliži njima bio je udaljen šezdesetak metara. Bili su izolirani daljinom i bukom, ali i dalje su zurili. Reacher je dao ključ Neagley.

»Idemo«, rekao je.

Orozco i Hooper povukli su se prema svome plavome Opelu. Ušli su u njega i premjestili ga tako da vide dio u kojem je kombi, ali da ne smetaju Neagley dok izlazi unatrag. Ostavili su joj dovoljno prostora da može proći pokraj njih i zatim se okrenuti iza njih i odvesti dalje. Zatim će oni samo krenuti za njom.

Neagley je još jednom pogledala iza kutija, a zatim je duboko udahnula i ušla u izdvojeni prostor. Reacher je ušao odmah za njom. Ona je otišla do suvozačkih vrata, a on je čekao kod stražnjih. Promatrao je uredske prozore. Neagley je pokušala otvoriti suvozačka vrata. Nisu bila zaključana. Širom ih je otvorila, ušla u kombi i prebacila se na vozačko mjesto. Reacher je ispružio ruku, uhvatio ručku i polako počeo spuštati stražnja vrata. *To su bombe za padobrance. Mogu podnijeti malo udaranja.* Možda. Ali nije htio da ispadnu iz kombija tijekom nekog naglog manevra. Nije htio da završe na uglu neke ulice Hamburga.

Vukao je, a vrata su se spuštala lako i sporo, tiho škljocajući. Pola metra.

Metar. Metar i pol.

Stao je.

Sranje.

Uhvatio je Neagleyjin pogled u retrovizoru i nekoliko puta zamahnuo rukom pokraj vrata.

Prekini.

Odmah.

Izašla je preko suvozačkog sjedala pa kroz suvozačka vrata, prošla pokraj obojene strane kombija i slijedila Reachera na sigurno.

Orozco i Hooper izašli su iz svojeg auta.

S drugog kraja skladišta promatralo ih je desetak radnika. Mala gomila. Još u obliku nepravilne strelice. Udaljeni pedeset metara.

Polako su se približavali.

»Što se dogodilo?« pitala je Neagley.

»U kamionu bi trebalo biti deset bombi«, rekao je Reacher. »Ali prebrajao sam samo devet.«

Hooper i Reacher tek su se upoznali, pa je Reacher bio siguran da Hooper to neće reći. Niti Orozco. Bio je previše pristojan. Reći će to Neagley. Sastavit će desetak alternativnih teorija, s brodom koji plovi prema Brazilu ili kamionom koji vozi prema Berlinu i slične, a svaka završava ili uspješnim razrješenjem ili golemom eksplozijom i milijun mrtvih ljudi. Sve ovisi o jednom ključnom pitanju.

Koje će ona postaviti.

»Sigurno si dobro brojao?« rekla je.

Reacher se nasmiješio.

»Slijedimo pravilo od najmanje dva pripadnika vojske«, rekao je. »To je ionako temeljno osiguranje za nuklearna oružja. Hooper bi trebao ići. On me jedva poznaje. Još je nepristran.«

Hooper je poslušao. Najprije je provjerio iza ugla, vrlo oprezno, a zatim ušao u odvojeni prostor. Reacher je zauzeo njegovo mjesto na uglu, provirio iza i vidio ga kako stoji kod stražnjih vrata kombija. Bio je prenizak. Zbog visine poda kombija i samih naprtnjača vidio je samo njihov prvi red.

Zatim je ugledao čovjeka u kutu velikog ureda. S desne strane, daleko straga. Točno dijagonalno od mjesta gdje je bio Reacher. To je značilo da ne može vidjeti Hoopera. Ne još. Bio

je pod pogrešnim kutom. Smetao mu je dio kombija. Čovjek u uredu se pomaknuo. Tražio je nešto. Išao je od stola do stola, otvarao ladice, pretraživao ih pa nastavljao dalje. Bio je krupan. Izgledao je sposobno.

Hooper je napravio korak natrag i nastavio hodati na vrhovima prstiju.

Čovjek u uredu pomaknuo se na sljedeći stol.

Sad je mogao vidjeti Hoopera.

Buka u skladištu bila je glasna. Zavijanje, cviljenje i lupanje. Brujanje i pištanje.

Reacher je doviknuo: »Hooperu, ulazi u kombi.«

Dovoljno glasno da ga on čuje, nadao se, a drugi ne. Hooper se ukočio na djelić sekunde, a zatim se podignuo rukama u kombi i preko naprtnjača se povukao u sjene.

Čovjek u uredu pogledao je kroz prozor.

Napravio je korak bliže.

Pogledao je prema kombiju. I prema prostoru iza kombija.

Gledao je na trenutak.

Zatim se okrenuo i otišao, opet do stražnjeg kuta prostorije, kroz vrata i u skriveni dio ureda.

Reacher je čekao.

Čovjek se nije vraćao. Ni za jednu minutu. Ni za dvije.

Da je čuo, učinio bi to. To je u ljudskoj prirodi. Uzeo bi oružje i pozvao kompanjone te bi se odmah vratili.

Dakle, nije čuo.

Reacher je doviknuo: »Sve je čisto, Hooperu.«

Bez odgovora.

Zavijanje, cviljenje i lupanje.

Reacher je opet doviknuo, ovaj put glasnije: »Hooperu, sve je čisto.«

Hooper je provirio iz stražnjeg dijela kombija. Zatim je iskočio van, podigao se i vratio se na sigurno.

»Devet bombi«, rekao je. »Nema ni knjižice sa šiframa.«

44. poglavlje

Na drugom kraju skladišta okupilo se dvadesetak ljudi i bili su udaljeni četrdesetak metara. Još su izgledali sitno u golemom skladištu. Nimalo prijeteće. Reacher je smatrao da je istina suprotna. Bili su zbunjeni, ali pokretala ih je solidarnost prema šefovima u uredu i ono što su smatrali prijeljnom za njih. Bili su spremni oduprijeti se uljezima. Bili su odani zaposlenici. Ili više od toga. Možda su neki od njih bili niži članovi organizacije. Možda se tako postajalo poslovođa u Schuhe Dremmler.

Reacher je pitao Hooperu: »Kakav je tvoj njemački?«

»Prilično dobar«, rekao je Hooper. »Zato i radim ovdje.«

»Idi im reci da se smire i vrate se na posao.«

»Želite li da im kažem nešto određeno?«

»Reci im da smo američka vojna policija koja u ime brazilske vojne policije provodi rutinsku kontrolu vezanu za cipele. Ako ne budu surađivali, morat ćemo biti još stroži u provjeri.«

»Hoće li mi vjerovati?«

»Ovisi o tomu koliko budeš uvjerljiv.«

Promatrali su ga, s udaljenosti od četrdeset metara, kako razgovara s čovjekom na vrhu strelice na koju je skupina i dalje nalikovala. Govorio je u dugim, smirenim rečenicama. No oni koji su ga slušali nisu mu vjerovali.

»Možda ćemo ga morati spašavati«, rekao je Orozco.

»Nemojte ih udarati u koljeno«, rekao je Reacher.

»Zašto ne?«

»Nose štitnike za koljena.«

Hooper je govorio dalje. I dalje. Skupina se prestala kretati prema naprijed. Ostali su gdje jesu, ali nisu bili uvjereni. Hooper se polako vratio do njih. Rekao je: »Dao sam sve od sebe.«

»Hoće li pozvati policiju?« pitao je Reacher.

»Nije na njima da zovu policiju. Samo su zbunjeni. I zabrinuti. Ovo je obiteljski posao.«

»Onda se bolje požurimo.«

»Gdje ćemo početi?«

»S podacima. To znači u uredu. I onima koji su u njemu.«

»Koja su pravila borbe?«

»Utvrđit ćemo ih poslije.«

Više nisu provjeravali iza ugla. Skupini koja ih je još promatrala to ne bi izgledalo kako valja. Umjesto toga, zaobišli su hrpu kutija, brzo i rutinski, ušli u odvojeni dio kao da samo trebaju potpis na papirima ili odgovor na još neko pitanje ili kopiju nekog dokumenta. Izvukli su pištolje čim ih radnici više nisu mogli vidjeti. Ulaz u uredski prostor bio je na suprotnoj strani, iza kombija, pokraj ploče s kontrolama za podizanje vrata. Kroz vrata se ulazilo u prvu prostoriju, a u njezinom suprotnom kutu također su se nalazila vrata koja su vodila dalje i kroz koja je maloprije prošao čovjek iz ureda. Vjerojatno u stražnji ured. Nepoznat teren.

Otvaranjem vrata pustili su u ured nešto više tvorničke buke iz skladišta, pa su prošli brzo i raširili se u položaj. Hooper je hodao unatrag. On je dobio zadatak da im neprestano čuva leđa. To je ključno za samopouzdanje. Nema ništa gore od toga kad ne znaš što je iza tebe. Radnici bi mogli opet postati nemirni. Ili bi moglo doći pojačanje. Noćna smjena koja dolazi ranije. Ili stručnjaci koji dolaze dati mišljenje. Možda veterani iz njemačke vojske, koje su eventualno pozvali da im postave jednostavno pitanje: Koji je to vrag?

Nisu znali što imaju.

Nastavili su dalje, prema sljedećim vratima. Bila su uska. Usko grlo. Za to su izumljene granate za ošamućivanje, ali nisu ih imali. Vrata su bila odškrinuta. Reacher je provirio kroz uski otvor. Nije vidio ništa. Samo djelić prazne sobe. Naslonio je uho na otvor. Čuo je razgovor na njemačkom. Muški glasovi. Pitanja i odgovori. Frustrirani, ali ne i ljutiti. Zbunjeni, ali strpljivi. Pokušavali su nešto shvatiti. Trojica razgovaraju, pomislio je Reacher. Zašto ostali nisu govorili ništa? Zvuk je dolazio s lijeve strane i bio je prigušen. Kao da su bili u ograđenom prostoru za direktora u lijevom kutu. Koji Reacher nije mogao vidjeti.

Napravio je korak unatrag. Pogledao je kroz prozor. Nitko nije dolazio za njima. Još ne. Rukama je pokazao da su u prostoriji najmanje trojica, u lijevom kutu. U prednjoj prostoriji provjerili su kolika je to udaljenost. Bila je nezgodna.

Dva koraka preduga za potpuno iznenađenje. Hooper će čuvati vrata, okrenut prema natrag, a Neagley, Reacher i Orozco, tim redosljedom, ući će u drugu prostoriju i raširiti se, tako da gledaju metu iz tri smjera. Ako bude problema, ukloniti ih sve osim jednog.

Zauzeli su položaj po redosljedu ulaska. Najprije Neagley, pa Reacher i naposljetku Orozco. Hooper je bio na začelju, okrenut prema skladištu. Neagley je provalila kroz vrata i krenula lijevo. Reacher je ušao za njom i krenuo desno. Orozco je zastao. U sredini, ravno ispred njega, bio je staklom ograđeni odjeljak. Postavljen poput ureda unutar ureda. Sa svake strane stola bio je po jedan čovjek. Jednog je Reacher već vidio. Bio je krupan i doimao se sposobno. Drugi mu je bio sličan.

Na stolcu ispred stola nalazio se deseti Davy Crockett. Poput ljudskog posjetitelja. Poput osumnjičenog u policijskoj postaji. Platnena naprtnjača bila je razvezana i spuštена. Cilindar je bio tamnozelenе boje. Na njemu su šablonom bila ispisana bijela slova i brojke. Na vrhu je imao pričvršćenu ploču na kojoj je bilo šest malih zakretnih gumba i tri male sklopke.

Za stolom, u kožnom stolcu, sjedio je čovjek za kojeg je Reacher pretpostavio da je Dremmler. Izgledao je poput šefa. Poput vođe. Imao je oko četrdeset pet godina. Ostavljao je snažan dojam. Kosa mu je bila svijetla i počinjala sijedjeti. Lice mu je bilo crveno. Bio je u starinskom odijelu, sa šiljastom kragnom, u starom njemačkom stilu. Laktove je držao na stolu, a prsti su mu bili rašireni i vrhovima naslonjeni na svog parnjaka na nasuprotnom dlanu. Proučavao je tajni spis. Do tog trenutka. Sada je zurio u Reachera. Ili u njegov *Colt*, koji mu je bio uperen u lice.

Reacher je rekao: »*Hande hoch.*«

Kao u starom crno-bijelom filmu.

»Ruke uvis.«

Dremmler nije učinio ništa. Dvojica sa strane pravili su se čvrsti momci kojima se ne žuri. Dignuli su ruke do pola, ispruženih prstiju, napeti i zamišljeni. Prekid vatre, ali ne i predaja.

Reacher je napravio korak bliže.

»Govorite li engleski?« pitao je.

»Da«, rekao je Dremmler.

»Uhićeni ste.«

»Po čijoj ovlasti?«

»Američke vojske.«

Dremmler je spustio pogled prema izgužvanoj tkanini s maskirnim uzorkom.

»Jeste li petljali po tomu?« pitao je Reacher.

»Još nismo«, odgovorio je Dremmler. »Ne znamo što je to.«

»Ništa zanimljivo.«

»Malo smo pritiskali gumbе. Da vidimo što su.«

»A sklopke?«

»Da, nekoliko puta.«

»A sada čitate knjižicu. Pokušavate dokučiti o čemu je riječ.«

»O čemu točno?«

»Izađite iz prostorije, jedan po jedan«, rekao je Reacher.

Prvi je krenuo onaj kojeg je Reacher vidio prije. Hodao je na prstima, napet i spreman, čekajući priliku. Slijedio ga je onaj s druge strane stola, na jednak način.

Reacher je rekao Dremmleru: »Ti ostani ovdje.«

Dremmler je ostao sjediti za stolom, s rukama u istom položaju.

Drugoj dvojici Reacher je rekao: »Vi ste zarobljenici američke vojske. Prema zakonu, moram vam reći da ćemo vas ozlijediti ako nas napadnete.«

Njih dvojica nisu se ni pomaknuli.

Reacher je rekao Orozcu: »Ti i Hooper odvedite ih Griezmanu. Neagley neka čuva kombi.

Krećemo za petnaest minuta.«

»Zašto?«

»Petljali su po gumbima i sklopkama.«

»To sigurno nije dovoljno za aktiviranje.«

»I ja se nadam. No volio bih provjeriti. *Herr* Dremmler mi može pomoći. Ipak je kod njega knjižica.«

45. poglavlje

Dremmler je ostao sjediti za stolom, a Reacher je sjeo u prazan stolac pokraj Davyja Crocketta. Poput domaćina i dva gosta. Trostrani razgovor, tri perspektive. No nisu govorili ništa. Barem tijekom prvih minuta. Reacher je uzeo knjižicu sa stola i pokušao shvatiti što piše u njoj. Šesteroznamenasta šifra unosila se okretanjem gumba. Službeno, jedan bi vojnik unio tri broja, pritisnuo svoju sklopku za aktiviranje, a zatim bi sljedeći unio svoja tri i pritisnuo svoju sklopku. Središnja sklopka trebala je ostati isključena. Čemu je služila? U knjižici nije pisalo.

Bilo je navedeno deset šesteroznamenkastih šifri. Pokraj njih je bilo deset serijskih brojeva. Spremno za oružarovu kredu.

»Što je to?« pitao je Dremmler.

»Čemu si se nadao?« odvratio je Reacher.

»Ne znam što mislite.«

»Želio si pomoć za svoj cilj.«

»Otidite sad«, rekao je Dremmler. »Ovaj razgovor je završen.«

»Je li?« odvratio je Reacher.

»Nemate ovlasti ovdje. Riječ je o nesporazumu. Ne znam ni što je to.«

»To je bomba. Ukrao si je. Nakon što si pitao za novo ime i prezime Horacea Wileyja.«

»Griezmanu će biti vrlo teško podići optužnicu protiv mene.«

»Zato što imaš ljude na mjestima koja bi ga mogla iznenaditi?«

»Stotine ljudi.«

»Ti si njihov vođa?«

»Imam tu čast.«

»Kamo ih vodiš?«

»Žele svoju zemlju natrag. Pobrinut ću se da je dobiju. I više od toga. Pobrinut ću se da dobiju zemlju koju zaslužuju. Ponovno snažnu. S jasnim ciljem. U kojoj će svi djelovati u istome smjeru. Više neće biti balasta, niti uplitanja sa strane. To nećemo tolerirati. Njemačka će biti za Nijemce.«

Helmsworth je šutio jedan dug trenutak.

Zatim je rekao: »Koliko znaš o povijesti svoje zemlje?«

»Istinu ili laži?«

»Užas i jad i osamdeset milijuna mrtvih. Učili smo o tomu na akademiji. Navečer bismo razgovarali i netko bi spomenuo vremeplov. Mogućnost da se vratimo kroz vrijeme i uklonimo krivca za sve to prije nego što je uopće počeo. Pitanje je bilo bismo li to učinili.«

»Koje je bilo vaše mišljenje?«

»Ja sam bio za. Ali pitanje je bilo glupo. Vremeplov ne postoji. A lako je biti general poslije bitke. Zaključio sam da je pravi izazov postaviti pitanje obrnuto. Počevši od danas. Gledajući naprijed, u budućnost. Bez ikakvog vremeplova. Postoji li netko koga bi trebalo ukloniti danas kako sutra nitko ne bi trebao priželjkivati da se može vratiti kroz vrijeme? Ako postoji, bi li to učinio? Moguće je da griješiš, ali moguće je i da imaš pravo. Jedan život za osamdeset milijuna drugih.«

Sat u njegovu umu rekao mu je da je petnaest minuta prošlo. Bomba nije eksplodirala. Nasumično okretanje gumba i pritiskanje sklopka nije značilo ništa. To je imalo smisla. Grubo slijetanje padobranom moglo je biti i gore od toga.

»Bilo je to teško moralno pitanje«, nastavio je Reacher. »Neki su rekli da ga ne bi ubili jer nije prekršio zakon. Još ne. Ali za sve zločince vrijedi da u nekom trenutku svog života još nisu prekršili zakon. Ako bi se vratio vremeplovom da to učiniš, zašto to ne bi učinio sad? Neki su se brinuli zbog pouzdanosti. Što ako si siguran samo 90 posto? Neki su rekli da bi to ipak učinili. Za svaki slučaj. To je značilo da bi dovoljan bio svaki postotak vjerojatnosti veći od 50 %. Ali zapravo i nije tako. Sve iznad jedan posto bilo bi dovoljno. Vjerojatnost jedan naprema sto da će spasiti osamdeset milijuna ljudi od terora i jada? Imate li vi stav, *Herr Dremmler*?«

Dremmler nije rekao ništa.

Reacher je nastavio. »Bili smo još studenti. Akademija West Point zapravo je fakultet. Studenti razgovaraju o takvim stvarima. Jesmo li bili ozbiljni? Nije važno. Nije bilo načina da dokažemo bismo li učinili to što smo rekli. Ili ne bismo. Ali život je gadan. Sad imam priliku zaista odgovoriti na to pitanje. Jesam li lagao prije dvadeset godina?«

Ustrijelio je Dremmlera u srce, a zatim ga pogodio još jednom, u glavu, iz iste udaljenosti, da bude siguran. Zatim je spremio pištolj u džep, nagurao spis sa šiframa u maskirnu naprtnjaču, podigao je na rame i izašao do kombija. Napravio je nekoliko koraka u jednom smjeru, da pritisne zeleni gumb za otvaranje vrata, a zatim nekoliko koraka u drugom, da baci naprtnjaču k ostalih devet. Spustio je vrata za njima i zatvorio ih kvakom.

Sjeo je na suvozačko mjesto.

»Dobro si?« pitala je Neagley.

»Nikad bolje.«

»Siguran si?«

»Što si mi ti, mama?«

Vrata ispred njih otvorila su se do kraja.

»Vozi«, rekao je Reacher.

Prema protokolu Odbora za nacionalnu sigurnost, sve su sudionike odmah poslali na različite strane svijeta, kako bi smanjili opasnost od vizualne identifikacije, a time i opasnost od sudskih poziva. Reacher je za manje od 16 sati bio u Japanu. Čuo je da je satnija za rad s nuklearnim napravama poslana da istovari kombi. Imali su starinsko vozilo, iz dana kad su nuklearni projektili ispadali iz aviona i završavali u poljima. Poslije je čuo da su White i Vanderbilt odletjeli izravno u Zürich s djevojkom teklićem. Ondje su ispraznili jedan račun i napunili drugi. CIA je bila 600 milijuna dolara u plusu. Iranac je dobio apartman u Century Cityju. Sljedeći tjedan zaposlili su ga u nekom filmskom studiju. Saudijske su njihovi nadređeni pozvali natrag u Jemen. Nakon toga im se gubio svaki trag. Wileyja su zakopali u polju uz rub njemačke autoceste, bez ikakve oznake.

Reacher je vidio Sinclair još jednom, oko dva mjeseca poslije, kad su ga pozvali u Washington. Po još jedno odlikovanje. Poslala mu je poruku i pozvala ga na večeru. Večer prije svečane dodjele. Kod nje. U kući, u predgrađu zvanom Alexandria. Nosio je svoje hlače od Marinaca i crnu majicu koju je kupio u Hamburgu. Oboje oprano i izglučano u japanskoj praonici. Nije nosio jaknu jer je bilo toplo. Ošišao se i obrijao te istuširao neposredno prije dolaska. Ona je nosila crnu haljinu. Ovaj put s dijamantima, ne biserima. Jeli su za stolom dugim poput čamca. Svijeće su treperila. Dijamanti su bljeskali. Rekla mu je da su neke vijesti dobre. Zadali su priličan udarac teroristima. Pretrpjeli su značajan financijski gubitak. Šesto milijuna dolara bilo je mnogo novca. Više nisu mogli tajno prevoziti teret preko Hamburga jer su dvojica ubijenih bili ključni za to. Djevojka teklić prilično im je pomogla. Pojasnila im je dio strukture terorističke organizacije. Sad su znali više. Neke vijesti nisu bile toliko dobre. Wiley nije imao oporuku, a još je bio vlasnik ranča u Argentini. Nisu mogli poništiti kupnju. Mnogo toga nisu znali. Još su trčali uokolo kao ljudi.

Nakon večere pokušali su pospremiti posuđe, no zapeli su jedno o drugo na vratima kuhinje. Osjetio je njezin parfem. Opet je bio napet.

Ona je rekla: »Učini to kao prije.«

Podigao je ruku, prstima dotaknuo njezino čela, zavukao ih u njezinu kosu te prošao njima kroz nju. Zabacio ju je posve natrag, ostavivši dio iza njezina uha, a dio da slobodno visi.

Izgledalo je dobro.

Povukao je ruku.

Ona je rekla: »Sad drugu stranu.«

Drugom je rukom učinio isto. Jedva joj je dotaknuo čelo, zavukao prste u njezinu kosu i provukao ih do kraja. Ovaj put je ostavio ruku ondje, na stražnjem dijelu njezina vrata. Koji je bio vitak. I topao. Ona je stavila svoju ruku na njegova prsa. Zatim ju je zavukla iza njegova vrata. Povukla je prema dolje, a on prema gore. Poljubili su se i iznenada se opet našli na poznatom području. Pronašao je hvataljku patentnog zatvarača na stražnjoj strani njezine haljine. Polako ju je povukao prema dolje, između lopatica, preko donjeg dijela leđa i ispod struka.

»Hajdemo na kat«, rekla je.

Otišli su u njezinu sobu gdje se ona popela na njega. Ovaj put je opet bila okrenuta prema njemu, bokova isturenih prema naprijed, ramena zabačenih prema natrag, podignute glave i zatvorenih očiju. Dijamanti su se njihali i poskakivali. Ruke su joj bile iza nje, kao i prvi put, držala ih je dalje od tijela, svijenih zglavaka i otvorenih dlanova, s dlanovima blizu kreveta, kao da lebde iznad njega na nevidljivom zračnom jastuku, kao da hvata ravnotežu. A to je i činila. Kao i prije. Balansirala je na jednoj točki, usmjeravajući svu težinu na njoj, ljuljajući se naprijed-natrag, loveći osjećaj, nalazila ga je, gubila i opet nalazila, sve do zadihanog završetka.

Sljedeće je jutro rano stigao u Belvoir. Ceremonija se održavala u istoj prostoriji kao i prošli put. Pozlaćeni namještaj i mnoštvo zastava. Ceremoniju je vodio zapovjednik Glavnog stožera. Što je bilo lijepo. Dijelilo se pet odlikovanja. Prva četiri bila su Medalje vojne počasti za Hoopera, Neagley, Orozca i Reachera. Nisu izgledali dobro kao Legija zasluga, ali nisu bili ni ružni. Bio je to brončani šesterokut s bareljefom orla. Traka je bila svijetlozelena s bijelim prugama i rubovima. Ekvivalentno brončanoj zvijezdi u ratu.

Uzmi vrpču i drži jezik za zubima.

Peto odlikovanje bila je Srebrna zvijezda za general bojnika Wilsona T. Helmswortha.

Poslije je uslijedilo vrznanje, rukovanje i ćaskanje. Reacher se pomaknuo prema vratima. Nitko ga nije zaustavljao. Izašao je na hodnik. Nije ga dočekao nikakav narednik. Ostatak dana pripadao je njemu.

